

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

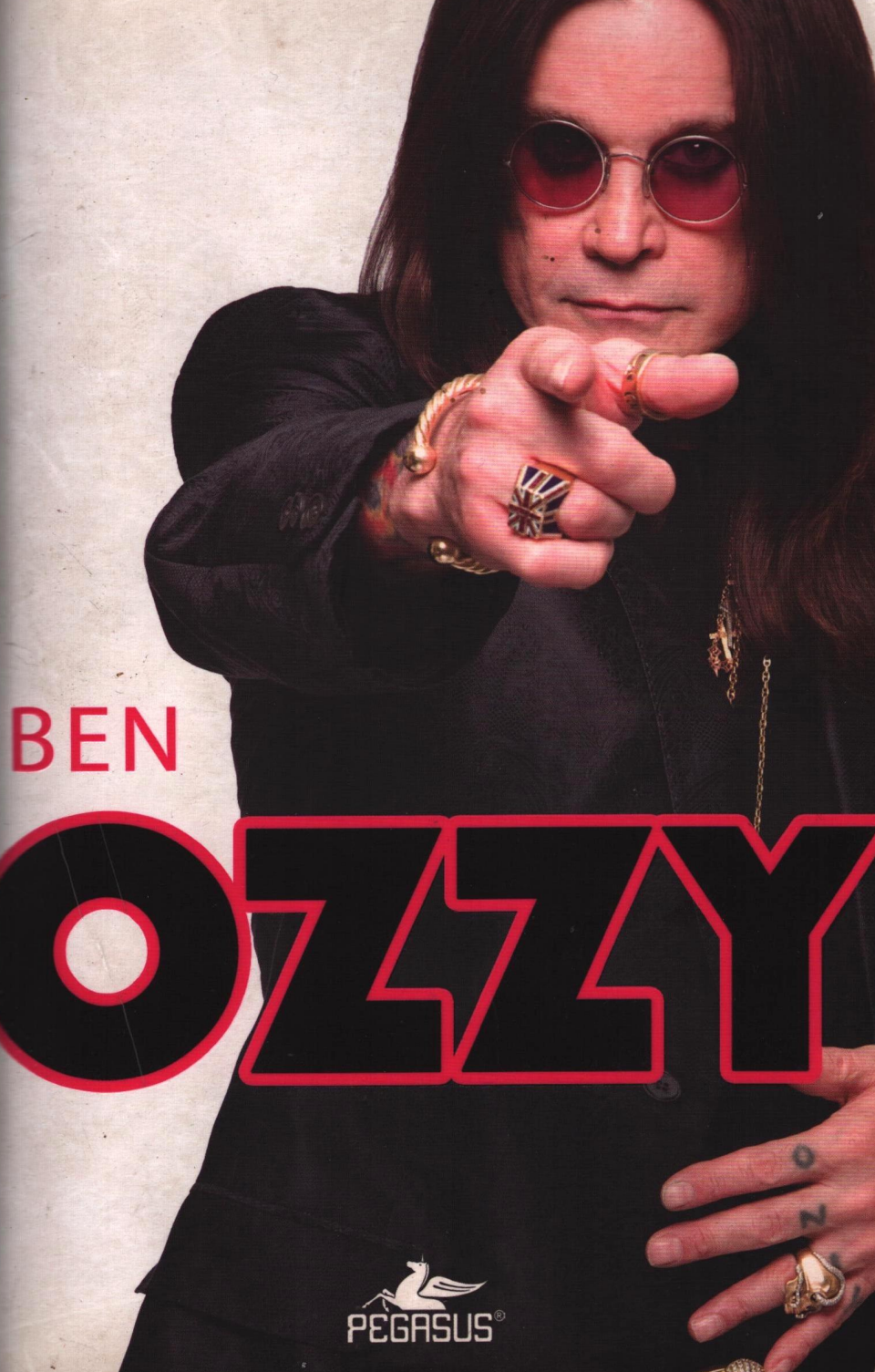
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A portrait of Ozzy Osbourne. He has long dark hair, is wearing red-tinted round sunglasses, and a black jacket. He is pointing his right index finger directly at the camera. He is wearing several gold rings, including a thick braided one on his right ring finger and a Union Jack ring on his right middle finger. A gold chain with a cross pendant hangs from his neck. His left hand is visible at the bottom right, showing a tattoo on the ring finger and another on the pinky. The background is a plain, light-colored wall.

BEN

OZZY

A white silhouette of a Pegasus, a mythical winged horse, facing left.

PEGASUS®

Pegasus Yayınları: 288
Otobiyografi: 3

BEN OZZY
OZZY OSBOURNE VE CHRIS AYRES
Özgün Adı: I AM OZZY

Yayın Yönetmeni: Zeynep Tür
Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Kitap Editörü: Gamze Bulut
Son Okuma: Berna Sirman
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Kapak Baskısı: Gündüz Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ocak 2011
ISBN: 978-605-4263-95-0

PEGASUS YAYINLARI © OZZY OSBOURNE, 2009
2009 yılında Sphere tarafından ilk olarak İngiltere’de yayınlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajanı
aracılığıyla Little, Brown Book Group’tan alınmıştır.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

OZZY OSBOURNE

VE

CHRIS AYRES

BEN OZZY

İngilizceden Çeviren:
KÖKSAL GÜLERKAYA

PEGASUS YAYINLARI

Bu kitabı hayranlarıma adamak istiyorum. Sizin sayenizde muhteşem bir hayatım oldu. Size kalbimin derinliklerinden teşekkür ediyorum.

Tannı hepinizi korusun,
Ozzy

Ayrıca benim için anlamı büyük olan rahmetli Bay Randy Rhoads'ı da anmadan geçmeyeyim. Huzur içinde yat. Seni asla unutmayacağım, umarım bir şekilde bir yerde tekrar karşılaşırız.

BİRİNCİ BÖLÜM: Başlangıçta

1. Hırsız John	21
2. Ozzy Zig Grup Arıyor	65
3. Cadı ve Nazi	103
4. "Ama Siz <i>Siyah</i> Değilsiniz!"	137
5. Mahalle Papazını Öldürmek	163
6. Son Çok Yakın	195

İKİNCİ BÖLÜM: Yeniden Başlamak

7. Des Moines	237
8. Ben Uyurken	281
9. Betty, Bar Nerede?	315
10. Bilinç Kaybı	367
11. Yeniden Ölü	403

Hasta Notları	449
Teşekkür	463

Bu kitabı asla yazmayacağımı söylediler.

Canları cehenneme; işte yazıyorum.

Şimdi tüm yapmam gereken bir şeyler hatırlamak...

Kahretsin, *hiçbir şey* hatırlayamıyorum.

Ah, bunların dışında... (*)

(*) Kitapta adı geçen kişilerin anıları benimkilerle aynı olmayabilir. Onlarla tartışacak değilim. Geçen kırk yılda içki, kokain, LSD, Quaalude, yapıştırıcı, öksürük şurubu, eroin, Rohypnol, Klonopin, Vicodin ve bu dipnotta sayamayacağım daha bir sürü başka malzemeyle kafayı buldum. Hepsini aynı anda kullandığım da oldu. şöyle diyelim; ben lanet olası *Ana Britanica* falan değilim. Okuyacaklarınız, yaşam öykümü sorduğumda beynim dediğim jöleden damlayanlardır. Ne eksik ne fazla...

Birinci Bölüm

Başlangıçta

Hırsız John

Babam daima, bir gün büyük bir şeyler yapacağımı söylerdi. “İçimde bir his var, John Osbourne,” derdi birkaç biranın ardından, “ya çok özel bir şey yapacaksın ya da hapse gireceksin.”

İhtiyar haklı çıktı. On sekizinci yaş gününden önce hapis-teydim.

Hırsızlık; beni içeri atma sebepleri buydu. Ya da iddianamede geçtiği gibi, “Haneye tecavüz ve 25 sterlin değerinde mal hırsızlığı”. Bugünkü parayla yaklaşık üç yüz sterlin. Aslına bakılırsa tam olarak Büyük Tren Soygunu¹ sayılmazdı. Ben berbat bir hırsızdım. Aynı işi tekrar tekrar yapıyordum. Aston’daki evimizin arka caddesindeki Sarah Clarke’s isimli giyim mağazasını gözüme kestirmiştim. İlk hırsızlığında aşırđığım elbise askılarındaki kıyafetleri barda satabileceğimi düşündüm. Ama yanıma el feneri almamıştım ve yürüttüğüm şeylerin bebek önlüğü ve çocuk çamaşırı olduğu ortaya çıktı.

Oldu olacak, çocuk kakası satmaya da çalışabilirdim.

Bu yüzden geri döndüm. Bu sefer 24 inç televizyon yürüttüm. Fakat lanet olası şey taşıyamayacağım kadar ağırdı; arkada-

1 8 Ağustos 1963’te Buckinghamshire, İngiltere’de gerçekleşen, İngiliz tarihinde, Baker Sokağı Soygunu’na kadarki en büyük soygun olup çeşitli sinema uyarlamaları yapılmıştır. (yay. n.)

ki duvardan tırmanırken düştüm, televizyon da göğsümün üzerine düştü ve bir saat boyunca yerimden kıpırdayamadım. Orada, o ısırğan otuyla dolu hendeğin içinde ahmaklığıma yanarak öylece yattım. Uyuşturucu kullanmış Bay Magoo² gibi hissediyordum kendimi; aslında öyleydim de. En sonunda televizyonu üzerimden atabildim, ama onu orada bırakmak zorunda kaldım.

Üçüncü denememde birkaç tişört yürütmeyi başardım. Hatta tam bir profesyonel gibi eldiven giyme fikri bile gelmişti aklıma. Tek sorun, eldivenlerden birinin başparmağının eksik olmasıydı; mağazanın her yerine mükemmel parmak izleri bırakmıştım. Polisler birkaç gün sonra eve geldiler ve eldivenimle çalıntı mal stoğumu buldular. “Başparmağı olmayan eldiven ha?” dedi aynasızlardan biri kelepçeleri takarken. “Pek öyle Einstein sayılmayız, değil mi?”

Bir hafta sonra mahkemeye çıktım ve hâkim bana kırk sterlin para cezası verdi. Bu, hayatım boyunca elime geçen paradan daha fazlaydı. Banka soymadıkça bu tutarı ödememe olanak yoktu... ya da babamdan borç almadıkça. Ama ihtiyar bana yardım etmeyecekti. “Ben paramı alın terimle kazanıyorum,” dedi. “Sana neden para verecekmişim? Senin esaslı bir derse ihtiyacın var.”

“Ama baba...”

“Kendi iyiliğin için, evlat.”

Tartışmanın sonu.

Hâkim “ödenmemiş para cezası” için beni üç aylığına Winson Green Hapishanesi’ne gönderdi.

Dürüst olmak gerekirse, hapse gireceğim söylendiğinde neredeyse altıma yapıyordum. Winson Green, 1849 yılında inşa edilmiş, Viktorya tarzı binası olan eski bir hapishaneydi. Gardi-

2 Miyopluğu ve karşılaştığı problemleri kabul etmemek konusundaki inadı yüzünden komik durumlara düşen bir çizgi film karakteri. (yay. n.)

yanı olacak şerefsizlerin kötü namı almış yürümüşü. Aslında ülkenin hapishaneler genel müfettişi, daha sonra Winson Green'in, gördüğü en şiddet dolu, en pis, en kanunsuz delik olduğunu açıklamıştı. Babama cezamı ödemesi için yalvardım, ama o içeri girmemin aklımı başıma getireceğini söyleyip durdu.

Suç işleyen birçok çocuk gibi, arkadaşlarım tarafından kabul görmek istemiştım. Kötü adam olmanın havalı bir şey olacağını düşünüyordum, bu yüzden kötü adam olmaya çalıştım. Ama Winson Green'e girince aklım başıma geldi. Girişte kalbim o kadar gümbürdüyor, o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlayıp beton zemine düşeceğini sandım. Gardiyanlar ceplerimi boşalttılar; ne var ne yok her şeyimi, -cüzdanımı, anahtarlarımı ve sigaramı- plastik bir torbaya koyup uzun, dalgalı, kahverengi saçlarımla bir güzel dalga geçtiler.

"H Bloku'ndaki çocuklar seni çok sevecek," diye fısıldadı bir tanesi bana. "Duşların tadını çıkar, tatlı şey."

Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Ama öğrenmem uzun sürmedi.

Yaşam amacınız bir fabrikada çalışıp seri üretim bandı önünde geçirdiğiniz vardiyalarla kendinizi öldürmek değilse, Aston'da büyürken bekleyebileceğiniz çok fazla şey yoktur. Tüm işler fabrikalardadır. İnsanların yaşadığı evlerin tuvaletleri yoktur ve evler yıkıktır. Savaş sırasında Midlands'te çok sayıda tank, kamyon ve uçak üretildiği için Aston anı hava saldırılarından ağır darbeler almıştı. Çocukluğumda her caddenin köşesinde bombalanmış binalar vardı. Almanlar Castle Bromwich Spitfire fabrikasını vurmak için evleri yerle bir etmişti. Yıllarca oyun alanlarının adının bu olduğunu sandım.

1948 yılında doğdum ve Lodge Caddesi'ndeki sıra evlerden 14 Numara'da büyüdüm. Babam John Thomas, Witton Lane'deki GEC³ fabrikasında, gece vardiyasında alet tamircisi olarak çalışıyordu. Herkes ona Jack diyordu; bu o zamanlar nedense John adı için sıkça kullanılan bir lakaptı. Bana sık sık savaştan bahsedirdi; 1940'ların başlarında Gloucestershire'daki King's Stanley'de çalıştığı zamanlardan mesela. Almanlar, seksen kilometre ötede ki Coventry'nin altını üstüne getirmek için her gece bomba yağdırmış. Havadan öyle güçlü patlayıcılar ve paraşüt mayınları bırakırlarmış ki, patlamaların yarattığı aydınlık sayesinde babam karartma sırasında bile gazetesini okuyabiliyormuş. Çocukken bunun nasıl ağır bir yük olduğunu anlayamazdım. Düşünsenize; insanlar sabah olduğunda evlerinin temelleri üzerinde durup durmayacağını bilemeden uykuya dalıyorlar.

Savaştan sonraki hayat da kolay değildi, doğrusunu isterse-
niz. Babam GEC'deki gece vardiyasından sabahın köründe döndüğünde, annem, Lilian, Lucas Fabrikası'ndaki sabah vardiyasına başlıyordu. Bu, insanı günbegün hırpalayan bir hayattı. Ama bunun hakkında yakındıklarını duymazdınız.

Annem Katolik'ti, ama dindar değildi. Hiçbir Osbourne kiliseye gitmezdi. Buna rağmen ben kısa bir süre için İngiltere Kilisesi pazar okuluna gittim. Çünkü yapacak daha iyi bir şeyim yoktu, üstelik bedava çay ve bisküvi veriyorlardı. *İncil* hikâyelerini ve çocuk İsa'nın resimlerini öğrenerek geçirdiğim tüm o sabahlar pek işe yaramadı. Doğrusu mahalle papazının bu eski öğrencisiyle gurur duyduğunu sanmıyorum.

Pazar günü benim için haftanın en kötü günüydü. Sürekli eğlenmek isteyen bir çocuktum ve o zamanlar bunu Aston'da bulmak pek mümkün değildi. Sadece gri bir gökyüzü, köşebaşı barları ve seri üretim bantlarında hayvanlar gibi çalışan hasta

3 General Electric adlı elektronik fabrikası. (yay. n.)

yüzlü insanlar vardı. Gerçi işçi sınıfı gururu hüküm sürüyordu. Hatta insanlar evlerinin dışını, lanet olası Windsor Şatosu'nda yaşadıklarını hissettirsin diye sahte briketle kaplarıydı. Tek eksikleri evlerinin çevresindeki hendekler ve asma köprülerdi. Evlerin çoğu tıpkı bizimki gibi sıra hâlindeydi, yani taş cephenin bittiği yerde çakıl taşı kaplı duvarlar başlardı. Çok kötü görünürdü.

Ailemin dördüncü ve ilk erkek çocuğuydum. Üç ablamın adları Jean, Iris ve Gillian'dı. Ailemin bunun için ne zaman vakit bulduğunu bilmiyorum, ama kısa sürede küçük erkek kardeşlerim Paul ve Tony dünyaya geldi. Artık Lodge Caddesi 14 Numara'da altı çocuk vardı. Tam bir kargaşaydı. Dediğim gibi, o zamanlar evlerin içinde tuvalet yoktu, sadece yatağın kenarında çişini yapman için bir kova vardı. En büyüğümüz Jean'in, evin arka tarafına yapılan bir eklemeye sonunda kendi odası olmuştu. Diğerlerimiz Jean büyüyene, evlenene ve sıradaki onun yerini alana kadar aynı odayı paylaşmak zorundaydık.

Çoğu zaman kız kardeşlerimin yoluna çıkmamaya çalıştım. Tıpkı diğer kızların yaptığı gibi sürekli kavga ederlerdi ve ben çapraz ateş altında kalmak istemiyordum. Ama Jean daima bana çok özen gösterirdi. Büyük ablam benim için tıpkı ikinci bir anne gibiydi. Bugün bile ne olursa olsun hâlâ her pazar telefonla konuşuruz.

Dürüst olmak gerekirse, Jean olmasa ne yapardım bilmiyorum, çünkü ben çok gergin bir çocuktum. Üzerimize çökmesi muhtemel bir felaketin korkusuyla yaşıyordum. Kendimi, eve koşarken kaldırımdaki çatlaklara basarsam annemin öleceğine inandırdım. Babam bütün gün uyuduğunda, ölmüş olduğu düşüncesiyle çılgına dönerdim ve hâlâ nefes aldığından emin olmak için onu göğsünden dürtmek zorunda kalırdım. Bu lanet durumdan hiç hoşlanmadığını söyleyebilirim. Ama tüm bu korkutucu düşünceler kafamda dönüp durmaya devam etti.

Çoğu zaman dehşete düşmüş olurdum.

Hatta hatırladığım ilk anım, korkmuş olmakla alakalı. 22 Haziran 1953'tü, Kraliçe Elizabeth'in taç giyme günüydü. Babam Amerikan vodvil sanatçısı Al Jolson'ın hayranıydı. İhtiyar, Jolson'ın şarkılarını söyler, gösterilerinden replikleri ezbere okur, hatta evde ne zaman fırsatını bulsa onun gibi giyinirdi.

O sıralar Al Jolson'ın zenci numaraları meşhurdur; bugün siyasi açıdan yanlış olduklarını üstüne basa basa anlatacakları türden şeylerdendi. Babam da Violet halamdan, onun ve benim taç giyme kutlamalarında giymemiz için siyah-beyaz Orta Çağ halk ozanı kostümleri dikmesini istedi. Kostümler muhteşemdi. Violet hala kostümlere uygun beyaz silindir şapkalar ve papyonlar ile kırmızı beyaz çizgileri olan bastonlar da ayarlamıştı. Ama babam zenci suratıyla alt kata geldiğinde, aklımı kaybettim. Çığlıklar atıyor, hıçkırıyor ve ağlıyordum. "Ona ne yaptınız? *Bana babamı geri verin!*" Birisi yüzüne ayakkabı boyası sürdüğünü açıklayana kadar da susmadım. Biraz da benim yüzüme sürmeyi denediklerinde tekrar kendimi kaybettim. O şeyi yüzüme sürdürmezdim. Bir daha çıkmayacağını sanıyordum.

"Hayır! Hayır! Hayır! *Haaayuuur!*" diye çığlıklar attım.

"Korkak bir tavuk gibi davranma, John," dedi babam.

"Hayır! Hayır! Hayır! *Haaayuuur!*"

Deliliğin aileye has bir özellik olduğunu artık öğrenmiştim. Babannem hastaneye yatırılması gereken bir akıl hastasıydı. Tam bir deliydi. Hiç sebep yokken beni hırpalardı. Popomu tekrar tekrar tokatladığına dair anılarım var. Bir de annemin en küçük kız kardeşi Edna teyze kanala atlayarak intihar etmişti. Bir sabah tımarhaneden çıkıp kendini kanala atmaya karar vermişti.

Anneannem de hafif çatlaktı; dedemin isminin baş harflerini (A. U. Arthur Unitt) koluna dövme yaptırmıştı. Ne zaman televizyonda dövmeli, şahane fıstıklar görsem aklıma o gelir. Başiboş ve özgür olduğunuzda iyi görünür, ama inanın bana, büyükanne olduğunuzda hiç de seksi değildir ve torunlarınızı uyuturken, kollarınızın üzerinde kıvrık bir hançer ve kırış kırış iki yılan olur. Ama anneannemin umurunda değildi. Onu çok severdim. Doksan dokuz yaşına kadar yaşadı. Çok fazla içmeye başladığımda, rulo yapılmış *Mirror* dergisiyle kıcıma bir tane patlatıp, "Çok kilo aldın. İçmeyi kes. Lanet olası bir bira altlığı gibi kokuyorsun!" demişti.

Ailem ona kıyasla daha normal insanlardan oluşuyordu. Babam katı bir adamdı, ama beni asla dövmedi ya da kömürlüğe veya onun gibi bir yere kilitlemedi. Kötü bir şey yaptığımda, mesela dedem uyurken sıcak ocak demiriyle dizlerine vurduğumda aldığım en büyük ceza bir şaplaktı. Ama babam annemle kavga ederdi ve sonradan, ona tokat attığını öğrendim. Hatta bir keresinde annem işi mahkemeye götürmüştü, ama o zamanlar benim bundan haberim yoktu. Bağırıklarını duyuyordum, ama tüm o bağışmaların ne hakkında olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu; herhâlde parayla alakalıydı. Size şunu söyleyeyim: Gerçek dünyada yaşayan kimse vaktini, "Ah, evet tatlım, anlıyorum, hadi nasıl 'hissettiğimizi' konuşalım, ah, canım, cicim," gibi cümleler kurarak geçirmez. Başkalarıyla hiç dalaşmadığını söyleyen insanlar başka lanet bir gezegende yaşıyorlar. Ayrıca evli olmak o dönemlerde farklıydı. Eşin gündüz çalışırken gece çalışmanın ve buna rağmen parasız olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Babam iyi bir adamdı; sade, eski kafalı. Fiziksel olarak tüysüklük sayılırdı ve kalın, siyah Ronnie Barker gözlüklerinden ta-

kardı. Bana, “İyi bir eğitimin olmayabilir, ama terbiyeli davranmak parayla değil,” derdi. Özü sözü birdi; otobüsteyken koltuğunu daima ihtiyacı olan bir kadına verir ya da yaşlı bir kadının karşıdan karşıya geçmesine yardım ederdi.

İyi bir adamdı. Onu gerçekten özlüyorum.

Ama şimdi şimdi biraz hastalık hastası olduğunu fark ediyorum. Belki ben de bu huyumu ondan aldım. Daima bacağıyla ilgili bir sıkıntısı olurdu. Daima bandajla sarardı, ama asla bir doktora gitmezdi. Doktora gitmektense ölmeyi tercih ederdi. Birçok akranı gibi doktorlardan ödü kopardı. Asla tatil yapmazdı. Kendini hasta hissettiği için evde dinleneceğine, cenaze levazimatçısını çağırmayı tercih ederdi.

Sadece bağımlılık konusunda babama çekmemişim. Babam dışarı çıktığında birkaç bira içerdi, ama asla aşırıya kaçmazdı. Eskiden Mackeson Stout severdi. Çalışan erkekler kulübüne gider, fabrikadan birkaç arkadaşıyla laflar, eğlenir ve eve *Show Me the Way to Go Home* şarkısını söyleyerek gelirdi. Her zaman böyleydi. Onun yerlerde yuvarlandığını, pantolonuna pislediğini ya da evin içine kustuğunu hiçbir zaman görmedim. Sadece neşelenirdi. Bazen pazarları onunla birlikte bara giderdim, sonra sokakta oynarken kapıdan şarkı söyleyişini dinlerdim. Babamın içtiği limonatanın muhteşem bir şey olduğunu düşünürdüm... İnanılmaz bir hayal gücüm vardı. Yıllarımı biranın nasıl bir şey olabileceğini hayal ederek geçirdim; sonunda biraz içtim ve, “Bu iğrenç şey de ne böyle?” diye düşündüm. Ama daha sonra nasıl hissettirdiğinin farkına vardım ve hissettiklerimi değiştiren her şeye bayıldım. On sekiz yaşına geldiğimde yarım litreyi beş saniyede bitirebiliyordum.

Babam kafası kıyak olduğunda şarkı söyleyebilen tek aile ferdi değildi. Annem ve ablalarım da söyleyebiliyorlardı. Jean

eve Chuck Berry ve Elvis Presley plaklarıyla gelirdi ve herkes bu şarkıları ezberler, küçük cumartesi gecesi aile şovları düzenlerlerdi. Kız kardeşlerim, Everly Brothers'ın şarkılarından bazılarını ezberlemişti bile. İlk performansım, ailecek salonda otururken gerçekleşti. Cliff Richards'ın, radyodan duyduğum *Living Doll* isimli şarkısını söylemiştim. Kırk yıl düşünsem şarkıcı olacağım aklıma gelmezdi. Bunun mümkün olabileceğini sanmazdım. Bildiğim kadarıyla para kazanabilmenin tek yolu, Aston'daki herkesin yaptığı gibi fabrikada çalışmaktı. Ya da banka soymak.

Bu da olasılıklardan biriydi.

Suç doğal olarak gelip beni buldu. Bir suç ortağım bile vardı. Bizim sokakta oturan Patrick Murphy isimli bir çocuk. Murphy çocukları tam bir Katolik olmalarına ve başka okullara gitmelerine rağmen, iki aile sıkı fıkıydı. Ben ve Pat işe ağaçlardan elma aşırıyla başladık. Onları satmaz ya da onun gibi bir şey yapmazdık; küçük hergeleleri yedik, çünkü aç olurduk.

Arada sırada çürük bir tane denk gelirdi ve günlerce tuvaletten çıkamazdık. Evimizin yakınlarında Trinity Yolu denen bir sokak vardı; oradaki duvara yaslanır, tişörtümüzü bohça gibi açıp diğer taraftaki ağaçtaki elmalarla doldururduk. Bir kere sinde duvarın üzerinde kahrolası hamile bir elma hırsız gibi dikilirken, arazinin sahibi iki Alman çoban köpeğini üzerime salmıştı. Arkamdan saldırdılar ve ben kafa üstü meyve bahçesine düştüm. Eve gittiğimde babam deliye döndü. Hastaneye gidince doktordan da azar işittim.

Ama bu Pat ile beni durmaya yetmedi.

Elmalardan sonra parkometreleri soymaya başladık. Daha sonra dükkânlardan bir şeyler aşırıya başladık. Ailemde altı çocuk vardı ve yeterli paramız yoktu; eğer bu kadar çaresiz bir durumdaysan bir sonraki öğünün için elinden geleni ardına

koymazsın. Yaptıklarımı gurur duymuyorum, ama ben, "Şimdi durumum iyi. Çok fazla param var. Geçmişimi unutayım gitsin," diyen adamlardan değilim.

Bu beni ben yapan şey.

Çevirdiğimiz bir diğer dümen, maç günleri Aston Villa stad-yumunda bekleyip, yarım şiline taraftarların arabalarına "göz kulak olmak"tı. O günlerde herkes arabasını kilitlemeden bırak-ırdı, böylelikle maç sırasında içlerine girer, serserilik yapardık. Bazen de arabaları yıkayarak ekstra para kazanırdık. Bu harika bir plandı; ta ki zavallı bir hergelenin arabasını tel fırçayla fırça-lamaya karar verene kadar. Bitirdiğimizde boyanın yarısı gitmiş-ti. Herif *çılığına* döndü.

Öyle olmak için ne kadar yırtınsam da gerçekte kötü biri de-ğildim. Çevredeki çetelere kendini kabul ettirmeye çalışan bir çocuktum. Eskiden oynadığımız harika oyunları hatırlıyorum. Bir sokak, diğer sokakla taş atarak ve çöp bidonlarının kapak-larını kalkan gibi kullanarak kavgalar ederdi; sanki "Yunanlılar Romalılara Karşı" gibi bir şeydi. Suratına taş isabet ettiği için göz yuvasından kan gelen birini acil servise yetiştirmeye uğraşana kadar gayet eğleneliydi. Savaş oyunları da oynardık ve kendi bombalarımızı yapardık: Bir dünya torpil bulursun, içindeki ba-rutu boşaltırsın, bakır bir borunun bir ucunu ezersin, ortasından bir delik açarsın ve içine barutu doldurursun, diğer ucunu kat-larsın, sonra torpillerden birinin fitilini alıp deliğe yerleştirirsin. Ardından tüm yapman gereken fitilini ateşlemek ve bombanın yanından hızlıca sıvışmaktır.

Bamm!

Heh-heh-heh.

Elimizi attığımız her şey bomba yapmak kadar tehlikeli de-ğildi, ama birçoğu en az o kadar riskliydi.

Pat ve ben, sert kilden oyulmuş bir yer altı sığınağı inşa etmiştik. İçine eski bir yatağın iskeleti ile bir miktar da tahta yerleştirdik; çatısında baca için deliği de vardı. Yanında paslı yağ bidonları duruyordu ve biz mükemmel bir trampelen görevi gören bu oluklu metal parçanın üzerinde –hoop! diye– zıpladık. Sonra da sığınağın çatısına doğru inişe geçtik. Buna haftalarca devam ettik; ta ki ben bir gün lanet olası bacanın üzerine düşüp az daha boynumu kırana kadar.

Pat kısa bir an için ölmek üzere olduğumu sanmış.

Yine de bomba imal alanları en iyileriydi. Saatlerce saçma sapan şeyler yapardık. Molozlardan bir şeyler inşa ederdik, bir şeyleri ezerdik, ateşler yakardık. Ve her zaman hazine arardık... hayal gücümüz deli gibi çalışıyordu. Ayrıca içinde oynayabileceğimiz çok sayıda terk edilmiş Victoria dönemi evi vardı, çünkü o dönem Aston'da onarımlar yapılıyordu. O eski evler mükemmeldi, üç dört katlıydılar ve içlerinde istediğin pisliği yapabilirdin. Birkaç adi sigara satın alırdık, bombalanmış oturma odalarında avarelik eder, sigaraları tüttürürdük. Woodbine ya da Park Drive markalarını tercih ederdik. Tüm o pisliğin ve tozun içerisinde oturup sigaramızı içer, aynı zamanda Birmingham'ın yoğun ve sarı sisli havasını içimize çekerdik.

Ah, ne güzel günlerdi.

Okuldan nefret ederdim. *Nefret.*

Aston Prens Albert İlkokulu'ndaki ilk günümü hatırlıyorum: Beni ensemden tutup sürüklemek zorunda kalmışlardı, çünkü avazım çıktığı kadar bağırıp tekmeler savuruyordum.

Okulda dört gözle beklediğim tek şey saat dörtte çalan zildi. Okumam iyi değildi, bu nedenle iyi notlar alamıyordum. Aklimda hiçbir şey kalmıyordu ve kafamun neden lanet olası işe ya-

ramaz bir jöleden ibaret olduğunu da anlamıyordum. Kitaplara sanki Çince yazılmışlar gibi bakıyordum. Haytanın teki olduğumu hissediyordum; sanki doğuştan beceriksizdim. On üç yaşına kadar disleksi ve hiperaktivite rahatsızlığım olduğunu fark edemedim. O zamanlar bu zırvalar hakkında kimse bir şey bilmiyordu. Kırk kişilik bir sınıftaydım ve anlamadıysan öğretmenler sana yardım etmeye çalışmıyordu; salak gibi davranmana izin veriyorlardı. Ben de öyle yaptım. Zorlandığımda –mesela yüksek sesle okumak zorunda olduğumda– sınıfı eğlendirmeye çalışıyordum. Arkadaşlarımı güldürmek için olabilecek en çılğınca şeyleri düşünüyordum.

Disleksinin en iyi tarafı, bu hastalıktan muzdarip olanların oldukça yaratıcı tipler olmasıydı ya da bana böyle söylemişlerdi. Sıra dışı şeyler düşünüyorduk. Ama normal insanlar gibi okuyamamak oldukça ağır bir yükü. Doğru düzgün eğitim almış olmayı dilerdim. Kitapların harika şeyler olduklarını düşünüyorum, gerçekten. Bir kitabın içinde kaybolabilmek olağanüstü. Bunu herkes yapabilmeli. Ama ben hayatımda sadece birkaç kez bir kitabın içine girebildim. Bu problem ayda yılda bir bana rahat verdiğinde okuyabildiğim kadar çok kitap okumaya çalışırım, çünkü tekrar nüksedince her şey eski hâline döner ve ben yerimde oturmuş Çince bir şeylere bakıyor olurum.

Kendimi bildim bileli okuldaki arkadaşlarım bana “Ozzy” der. İlk olarak kim böyle söyledi ya da ne zaman başladı hiçbir fikrim yok. Osbourne yerine kullandıkları bir lakap gibiydi, sanırım, ama benim soytarı kişiliğime cuk diye oturdu. Herkesin ağzına yerleştikten sonra sadece kendi ailem beni John diye çağırmaya devam etti. Gerçek adıma şimdi tanımıyorum bile. Eğer biri bana, “Hey, John, buradayız!” diye seslense dönüp bakmam.

Prens Albert İlkokulu'ndan sonra Perry Barr'daki Birchfield Yolu Ortaokulu'na gittim. Orada üniforma giyiyorlardı. Zorunlu değildi, ama çocukların çoğu giyiyordu; benim hanım evladı küçük kardeşim Paul de. Blazer ceketi, gri pantolonu, gömleği ve kravatı hiçbir gün üzerinden eksik olmazdı. Ben, berbat bir lastik çizme, kot pantolon ve eski, kokuşmuş bir kazakla dolaşırdım. Okul müdürü Bay Oldham ne zaman beni görse azarlardı. "John Osbourne, üstüne başına çekidüzen ver. Yüz karası seni!" diye bağırırdı koridorun ucundan. "Neden kardeşin gibi olamıyorsun?"

Bay Oldham'ın bana güzel bir şey söylediği tek an, büyük çocukların akvaryuma deterjan dökerek okulun balığını öldürmeye çalıştıklarını ispiyonladığım zamandı. Hatta bana bir toplantıda övgüler yağdırmıştı. "John Osbourne sayesinde," demişti, "bu âdi işi yapan haini yakaladık." Bay Oldham'ın bilmediği şeyse akvaryuma deterjan dökerek balığı öldürmeye çalışanın ta kendisi olduğumdu; tam işin ortasında vazgeçmiştim. Akvaryumdaki tüm o kabarcıklar için herkesin beni suçlayacağını biliyordum, çünkü *her şey* için beni suçluyorlardı, bu nedenle önce ben birisini suçlarsam yaptığımın yanına kâr kalacağını düşündüm. İşe de yaradı.

Sevdiğim tek bir öğretmen vardı: Bay Cherrington. Yerel tarih meraklısıydı ve bir keresinde bizi Birmingham'daki eski şatonun bulunduğu Pimple Hill denilen yere götürmüştü. Süper bir şeydi. Kaleden, mezarlıktan ve işkence aletlerinden bahsetmişti. Gördüğüm en güzel dersti, ama yine de iyi not alamadım, çünkü hiçbir şey yazamadım. Komiktir, Birchfield'da başarı gösterdiğim tek konu "ağır metal" işiydi.⁴ Sanırım babamın alet tamir-

4 *Ağır metal* ifadesinin karşılığı İngilizcede *heavy metal* olduğundan, metal işleme işiyle bu müzik türüne gönderme yapılıyor. (yay. n.)

cisi olmasından kaynaklanan bir beceriye sahiptim. Hatta metal pencere mandalıyla ödöl bile kazandım. Ama serserilik etmeme bu da engel olamadı. Öğretmenimiz Bay Lane sonunda büyük bir odun parçasıyla kıcıma bir tane patlatırdı. O kadar sert vururdu ki kıcımın yere düşeceğini sanırdım. Aslında iyi bir adamdı. Berbat derecede ırkçıydı gerçi. Lanet olası şeyler söylerdi... Bugün söylesen hapsi boylayacağın şeyler.

Ağır metal dersindeki en iyi eşek şakam bozuk para alıp pürmüzün üzerinde üç dört dakika bekletip iyice ısınmasını sağlamak, sonra da onu Bay Lane'in masasına bırakmaktı. Görüp merakla almıştı.

İlk duyduğunuz şey, "Aaaaahhhhh!" feryadıydı.

Ardından, "Osbourne, seni küçük hergele!"

Heh-heh-heh.

Eski sıcak bozuk para numarası. Buna paha biçilemez.

Küçükken kısa bir süre hırpalandım. Birkaç büyük çocuk eskiden okul çıkışında eve giderken beni bekler ve serserilik olsun diye pantolonumu indirirdi. Belki on bir, belki on iki yaşındaydım. Korkunç bir görüntüydü. Beni taciz falan etmiyorlardı –çocukların oynayacağı türden bir oyundu– ama utanmama ve çılgına dönmeme neden olmuştu, çünkü aileme anlatamıyordum. Dalga geçmek ailemin huyuydu, ki bu, sıra evlerde oturan altı çocuklu bir aile düşünüldüğünde oldukça normaldi, ama aynı zamanda kimseden yardım isteyemeceğim anlamına geliyordu. Sanki her şey benim suçummuş gibi hissediyordum.

Ama en azından karar vermiştim, büyüyüp çocuk sahibi olduğumda onlara, "Herhangi bir probleminiz olduğunda annenize ya da babanıza gelmekten korkmayın. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu biliyorsunuz, eğer herhangi birisi hoşlanmadı-

ğınız bir biçimde vücudunuza dokunacak olursa bize söylemek-
ten çekinmeyin,” diyecektim. İnanın eğer çocuklarımdan her-
hangi birine böyle bir şey yapıldığını öğrenirsem kan çıkar.

Nihayetinde aklıma bu hırpalanmalardan kurtulmanın bir
yolu geldi. Oyun alanındaki en iri çocuğu buldum ve onu gül-
dürene kadar etrafında palyaçoluk yaptım. Böylelikle benim ar-
kadaşım oldu. Cüssesi lanet bir tuğla evle Snowdon Dağı arasın-
da bir yerdeydi. Eğer ona kafa tutmaya cüret ederseniz okul ye-
meğinizi on beş gün ila bir ay süreyle pipetle yerdiniz. Ama de-
rinlerde bir yerde kibar bir devdi. Ahbap olduğumuz anda o ser-
seriler yakamı bıraktılar, ki bu çok iyi oldu, çünkü kavga etmek
konusunda da okumaktaki kadar berbattım.

Okulda beni dövmeyen *tek çocuk* Tony Iommi’ydi. Benden
bir sınıf üstteydi ve herkes onu tanırdı, çünkü gitar çalıyordu.
Beni hiç dövmeydi, ama yine de ondan korkardım: Benden iriy-
di, yakışıklıydı ve tüm kızlar ondan hoşlanırdı. Üstelik onu kim-
se dövemezdi. Adamı yere seremezsiniz. Benden büyük oldu-
ğu için birkaç kez hayalarımı tekmelemiş ya da sopayla vurmuş
olabilir, ama daha fazlası olmamıştır. Okulda onunla alakalı ola-
rak en iyi hatırladığım şey, yılbaşı hediyelerimizi okula getirme-
mize izin verdikleri gündür. Tony parlak kırmızı elektro gitarını
getirmişti. Hayatımda gördüğüm en havalı şey olduğunu hatırlı-
yorum. Daima bir enstrüman çalmak istemişimdir, ama ne ai-
lemin bana bir tane alacak parası oldu ne bende öğrenecek sa-
bır. Bende ki dikkat süresi beş saniyeydi. Ama Tony gerçekten iyi
çalıyordu. İnanılmazdı, tam da o yetenekli tiplerden biriydi; bir
gayda verseniz birkaç saat içerisinde size bir blues *riff*’i çalmayı
öğrenirdi. Okuldayken Tony Iommi’nin ileride ne olacağını hep
merak ederdim.

Ama yollarımızın tekrar kesişmesi için birkaç yılın daha
geçmesi gerekiyordu.

Büyüdükçe sınıfta daha az, erkekler tuvaletinde sigara içerek daha fazla zaman geçirmeye başladım. O kadar çok sigara içiyordum ki, okulun ragbi öğretmeni Bay Jones'un günlük yoklamasına her zaman geç kalıyordum. Benden nefret ediyordu. Bana her zaman ceza veriyor, beni diğer çocukların önünde eleştiriyordu. Şu dünyada en çok sevdiği şey beni ayakkabıyla dövmekti. Bana sınıfın arkasındaki spor ayakkabı dolabına gitmemi ve en büyüğünü alıp ona getirmemi söylerdi, ardından gidip ayakkabılığı incelerdi; eğer getirdiğimden daha büyük bir ayakkabı bulursa, her zamankinin iki katı dayak yerdim. Orada tanıdığım en berbat insandı.

Bay Jones'un yaptığı bir diğer şeyse, bütün çocukları her sabah sıraya sokup sabah temizliğimizi yapıp yapmadığımızı kontrol etmek için arkamızdan yürüyerek boyunlarımızı incelemektir. Eğer boynunuzun kirli olduğunu düşünürse, üzerini beyaz bir havlu ile ovalardı, eğer havlu lekelenirse sizi yakanızdan sınıfın köşesinde bulunan musluğa doğru sürükler ve orada bir hayvan gibi ovardı.

Bay Jones, okuldaki en kötü zorbaydı.

Ailemin diğer birçok insana göre daha az parası olduğunu fark etmem çok uzun sürmedi. Yaz tatillerimizi Mayorka'da falan geçirmiyorduk; beslenmesi ve giydirilmesi gereken altı Osbourne'la bu olmazdı. Hatta on dört yaşına kadar denizi bile görmedim. O da Sunderland'de yaşayan teyzem Ada sayesinde oldu. Üstelik okyanusu –içinde Geordie⁵ dışkısının yüzmediği ve üç saniyede vücut ısınızı düşürmeyecek tipte su birikintisini– yirmili yaşlarına kadar görmedim.

Meteliksiz olduğumuzu anlatmanın başka yolları da var.

5 İngiltere'nin kuzeydoğu, özellikle Newcastle-Upon-Thyne bölgesinde yaşayan insanlara verilen argo isim. (ç. n.)

Mesela tuvalet kâğıdı olarak kesilmiş gazete kullandığımız gibi. Yazları giymek zorunda olduğum lastik çizmeler gibi, çünkü ayakkabım yoktu. Annemin bana asla iç çamaşırı satın almadığı gerçeği gibi. Bir de devamlı eve gelip para isteyen tehlikeli bir herif vardı. Ona “Tak-tak” adam derdik. Adam kapı kapı dolaşan bir pazarlamacıydı, anneme içinde her şey olan katalogundan bir şeyler satmıştı ve her hafta ödemeyi almak için geliyordu. Ama annemde asla nakit para olmazdı, bu yüzden beni evde olmadığını söylemek için kapıya gönderirdi. Sonunda bu işten çok sıkıldım. “Annem evde olmadığını söylüyor,” dedim.

Yılar sonra bu durumu telafi ettim, “Tak-tak” adama kapıyı açıp tüm faturayı ödedim ve ona defolmasını ve bir daha gelmemesini söyledim. Ama bu pek bir işe yaramadı. İki hafta sonra eve geldiğimde annemin yepyeni üç parça bir takım elbise aldığını gördüm. Nereden aldığını tahmin etmek için âlim olmak gerekmiyordu.

Ben küçükken para oldukça kısıtlıydı. Çocukluğumun en berbat günlerinden biri annemin doğum günümde bana el feneri almam için on şilin verdiği gündü; değişik renkte ışıklar saçan cinsten bir fenerdi, eve dönerken para üstünü kaybettim. Dört-beş saatimi birkaç bozuk parayı bulmak için Aston’daki tüm delikleri arayarak geçirmiş olmalıyım. Komik olanı, eve geldiğimde annemin ne söylediğini bile hatırlamamam. Tüm hatırladığım dehşete düştüğüm.

Lodge Caddesi 14 Numara o kadar da kötü değildi. Ama mutlu, lanet bir aile yuvası da değildi.

Başlangıç olarak, annem Delia Smith⁶ değildi.

Her pazar mutfakta yemek hazırlamak için ter dökerdi, hepimiz sonuçtan ölesiye endişe ederdik. Ama şikâyet edemezdik.

6 Ünlü bir İngiliz aşçı. (ç. n.)

Bir keresinde lahana yiyordum ve tadı sabun gibiydi. Jean yüzündeki ifadeyi görünce göğsüme bir tane vurdu ve, "Sakın bir şey söyleme," dedi. Ama ben cesurdum ve lanet olası bir lahana zehirlenmesinden ölmeye niyetim yoktu. Tam bir şey söylemek üzereydim ki babam bardan geldi, paltosunu astı ve yemeğe oturdu. Çatalını aldı, lahanaya sapladı, kaldırdı ve ağzına götürürken ucunda sarkan bir tel yumağı gördük. Tanrı yaşlı annemin taksiratını affetsin, bulaşık süngerini pişirmişti.

Hepimiz kusmak için tuvalete koştuk.

Başka bir keresinde de annem haşlanmış yumurtalı sandviç hazırlayıp paketlemişti. Paketi açtığımda içinde sigara külü ve biraz da kabuk vardı.

Teşekkürler, anne.

Tüm söyleyebileceğim, okulda çıkan yemeğin hayatımı kurtardığıdır. Yemek, berbat eğitimin keyif aldığım tek küçük parçasıydı. Okul yemekleri âdeta sihirliydi. Ana yemek ve ardından tatlı vardı. İnanılmazdı. Bugünlerde bir şey alıyorsun ve, "Bunda iki yüz kalori var," ya da "Aman, bunda sekiz gram doymuş yağ var," diye başlıyorsun. O zamanlar siktiğimin kalorisi diye bir şey yoktu. Tabağında sadece yemek vardı. Ve yanlış hatırlamıyorsam hiçbir zaman yeterli miktarda değildi.

Her sabah okuldan kaytarmak için bahaneler düşünürdüm. Bu nedenle bahaneler gerçek olduğunda kimse bana inanmazdı.

Mesela hayalet sesi duyduğum zaman.

Mutfaktayım, evden çıkmak üzereyim. Kış, dondurucu soğuk ve muslukta sıcak su akıyor, bu yüzden ben de bulaşıkları yıkamak için lavaboya dolduracağım suyu çaydanlıkla ısıtıyorum. O anda bir ses duydum. "Osbourne, Osbourne, Osbourne."

O zamanlar babam gece çalıştığı için yatmadan önce bizi okula o hazırlardı. Ben de babama döndüm ve, "Baba! Baba! Birisinin adımı seslendiğini duyuyorum. Sanırım bu bir hayalet, galiba evimiz perili," dedim.

Başını gazeteden kaldırdı.

"İyi deneme, evlat," dedi. "Hayalet olsun ya da olmasın okula gideceksin. Bulaşıklar için acele et."

Ama sesin kesileceği yoktu.

"Osbourne, Osbourne, Osbourne."

"Ama baba!" diye haykırdım. "Ama ses var. Var işte. Dinle!"

"Osbourne, Osbourne, Osbourne."

Sonunda babam da sesi duydu.

Ses bahçeden geliyordu. Bu yüzden bahçeye çıktık –yalın ayaktım–, bahçe boştu. Ama sesi tekrar duyduk, bu sefer ses daha yüksekti. "Osbourne, Osbourne, Osbourne." Çitin diğer tarafından geliyordu. Biz de bahçenin diğer tarafındaki kapıya doğru yöneldik; orada, komşumuz olan yaşlı bir kadın, yerde bir parça buzun üzerinde yatıyordu. Kayıp düşmüş olmalıydı ve kimseden yardım alma şansı yoktu. Eğer orada olmasaydık donarak ölebilirdi. Babamla beraber çitin üzerinden geçip kadını oturma odasına taşıdık, kendimi bildim bileli bu kadınla komşu olduğumuz hâlde daha önce oturma odasına hiç girmemiştik. Çok üzücü bir şeydi. Kadın evliydi ve çocukları vardı, ama savaş sırasında kocası Fransa'ya gönderilmiş ve Naziler tarafından vurulmuştu. Daha da kötüsü, çocukları bir bomba sığınağında ölmüştü. Ama kadın sanki hayattalarmış gibi yaşıyordu. Her yer fotoğraf doluydu; çocukların oyuncaklarının ve her şeyin üzerinde örtüler vardı. Evde zaman durmuş gibiydi. Gördüğüm en üzücü şeydi. O gün oradan döndüğünde, annemin epey ağladığını hatırlıyorum.

İnanılmaz bir şey, değil mi? Kapı komşunuzdan birkaç santim uzakta yaşıyorsunuz, ama haklarında hiçbir şey bilmiyorsunuz.

O gün okula geç kaldım, ama gerekçem Bay Jones'un umurunda değildi, çünkü her gün okula geç kalıyordum. Ona hayatımı cehenneme çevirmesi için yeni bir bahaneden başka bir şey vermemiştim. Bir sabah –yaşlı kadını bahçede buzun üzerinde bulduğumuz sabah da olabilir, ama emin değilim– yoklamaya öylesine geç kalmıştım ki, her şey bitmişti ve öğrenciler sınıflarına dağılıyordu.

Benim için çok özel bir gündü, çünkü babam bana Bay Lane'in metal işleri dersinde tornavida yapabilmem için GEC fabrikasından getirdiği birkaç metal çubuk vermişti. Çubuklar okul çantamın içindeydi ve ben onları çıkarıp arkadaşlarıma göstermek için sabırsızlanıyordum.

Ama gün daha başladığı an berbat oldu. Diğer çocuklar yerlerine geçerken Bay Jones'un masasının önünde dikildiğimi hatırlıyorum; adam şiddetli bir öfke nöbeti geçiriyordu. O kadar utanmıştım ki bir delik bulup içine saklanmak ve bir daha dışarı çıkmamak istedim.

"OSBOURNE," diye haykırdı. "KENDİN VE BU OKUL İÇİN BİR YÜZ KARASISIN. BANA BİR AYAKKABI GETİR."

Sınıf o kadar sessizleşti ki bir fare gaz çıkarsa duyabilirdiniz.

"Ama, efendim!"

"BANA BİR AYAKKABI GETİR, OSBOURNE. VE EN BÜYÜĞÜ OLSUN, YOKSA SENİ ÖYLE BİR DÖVERİM Kİ BİR AY KİÇİNİN ÜZERİNE OTURAMAZSIN."

Bana bakan tüm o yabancı yüzlere döndüm. Dostum, oracıkta ölmek istedim. Çocuklar benden bir sınıf üsttelerdi ve bana

lanet olası bir ucubeymişim gibi bakıyorlardı. Başımı önüme eğdim ve sınıfın arkasına doğru utanç içinde yürüdüm. Birisi çelme takmaya çalıştı. Başka bir çocuk çevresinden dolanmak zorunda kalayım diye çantasını önüme itti. Bütün vücudum hissizleşmişti ve titriyordu; yüzüm ateşler içinde yanıyordu. Bu büyük çocukların önünde ağlamak istemiyordum, ama hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayacağımı hissediyordum. Ayakkabılığa yürüdüm ve –herkes bana baktığı için o kadar gerilmiştim ki hangi ayakkabının daha büyük olduğunu kestiremiyordum– ayakkabıyı bulup Bay Jones’a götürdüm. Başımı kaldırmadan ona verdim.

“BUNA BÜYÜK MÜ DİYORSUN?” dedi Bay Jones. Sınıfın arkasına gitti, ayakkabılığa baktı, daha büyük bir ayakkabıyla geri geldi ve bana eğilmemi emretti.

Herkesin gözü hâlâ üzerimdeydi. Tam bu noktada hıçkırıklara boğulmamak için kendimi çok zorladım, burnumdan lanet bir sümük akıyordu, bu yüzden elimin tersiyle yüzümü sildim.

“SANA EĞİL DEDİM, OSBOURNE.”

Ben de dediğini yaptım. Ardından lanet olası büyük ayakkabıyı kolunun eriştiği yüksekliğe kaldırdı ve vurabildiği kadar sert vurdu.

“AAAHHHHHHH!!”

Çok pis acıttı. Hergele herif devam etti. Tekrar vurdu. Ama üçüncü ya da dördüncü seferde canıma tak etti. Öfkeden çıldırmıştım. Ayakkabıyı başka bir darbe için indirirken çantama uzandım, içinden babamın bana verdiği metal çubukları kaptım ve atabildiğim kadar sertçe Bay Jones’un şişman, terli yüzüne fırlattım. Sporda hiçbir zaman iyi olmamışımdır, ama o iki saniye için İngiliz kriket takımında oynuyormuş gibiydim. Bay Jones burnundan kan fışkırarak geriye doğru sendeledi ve ben de işi-

min bittiğini fark ettim. Sınıf nefesini tutmuştu. *Hassiktiir!* Oradan tüydüm, koşarak, olabildiğince hızlı. Sınıftan çıktım, koridoru geçtim, okuldan çıktım, yola ilerledim, kapıya gittim ve Lodge Caddesi 14 Numara'ya kadar devam ettim. Doğruca yukarıya, babamın uyuduğu yere fırladım ve onu sarsarak uyandırdım. Ve hıçkıklara boğuldum.

Deliye döndü.

Bana değil, çok şükür, Bay Jones'a kızmıştı. Okula gitti ve Bay Oldham'la görüşmeyi talep etti. Okulun diğer ucundan bağrılarını duyabilirdiniz. Bay Oldham, spor ayakkabıları ve Bay Jones hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi, ama durumu inceleyeceğine söz verdi. Babam aynen öyle yapması gerektiğini söyledi.

Bir daha dayak yemedim.

Okulda bir Romeo sayılmazdım –kızların çoğu deli olduğumu sanırdı– ama bir süre için Jane adında bir kız arkadaşım oldu. Yolun yukarısındaki kızlar okuluna gidiyordu. Onun için deli oluyordum. Fena hâlde. Ne zaman onunla buluşacak olsak, önce okuldaki erkekler tuvaletine gider, saçımı sabunla arkaya yatırırđım; bu yüzden kız havalı biri olduğumu düşünüyordu. Ama bir gün yağmur yağmaya başladı ve ben kızın yanına vardığımda kafam köpük banyosu gibi görünüyordu, tüm o sabun alımdan gözlerime akıyordu. Bana sadece bir kere baktı ve, "Sen ne halt ediyorsun?" dedi. Terk edildim. Anında. Kalbim fena hâlde kırılmıştı. Birkaç sene sonra onu Aston'daki bir kulüpten çıkarırken gördüm, yüzünden düşen bin parçaydı. Acaba onu bu kadar üzen neydi?

Başka kızlar da oldu, ama çoğunlukla aramızda bir şey geçmedi. Hoşlandığım bir kızın başka bir erkekle yanımdan geçip

gitmesinin ne kadar acı verici olduğunu kısa sürede öğrendim. Buna katlanmaya çalışmak da hiç eğlenceli değildi. Bir keresinde Perry Barr'daki Crown & Cushion'ın önünde bir hatunla buluşma ayarlamıştım. Saat yedi buçukta buluşma yerine vardığımda deli gibi yağmur yağıyordu ve kız orada değildi. Kendime, "Yarım saat içinde burada olur," dedim. Bu yüzden sekize kadar bekledim. Ortalarda gözükmedi. Yarım saat daha süre verdim. Hâlâ yoktu. Saat ona kadar yolunu gözledim. Sonunda kendimi çok üzgün ve reddedilmiş hissederek kös kös eve geri döndüm. Şimdi ben de bir baba olduğum için, elbette o zaman neden böyle saçmaladığımı düşünüyorum; öyle bir yağmurda kızımı okuldan bir çocukla buluşmaya ben de göndermezdim.

O günlerde sadece çocuksu aşk vardı. Büyüdüğünü sanırsın, ama büyümemiştir. Başka bir keresinde, on dört yaşındayken bir kızı sinemaya götürdüm. Kendimi "bıçkın delikanlı" sanıyordum, bu yüzden onu etkilemek için sigara içmeye karar verdim. Bir süredir zaten sigara içiyordum, ama çok alışık değildim. O akşam beş tane sigaram ve cebimde de o beş para etmez kibritlerden vardı. Sinemada oturmuş, süper bir rol kesmeyi planlıyordum, ama aniden soğuk soğuk terlemeye başladım. Bana neler olduğunu anlamaya çalıştım. Ardından geçirdim ve ağzıma kismuk tadı geldi. Tuvalete koştum, kendimi bir kabine kilitledim ve lanet midemde ne varsa çıkardım. Hastalanmıştım, kendimi dışarıya sürükledim, sinemadan çıkıp doğruca eve gittim ve tüm gün kustum. Hatuna ne olduğunu bilmiyorum, ama en azından bu durumdan bir kutu Maltesers'la⁷ çıktı.

Bu, sigarayla yaşadığım tek kötü deneyim değildi. Bu olaydan kısa bir süre sonra başka bir akşam, Lodge Caddesi'ndeki evimizde kendi odamda sigara içtiğimi hatırlıyorum. Sonunu sa-

7 Çikolatalı draje markası. (yay. n.)

bah içebilmek için ucundan koparmıştım. Birkaç saat sonra öksürerek uyandım. Her yer duman olmuştu, *Lanet olsun, evi yak-tım*, diye düşündüm! Ama yere baktım ve kül tablasındaki sigaranın yanık bile olmadığını gördüm. Bilmediğim şeyse babamın bardan eve biraz neşeli gelmiş ve evin içinde sigara içmekte olduğuydu. Ama sigarasını söndürmek yerine kanepenin üzerine düşürmüştü. Yastıklardaki tüm süngerler için için yanıp o korkunç kara dumanı eve salmışlardı.

İlk yaptığım şey alt kata, oturma odasına koşmak oldu. Babamı akşamdan kalma bir hâlde ve suçluluk duygusu içinde buldum. Annemin gözlerinden yaşlar akıyordu ve benden daha fazla öksürüyordu.

"Jack Osbourne," dedi tükürükler arasından. "Sen burada ne halt ed..."

Ardından öyle şiddetle öksürdü ki takma dişleri ağzından fırladı ve camı kırıp dışarı uçtu; dışarıdaki dondurucu soğuk alevlerin âdeta bir şenlik ateşi gibi harlanmasına neden oldu. Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Neyse, annem bahçeye dişlerini almaya gittiğinde babamla yangını söndürmeyi bir şekilde başardık.

Ama ev haftalarca kötü koktu.

Merak ediyorsanız söyleyeyim, bu beni sigaradan uzaklaştırmadı. Beni daha havalı gösterdiği konusunda ikna olmuşum bir kere. Belki de haklıydım, çünkü yangından birkaç hafta sonra nihayet mutlu sona ulaştım. Penisimin sadece işlemeye yaramadığını fark etmiştim ve onu kullanabildiğim her yerde kullanmaya başlamıştım. Sürekli mastürbasyon yapıyordum, her yere atırıyordum. Çavuşu tokatlamadan uyuyamıyordum. Her neyse, bir gün Aston'daki bir dans kulübündeydim. Daha içmeye baş-

lamadan önceydi, yani belki bir doğum günü partisi ya da arka odadaki başka bir şeydi. Orada benden daha büyük bir kız vardı –hayatım üzerine yemin ederim ki adını hatırlayamıyorum– ve kısa bir süre benimle dans etti. Beni ailesinin evine götürdü ve canımı çıkarana kadar tüm gece benimle birlikte oldu. Beni neden seçtiğine dair en ufak bir fikrim bile yok. Belki çok azmıştı ve orada müsait olan tek alet benimkiydi. Kimbilir? Ama şikâyetçi değildim. Elbette sonrasında daha da fazlasını istedim. İkinci defa yapmak istedim. Bu yüzden yaşlı bir Polonyalı’nın çevresindeki bir köpek gibi etrafı koklaya koklaya kızın evine gittim.

Ama kızın ağzından, “Ne halt istiyorsun?” lafı çıkıverdi.

“Bir kere daha yapmaya ne dersin?”

“Siktir git.”

Bu cümle romantik bir ilişkinin sonu olmuştu.

Okuldan ayrıldığımda on beş yaşındaydım. İngiliz eğitim sistemindeki on yılım için gösterecek neyim vardı? Bir kâğıt parçasının üzerindeki şu yazı:

John Osbourne, Modern Birchfield Caddesi Ortaokulu’nda eğitim gördü.

İmza

Bay Oldham (Okul Müdürü)

Hepsi bu kadardı. Tek bir niteliğim bile yoktu. Sıfır. Kariyer için iki seçeneğim vardı: Ya amele olacaktım ya da amele. İlk yaptığım şey Birmingham akşam postasının arkasındaki iş ilanlarına bakmak oldu. O hafta okuldan ayrılanlar için özel bir bölüm bulunuyordu. Hepsine baktım –sütçü, çöpçü, seri imalat bandı çalışanı, tuğlacı, sokak temizleyicisi, otobüs şoförü gibi iş-

ler- ve tesisatçılık işinde karar kıldım, en azından bir zanaattı. Bana bir zanaatım olmasa hayatta bir yere gelemeyeceğim söylenmişti.

İsteğim işi elde ettiğimde yıl sonuydu ve hava soğumaya başlamıştı. Tesisatçıların bütün borular patladığında, soğukun ortasında kışları açıkta çalıştıklarının farkında değildim. Dışarı eksi beş dereceyken, taşakların buruşana kadar rögar kapağının başında vakit geçiriyorsun. Bir hafta bile çalışmadım. Ama devam edemememin sebebi soğuk değildi. Yemek molasında elma çaldığım için işten kovulmuştum.

Eski alışkanlıklar zor ölür.

Sonraki işim daha az istek duyduğum türdendi. Aston dışındaki bir sanayi tesisindeydi. Araba parçaları imal ediliyordu ve ben lanet olası bir yağ temizleme makinesinin başındaydım. Her parça için, içinde kabarcıklar çıkaran kimyasalların bulunduğu ve çubuklar, yaylar, levyeler ve bu tip şeylerin temizlenmesi için içlerine atıldığı ayrı bir tank vardı. Bu kimyasallar zehirliydi ve tepelerinde "ÖLÜMCÜL TEHLİKE! KORUYUCU MASKELER ASLA ÇIKARILMAMALIDIR. TANKLARIN ÜZERİNE KESİNLİKLE EĞİLMEYİN" yazan uyarı levhaları vardı.

Birisine tanklarda ne olduğunu sormuştum ve bana içlerince metilen klorür bulunduğu söyledi. Hımm, diye düşündüm, acaba bu maddelerle kafayı bulabilir miyim? Ardından bir gün sadece bir saniye için maskemi çıkardım ve tankın üzerine eğildim. O anda, "Vaaaaaaay," dedim; yapıştırıcı koklamaktan yüz kat daha etkiliydi. Ben de her sabah yağ sökme makinesinin başında bir fırt çekmeye başladım. Bara gitmekten çok daha ucuzdu. Sonra günde iki kere gitmeye başladım. Ardından üç kere. Sorun, ne zaman tankların üzerine eğilsem suratımın simsiyah yağa bulanmasıydı. Bu yüzden tesisteki diğer çalışanların

neler döndüğünü anlaması uzun sürmedi. Çay molası vermiştim ve yüzüm o kalın siyah tabakayla kaplıydı. "Yine o lanet yağ sökme makinesinin başındaydın, değil mi?" diye sordular. "Dostum, kendini geberteceksin."

"Nasıl yani?" diye sordum masumca.

"O lanet şey zehirli, Ozzy."

"Bu yüzden daima maske takıp tankların üzerine *asla* eğilmiyorum, aynen levhalarda yazdığı gibi."

"Saçmalama, kes şunu, Ozzy. Kendini öldüreceksin."

Birkaç hafta içinde iş, kafamın her an iyi olduğu noktaya geldi; etrafta sallanıp duruyor, şarkılar söylüyordum. Hatta halüsinasyonlar görmeye bile başladım. Ama koklamaya devam ettim; kendime engel olamıyordum. Ardından bir gün, kayboluverdim. Beni tanka yaslanmış, baygın vaziyette buldular. "Şunu bir ambulansa koyun," dedi yönetici. "Bir daha da buraya adımı atmasın."

Ailem tekrar kovulduğumu öğrenince kafayı yedi. Hâlâ Lodge Caddesi 14 Numara'da oturuyordum ve orada olabilecek en az vakti geçirmeme rağmen benden kiraya katkıda bulunmamı bekliyorlardı. Bu nedenle annem patronuyla konuşup bana göz kulak olabileceği Lucas Fabrikası'ndan bir çeşit iş ayarladı. "Bu bir çıraklık, John," dedi. "Senin yaşındaki birçok genç böylesi bir fırsat için tek kolunu feda eder. Bir becerin olacak. Araba kornası akordu yapmak için eğitileceksin."

Bütün ümitlerim kırıldı.

Bir araba kornası akortçusu?

O dönemlerde çalışan insanların kafası şu biçimde işliyordu: Alabildiğin kadar eğitim alırsın, bir yerde çıraklık kaparsın, sana berbat bir iş verirler, iş berbat bile olsa sen bundan gurur

duyarsın. Bu berbat işi de hayatın boyunca yaparsın. Bu berbat iş *her şeyindir*. Birmingham'daki insanlar bu işlerden emekli bile olamazlar. Fabrikada ölüp giderler.

Aynı lanet tuzağa düşmeden tası tarağı toplayıp buradan sıvışmam gerekiyordu. Ama Aston'dan nasıl ayrılacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Şu "Avustralya'ya göçme" işini denedim, ama on pauntluk ücreti ödemeye gücüm yetmedi. Orduya katılmaya bile çalıştım, ama beni kabul etmediler. Üniformalı herif çirkin suratıma bir kere baktı ve, "Üzgünüm, biz adam arıyoruz, yaratık değil," dedi.

Ben de fabrikadaki işe girdim. Arkadaşım Pat'e müzik sektöründe iş bulduğumu söyledim.

"Müzik sektöründe derken ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Akort işleri," dedim belli belirsiz.

"Ne gibi işler?"

"Kendi lanet işleriyle ilgilen."

Lucas Fabrikası'ndaki ilk günümde müdür bana içinde çalışacağım ses geçirmez odayı gösterdi. İşim taşıma kayışından gelen kornaları alıp miğfer şeklindeki makineye koymaktı. Sonra onları elektik devresine bağlayıp tornavidayla sıkıyordum. "BAĞÇ, BOOO, Vİİİ, ARRH, BİİİİP." Bir günde akort etmemi bekledikleri korna sayısı dokuz yüzdü. Sayılıyordu, çünkü yaptığım her akorttan sonra bir düğmeye basıyordum. Odada beş kişiydik, yani odada aynı anda baagh'layan, booooğğ'layan ve biiiip'leyen beş tane korna vardı; sabahın sekizinden akşamın beşine kadar.

O lanet yerden çıktığımda kulaklarım öylesine çınılardı ki kendi düşündüğüm şeyi duyamazdım.

Günüm şöyle geçiyordu:

Kornayı al.

Bağlantı uçlarına yerleştir.

Tornavidayla sık.

BAĞÇ, BOOO, VIII, ARRH, BİİİİP.

Kornayı kayışa geri koy.

Düğmeye bas.

Kornayı al.

Bağlantı uçlarına yerleştir.

Tornavidayla sık.

BAĞÇ, BOOO, VIII, ARRH, BİİİİP.

Kornayı kayışa geri koy.

Düğmeye bas.

Kornayı al.

Bağlantı uçlarına yerleştir.

Tornavidayla sık.

BAĞÇ, BOOO, VIII, ARRH, BİİİİP.

Kornayı kayışa geri koy.

Düğmeye bas.

Ben tüm bunları yaparken annem de cam bölmeden beni gururla seyrediyor olurdu. Ama birkaç saat bu gürültüye maruz kalınca aklımı kaçırmaya başlıyordum. Birilerini öldürmeye hazır oluyordum. Ben de daha erken kaçabileceğimi düşünerek düğmeye her kornadan sonra iki kere basmaya başladım. O lanet barınaktan çıkmak için ne gerekiyorsa yapardım. Bu işin de yanıma kâr kalacağını düşünüp üç kere basmaya başladım. Dört kere. Ardından beş.

Bu, yukarıda bir yerde bir tıkrıtı ve hoparlör sesi duyana kadar birkaç saat devam etti. Taşıma kayışı sallanmayı kesti. Arından duyuru sisteminden öfkeli bir ses geldi.

“OSBOURNE. MÜDÜRÜN OODASINA. HEMEN.”

Yirmi dakikada beş yüz kornayı nasıl akortladığımı merak etmişlerdi. Onlara, hiç şüphesiz, düğmede bir sorun olduğunu söyledim. Bana, daha dün doğmadıklarını, düğmedeki tek sorunun ona basan geri zekâlı olduğunu, aynı şeyi bir daha yaparsam kıcıma tekmeyle basacaklarını ve işimin biteceğini söylediler. Anlamış mıydım? “Evet, anladım,” dedim ve küçük mekânıma geri döndüm.

Kornayı al.

Bağlantı uçlarına yerleştir.

Tornavidayla sık.

BAĞÇ, BOOO, Vİİİ, ARRH, BİİİİP.

Kornayı kayışa geri koy.

Düğmeye bas.

Bu lanet işe birkaç hafta devam etikten sonra yanımdaki adamla, yani Harry'yle sohbet etmeye başladım.

“Ne zamandır burada çalışıyorsun?” diye sordum.

“Ne?”

“Ne zamandır burada çalışıyorsun?”

“Fısıldamayı kes, evlat.”

“NE ZAMANDIR BURADA ÇALIŞIYORSUN?” diye bağırdım. Belli ki Harry tüm gün boyunca korna sesi dinlemekten sağır olmuştu.

“Yirmi dokuz sene, yedi ay,” dedi sırtarak.

“Dalga geçiyorsun.”

“Ne?”

“Yok bir şey.”

“Fısıldamayı kes, evlat.”

“BU KAHROLASI UZUN BİR SÜRE, HARRY.”

“En iyi yanı, ne biliyor musun?”

Elerimi kaldırdım ve başımı salladım.

“Beş ay sonra altın saat kazanacağım. Buradaki otuz senemi doldurmuş olacağım.”

Burada otuz sene geçirme fikri bende Rusların tepeme bombayı bırakıp beni bu çileden kurtarmaları arzusunu uyandırıyor-du.

“Eğer altın saat konusunda bu kadar takıntılıysan lanet olası bir kuyumcudan yürütseydin. Yakalansan bile bu pislik çukurunda geçirdiğin zamanın onda birini geçirirdin.”

“Tekrar söyle, evlat.”

“Yok bir şey.”

“Ne?”

“YOK BİR ŞEY.”

Canuma tak etmişti. Tornavidayı kenara fırlattım, dışarı doğru yürüdüm, annemin yanından geçtim, fabrika kapısından çıkıp en yakındaki bara gittim. Bu, müzik sektöründeki ilk işimin sonu oldu.

Müzik piyasasında gerçek bir iş bulmak hayalden başka bir şey değildi. Bu da mesela astronot ya da dublör olmak ya da Elizabeth Taylor'ı yatağa atmak gibi imkânsız bir şeydi. Ama yine de aile kutlamalarında *Living Doll* adlı şarkıyı söylediğim günden beri, bir grup kurma fikrim vardı. Hatta bir süre insan-

lara Black Panthers isimli bir grubun üyesi olduğumu söyleyip hava attım. Hiçbir halt değildim. “Grubum”, üzerinde “The Black Panthers” yazılı boş bir gitar kutusundan başka bir şey değildi (Bahçedeki kulübede bulduğum emülsiyon boyasıyla yazmıştım). Her şey hayalden ibaretti. Eskiden de insanlara köpeğim olduğunu anlatırdım: Bir kablonun ucuna bağladığım, bir kovanın içinde bulmuş olduğum bir Hush Puppy’ydi.⁸ Aston’ın sokaklarında elimde boş gitar kutusu, bu eski sikik ayakkabıyı çekiştirip, bir çeşit Mississippi’li blues’cu olduğumu düşünerek dolaşırdım. Başka herkes kahrolası bir deli olduğumu düşünürdü.

Vaktimi hayalî grubum ve köpeğimle harcamadığım zamanlarda, Teddy Boys’la⁹ takılırdım. Teddy Boy hadisesi benim zamanımdan biraz evveldi. Bu yüzden uzun paltolar ya da *brot-hel creepers* tipi ayakkabılar giymedim. Ama müzik kutularında çaldıkları müziklere bayılırdım. Haftalarca Paul & Paula’nın *Hey Paula* isimli şarkısını söyledim. Bu eski melodiler bir harikaydı. Sonra bu moda hadisesinin içine girdim; eskiden dar kesim moher kıyafetlerden hoşlanırdım. Ama artık bir deri ceket ve süslü kemerleri olan bir rockçıydım. Tüm vaktimi oradan oraya savrularak geçiriyordum. Kendime bir macera arıyordum. Fabrikada işçi olmak dışında her şey olabiliirdi.

İşte o dönem Beatles ortaya çıktı.

Birdenbire bu dört Liverpool’lu moptop¹⁰ tüm radyo ve televizyon yayınlarındaydı. Lucas Fabrikası’ndan kalan son maaş çekimi kullanarak ikinci plakları *With The Beatles*’ı satın aldım.

Eve geldiğim an her şey değişti.

O kaydı dinlediğimde kafamda bir ışık yandı. Beni aldı gö-

8 Hush Puppy bir ayakkabı markası olup *puppy* kelimesi İngilizcede *yavru köpek* anlamına gelmektedir. (yay. n.)

9 1950’lerde İngiltere’de, Amerikan *Rock and Roll* kültürüyle oluşan alt grup. (ç. n.)

10 1960’larda yaygın olan saç kesim şekline verilen ad. (ç. n.)

türdü. Lennon ve McCartney'nin melodileri âdeta büyütlü gibiydi. Beni Aston'dan alıp onların hayalî Beatle dünyalarına soktu. Kendimi o on dört şarkıyı dinlemekten alıkoyamıyordum, (Sekizi kendi şarkılarıydı, altısı içlerinde Chuck Berry'nin *Roll Over Beethoven* adlı parçasının da bulunduğu yorumlardan oluşuyordu). Şimdi böyle söylemek çok abartı gibi görünebilir, ama o zaman ilk defa hayatımın bir anlamı olduğunu hissettim. O kaydı babamın bir çeşit mobilya gibi görünen, lambalı radyo ile eski tip bir pikap karışımı ve oturma odamızın gururu olan cilalı pikaplı radyosunda tekrar tekrar çaldım. Silver Blades buz pistine giderdim, orada müziğı duyuru sisteminden çalarlardı. Bazen etrafta albüm kolumun altındayken dolaşırdım. Müziğe o kadar hayran kalmıştım. Kısa süre sonra üzerinde "The Beatles" yazan her şeyi toplamaya başladım. Fotoğraflar, posterler, kartlar. *Ne bulursam*. Hepsi odamın duvarına asılıydı, erkek kardeşlerim umursamıyordu, çünkü onlar da Beatles için çıldırıyorlardı.

Ama benim hayranlığımın yarısını bile duymuyorlardı.

Belli ki, Beatles'ın ilk albümü *Please Please Me*'yi de satın alabilmek için para biriktirmeliydim. Ardından *A Hard Day's Night* piyasaya çıktığında satın almak için plakçının kapısında sıraya ilk girenlerin arasındaydım. *Beatlemania*¹¹ sayesinde fabrikada çalışmak istememem normal gözüküyordu, çünkü John Lennon ve Paul McCartney de fabrikada çalışmak istememişti! Onlar da tam benim gibiydiler; sanayi şehri Londra'nın uzağındaki arka sokaklardan gelen işçi sınıfı çocuklarıydılar. Tek farkları yaşadıkları yerin Aston değil, Liverpool olmasıydı. Eğer onların bir grubu varsa benim de olabilir diye düşündüm. Lennon'dan sekiz, McCartney'den altı yaş küçüktüm, yani kendi büyük atılımı yapmak için hâlâ çok vaktim vardı. Ama sorun şuydu: Atılım

11 The Beatles grubuna duyulan yoğun hayranlık için kullanılan terim. (ç. n.)

nasıl yapılır hiçbir fikrim yoktu. Tony Iommi dışında –onu da okuldan sonra hiç görmemiştim– enstrüman çalabilen herhangi birini tanıımıyordum bile. Bu yüzden ben de saçlarımı uzatmaya ve dövme yaptırmaya karar verdim. En azından *görüntüden* kazanacaktım.

Saç kısmı kolaydı. Ama o lanet dövmeler çok acıyordu.

İlk olarak koluma bir hançer yaptırdım. Sonra iğne ve Hint mürekkebiyle kendim nasıl yapabileceğimi öğrendim. Tüm gereken iğnenin ucunda yeterli miktarda mürekkep olması ve kalıcı olabilmesi için deri altına yeterli miktarda zerk etmektir. On yedi yaşındayken, bir gün tüm öğleden sonrayı –Birmingham’ın lüks mekânlarından biri olan– Sutton Park’ta parmaklarımın üzerine “O-Z-Z-Y” yazarak geçirdim. O gece eve, yaptığımdan gerçekten hoşnut olarak döndüm.

Babam çok mutlu olmadı. Beni görünce bembeyaz kesildi.

“Evlat, tam bir gezi zekâlı gibi görünüyorsun,” dedi.

1964’te hiç beklenmedik bir şey oldu.

Keyif aldığım bir iş buldum.

Her ne kadar tesisatçılıkta, araba kornalarını akort etmekte, site inşasında çalışmakta ya da kovulduğum diğer yarım düzine berbat işte beceriksiz olsam da, hayvan öldürme işinde doğal bir beceriye sahiptim. Bir mezbahanın içini gören normal bir insanın vejetaryen olacağı söylenir. Ben öyle değildim. Bununla birlikte bu iş bir eğitimdi. Kısa zamanda küçük parça unlu tavuklar ve küçük hamburgerler şeklinde inekler olmadığını öğrendim. Hayvanlar büyük, kokan, lanet yaratıklardı. Bence et yiyen her insan neler döndüğünü görmek için hayatında en az bir kere bir mezbaha ziyareti yapmalı. Bu kanlı, pis ve kokuşmuş bir iş.

Beni işe alan mezbaha, Birmingham’ın en eski yerleşimle-

rinden biri olan Digbeth'teydi. İlk işim kustumuk çıkarma işiydi. Bana köşede duran devasa koyun midesi yığını gösterdiler; hepsini tek tek kesip açmam ve içlerindeki sindirilmemiş artığı temizlemem gerekiyordu. İlk gün hastalıklı bir hergele gibi kusmuştum. Bu durum uzun süre düzelmedi. Kesintisiz dört hafta boyunca her saat kustum. Dostum, karın kasları yanıyordu. Bazen diğerleri bana insan tüketimine uygun olmayan, mesela sakat, yaşlı bir koyunun midesini sadece eğlenmek için verirlerdi. Bir keresinde tehlikeli gözükten bir mideyi elimde aldım ve elimde patlayıverdi; tüm o lanet irin ve kan yüzüme fışkırdı. Herkes bunun acayip komik olduğunu düşünmüştü.

Ama mezbaha işinden hoşlanmaya başladım. Kokuya alıştıktan ve kustumuk temizleyicisi olarak kendimi kanıtladıktan sonra beni inek öldürücülüğüne terfi ettirdiler.

Ne lanet bir işti o. Size bir şey söyleyeyim: Ne demek istediğimi sadece bir inek tarafından tekmelendiğinizde anlarsınız. Bir tanesi beni hayalanımdan avladığında, sol tarafımtaki ağızımdan çıkacak sandım.

İşlem beş ya da altı kişilik bir grubun, hayvanı iple kesim odasına getirmesiyle başlıyordu. Hayvan rampaya çıkarılıyordu, ben rampanın diğer ucunda elimde basınçlı bir tabancayla bekliyordum. Silah kuru sıkı doluydu, bu da yuvarlak bir iskarpe gibi, bir çiviye doğrudan ineğin beynine fırlatmak için yeterli basıncı sağlıyordu. Hayvanın acı çekmemesi için –elbette lanet olası bir çivinin kafasına girdiği an dışında– tasarlanmıştı, ama aslında hayvanı öldürmüyordu. Sorun silahı kullanabilmek için hayvana yakın olmanız gerekmesiydi ve eğer hayvanı kızdırırsanız onu ilk seferde yere seremezsiniz. Ama ikiniz için de bu durumdan kurtulma şansı yoktur. Digbeth'teki mezbahada kaç kere hayvanın üzerinde ölümüne maç yaptığımı söyle-

yemem. Bir boğayı beş ya da altı kere vurmam gerekmişti. Lanet olsun, gerçekten çok sinirlenmişti. Tam o anda, üzeri ketçapla kaplı bir çöreğin üzerine konacak olanın ben olacağımı düşünmüştüm.

Hayvanı devirdikten sonra ayaklarını zincirleyip hareketli bir raya yerleştirirsin; bu, hayvanı baş aşağı pozisyona getirir ve işleme devam edersin. Birisi kafasını keser ve kanı yerdeki oluktan akıp gider. Sonunda hayvan kan kaybından ölür. Bir keresinde inek ben onu oraya bağladığımda hâlâ kendindeydi, ama ben bunun farkında değildim. Tam baş aşağı çevirirken hayvan beni kıcımdan çiftledi ve ben uçarak yerdeki kan oluğuna kafa üstü girdim. Beni oluktan çıkardıklarında, tıpkı az önce doğmuş gibi görünüyordum. Elbiselerim kan içinde kalmıştı. Ayakkabılarım kana bulanmıştı ve saçlarım kandan keçe gibi olmuştu.

Hatta ağzım bile oluktakilerle dolmuştu. Ve bunlar sadece kandan ibaret değildi. O lanet olası şeyde bahsi bile edilmeyecek her türlü pislik vardı. Haftalarca otobüste yanıma kimse oturmazdı. Çok kötü kokuyordum.

Digbeth'te çok sayıda değişik iş yaptım. Bir süre işkembede uzmanlaştım: İneğin midesini çıkarıyor, el arabasına koyup bir gece suda bekletiyordum. Ayrıca topuk çekici olarak da iş yaptım, yani başka bir deyişle ineklerin toynaklarını çıkardım. İşkembe neyse, ama kim toynak yemek ister bilmiyorum. Ayrıca domuz öldürme işinde de çalıştım. Domuzun, faydalanmadıkları tek yerinin o tiz sesi olduğunu söylüyorlardı ve bu doğrudu. Öyle veya böyle, o şeylerin her bir parçası bir şekilde bir ürüne dönüşüyordu. Benim işim uçlarında süngerler bulunan maşaları suya batırıp, domuzların kafasına geçirmekti; hayvanın hareket etmemesini sağlamak için maşaların üzerindeki düğmeye basıyordum. Elbette, her zaman ilk defasında başaramıyordum, ama

bu kimsenin umurunda değildi. Çalışanlar hayvanlara her türlü saçmalığı yapıyor, her türlü zulmü uyguluyorlardı. Kötü günlerde içerisi Auschwitz¹² gibi oluyor, her türlü kötülük dönüyordu. Bazen domuzlar öldürülmeden kaynar su kazanına daldırılıyordu. Ya da hâlâ kendilerindeyken kıllarının yanması için büyük ocaklara sokuluyorlardı. Şimdi birçok şeyden pişmanım. Güzel bir kızartma için hayvan öldürmek başka bir şey, ama canı sıkılan bir delikanlı bile olsanız, bu zalimlik için bir mazeret olamaz.

Bir süre bir mezbahada çalıştıktan sonra ete karşı başka bir bakış açısı kazanıyorsun. Digbeth'ten sonra kamp yapmaya gittiğimizi hatırlıyorum; mangalda biftekleri kızartıyordum. Yakındaki bir tarladan etrafı koklayarak inekler geldi, sanki bir şeyler döndüğünü biliyorlardı. O an o biftekler hakkında tuhaf şeyler hissetmeye başladım. "Aranızda bir akrabalık olmadığına eminim," dedim onlara, ama yine de toz olup gitmediler. En sonunda yemeği berbat ettiler. İnekler eşliğinde biftek yemek hiç hoş bir şey değil.

Yine de Digbeth'deki işimi sevdim. Beraber çalıştığım hergelelerin hepsi çılgın tiplerdi ve ben de daima eğlence peşindeydim. Bir kere öldürmen gereken sayıda hayvanı bitirdiğinde eve gitmekte serbesttin. Yani eğer erken bir saatte işe başlarsan sabah dokuz ya da on gibi işini bitirebilirdin. Eskiden paramızı perşembe günleri aldığımızı ve doğruca bara gittiğimizi hatırlıyorum; ki bu her zaman favori eşek şakayı yapmak için bir bahaneydi: İnsanların içkilerine inek gözü atmak. Sırf bu amaç için mezbahadan dışarı bir düzine kadar kaçırdım. En güzeli genç, duyarlı bir fıstık bulmak ve kız tuvalete gittiğinde kola kutusunun tepesine bir göz bırakmaktı. O pisliği gördüklerinde çılgına dönerlerdi. Bir keresinde bar sahibi, birinin helezon biçimin-

12 Nazi Almanyası tarafından II. Dünya Savaşı döneminde kurulmuş en büyük toplama, zorunlu çalışma ve imha kampı. (ç. n.)

deki halısına kusmasına neden olduğum için beni dışarı atmıştı. Ben de kapı eşiğinde başka bir gözü bıçakla ikiye ayırmıştım. İki ya da üç kişi ilgi duyarak dışarı gelmişti. Nedendir bilmem ama muhteşem olduğunu düşünmüştüm.

Digbeth'in harika özelliklerinden birisi de caddenin öbür tarafında Midnight City adında, gece boyunca açık olan bir kulübün bulunmasıydı. Orada *soul* müzik çalarlardı, kapanış saatinde bardan dışarıya sendeleyerek çıktıktan sonra Dexedrine'in etkisiyle sabahın beşine kadar dans ederdim. Ardından doğruca mezbahaya gider ve daha fazla inek öldürürdüm. Buna hafta sonuna, Lodge Caddesi 14 Numara'ya döndüğüm pazar gününe kadar devam ederdim.

Masal gibiydi.

Mezbahada sekiz ay çalıştım. Kusmuk toplayıcı, inek öldürücü, işkembe asıcı, toynak çekici ve domuz sersemletici olarak çalıştıktan sonra, son işim yağ toplayıcılık oldu. Hayvanların midelerinin çevresinde yağ dolu bir zar vardır –bira göbeği gibi bir şey–, benim işim o kısmı kesmek, germek ve gece boyunca kuruması için direklere asmaktır; böylelikle sabah onları çuvallara doldurabilirdim. Çoğunluğu kızların makyaj malzemelerinde kullanılıyordu. Ama kurumaları için asmadan önce onları temizlemek gerekiyordu. İçlerinde kaynar su bulunan büyük tanklar vardı; işin püf noktası yağı buhar kullanarak temizlemek, gergi üzerine yerleştirmek ve direklere asmaktır.

Ama mezbahadaki tipler her zaman yaptıkları gibi birbirlerine olmadık şakalar yapıyorlardı. Tankın üzerine eğildiğinde kasap önlüklerinin askılarını keserlerdi ve elbiselerine kan, pislik ve kimbilir daha başka ne lanet şey bulaşırdı. Bana bu şakayı yapmalarından bıkkınlık gelmişti ve sırtımı dönmemeye özellikle dikkat ettiğim bir adam vardı. Bir gün tanka eğilmiştim, bu

herif arkamdan sinsice gelip önlüğümün askılarını kesti. Hiç düşünmeden arkamı döndüm ve kalın direklerden birini adamın kafasına geçirdim. Kendimi kaybetmiştim. Çok tatsız bir durumdu. Birkaç defa kafasına vurdum. Hastaneye yollamak zorunda kaldılar.

Bu benim için mezbahanın sonu oldu.

“Siktir git ve bir daha gelme,” dedi patron.

Bu yüzden Hırsız John oldum. Başka bir fabrika işini daha çekemezdim. Harry’yi, altın saatini ve haftada iki pauntu düşünmek bile kaldırılamayacak kadar ağırdı.

Ama kısa bir süre sonra beni Winson Green’e gönderdiklerinde dersimi aldım. Bırakın üç ayı, o lanet yerde bir saat bile çok uzun zamandı. İçeri girer girmez ilk işim gardiyanların uzun dalgalı saçlarını ve duşlar hakkında ne demek istediklerini sormak oldu. Ardından, sonraki haftayı daha az kız gibi görünebileyim diye bir makas için yalvararak geçirdim. Her sabah yıkanma zamanı elimle önümü kapayıp arkamı duvara sıkıca verdim; ölesiye korkuyordum. Eğer sabunu düşürecek olursam lanet olası zeminden kaldırmazdım.

Herhangi bir eğilme olayı gerçekleşmeyecekti.

Sadece tacizden korkmuyordum. Bu lanet yerde eğer yanlış adamı kızdırırsan ölüyordun. Her gün kavga çıkıyordu ve ben kavga konusunda çok beceriksizdim. Tam olarak Birchfield’daki haydutlara yaptığımı yaptım. Antrenman sahasındaki en iri, en lanet serseriye gözüme kestirip onu şaklabanlıklarla güldürdüm.

Bu benim güvenliğimi sağladı. Hapishane tam hayal ettiğim gibi bir yerdi; metal sesi çıkaran kapılar, şingırdayan anahtarlar ve farklı tipte suçlulara ayrılmış dört değişik kısım ile her biri

merkezî bir alana bakan balkonlar. Ben GS kanadına tıklmıştım, yani Genç Suçlular. Üst katımızda saliverilmek ya da cezalandırılmak için davalarını bekleyen yetişkin suçluların bulunduğu kısım vardı. Katiller, tecavüzcüler, banka soyguncuları; yukarıda bulaşmak istemeyeceğin her türlü insan vardı. İçeri soktukları mallar inanılmazdı. Biralari, sigaraları, her türlü haltları vardı, ama tütünün her çeşidi çok değerliydi. Sigara içmek sıkıntıyı öldürmeye yardım ediyordu, ki bu içerideki en korkunç düşmandı. Islak eski bir sigara izmariti bile servet değerindeydi.

Dövme yapmak zamanın daha hızlı geçmesini sağlamanın başka bir yoluydu. Mahkûmlardan birisi bana doğru düzgün iğne olmadan ve Hint mürekkebi kullanmadan nasıl dövme yapılacağını gösterdi. Tükenmez kalemle koluma *The Saint*'in¹³ resmini çizdi –dizinin 1962'den beri hayranıyım–, ardından çalışma odasından yürüttüğü bir dikiş iğnesini ve erimiş izgara cilasını kullanarak dövmeyi deriye kazıdı.

Winson Green'den döndükten sonra her tarafıma dövme yaptırmaya başladım. Hatta sabahları tuvalette otururken kendimi neşelendirmek için dizlerime gülen surat dövmeleri bile yaptım. Öğrendiğim başka bir şey de kibritleri bölmektir. Bunlar nadir bulunan değerli malzemelerdir. İçerideki tipler bölme yöntemiyle bir çöpten dört tane çıkarmanın yolunu bulmuşlardı. Eğer bunu yapabilecek kadar akıllılarsa nasıl birer milyoner olmadıklarını düşündüğümü hatırlıyorum.

Winson Green'deki en canlı anım Bradley'nin geldiği gündü. Berbat bir üne sahip çocuk tacizcisinin tekiydi ve ona GS kanadının üstünde bir hücre verilmişti. Kapısına üzerinde "KURAL 43" yazan büyük bir tabela yerleştirilmişti. Bu, içerideki diğer mahkûmlardan korunması için kapısında yirmi dört saat gardiyan beklemesi gerektiği anlamına geliyordu. Ellerine geçecek en

13 1962 yayınlanmaya başlayan bir tv dizisi. (ç. n.)

küçük şansta onu elektrik kablusuyla asarlardı. Ama gardiyanlar da Bradley'den mahkûmlar kadar nefret ediyordu –kendisinin-ki de dâhil olmak üzere on yedi çocuğa cinsel taciz davasından mahkemeye çıkması gerekiyordu– ve onlar da hayatının cehennemine dönmesi için ellerinden geleni ardlarına koymayacaklardı. Bir keresinde yılan dövmesi olan devasa bir adamın Bradley'yi canını çıkarana kadar dövdüğünü gördüm. İlk yumrukta burnu kırılmış olmalı. Ağzından kan, sümük, kıkırdak, ne varsa fırlamıştı ve acıdan neredeyse uluyordu.

Hapishanedeki görevim yemek dağıtımını yapmaktı. Mahkûmlar içlerinde küçük bölmeler olan tepsilerle gelirlerdi ve ben de o bölmelere işkembe, bezelye ya da o gün hangi iğrenç şeyi pişirdilerse onu koyardım. Ne zaman Bradley gelse görevli gardiyan, "Osbourne, sakın bu herife bir şey verme," derdi. Ben de ona neredeyse hiçbir şey vermezdim. Bradley başına bir şey gelmemesi için kantine kadar gardiyan eşliğinde gitmek zorundaydı, ama bu da her zaman işe yaramazdı. Bir defasında, neredeyse bir hafta boyunca hiç denecek kadar az miktarda yemek verildikten sonra, lapa servisi yapan mahkûma dönüp, "Biraz daha alabilir miyim, lütfen?" demişti. Lapa servisi yapan adam ona şöyle bir baktı. Kocaman ve ağır hapishane kepçesini tencereye batırıp çıkardı ve Bradley'ye doğru kaldırıp suratının ortasına patlattı. O lanet olası kepçenin Bradley'nin yüzünün ortasına gömüldüğü zaman çıkardığı sesi asla unutmam. *Tak!* Burnu bir önceki saldırıdan sonra henüz iyileşmeden yine patlamıştı. Bradley ağlıyor, çığlıklar atıyor ve ortalıkta sendeliyordu, ama gardiyan elindeki sopayla arkasına vurup ilerlemesini söyledi. Zor işti.

Bradley bu olaydan sonra hücrelerinden çıkmayı reddetti.

Bu durum sorun olmaya başlamıştı, çünkü hapishane kurallarına göre her akşam hücrenin aranması ve her sabah dışarıya çıkıp yeri cilalaman gerekiyordu. Eh, hapishane müdürü,

Bradley'nin hücrelerinden çıkıp yemek yemediğini duyduğunda ısıklar ve ziller çalmaya başladı. Gardiyanın biri gelip bana ve başka bir adama, "Sen ve sen, şu iğrenç pislik çuvalını hücrelerinden çıkarıp banyoya götürün ve temizleyin," dedi.

Alarmlar çalmadan önce, Bradley'nin hücrelerinde ne kadar süre iltihap kapmasına izin verdiler bilmiyorum, ama duruma bakılırsa birkaç gün geçmiş olmalıydı. Tuvalet olarak kullanması gereken lazımlık devrilmişti; her yer adamın dışkılarıyla doluydu. Bradley'nin üstüne başına da bulaşmıştı. Bu yüzden onu banyoya kadar sürükledik ve soğuk suyun altına soktuk. Ardından bahçede kullandığımız süpürgelerle adamı bir güzel fırçaladık. Tüm suratı şişmişti ve mosmordu, burnu berbat durumdaydı ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Günün sonunda adam için üzölmeye başlamıştım. İnsanlar çocuk tacizcilerinin içerde rahat ettiklerini söylerler. İnanın bana, bu doğru değil. Bradley'nin kendini öldürmemesine şaşırmıştım. Belki çok korkaktı, belki kullanabileceği bir jileti falan yoktu.

Winson Green'deki son günlerimden birinde çalışma sahasında dolanıyordum ve tanıdığım birini gördüm.

"Hey, Tommy!" diye bağırdım.

Tommy başını kaldırdı, baktı ve bana doğru yürümeye başladı; sigarasını çekerken bir yandan da sıcak bir şekilde kollarını açmıştı.

"Ozzy?" dedi. "İşe bak, sen de buradasın!"

Tommy, Digbeth'teki mezbahada benimle birlikte çalışmıştı. Basınçlı tabancayla inekleri vurmada önce ipe bağlayanlardandı. Bana ne kadar ceza aldığını sordu. Üç ay verdiklerini, ama mutfaktaki işim ve Bradley'ye ettiğim yardım yüzünden altı haftada çıkaracaklarını anlattım.

"İyi hâlden," dedim. "Sen ne kadar ceza aldın?"

"Dört," diye cevapladı sigarasından bir nefes daha alarak.

"Hafta mı?"

"Yıl."

"Saçmalama, Tommy. Ne yaptın? Kraliçe'ye mi saldırdın?"

"Birkaç kafe soydum."

"Ne kadar çaldın?"

"Boş ver, dostum. Ama birkaç yüz paket sigara, biraz çikolata ve ıvır zıvır kaptım."

"Biraz sigara ve çikolata için dört yıl mı?"

"Bu üçüncü ceza. Yargıç dersimi almadığımı söyledi."

"Yapma be, Tommy."

Düdük çaldı ve gardiyanlardan biri bize kışımızı kaldırma-mızı söyledi. "Görüşürüz o hâlde, Ozzy."

"Görüşürüz, Tommy."

Benim ihtiyar kefaletimi ödememekle çok iyi bir iş yapmıştı. Winson Green'den çıktıktan sonra tekrar hapse girmeyi isteme-
me olanak yoktu, zaten bir daha da girmedim. Nezarethaneye
girdim, evet, ama hapishaneye asla.

Şunu da söylemeliyim, birkaç defasında ucundan döndü-
ğüm de oldu.

Hapiste yatmış olduğum gerçeğinden gurur duymuyorum,
ama bu da hayatımın bir parçası. Bu nedenle asla yaşanmamış
gibi davranmıyorum. Eğer içeride o altı haftayı geçirmeseydim
kimbilir başıma hangi pislikler gelecekti. Belki de tıpkı Lodge
Caddesi'ndeki elma aşırma ortağım Pat gibi olacaktım. Gittikçe
daha da büyük işlere bulaştı. Gerçekten çok kötü tiplerle iş çevir-
meye başladı. Sanırım uyuşturucu işiydi. Detayları hiçbir zaman
bilmedim, çünkü hiç sormadım. Hapisten çıktıktan sonra Pat'le
bağlanımı kopardım, çünkü artık tehlikeli işlere girmek istemi-

yordum. Ama ara sıra karşılaşır ve birlikte bir şeyler içerdik. Aslında iyi birisiydi. İnsanlar başkalarını yargılama konusunda ne-dense çok aceleciler, ama Patrick Murphy iyi biriydi.

Birkaç yanlış tercih yapmıştı ve artık iş işten geçmişti. Sonunda işbirliği yaptı. Bu şu demek: Suça bulaşmış daha önem-li birini gammazlayarak ceza indirimi alırsın. Hapisten çıktığın-da sana yeni bir kimlik verirler. Yaşaman için en ücra köşeler-den birine yollarlar. Pat yirmi dört saat polis koruması altınday-dı. Ama yıllarca hapisten çıkmasını bekledikten sonra karısı tü-kendi ve boşanmak istedi. Pat ise garaja gitti, arabasını çalıştırdı, egzozu bir hortum taktı ve hortumu arabanın penceresinden içe-ri soktu. Ardından içeri girdi ve karbonmonoksidin onu öldür-mesini bekledi.

Daha otuzlarının başındaydı.

Duyduğumda kız kardeşi Mary'yi aradım ve kendini öldür-düğünde kafasının iyi olup olmadığını sordum. Hiçbir şey bula-madıklarını söyledi; tamamen ayıkmış.

1966 yılında hapisten çıktığımda kışın ortasıydı ve hava buz gi-biydi. Gardiyanlar hâlime acıyıp bana eski bir palto verdiler, ama berbat bir şekilde naftalin kokuyordu. İçinde eşyalarımın olduğu plastik torbayı getirip masaya koydular. Cüzdan, anah-tarlar, sigara. Başka bir evrenden gelen bir zaman kapsülü gibi, eşyalarını otuz yıl sonra almanın nasıl bir şey olduğunu düşün-düğümü hatırlıyorum. Birkaç formu imzaladıktan sonra, kapı-nun kilidini açıp üzeri dikenli tellerle kaplı kapıyı çektiler ve ben dışarıya, caddeye çıktım.

Özgür bir adamdım ve hapishanede taciz edilmekten, dayak yemekten kurtulmayı başarmıştım.

O hâlde neden kendimi bu kadar *üzgün* hissediyordum?

Ozzy Zig Grup Arıyor

T^{ak-tak.}

Oturma odasındaki perdelerden başımı uzattım ve uzun saç ve bıyığıyla kapının eşiğinde dikilen koca burunlu bir adam gördüm. Guy Fawkes ile Nasıralı İsa'nın karışımı gibiydi. Üstündeki bir?.. Hassiktir, gerçekten de öyle. Adam *kadife* pantolon giymişti.

"JOHN! Kapıya bak!"

Annem sesinin şiddetiyle Aston Mezarlığı'nın yarısını ayağa kaldırabilirdi. Hapishaneden çıktıktan sonra hayatımı cehenneme çevirdi. İkide bir, "John şunu yap. John bunu yap," diyordu. Fakat kapıya bu kadar çabuk cevap vermek istemiyordum. Kafamı toparlamak ve sinirlerimi yatıştırmak için zamana ihtiyacım vardı. Bu herif önemli birine benziyordu.

Önemli olmalıydı.

Tak-tak.

"JOHN OSBOURNE! ŞU KAHROLASI KAPİYI AÇ ARTIK!"

"Açıyorum!" Koridorda paldır küldür yürüdüm, ön kapının mandalını döndürdüm ve çekerek açtım. "Acaba sen... 'Ozzy Zig' misin?" dedi Guy Fawkes, koyu Birmingham aksanıyla.

“Kim arıyordu?” dedim kollarımı kavuşturarak.

“Terry Butler,” dedi. “İlanını gördüm.”

Bu tam da söylemesini umduğum şeydi. Gerçek şu ki uzun zamandır bu ânı bekliyordum. Bunu düşlemiştim. Bunun hayalini kurmuştum. Kendi kendime tuvalette bunun hakkında konuşmalar yapmıştım. Bir gün insanların köşe yazılarında Ringway Music’in camundaki ilanından, eski araba kornası akortcusu John Michael Osbourne’un hayatının dönüm noktası olarak bahsedeceğini düşündüm. “Söyleyin, Bay Osbourne,” diye soracaktı BBC’den Robin Day, “Aston’da büyürken, bir müzik marketin camuna astığınız basit bir ilanın sizi Beatles’ın beşinci üyesi yapacağı ve kız kardeşiniz Iris’in Paul McCartney’yle evleneceği hiç aklınıza gelir miydi?” Ben de şöyle cevap veriyordum: “Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi, Robin, hayatta aklıma gelmezdi.”

Manyak müthiş bir ilandı. “OZZY ZIG GRUP ARIYOR”, keçeli kalemle büyük harflerle yazılmıştı. Onun altına, “Deneyimli solist, kendi ses düzeneğine sahip” yazmıştım ve hafta içi akşamları saat altı ila dokuz arası bana ulaşabilecekleri adresimi eklemiştim (Lodge Caddesi, 14 Numara). Tabii eğer bara gidip birilerinin içkisinden otlanmaya çalışmıyorsam. Ya da Silver Blades’teki buz pateninde veya başka bir yerde değilsem.

O günlerde evde telefonumuz yoktu.

“Ozzy Zig”deki “Zig”in nereden çıktığını sormayın. Bir gün durup dururken aklıma geliverdi. Hapishaneden çıktıktan sonra hayalimde sürekli beni solistliğe terfi ettirecek yeni yollar yaratıyordum. Bunun olma olasılığı iyimser bir tahminle milyonda birdi, fakat beni Harry ve onun altın saatinin kaderinden kurtarabilecek her şeye razıyım. Bununla birlikte, Move, Traffic ve Moody Blues gibi müzik grupları, başarılı olmak için Liverpool’dan gelmeye gerek olmadığını kanıtlıyordu. İnsanlar

Brum Beat'in¹⁴ bir sonraki *Mersey Beat*¹⁵ olduğundan bahsediyordu. Bu da her ne demekse.

O gece kapımın eşiğindeki tuhaf, kadife pantolonlu herifle aramızda geçen konuşmayı kelimesi kelimesine hatırlıyormuş gibi yapmayacağım, fakat şu şekilde geliştiğinden oldukça eminim:

"Demek konsere çıkacaksınız, öyle mi, Terence?"

"Arkadaşlar bana Geezer¹⁶ der."

"Geezer?"

"Evet."

"Benimle kafa mı buluyorsun?"

"Hayır."

"Pis kokulu yaşlı bunak altına yapmış' cümlesindeki *bunak* gibi mi?"

"Kendisine 'Ozzy Zig' diyerek dolanan biri için oldukça komik bir şaka. Bu arada o kafadaki kıldan bozma saçlar da ne, adamım? Sanki çim biçme makinesinin gazabına uğramışsın gibi. Bu şekilde sahneye çıkamazsın."

İşin aslı, saçımı mutsuz bir anımda kazımıştım, fakat tekrar rockçı olduktan sonra yeniden uzatmaya çalışıyordum. Dü-rüst olmak gerekirse, bu konuda oldukça hassastım, bu yüzden Geezer'ın bundan bahsetmesi hoşuma gitmemişti. Az kalsın onun o koca burnuyla ilgili bir espri yapacaktım, ama sonunda aklımı kullandım ve şöyle dedim, "Bana bir performans ayarladın mı ayarlamadın mı?"

"Rare Breed'i bilir misin?"

14 İçeriği Birmingham'daki müzik camiası olan dergi. (yay. n.)

15 Liverpool'un müzik camiasından haberler içeren gazete. (yay. n.)

16 (İng.) Bunak erkek, pinpon. (ç. n.)

“Elbette. Siz şu disko ışıkları altında çalan heriflersiniz, bir de bongolu hippî herif var, değil mi?”

“Evet. Ama solistimizi kaybettik.”

“Öyle mi?”

“İlanda ses sisteminin olduğunu söylemişsin,” dedi Geezer, asıl mevzuya gelerek.

“Evet, doğru.”

“Daha önce herhangi bir grupta söyledin mi?”

“Herhâlde söyledim.”

“O zaman iş senindir.”

İşte, Geezer’la tanışmam böyle oldu.



Ya da en azından hatırladığım şekli bu. O zamanlar küstah bir piç kurusuydum. Bir şans arıyorsan, böyle olmayı öğrenirsin. Ayrıca gittikçe vesveseli oluyordum; daha önceden asla canımı sıkmayacak şeyler, gerçekten kafamı bozmaya başlamıştı. Hâlâ bizim tayfayla birlikte Lodge Caddesi 14 Numara’da yaşıyor olmak gibi. Hâlâ beş parasız olmak gibi. Hâlâ bir müzik grubunda yer almamak gibi. Winson Green’den çıktıktan sonra sürekli radyoda olan bu hippî saçmalığı beni ayrıca gıcık ediyordu, hem de çok fazla. Gramer okullu¹⁷ bütün polo yakalı serseriler gidip *San Francisco* (*Saçına Çiçekler Takmayı Unutma*) gibi albümleri satın aldılar. *Saçında çiçekler?* Hadi oradan.

Bu kahrolasılardan bazıları Aston civarındaki barlarda da çalıyordu. Orada içkin, sigaran ve salamura yumurtanla o sarı du-

17 Üniversiteye hazırlık yapılan lise. (ç. n.)

varlı pis alkolik yuvasında oturur, her beş dakikada bir hoşafa dönmüş veya asbest ya da soluduğu zehir her neyse ondan ölmekte olan insanlarla birlikte pisuvarın önünde sendeledin. Sonra, birdenbire ne sikim bir yer olduğu belli olmayan Haight-Ashbury'deki¹⁸ "nazik insanların" aşkla bir araya gelmeleriyle ilgili bütün o hippî saçmalığını duyardın.

Zaten San Francisco'da insanların ne halt ettiği kimin umurunda? Aston'daki herhangi birinin gördüğü yegâne çiçekler, ölümüne çalışıp elli üçünde cartayı çektikten sonra çukura atılanlardır.

Hippi şarkılarından nefret ediyorum, adamum.

Gerçekten nefret ediyorum.

Bir gün barda kavga patlak verdiğinde bu şarkılardan birini çalıyorlardı. Adamın teki beni boyunduruğa alıp dişlerimi yumruklarken tek duyduğum ses, müzik kutusundan gelen *kumba-ya* saçmalığına çan çan çan diye ritim tutarak eşlik eden, hayalârı gitar tellerine sıkışmış gibi, "ilginç titreşimler" hakkında kafa siken bazı kuş beyinlilerdi. Bu arada, beni öldürmeye çalışan herif sokağa sürükledi ve suratıma çalışmaya devam etti, gözümün şiştiğini ve kanın burnumdan fışkırdığını hissedebiliyordum; arkasından dolanmaya çalıştım, böylelikle beni ondan kurtaracak herhangi bir hamleyle o puştâ yumruklarını aynen iade edebildim. Etrafımızda adamlardan oluşan çemberden, "BİTİR İŞİNİ, BİTİR İŞİNİ!" bağırıtları yükseliyordu. Sonra ŞŞAAANNGI-IIIIRRR!

Gözlerimi açtığımda yarı baygın hâlde, cam kırıklarının içinde yatıyordum; kollarımdan ve bacaklarımdan sarkan büyük et parçaları, paramparça olmuş kot pantolonum ve kazağım,

18 1967 yazında, Amerika'nın dört bir yanından gelen hippilerin, San Fransisco'da mesken tuttıkları yer. (ç. n.)

çığlık atan insanlar, her yerde kan. Her nasılsa kavga sırasında ikimiz de dengemizi kaybetmişiz ve geriye, vitrini komple cam olan dükkkâna doğru devrilmişiz. Çektiğim acı tarifsizdi. Sonra yanımdaki kopmuş kafayı gördüm ve neredeyse altıma dolduracaktım. Neyse ki kafa *gerçek* değil, dükkkândaki mankenlerden birine aitmiş. Ardından sirenleri duydum. Sonra da her şey karardı.

Hastanede geçirdiğim gecenin büyük kısmında bana dikiş attılar. Cam, derimin o kadar büyük bir kısmını koparmıştı ki bir dövmemin yarısı yok olmuştu, doktorlar kafamdaki yara izlerinin hayatım boyunca geçmeyeceğini söyledi. Keltoş kalmadığım sürece bu pek sorun olmazdı. Ertesi gün eve dönerken otobüste *San Francisco'*nun melodisini mırıldandığımı ve kendi kahrolası anti-hippi parçamı yazmam gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. şarkının adını bile bulmuştum: *Aston (Yüzüne Birkaç Parça Cam Geçirmeyi Unutma)*.

Komik olan, hiç de ahım şahım bir kavgacı olmamamdı. Bir korkak gibi yaşamak, kahraman olarak ölmekten iyiydi; benim sloganım buydu. Fakat her nedense o günlerde o boğuşmalara bir şekilde bulaşıyordum. Sanırım sürekli kavga arıyormuş gibi gözüküyordum. Son büyük kavgam, Digbeth yakınlarındaki bir başka bardaydı. Nasıl başladığı konusunda hiçbir fikrim yok, ama bardakların, kül tablalarının ve sandalyelerin mekânın her tarafına uçuştuğunu hatırlıyorum. Çok sarhoştum, bu yüzden herifin teki geriye, üzerime doğru düşünce, onu diğer tarafa doğru sertçe ittim. Fakat herif kendini topladı, kızgın bir suratla bana dönüp, "Bunu yaptığına pişman olacaksın, tatlım," dedi.

"Neyi yaptığıma?" dedim tüm masumluluğumla.

"Benimle şu lanet oyunu oynama."

“Peki, bu oyuna ne dersin?” dedim ve ona kafa atmayı denedim. Şu iki şey olmasaydı bunu yapmak makul olabilirdi: Birincisi, sallanırken devrildim; ikincisi, herif işten çıkmış bir aynasızdı. Hatırladığım bir sonraki şey, yerde yüzüstü yataarken ağzımda bar halısı olduğu ve tepemden gelen, “Az önce bir polis memuruna saldırdın, seni ucube. Tutuklusun,” diyen sestti.

Bunu duyar duymaz hemen zıpladım ve pergelleri açtım. Fakat aynasız da ardımdan koştu ve bir ragbi çalımıyla beni kaldırıma serdi. Bir hafta sonra şişkin bir dudak ve morarmış iki gözle mahkemedeydim. Şansıma cezam keseme göreymi. Fakat bu beni düşündürdü: Gerçekten hapishaneye dönmeyi istiyor muydum?

Boks günlerim böylece sona erdi.

Benim ihtiyar bir müzik grubuna katılmaya çalıştığımı öğrendiğinde, ses düzeneği satın almam için yardım etmeyi teklif etti. Bugün sebebine dair hiçbir fikrim yok; bir amfi ve iki hoparlöre 250 sterlin borç vermeyi boş verin, maddi gücü sofraya yiyecek koymaya bile zar zor yetiyordu. O günlerde eğer bir ses düzeneğiniz yoksa solist olduğunuzu söyleyemezsiniz. Davul seti olmadan sahneye çıkmayı deneyen davulcu gibi olurdu hâliniz. Benim ihtiyar bile bunu biliyordu. Beni alıp Birmingham’daki Rum Runner gece kulübünün yanındaki George Clay’in müzik aletleri dükkânına götürdü ve elli vatlık bir ses sistemi seçtik. Umarım babam bunu yaptığı için ona ne kadar minnettar olduğumu biliyordur. Sonuçta, dinlemek için tüm vaktimi harcadığım müzikten hoşlanmazdı bile. Bana şöyle demişti: “Sana Beatles hakkında bir şey söyleyeyim, evlat. O heriflerin işi çabuk bitecek. Düzgün bir melodileri bile yok. Barda o lanet zımbırtıları söyleyerek insanları coşturamazsın.”

Beatles'ın düzgün melodileri olmadığını düşünmesi beni bitirdi. *Taxman? When I'm Sixty-four?* Bu melodileri beğenmemek için sağır olmanız gerekir.

Sorununun ne olduğunu anlayamadım. Yine de bu konuda onunla tartışmadım, hele de bana 250 sterlin uçlandıktan sonra.

Şu kadarından eminim, insanlar kendi ses sistemimin olduğunu öğrendiğinde artık Bay Popüler'dim. İlk olarak Music Machine adındaki grup onlara katılmamı istedi; bu Mickey Breeze adlı herif sayesinde oldu.

Hırslı, bizi tarif edecek bir kelime değildi. En büyük hayalimiz barın birinde çalıp birkaç bira parası kazanmaktı. Sıkıntımız, bir barda çalmak için çalma kabiliyetimizin olması gerektiği-ydi. Bizimse bunun nasıl yapıldığını öğrenmekle alakamız yoktu, çünkü sürekli barda takılıyorduk, günün birinde nasılsa bir barda çalmaya başlayıp bira paramızı kazanacağımızı konuşuyorduk. Hatırladığım kadarıyla Music Machine'in hiçbir zaman tek bir canlı performansı bile olmadı.

Yerimizde saydığımız birkaç aydan sonra, sonunda bir şey yaptık ve adımızı değiştirdik. Artık Music Machine, The Approach'tu. Yine de bir şey fark etmedi. Bütün yaptığımız, bitmek bilmeyen akortlar, sonra da diğerleri başkalarının yapmacık şarkılarının akorlarını hatırlamaya çalışırken benim çok tiz sesle şarkı söylememdi. Mezbahada çalıştığımın belli olduğunu, çünkü (*Sitting on the*) *Dock of the Bay* gibi şarkıları katlettiğimi söyler, dalga geçerdim. Unutmayın, en azından ben bir melodi tutturup, camları indirmeden ya da civardaki erkek kediler benimle çiftleşmeye çalışmadan üst notalara çıkabildim; bu da bir başlangıçtı. Tekniğimde eksik olanları içimdeki istekle telafi ettim. Birc-hfield Caddesi'ndeki okul günlerimdeki gösterilerden insanları

eğlendirebildiğimi biliyordum, ama bunu yapabilmem için canlı performanslara ihtiyacım vardı. Fakat The Approach, bırakın şov yapmayı, prova bile yapamıyordu.

Bu yüzden ben de Ringway Music'in camına ilanımı yapıştırdım. Bu dükkân, Birmingham'ın ortasına yeni inşa ettikleri betonarme megamarket Bull Ring'in içindeydi. Orası ilk günden itibaren insanın kahrolası göz zevkini bozuyordu. İçeri girmenin tek yolu, iğrenç sidik kokan, haydutların, satıcıların, aylak aylak takıldıkları yaya alt geçitlerinden geçmekti.

Fakat kimsenin umurunda değildi: Bull Ring, arkadaşlarla buluşulan yeni bir mekân olmuştu ve insanlar oraya gidiyordu.

Ringway Music ise oradaki en iyi şeydi; George Clay'deki gibi şeyler satıyordu. Bütün havalı çocuklar onun civarında takılıyor, sigara içiyor, cips yiyor, o dönem dinledikleri albümler hakkında sohbet ediyordu. *Tek ihtiyacım olan kalabalığa karışmak*, diye düşündüm, böylece ben de topluluktan biri olurdum. İlanı hazırladım ve gerçekten de birkaç hafta sonra Geezer kapımı çaldı.

Geezer vasat tiplerden değildi. Öncelikle, asla küfürlü konuşmazdı. Kafası daima Çin şiiri ya da antik Yunan savaşları ya da ona benzer ağır mevzuların döndüğü kitaplara gömülüydü. Et de yemezdi. Ete dokunduğunu sadece, Belçika'da beş parasız kaldığımız ve neredeyse açlıktan öldüğümüz bir dönem biri ona bir sosisli verdiğinde gördüm. Ertesi gün hastanelikti. Etle yıldızı barışmıyordu. Harika bir pastırmalı sandviç ona göre değildi. Onunla ilk tanıştığımda çok fazla esrar içiyordu. Kazara onunla bir kulübe gitsen, bilincin titreşimlerindeki solucan deliklerinden ya da başka kaçık mevzulardan konuşmaya başlardı. Oldukça sıkıcı bir espri anlayışı vardı. Onun soğuk görünüşünü kırmak, gülmekten katılmasını sağlamak için etrafında sürekli soytarılık yapardım, sonra saatlerce kişneyerek gülerdik.

Geezer, Rare Breed’de ritim gitar çalardı ve hiç de fena değildi. Fakat daha önemlisi, İsa saçları ve Guy Fawkes bıyığıyla bu işe uygun görünmesiydi. Ayrıca son moda aksesuarların hepsine parası yetiyordu. Gramer okuluna gitmişti, yani fabrikalardan birinde stajyer muhasebeci olarak hâlihazırda gerçek bir işe sahipti. Ona üç kuruş para ödüyorlardı, ama benden bir yaş küçük olmasına rağmen yine de büyük ihtimalle benden daha fazla mangır kazanıyordu. Hepsini de elbiselere saçıyor olmalıydı. Stili çok gösterişliydi. Provalara limon yeşili İspanyol paça pantolonu ve gümüş platform botlarıyla gelirdi. Ona bakıp sadece şunu derdim: “İnsan böyle şeyleri neden giyer?”

Unutmayın ki ben de tutucu bir giyim tarzına sahip değildim. Tişört yerine bir pijama üstü giyer, kolye yerine bir sicime takılı sıcak su tıpasıyla dolanırdım. İnanın bana, cebinizde kahrolası mangırlarınız olmadan bir rock yıldızı gibi görünmeye çalışmak hiç de kolay değil. Hayal gücünüzü kullanmak zorundasınız. Asla ayakkabı giymezdim, kışın bile. İnsanlar “moda ilhamım”ın kaynağını bilmek istiyorlar; onlara, “Kirli, meteliksiz bir piç kurusu olup asla banyo yapmamak,” diyorum.

Çoğu insan benim tımarhaneden çıkageldiğimi sanırdı. Fakat Geezer’a baktıkları zaman, *Bahse girerim bir müzik grubundadır*, diye düşünürlerdi. Onda her şey vardı. Zeki biriydi; kapısında Geezer&Geezer Ltd. yazan, kendi şirketine bile sahip olabiliyordu. Fakat asıl etkileyici olan şarkı sözü yazabilmesiydi. Savaşlar, süper kahramanlar, kara büyü ve diğer kafa patlatıcı konularda gerçekten de kahrolası, yoğun şarkı sözleri vardı. Bunları bana ilk gösterdiğinde, “Geezer, kendi şarkılarımızı yapmaya başladığımızda bu sözleri kullanabilirsin. Bunlar muhteşem,” demiştim.

Geezer’la oldukça sıkı fıkı olmuştuk. Hiç unutmam; 1968’in baharında ya da yazın başlarında Bull Ring’de birlikte dolaşır-

ken, uzun kıvrır kıvrır saçlı, dapdar pantolonlu herifin biri aniden biz nereden çıktığını anlamadan yanımızda bitti ve Geezer'ın sırtına bir şaplak indirdi.

"Geezer lanet olası Butler!"

Geezer geriye döndü. "Rob! N'aber, adamım?"

"Ah, bilirsin... daha kötü de olabilirdi."

"Rob, tanıştırayım, Ozzy Zig," dedi Geezer. "Ozzy, bu Robert Plant; eskiden Band of Joy'un solistiydi."

"Ha, evet," dedim yüzünü tanıyarak. "Şovlarından birini görmüştüm. Dehşet bir sesin var, adamım."

"Teşekkürler," dedi Plant, bana kocaman, hoş gülümsemesini göstererek.

"Ee, ne var ne yok?" diye sordu Geezer.

"Madem soruyorsun, bir iş teklifi aldım."

"Güzel. Hangi grup?"

"The Yardbirds."

"Ohaa! Tebrikler, adamım. Büyük iş. Ama onlar dağılmamış mıydı?"

"Evet, fakat Jimmy –tanırsın, gitarist, Jimmy Page– hâlâ grupta. Başçı da öyle. İskandinavya'da sözleşmeden kaynaklanan yükümlülükleri varmış, bu yüzden bir şeyler yapmak istiyorlar."

"Bu harika," dedi Geezer.

"Eh, açıkçası gruba katılır mıyım emin değilim," dedi Plant omuz silkerek. "Burada oldukça güzel işler çıkıyorum biliyor musun? Aslında yeni bir grup topladım."

"Vay be," dedi Geezer. "Adı nedir?"

“Hobbsweedle,” dedi Plant.

Plant ayrıldıktan sonra, Geezer’a bu herifin aklından zoru olup olmadığını sordum. “Şimdi ciddi ciddi ‘Hobbs bilmem ne’ adında bir grup için Jimmy Page’i mi reddetmiş?” dedim.

Geezer omuz silkti. “Sanırım işe yaramayacağından korkuyor,” dedi. “Fakat gruplarının ismini değiştirince başarılı olacaktır. Kendilerine ‘New Yardbirds’ diyerek uzun süre tutunamazlar.”

“Hobbsweedle saçmalığından daha iyidir.”

“İyi tespit.”

Geezer gibi biriyle takılırken Robert Plant gibi bir adama rastlamak sıra dışı bir şey değildi. *Herkesi* tanıyor gibiydi. Havalı topluluğun bir parçasıydı; böylece doğru partilere gidip, doğru uyuşturuları kullanıp, tam da piyasanın önde gelenleriyle takılırdı. İnsanın gözlerini açıyordu ve ben bu işe dâhil olmaktan hoşlanıyordum. Yine de büyük bir problemimiz vardı: Grubumuz Rare Breed baktandı. Hobbsweedle’ı lanet olası The Who gibi gösteriyorduk. Ben katıldığımda onlar “deneysel” olmayı akıllarına koymuşlardı. Bir sonraki Pink Floyd olmaya çalışır gibiydiler; bütün o tuhaf sahne donanımları ve disko ışıkları vardı. Tamam, Pink Floyd olmaya çalışmanın yanlış bir tarafı yok –sonradan *Interstellar Overdrive*’ı birkaç damla LSD eşliğinde dinlemekten hoşlanmaya başlayacaktım– fakat biz bunu beceremedik. Pink Floyd zengin kolej çocuklarının müziği idi, bizse bunun taban tabana zıddıydık. Bu yüzden Rare Breed hiç ilerlemedi; Geezer ve ben bunun farkındaydık. Provalar bongo solonun ne zaman gireceği üstüne yapılan uzun tartışmalara dönüyordu. Hepsinden beteri, grupta kendine Brick diyen ve kendini San Francisco hippisi sanan bir herif vardı.

Sürekli Geezer'a, "Brick sik kafalının teki," diyordum.

"Yapma, kafa dengidir."

"Hayır, o bir *sik kafalı*."

"Sus artık, Ozzy."

"O Brick bir *sik kafalı*."

Falan filan.

Grubun diğer üyeleriyle aram iyiydi. Brick'le sahnedeiyken tepemin taşı attığı için, Rare Breed'in devam etme şansı yoktu. Geezer'ın bile bir süre sonra sabrı kalmamıştı.

O zamanlardan sadece bir canlı performansımızı hatırlıyorum; Birmingham İtfaiyesi'nin yılbaşı partisiydi, sanırım grup Rare Breed'di fakat başka bir isim kullanıyordu. Grup üyeleri de farklıydı, çünkü kadro sürekli değişirdi. İzleyiciler, iki itfaiye memuru, bir kova ve bir merdivenden oluşuyordu. Altıya böldüğümüz yarım şişe zencefilli biraya yetecek kadar para kazanmıştık.

Ama performans beni çok etkilemişti, çünkü hayatımda ilk defa sahne korkusunu tecrübe etmiştim.

Kahrolası bir cehennemdi; o kadar korkmuştum ki altıma edecektim.

Sahne öncesi stresi yaşadım demek, atom bombası çarptığında birazcık acıtacağını söylemek gibi. Sahneye çıkarken tamamen taş kesilmiştim. Terlemiştim. Ağzım bir Mormon düğününden bile kuruydu. Bacaklarım uyuşmuştu. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Ellerim tir tir titriyordu. Bunlar çok sıkık şeylerdi, dostum. Neredeyse altıma işeyecektim. Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim. Kendimi sakinleştirmek için önceden yarım litreyi devirdiğimi hatırlıyorum, fakat işe yaramadı. Yeterince param olsaydı on litre içerdim. Sonunda ses düzene-

ğinin hoparlörlerinden birini patlatana kadar kendi çapımda ciyakladığım bir-iki numara çektim. Sonra siktir olup evlerimize gittik. Hoparlörün başına gelenlerden benim ihtiyara bahsetmedim. Onun pikabındakilerden biriyle değiş tokuş ettim.

Kendi kendime, bir işim olduğunda ona yeni bir tane alacağım dair söz verdim. Zaten itfaiye merkezindeki performansa da bakılırsa kendime bir iş bulacaktım ve bunun müzik piyasasında olmasının da bir yolu yok gibi görünüyordu.

Birkaç gün sonra hayatımın sonuna kadar şarkı söylememeye karar verdim.

Geezer'a barda söylediklerimi hatırlıyorum: "Benden bu kadar, adamım, bu işin bir yere gittiği yok."

Geezer sadece kaşlarını çatı ve başparmaklarını birbirinin etrafında çevirdi. Sonra keyifsiz bir tonda, "Bana terfi teklif ettiler. Muhasebe departmanındaki üç numaralı eleman olacağım."

"Öyleyse buraya kadar, değil mi?" dedim.

"Sanırım."

İçkilerimizi bitirdik, tokalaştık ve herkes kendi yoluna gitti. "Görüşürüz, Geezer," dedim.

"Takma kafana, Ozzy Zig."

Tak-tak.

Oturma odasının perdesini aralayıp dışarı baktım; tehlikeli görünümlü, uzun saçlı, bıyıklı bir herif kapının eşiğinde dikiliyordu. Ne çeşit bir saçmalıklı bu, *dejavu muydu?* Fakat hayır, saçlar ve bıyık dışında bu herifin hiçbir şeyi Geezer'a benzemiyordu. Daha çok evsizleri andırıyordu. Yanında dikilen biri daha vardı. O da uzun saçlıydı ve üst dudağında kocaman bir dağ gelinciği taşıyor gibiydi. Fakat uzun boyluydu, sanki biraz... Yok

canım olamaz. O değildir. Arkalarında, sokağa park ettikleri, tekerlek bombesinin üstünde büyük paslanmış bir deliği olan, eski, mavi bir Commer minibüs vardı; bana bakan tarafında soluk harflerle “Mythology”¹⁹ yazıyordu.

“JOHN! Aç kapıyı!”

“Açıyorum!”

Rare Breed’den ayrılalı birkaç ay olmuştu. Şimdi yirmi yaşındaydım ve solist olmak ya da Aston’dan ayrılmak gibi hayallerden vazgeçmiştim. Ses sistemi olsun ya da olmasın, artık bu iş bitmişti. Kendimi denemenin bile anlamı olmadığına ikna etmişim, çünkü yine başarısız olmuşum; tıpkı okulda ya da işte ya da denediğim herhangi bir şeyde olduğu gibi. “Solistlikte iyi değilsin,” demiştim kendime. “Bir enstrüman bile çalamıyorsun. Ne bekliyordun?” Burası kendine acıma mevkii Lodge Caddesi 14 Numara’ydı. Anneme çoktan Lucas Fabrikası’ndaki işime dönmek istediğimi söylemişim. Ne yapabileceğine baktı. Bir de Ringway Music’in sahibine “OZZY ZIG GRUP ARIYOR” ilanımı camından indirmesini söylemişim. Zaten salak, sikik bir isimdi; Geezer bu konuda haklıydı. Bütün bunların üzerine, bir salı akşamı, saat dokuzda kapımda iki uzun saçlı herifin dikilmesi- nin bir sebebi olamazdı. Geezer’ın arkadaşları olabilirler miydi? Rare Breed’le ilgili bir şey miydi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Tak-tak.

Tak-tak.

Tak-tak-tak-tak.

Kapının mandalını çevirip çektim. Garip bir duraklama oldu. Sonra kısa ve derbeder olan herif sordu: “Sen Ozzy Zig misin?”

19 (İng.) Mitoloji. (yay. n.)

Ben cevap veremedi büyük olan bana doğru eğilip daha yakından baktı. Artık kim olduğundan emindim. O da beni tanıdı. Dondum. İnledi. "Hassiktir be," dedi. "Gerçekten de *sensin*."

Buna inanamıyordum. Kapımda dikilen herif Tony Iommi'ydi: Birchfield Caddesi'nde benim bir üst sınıfta olan yakışıklı çocuk. Bir Noel'de okula elektrogitarını getirip çıkardığı seslerle öğretmenleri çılgına çevirmişti. Onu neredeyse beş yıldır görmüyordum, ama haberlerini alıyordum. Okuldan ayrıldığında bir Aston efsanesi hâline gelmişti. Bütün çocuklar onun kim olduğunu bilirdi. Bir müzik grubunda birlikte olmak isteyeceğin adam Tony'den başkası değildi. Maalesef o benim için aynı şekilde hissetmiyor gibiydi.

"Hadi Bill," dedi yanındaki evsiz kılıklı herife. "Vakit kaybı. Hadi gidelim."

"Bekle bir dakika," dedi Bill. "Kim bu çocuk?"

"Sana şu kadarını söyleyebilirim: Adı 'Ozzy Zig' değil. Ayrıca solist falan da değil. Onun adı Ozzy Osbourne, kendisi bir moron olur. Hadi gidelim buradan."

"Bekleyin bir dakika," diye araya girdim. "Bu adresi nereden buldunuz? Ozzy Zig'i nereden biliyorsunuz?"

"'Ozzy Zig Grup Arıyor' ilanından," dedi Bill omuz silkerek.

"Onlara aylar önce ilanımı indirmelerini söylemiştim."

"Öyleyse tekrar söyle, çünkü bugün hâlâ asılıydı."

"Ringway Music'te mi?"

"Camında."

Çok memnun olmamış gibi görünmeye çalıştım.

"Tony," dedi Bill, "ona bir şans tanıyamaz mıyız? Becerebilecekmiş gibi görünüyor."

“Şans tanımak mı?” Tony’nin sabrı taşmıştı. “Okulun soytarısıydı! Bu sikik moronla ayrı grupta çalmam.”

Ne diyeceğimi bilemeden öylece durup ayaklarımı seyrettim.

“Beleş atın dişine bakılmaz, Tony,” dedi Bill tıslayarak. “Bu yüzden buradayız, değil mi?”

Fakat Tony suratını asıp minibüse doğru yollanmıştı bile.

Bill başını salladı, *Üzgünüm, dostum. Yapabileceğim başka bir şey yok, der gibi omuz silkti.*

Demek ki bu kadardı. Sonra bir şey gözüme çarptı. Tony’nin sağ eli.

“Hassiktir. Tony, parmaklarına ne oldu, adamım?”

Meğer on beşinde okuldan kovulduktan sonra iş hayatında sıkıntılı zamanlar geçiren sadece ben değilmişim. Ben yağ temizleme makinesinde zehirlenip, araba kornaları arasında sağır olurken, Tony’de sac metal işinde çırak olarak çalışıyormuş. Sonradan bana işinin elektrikli kaynak makinesi kullanmayı da gerektirdiğini söylemişti.

Elektrikli kaynak makineleri öldürücü, boktan şeylerdi. En büyük riski de ultraviyole radyasyona maruz kalmaktı; vücudunuzdaki deriyi eritebilir ya da göz yuvalarınızı yakabilirdi. Ayrıca elektrik şokundan ölebilirdiniz ya da panellere pas önleme astarlaması yaparken maruz kaldığınız toksik maddeden zehirlenebilirdiniz. Her neyse, Tony gündüzleri kaynakçılık yapıyor, geceleri de Rocking Chevrolets adındaki grubuyla klüp klüp dolaşıp şansının dönmesini bekliyormuş. Her zaman yetenekliydi; Chuck Berry, Bo Diddley ve Eddie Cochran’ın çektiği numaraları her gece çekmek onu bayağı sıkı yapmıştı. Nihayet bir ajans

tarafından keşfedilmiş ve ajans ona Almanya’da profesyonel bir canlı performans sergilemesi teklifinde bulunmuş. Tony de sonunda başardığını düşünüp fabrikadaki işinden ayrılmaya karar vermiş.

Sonra her şey ters gitmiş.

Tony’nin atölyedeki son gününde, kaynaklanmadan önce preslenip kesilmesi gereken metallerle ilgilenecek olan kişi işe gelmemiş. Bu yüzden o işi de Tony yapmak zorunda kalmış. Yine de tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ya Tony makinenin nasıl çalıştığını bilmiyordu ya da alet bozuktuk ya da her ne olduyorsa, sikik metal pres onun sağ elinin orta ve yüzük parmağının uçlarını koparmış. Tony solaktı, yani giden parmakları klavye parmaklarıydı. Şimdi bile bunları düşünmek içimi ürpertir. Her yer kan içindeyken bir yandan inleyip, diğer yandan yerde parmaklarının uçlarını bulmaya çalışmanın ne kadar feci bir sahne olduğu tahmin bile edilemez. Acil servisteki doktorlar Tony’ye bir daha gitar çalamayacağını söylemişler. Sonraki birkaç ay içinde düzinelerce uzmanı dolaşmış, ama onlar da aynı şeyi tekrarlamış: “Evlad, rock ‘n’ roll günlerin artık sona erdi, o sayfa kapandı, sikik hikâyenin sonu, yapacak başka bir şeyler bul.” O da her şeyin bittiğini düşünmüş olmalı. Benim gırtlığımdan vurulmam da aynı kapıya çıkardı herhâlde.

Kazadan sonra Tony korkunç bir depresyon geçirmiş. Sabahları yataktan nasıl kalkabildiğini bile bilmiyorum. Sonra bir gün eski ustabaşısı ona, diğer parmakları bir yangında yandığı için sololarında klavye parmaklarının sadece ikisini kullanan Belçikalı çingene bir caz gitaristi olan Django Reinhardt’ın bir albümünü getirmiş.

Böylece Tony, *Madem bu yaşlı Django yapabildi, ben de yapabilirim*, diye düşünmüş.

Önceleri sağ elle çalmayı denemiş, fakat becerememiş. Tekrar sol ele dönmüş ve klavye üzerinde sadece iki parmağını kullanmayı denemiş, ama bu da hoşuna gitmemiş. Sonunda, ne yapacağını çözmuş. Eritilmiş bulaşık deterjanı şişesinden yaptığı iki yüksüğü hasarlı parmaklarına yerleştirip yaklaşık eski boylarını elde edene kadar onları törpülemiş ve gitarın tellerine daha iyi hâkim olmak için yüksüklere keçe yapıştırmış. Üstlerine çok fazla baskı uygulamamak için de telleri biraz daha gevşetmiş.

Sonra, iki parmağında da his olmadığı hâlde gitar çalmayı baştan öğrenmiş. Bugün bunu nasıl becerdiğini bilmiyorum. Gittiği her yere bir bavul dolusu ev yapımı yüksük ve deri yama taşır ve ayarlamaları yapabilmek için demir lehimini bulundurur. Onu çalarken her seyredişimde, nelerin üstesinden geldiğini düşünmek beni derinden etkiler. Bu sebeple Tony Iommi'ye hayranlıkla karışık büyük saygı duyuyorum. Ayrıca, sanırım bu kaza garip bir şekilde ona yardımcı oldu, çünkü tekrar çalmayı öğrenirken, kimsenin taklit edemeyeceği eşsiz bir stil geliştirdi. Adamım, denemedi de değiller hani.

Kazadan sonra Tony, Rest adında bir grupta çalmış. Fakat kendini tam verememiş. Bütün *Brum Beat* aldatmacasının zırvallık olduğunu düşünüyormuş ve bunun dışında kalmak istemiş; böylece Carlisle'da Mythology isimli bir grubun seçmelerine katılma teklifi aldığı anda tası tarağı toplayıp gitmiş. Rest'in solistini bile kendisiyle gelmeye ikna etmiş. Mythology'deki çocuklar bu ikisinin neler yapabildiğini duyduklarında gruba katmak için hemen harekete geçmişler. Birkaç ay sonra Mythology'nin davulcusu ayrılmış. Tony de işi almaktan memnun olacak tek kişiyi, Aston'dan eski arkadaşı Bill Ward'u çağırmış.

Mythology'nin performansını hiç seyretmedim, ama gittikleri her yerde izleyicileri coşturduklarını duymuştum. Kir-

li, bataklık gibi bir heavy blues *sound*'ları varmış ve Buffalo Springfield, The Jimi Hendrix Experience ve o zamanlar The Yardbirds'ten ayrılarak Jimmy Page'e büyük bir şans veren Eric Clapton'ın gitar çaldığı John Mayall&the Bluesbreakers gibi grupların parçalarını yorumluyorlarmış. Rock 'n' roll için klasik bir çağdı ve tüm bunlar Mythology'nin işine yaramıştı. The Walker Brothers'tan Gary Walker'ın ön grubu olarak çıkmış, Cumberland'deki her yerde büyük bir hayran kitlesi edinmiş ve şovlarını kapalı gişe gerçekleştirmeye başlamışlardı. Fakat daha sonra yasalarla başları derde girdi. O vakitler, uzun saçlarınız, bıyıklarınız ve dar deri pantolonlarınız varsa böyle şeyler olurdu. Benim duyduğuma göre ilk suçları, tur minibüslerinin camında olması gereken yol vergisinin ödendiğini gösteren kâğıdın yerine Newcastle Brown Ale şişesinin etiketini yapıştırmalarıydı. Bir sonraki biraz daha ağırdı ve işlerini bitirdi. Esrar aldıkları çocuk –Leeds'ten bir öğrenciydi sanırım– tutuklandı. Sonra polisler onun müşterilerinin bir listesini oluşturup arama emri çıkardılar ve Mythology'nin Carlisle, Compton House'taki dairesine bir baskın düzenlediler. Kötü haberdi, adamım.

Grubun dört üyesinin de işi bitmişti. Şimdi çok önemli bir şey değişmiş gibi görünse de, bu o günlerde aldıkları ceza yüzünden değil, başkalarının gözünde damgalanmış olmaktan dolayı oldukça korkunç bir şeydi. Suçlu bulundular ve on beşer sterlin para cezasına çarptırıldılar. Esrar yüzünden bitmiş bir grubu kimse tutmazdı, çünkü çürük bir kalabalık olduğunuz düşünülürdü. Ayrıca lisanslarının iptal edilmesi mümkün olduğu için kimse yasalarla başı derde girsin istemezdi. 1968 yazında Mythology hiç konser teklifi almadığından, gruptakiler meteliksiz kalmıştı. Paraları yiyecek almaya bile güçlkle yetiyordu. Tony ve Bill'in iki seçeneği vardı: Ya tam zamanlı müziği bırakıp

grup arkadaşlarının yapmayı tasarladığı gibi Carlisle’da doğru dürüst işler edineceklerdi ya da aileleriyle birlikte yaşayarak kariyerlerini kurtarabilecekleri Aston’a siktir olup geri döneceklerdi. Aston’ı tercih ettiler, bu da neden benim kapımın eşliğinde olduklarını açıklıyordu.

O akşam Tony’ye ne dedim de fikrini değiştirip bana bir şans vermeye karar verdi hiç bilmiyorum. Ses düzeneğimin olmasının yardımı dokunmuş olmalı. Belki de okulun üzerinden beş yıl geçtiğini ve o zamandan beri ikimizin de büyüdüğünü fark etmiştir. Pekâlâ, belki o kadar da çok büyümemişimdir, fakat en azından tekrar hapishaneye girmek ya da fabrikadaki işime asla geri dönmek istemediğimi biliyordum. Zannedersem Tony de metal işindeki kazadan ve uyuşturucu felaketinden sonra benim gibi hissediyordu. Ailesinin Park Lane’de küçük bir marketi vardı; adam gibi bir hayat kurdukları hâlde Tony, Birchfield Caddesi’nden tıpkı benim gibi gelecek umudu olmadan ayrılmıştı.

Müzik olmadan ikimiz de sıkık durumdaydık.

Bill de Tony’nin sakinleşmesine yardımcı oluyordu. Karşılaşabileceğiniz en iyi herifti. Yakında öğreneceğim gibi olağanüstü bir davulcuymuştu, fakat ayrıca katı ve gerçekçi biriydi. Sırası gelmişken giyinişinden de bahsedebilirim: Konu moda olduğunda Bill Anti-Geezer’dı. Onu iyi tanıyorsanız, M6 yolunun güvenlik şeridinde bir mukavva kutu içinde yaşadığını zannederdiniz. Bugüne kadar da hiç değişmedi. Yıllar sonra, Bill’le ilk defa Concorde’a bindik. O gün gecikmişti, uçağa binmişim ve hangi cehennemde kaldığını düşünüyordum. Sonunda kabinden içeri girdi, sırtında bir yaşlı adam paltosu vardı ve içleri elma şarabı tenekeleriyle dolu iki Tesco torbası taşıyordu. Onu baştan aşağı şöyle bir süzdüm. “Bill, Concorde’da içeceğini temin ediyor-

lar, biliyorsun, değil mi? Kendi içkini getirmene gerek yoktu," dedim. "Boş ver, onlara sıkıntı vermek istemedim," diye cevapladı beni.

İşte Bill Ward böyle biridir.

Tony biraz kendine geldikten sonra, gecenin geri kalanını minibüslerinde oturup sigara içerek ve hapishane, Carlisle, uyuşturucu baskını, yaralanan parmaklar, okuldaki Bay Jones, havalı tüfekle nasıl inek katledildiği ve son günlerde hangi blues albümlerini dinlediğimiz hakkında laflayarak geçirdik. Sonra sadede geldik.

"Her şeyden önce bir isme ve bas gitariste ihtiyacımız var," dedi Tony.

"Hiç bas gitarist tanıdığım yok," dedim. "Ama ritim gitar çalan Geezer adında bir arkadaş var."

Tony ve Bill bana baktı. Sonra birbirlerine baktılar. "Geezer Butler mı?" diye sordular bir ağızdan.

"Evet."

"O herif bir çılgın," dedi Bill. "Son gördüğümde Midnight City'de kendinden geçmişti."

"Çünkü Geezer zaten kafasında bir rock yıldızı olmuş durumda," dedim. "Bu da iyi bir şey. Üstelik et yemiyor, böylece turnede paramız cebimizde kalır. Ayrıca deneyimli bir muhasebecidir."

"Ozzy haklı," diye onayladı Tony. "Geezer iyi bir adamdır."

"Yarın uğrayıp bize katılmak ister mi diye sorarım," dedim. "Bas gitar çalmayı öğrenmek için zamana ihtiyacı olacaktır, ama ne kadar zor olabilir ki? Sadece dört sikik telden ibaret."

"İsim hakkında ne düşünüyorsunuz?" dedi Tony. Üçümüz birbirimize baktık.

"Bunu düşünmek için birkaç gün verelim kendimize," dedim. "Siz ikinizi bilmem, ama önemli fikirleri düşünmek için gittiğim özel bir yerim var. Beni hiç yanıltmadı."

Kırk sekiz saat sonra pat diye, "Geldi!" dedim.

"Dün gece attırmaştı, o gelmiştir," dedi Geezer. "Senin ergenlik sivilcelerin daha çıkmadı mı?"

Tony ve Bill içlerinde yumurta ve cips olan tabaklarına eğilip kişnediler. Aston'daki ucuz bir lokantada oturuyorduk. Şimdilik herkes çok iyi anlaşıyordu.

"Çok komik, Geezer," dedim yumurtalı çatalı ona doğru salyarak. "Grubumuzun adından bahsediyorum."

Gülüşmeler kesildi.

"Eee, hadi söyle," dedi Tony.

"Peki, dün gece tuvaletteydim ve..."

"Senin özel yerin *orası* mıydı?" dedi Bill tükürükler saçarak, yumurta parçaları ve biftek sosu ağzından fışkırıyordu.

"Ne cehennem olduğunu sandın, Bill?" dedim. "Babil'in gezinti bahçeleri mi? Keneftedydim, kolum kadar bir parçayı borulara yollamıştım..."

Geezer inledi.

"... Ve önümdeki rafa bakıyordum. Annem üzerine bir kutu talk pudrası koymuş, tamam mı? Öyle şeylere bayılır. Annem duş aldıktan sonra tuvalete gittiğinizde oranın Noel Baba'nın sıkık mağarasına döndüğünü görürsünüz. Her neyse, kutusu siyah beyaz puantiyeli ucuz bir şey işte..."

"Polka Tulk," dedi Tony.

"Kesinlikle," dedim. "Polka Tulk!" Sırıtarak masadakilere baktım. "Süper fikir, ha?"

“Anlamadım,” dedi Bill; ağzı hâlâ doluydu. “Annenin kokmuş koltuk altının bizim grubumuzla ne ilgisi var?”

“The Polka Tulk Blues Band,” dedim. “İsmimiz bu!”

Masa sessizleşti, önümüzdeki dört fincan çayın dumanının yükselişini duyabilirdiniz.

“Daha iyi bir fikri olan var mı?” dedi Tony.

Sessizlik.

“O zaman anlaştık,” dedi. “Ozzy’nin annesinin kokulu pör-sümüş koltuk altlarının onuruna adımız The Polka Tulk Blues Band.”

“Hey,” dedim. “Yeter artık! Annemin kokulu koltuk altı hakkında daha fazla bir şey duymak istemiyorum.”

Bill anıra anıra güldü ve daha çok yumurta soslu lokma ağzından fırladı.

“Siz ikiniz hayvansınız,” dedi Geezer.

İsim, aldığımız tek karar değildi. Ayrıca daha fazla grup üyesine ihtiyacımız olup olmadığını da oyladık. Kirli, ağır, Güney bluesu parçalarımız için daha fazla enstrümana gerek vardı; bir saksafoncu ve bir tane de bottleneck gitarist ihtiyacımızı karşılardı. Tony, Alan Clark adında bir saksafoncu tanıyordu ve benim okulumdan Jimmy Phillips adında bir arkadaş da bottleneck çalıyordu.

Dürüst olmam gerekirse, ayrıca, henüz piyasaya çıkan ikinci albümleri *Mr Wonderful*’la hepimizin aklını başından almış olan Fleetwood Mac’in kadrosunu taklit etmek istiyorduk. Tony özellikle Fleetwood Mac’in Gitaristi Peter Green’i kendine örnek alıyordu. Ondan önce Clapton gibi Green de bir süre John Mayall&the Bluesbreakers için çalmıştı, ama şimdi kendi bileğinin hakkıyla tam teşekküllü bir rock tanrısı olmuştu. Gitaristler bu şekilde ba-

şarı elde ediyordu: Hâlihazırda var olan gruplara katılıyor, sonra ayrılıp kendi projelerine yöneliyorlardı. Şansımıza, Tony tam büyük bir gruba katılacakken kaza geçirmiş ve piyasadan çekilmişti.

Onların kaybı bizim kazancımız oldu.

O hafta sonu, Aston'ın eski ve boktan bir kısmı olan Six Ways'teki bir halkevinde ilk provamız için bir araya geldik. Tek bir sorun vardı: Dışarıdaki A34 altgeçidinin gürültüsü yüzünden ses düzeneğini güçbela duyabiliyorduk. Gürültüyü daha da beter hâle getiren şey, arabaların ve kamyonların bu boktan şeyin tam üstündeki devasa beton dönel kavşağın etrafında tur atmalarıydı. O dönemde Aston'a o kadar çok beton döktüler ki kürklü şapkalar takıp birbirimize *yoldaş* desek yeri ydi. Daha fazla gri eklemeye hiç gerek yoktu, zaten her yer boktan bir griydi.

Ortamı biraz neşelendirmek için sprey tüpüyle dışarı çıktım –birkaç bira içmiştim– ve etrafı biraz “dekore ettim”. Dönel kavşağın duvarlarından birine yaptığım grafitilerden biri “Iron Void” du. Kimbilir kafamdan neler geçiyordu.

Daha önce doğru düzgün bir grupla şarkı söylemediğim düşünülürse provalar oldukça iyi geçiyordu. Başta çocuklar doğaçlama takılıyorlardı, sonra Tony şarkıya girmem gerektiğini düşündüğünde kafasıyla işaret veriyordu. O zamanlar söz olarak aklıma ne saçmalık gelirse onları söylüyordum.

Bu, Geezer için de kolay değildi. O zaman bas gitar alacak kadar parası yoktu, bu yüzden o da kendi Telecaster'ıyla elinden geleni yapıyordu; normal gitara bas gitar teli takamazsınız, çünkü gitarın klavyesini kırar. Sanırım başlarda Tony'nin Geezer konusunda endişeleri vardı, ama Geezer harika bir basçı çıktı; doğuştan yetenekliydi. Üstelik grupta rock yıldızına en çok benzeyen de oydu.

İlk konserimiz Tony'nin Mythology bağlantıları sayesinde

Carlisle'daydı. Bu da, Tony'nin paslı eski bok yuvasıyla M6 otobanında üç yüz küsur kilometre yol katetmek demektir; sürekli durup kalkmak zorundaydık, çünkü yola henüz zift atılmamıştı. Karavanın süspansiyonları dinazorlarla birlikte yok olmuştu, yani araba köşeden her döndüğünde tekerlek bombesinin lastiği eritmesini engellemek için herkes arabanın diğer tarafına yığılmak zorundaydı. Kısa sürede diğer tarafa yaslanmanın neredeyse imkânsız olduğunu fark ettik; korkunç yanık lastik kokusu içeriye doluyordu, her tarafta kıvılcımlar uçuşuyordu ve tekerlekler karoserin üzerinde büyük bir delik oyarken çıkan şiddetli öğütme sesini duyuyorduk. "Kaynak makinesi kullanmayı bilmen işimize yarayacak," dedim Tony'ye. Diğer problemse sileceklerdi: Çalışmıyorlardı. Aslında kısa bir süre çalıştılar, fakat Stafford'a vardığımızda yağmur o kadar şiddetlendi ki motor bozuldu. Bu yüzden Tony otoban kenarına çekmek zorunda kaldı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında Bill ve ben pencereden bir parça tel uzatıp sileceklerle bağladık ve diğer pencereden uzattık, böylelikle bir ucundan ben, diğer ucundan Bill asılarak pencereleri elle temizleyebiliyorduk. Tüm Carlisle yolu böyle geçti.

Fakat sekiz saatlik yolculuğa değdi.

Nihayet Carlisle'a vardığımızda, kendimi ilk resmî performansımızın el ilâruna bakmaktan alamıyordum. Şöyle diyordu:

C.E.S. REKLAM Gururla Sunar...

Gençlere '68 Dansları

County Hall Balo Salonu, Carlisle

24 Ağustos, Cumartesi, 19:30-23:30 arası

Birmingham'dan Yepyeni, Heyecan Verici Bir Grup,

(MYTHOLOGY'nin eski bir üyesiyle)

POLKA TULK BLUES BAND

ve

CREEQUE

Aralıksız Dans (Giriş Ücreti 5/-)

İşte bu, dedim kendime.

Sonunda gerçekleşiyor.

Sahne korkusundan altıma yapma noktasına gelmemi saymazsak program harika geçti. Sorunlar sonradan başladı. Eşyalarımızı kendimiz toparlarken –ses ekibi gücümüzün yetemeyeceği bir lükstü– parlak kızıl saçlı, yüzünde iltihaplı bir kabuk olan devasa bir herif karşıma dikildi. Elinde yarım litrelik bardağı vardı ve devasa kız arkadaşı yanında duruyordu. “Hey sen,” dedi herif. “Kız arkadaşımдан hoşlandın mı?”

“Ne dedin?”

“Beni duydun. Kız arkadaşımдан hoşlandın mı? Ona bakıyordun. Onu becermek isterdin, değil mi?”

“Beni bir başkasıyla karıştırmış olmalısın,” dedim. “Hiçbir şeye bakmuyordum.”

“Ona bakıyordun. Kendi lanet gözlerimle gördüm. Tadına bakmak güzel olurdu, değil mi?”

O anda herif bana o kadar yakındı ki tişörtündeki terin kokusunu alabiliyordum. Devasa biriydi ve kafası lanet olası bir örs kadardı. Birchfield Caddesi'nde serserileri benzeten arkadaşımдан bile daha iriydi. Hiç yolu yoktu. Birazdan başıma gelecekleri tam olarak biliyordum. Ona ya, “Bak dostum, gerçekten, kız arkadaşımдан hoşlanmadım,” diyecektim ve o da bana, “Kız

arkadaşım için çirkin mi demek istiyorsun ha, Birmingham'lı amcık," deyip kafamı koparacaktı ya da, "Bunu söylemen çok ilginç, çünkü bir denemek isterdim," diyecektim, o da, "Ben de öyle düşünmüştüm, Birmingham'lı amcık," diye cevap verecek ve kafamı koparacaktı.

İki durumda da hâlim yamandı.

Ardından aklıma bir fikir geldi: Eğer başka birini işin içine dâhil edersem baskıyı azaltabilirdim.

"Hey, Bill," diye bağırdım sahnenin diğer tarafına. "Bir saniyeliğine buraya gelebilir misin?"

Bill elleri ceplerinde, ıslık çalarak yanımıza geldi. "Ne oldu, Ozzy?"

"Kız arkadaşını becermek ister misin?" diye sordum bahsi geçen devi parmağımla işaret ederek.

"Ne?"

"Adamın pilicini diyorum. Posası çıkmış gibi mi, yoksa bir denemek ister misin?"

"Ozzy sen bir geri zekâlı mı..."

O an herif çılgına döndü. Kükredi, bardağını savurdu –her yerde bira ve cam parçaları vardı– üzerime doğru atıldı, ama ben kaçtım. *Hay aksi*, diye düşündüm. *Bu işin sonu hoş olmayacak*. Sonra yüzünde sanki demir yoluna bağlanmış da *Uçan İskoç*²⁰ ona doğru geliyormuş gibi bir ifade olan Bill'in üzerine atıldı. İşte o an birimiz ya da ikimiz gelecek ayı hastanede geçirebilirdi, ama Tony'nin ne yapacağını hesaba katmamıştım. Neler olduğunu gördü, kızıl kafalının üzerine atıldı, herifi itti ve ona sıkıtır olmasını söyledi. Tony kızıl kafalıya göre oldukça ufaktı, ama bayağı iyi bir kavgacıydı. Ama kızıl kafalı bunu bilmiyordu ve

20 İngiliz ekspres yolcu treni. (yay. n.)

Tony'nin boğazına sarıldı. Biraz güreştiler, kızıl kafalı bir yumruk attı, sonra Tony onun suratının ortasına bir tane geçirdi ve saydırmaya devam etti –*bam-bam-bam-bam-bam-bam!*–; ta ki herif *Titanik* gibi devrilene kadar.

Güüüüüümmmm!

Tony'nin, acıyan parmaklarını silkeledikten sonra yüzündeki kanı temizleyip ardından sakın bir şekilde eşyalarını toplama-yaya dönüşünü ağzım açık izledim. Hiç kimse tek kelime etmedi.

Daha sonra, karavana atlayıp sahne alacağımız sıradaki yer olan Workington'a doğru yola koyulduk. Ona kışımızı kurtardığı için teşekkür ettim. Bana eliyle önemsiz işareti yaptı ve bahsetmeye gerek olmadığını söyledi.

Diğer yandan Bill haftalarca benimle konuşmadı.

Onu suçladığımı söyleyemem.



Aston'a geri döndüğümüzde Tony, Alan ve Jimmy'den memnun olmadığını söyledi. Jimmy provalarda çok saçmalamıştı, Tony eğer tam bir nefesli orkestrası olmayacaksa saksafon çalan birinin grupta olması gerekmediğini söyledi ve grupta kimse bunu istemiyordu. Çift katlı bir tur otobüsüne ihtiyacımız olacaktı ve kazandıklarımızı yarım düzine trompetçiye bölüştürünce geriye hiçbir şey kalmazdı.

Yani karar verilmişti: Alan ve Jimmy grupta olmayacaktı; Polka Tulk Blues Band böylece dört kişiye düşmüştü. Ama Tony hâlâ memnun değildi. "Sorun isim," diyordu prova aralarında. "İsim bok gibi."

"Nesi var," diye itiraz ediyordum.

"Ne zaman duysam aklıma sen geliyorsun, sen ve pantolonunu indirip sıçman."

"Eh, o zaman fazla düşünüyorsun," dedim; gücenmiştim.

"Aslında," diye seslendi Bill, "bir süredir bu konuda düşünüyorum ve bir fikrim var."

"Devam et," dedi Tony.

"Büyük bir postere yazıldığını hayal et. Billboard gibi bir şeye."

"Tamam, ediyorum," dedi Tony.

Bill derin bir nefes aldı. Ardından, "Earth," dedi.

Bill ve Geezer birbirlerine bakıp omuz silktiler. Onları umursamadım ve endişeliymiş numarası yaptım.

"İyi misin, Bill?" dedim gözlerimi kısarak.

"İyiyim, ne demek istiyorsun?"

"Emin misin?"

"Saçmalama, tabii ki iyiyim."

"Sadece... az önce kustuğunu duyduğumu sandım."

"Ne?"

"ÖÖÖÖÖÖÖÖRRRRRRRRRTTTTFFFFF!"

"Siktir git, Ozzy."

"ÖÖÖÖÖÖÖÖRRRRRRRRRTTTTFFFFF!"

"Biraz düşünseniz olmaz mı? Sade, güçlü, saçma değil. Beş harf: E-A-R-T-H."

"Bill, cidden, dostum, bence bir doktora görünmelisin. Sanırım tekrar kusacağım. ÖÖÖÖÖRRRRR..."

"Ozzy, kes şunu," diye girdi araya Tony. "Polka sikik Tulk'tan daha iyi."

"Aynı fikirdeyim," dedi Geezer.

Karar verilmişti.

Resmî olarak bir grup liderimiz yoktu. Gayriresmî olarak herkes liderin Tony olduğunu biliyordu. En büyüğümüzdü, en uzunumuzdu, en iyi kavga edenimizdi; en yakışıklımız, en tecrübelimiz ve bariz bir biçimde en yeteneklimizdi. Gerçekten de lider gibi de görünüyordu. Gidip hatunların çok beğendiği, kollarında püskülleri olan kovboy ceketlerinden almıştı. Hepimiz onun yerinin Clapton ve Hendrix gibileri arasında olduğunu biliyorduk. En ufak detayına kadar onlarla boy ölçüşebilirdi. Daha büyük bir dünyaya giriş biletimizdi.

Belki de bu yüzden onun karizması karşısında kendimi tehdit altında hissederdim, arkadaş olduktan sonra bile. Ya da belki de böylesine kendi hâlinde ve ağzı sıkı olduğu için. Tony Iommi'nin kafasından neler geçtiğini asla bilemezsiniz. Benim tam tersimdi. Başka bir deyişle, kimsenin kalın kafatasımdaki bayat jölenin içinde neler olduğundan hiç şüphesi olmazdı.

Doğru düzgün eğitim almış olmasına ve bir şeyler bilmesine rağmen Geezer karşısında hiç tehdit altında hissetmedim. Aynı şekilde Bill karşısında da; kerizin tekiydi. Ona daima eşek şakaları yapardık. Sarhoş olup kendinden geçtiğinde onu bir parktaki banka yatırıp üstüne gazete örtmüş, dünyadaki en komik şeyin bu olduğunu düşünmüştük. O kadar iyi bir adamdı ki, kaşırıyordu.

Ben mi? Ben hâlâ palyaçoydum. Çılgın heriftim. Her şeyi yapmaya cesareti olan boş boğazın tekiydim. Diğerleri bana daima asla yapmak istemeyecekleri şeyleri yaptırırdı; mesela yolda başka bir yere giderken birilerine adres sormak gibi. Bir keresinde Bournemouth'taydık, caddede kolunda rulo yapılmış bir halıyla yürüyen bir adam vardı. Hepsi, "Hadi, Ozzy, sor şuna, sor şuna," diye bağıyordu, ben de arabanın penceresini aşağı indir-

dim ve, "Hey, bayım, M1'e nasıl gideceğimizi söyleyebilir misin?" dedim. Adam döndü ve, "Hayır, siktir git, amcık," diye cevap verdi. Başka bir defa da Londra'daydık, kafamı uzattım ve bir adama bağırdım: "Hey, şef, Marquee yolunu biliyor musun?" Adam, "Şef mi, şef mi? Sikik bir Kızılderili'ye mi benziyorum?" dedi.

Eşsiz şeylerdi. Çok gülerdik. Biz böyleydik; hepimizin iyi bir mizah anlayışı vardı. Bu, bir arada çok iyi işler çıkarmamızı sağlıyordu; en azından başlangıçta. Eğer grup içinde mizah anlayışınız yoksa sonunuz Emerson, Lake and Palmer gibi olurdu; üç saatlik sikik solunuz için sekiz plaklık albüm yapardınız.

Peki, o saçmalığı kim dinlemek isterdi ki?

Eğer Tony'nin ailesi olmasaydı açlıktan ölmekten 1968'in sonunu getirebilir miydik bilmiyorum. Beş kuruşumuz yoktu. Sırf bir şeyler yiyebilmek için gecenin bir yarısı tarlalardan sebze çalar-dık. Bir keresinde, Bill ve ben on peni bulmuştuk; sikik piyan-goyu kazanmak gibiydi. Ne alacağımıza karar veremedik: Dört paket cips ya da on tane sigara ve bir kutu kibrit mi alsaydık?

Sonunda sigarada karar kıldık.

Tony'nin annesi ve babası bizim güvenlik ağıımızdı. Dükkân-larından sandviç, konserve fasulye, sigara ve hatta kasadan yakıt parası bile verirlerdi. Zengin falan değillerdi. Aston'da küçük bir marketleri vardı, Harrods of Knightsbridge'leri değil. Tony'nin annesini severdim, Sylvie sevimli bir kadındı. Tony'nin babası da harika biriydi. Hatta o külüstürü satın alıp yenileyen de oydu; böylece her yere gidebildiğimiz bir karavanımız olmuştu.

Karavana da ihtiyacımız vardı hani, çünkü hiçbir sahne tek-lifini -asla- geri çevirmezdik; hatta birkaç saatlik performans



Karanlığın Prensi



Babam, ablam Jean'in düğünü için bana uzun pantolon sözü verdi. Onun yerine bu lanet şeyi aldım.



Annem ve babamla. Çok şeye katlandılar.



Bu Jim Simpson'ın suçu.
Big Fear Follies'i soyma fikri
onundu.

Bill Ward, Geezer Butler,
Tony Iommi ve ben,
Long Beach Arena'da.
Neden bu kadar zavallı
göründüğümüzü
bilmiyorum; hepimiz
uçurtma gibi uçuyorduk.





Hayır, barda
değilim. Vahşet
Evi'nin bir bara
çevirdiğim
mutfağındayım.
Bu en büyük kızım
Jessica.



Yine Jess ve oğlum Louis'le.



Ben, Black Sabbath'tan çocuklar ve himm... lastik tavuk. Londra'da. Yeni kıyafetler giyiyoruz, çünkü daha yeni albüm anlaşması yapmıştık.

Körpe suratlı ve muhtemelen kafası güzel.





Bariş...



... ve sevgi, adamım.



Tony'yle sahnede.



Aston'lı çocuklar iyi iş çıkardı. Bu bizim onuncu yıldönümümüzdü. Alışılmadık şekilde, bu olay için tamamen zom olmaya karar verdik. Birkaç ay içinde kovulacaktım.





Solo çalışma. *Diary of a Madman* turne düzeni. Soldan sağa: Rudy Sarzo, Randy Rhoads, ben ve Tommy Aldridge.



Randy Rhoads ve Rachel Youngblood, Amerika'da, turne otobüsümüzün yanında poz verirken. Tanrı ikisini de kutsasın.

Randy'yle sahnede. Bu onu
hatırladığım en iyi hâli.

Jenerasyonunun en iyi
gitaristi ve çağını aşmış bir
adam.

için sadece birkaç paunt önermeler bile. Ne koparırsak kârdı. O zamanlar Geezer da gündüz çalıştığı işi bırakmıştı ve Earth eski işlerimize geri dönmek zorunda kalmamamız için sahip olduğumuz tek şanstı. İşe yaramasını sağlamak zorundaydık; başka yolu yoktu.

Çok azimliydik. Yaptığımız en çılgınca şey –sanırım Tony’nin fikriydi– şehre gelen meşhur bir grup bulmak, karavanı aletlerle doldurmak ve konser mekânının yakınlarında, olur da sahneye çıkmazlar diye hazır beklemektir. İhtimaller çok düşüktü, ama eğer tutarsa hayranlar günlerce başkalarını bekledikleri için deliye dönüp, görmek için birkaç günün yevmiyesini harcadıkları grup olmadığımız için üstümüze şişe falan da fırlatsalar, binlerce izleyicinin karşısına çıkma şansını yakalayabilirdik.

Biliyor musunuz? *İşe yaradı.*

Bir kere.

Büyük grup Jethro Tull’dı. Nerede çalacaklardı hatırlamıyorum –Birmingham’da olmalıydı ya da Stafford’da bir yerde– ama gelmediler. Ve biz dışarıda, Commer minibüste hazır ve nazır bekliyorduk.

Tony konser salonunun yöneticisiyle konuşmaya gitti.

“Grup hâlâ gelmedi mi?” diye sordu, sahneye çıkmaları gereken saati on dakika geç.

“Sen de başlama, şekerim, ” oldu kızgın cevap. Belli ki yönetici kötü bir gece geçiriyordu. “Burada değiller, neden bilmiyorum, nasıl bilmiyorum, ama burada değiller ve evet, otellerini beş kere aradım. Yarın gel de sana paranı geri ödeyeyim.”

“Paramı geri almak için gelmedim,” dedi Tony. “Benim ve grubumun tesadüfen buradan geçtiğini ve dışarıda beklediğimizi bilmenizi istedim. Ve... şey, eğer esas grup ortaya çıkmazsa yerlerini biz alabiliriz.”

"Yerini almak mı?"

"Evet."

"Jethro Tull'ın yerini?"

"Evet."

"Grubunun adı ne, evlat?"

"Earth."

"Örf mü?"

"Earth."

"Örtf?"

"Gezegendeki gibi."²¹

"Haaa, evet. Hmm. Aslında adınızı duydum galiba. Çılgın bir şarkıcınız var. Blues yorumları yapıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, birkaç tane de kendi parçamız var."

"Aletler nerede?"

"Minibüste, dışarıda."

"Sizler izci falan mısınız"

"Ne?"

"Çok hazırlıklı görünüyorsunuz."

"Ya, şey... evet."

"Hadi o zaman, on beş dakika sonra sahnedesiniz. Size on paunt ederim. Bir de şişelere dikkat edin, seyirciler küplere binmiş durumda."

Anlaşma yapıldıktan sonra, Tony yüzünde kocaman bir gülümsemeyle geri geldi, iki parmağını da kaldırmış zafer işareti yapıyordu. "Sahnedeyiz, on beş dakika sonra," diye haykırdı. "On beş dakika sonra."

21 *Earth* kelimesi İngilizcede *yeryüzü* anlamına gelmektedir. (yay. n.)

Nasıl bir adrenalın patlaması yaşadığımızı tarif etmenin imkânı yok. O kadar yoğundu ki, sahne korkumu bile unuttum. Konser tam bir zaferdi. Kalabalık ilk birkaç dakika söylendi ve ben de uçan birkaç şişeden kaçmak zorunda kaldım, ama sonunda herkesin aklını başından aldık.

İşin en güzel tarafı, alametifarikası pırtlak gözlerle, saray soytarısı gibi tek ayağı üzerinde durarak flüt çalmak olan Tull'ın solisti Ian Anderson'dı; biz konserin ortasındaiken çıkagelmişti. Grubun otobüsü M6 yolunda bozulmuş ya da onun gibi bir şey olmuştu ve konser yerini arayıp haber verememişlerdi. Sanırım Anderson özür dilemek için otostop çekip gelmişti. İşte oradaydım, mikrofon karşısında çığlıklar atıyordum ve kafamı kaldırıp baktığımda salonun en gerisinde onu gördüm; kendini müziğin etkisine kaptırmış, kafasını sallıyordu. Olağanüstüydü.

Performansımızı tamamladık. Salon yöneticisi daha mutlu olamazdı. Anderson bile müteşekkîr görünüyordu. Sonrasında tüm organizatörler adımızı öğrenmişti; dilleri dönmese bile.

Sonraki birkaç hafta her şeyimiz uçuşa geçti. Çıktığımız sahneler büyüdü, daha sıkı çalışıyorduk ve etraftaki menajerler kumuzu almaya başladı. Özellikle bir tanesi bizimle ilgileniyordu. Adı Jim Simpson'dı ve Birmingham'daki Locomotive denen grupta trompet çalışıyordu. Jimmy müzik işini bırakmış ve John Peel'in lakabı olan Big Bear adında bir menajerlik şirketi kurmuştu, çünkü kısa boylu, kızıl saçlıydı ve Birmingham etrafında evcil bir boz ayı gibi dolaşırdı. Ayrıca Station Caddesi'ndeki Crown barın altında Henry's Blues House isimli bir kulüp açmıştı. En gözde takılma mekânlarındandı. Muhtemelen orada izlediğim ilk şovlardan biri Robert Plant ve John Bonham'ın doğaçlamasıydı; büyük ihtimalle İskandinav'a gitmeden hemen önceydi. Tüylerimi diken diken etmişti.

Ardından, 1968 yılının sonlarına doğru, Jim bizi Ten Years After isimli büyük bir blues grubuyla çalmaya davet etti. Grubun gitaristi ve solisti olan Alvin Lee, daha sonra sıkı dostumuz oldu. Muhteşem bir geceydi; tıpkı Jetro Tull'dan boşalan yeri doldurduğumuz Earth konseri gibi. Birkaç gün sonra, birkaç bira içince, Jim, bana ve Bill'e menajerimiz olmak istediğini söyledi. Big Bear zaten Lokomotive'in ve iki yerel blues grubu Barkerloo Blues Line ve Tea&Symphony'nin işlerini yürütüyordu. Çok önemli bir gündü. Jim'i de arkamıza almak daha fazla iş ve Tony'nin ailesinden gelen sadaka olmadan hayatımızı idame ettirebilmek için daha fazla şans demekti. Londra'ya gidebilir, Marquee Club'da çalabilirdik. Avrupa turuna çıkabilirdik.

Bizi sınırlayan bir şey yoktu.

Ertesi gün, Bill ve ben olanları Tony'ye anlatmak için sabırsızlanıyorduk. Six Ways'te prova salonu ayırtmıştık ve Tony içeri girdiği saniye, "Ne olduğunu asla tahmin edemezsin," dedim.

Ama olanları söylediğim anda sadece, "Ya," deyip üzgün ve kafası karışık bir biçimde yere baktı.

"İyi misin, Tony?" diye sordum.

"Bazı haberlerim var," dedi sessizce.

Kalbim durmak üzereydi. Bembeyaz kesildim. Annesi ya da babasının ölmüş olabileceğini düşündüm. Bizim bir menajer bulmamıza sevinemeyeceği kadar korkunç bir şey.

"Ne oldu?"

"Ian Anderson benimle temasa geçti," dedi hâlâ kafasını kaldırmadan. "Tull'ın gitaristi ayrılmış. Benden onun yerini almanımı istedi ve hayır diyemedim. Üzgünüm, millet. Bunu geri çeviremem. Aralığın onunda Wembley'de Rolling Stones'la beraber çalacağız."

Korkunç bir sessizlik oldu.

Her şey bitmişti. Çok yakındık, ama o an sanki birbirimize milyonlarca ışıık yılı uzaktaydık.

“Tony,” dedim sonunda güçlölkle yutkunarak. “Dostum, bu harika. Bu her zaman istediğın şeydi.”

“Tebrikler, Tony,” dedi Geezer, gitarını yere bırakıp Tony’nin sırtını sıvazlamak için yaklaşıırken.

“Evet,” dedi Bill. “Eğer bunu hak eden biri varsa, o da sensin. Umanm ne kadar şanslı olduklarını biliyorlardır.”

“Teşekkürler, millet,” dedi Tony; hıçkırmamaya çalışıyordu. “Ben olsam da olmasam da harika işler çıkaracaksınız. Görürsünüz.”

Yemin ederim ki Tony’ye söylediklerimizde ciddiyeidik. Son birkaç aydır birlikte çok fazla şey yaşamıştık ve üçümüz de onun adına çok sevinmişdik.

Gerçi bu hayatımızda aldığımız en berbat haberdi.

Cadı ve Nazi

Hepimiz harap olmuştuk.

Sadece bir tane Tony Iommi vardı; bunu biliyorduk.

Bu iş sadece Tony'yle *yürürdü*. Belki de dördümüzün de bir-birine birkaç sokak uzaklıkta büyümüş olmasından kaynaklanıyordu. Ya da belki de hepimiz meteliksizdik, çaresizdik ve rock 'n' roll olmadan hayatlarımızın neye benzeyeceğini çok iyi biliyorduk. İki durumda da birbirimizi anlıyorduk. Bizi çalarken izleyen herkes bunu görürdü.

Tony'nin bombayı patlattığı provadan döndükten sonra Lodge Caddesi 14 Numara'da başımı ellerimin arasına alıp yatağıma yattığımı anımsıyorum. Babam odaya gelip yanıma oturmuştu. "Dışarı çık ve arkadaşlarınla bir şeyler iç, evlat," dedi ve elime bir on şilin tutuşturdu. Masanın üzerinde bekleyen ve başında annemin ağladığı ödenmemiş onca faturayı düşününce, *Babam bu parayı verdiğiğe göre gerçekten de berbat görünüyor olmalıyım*, diye geçti aklımdan. "Dünya Tony'nin etrafında dönmüyor," dedi. "Başka gitaristler de olacak."

Benim ihtiyar iyi bir adamdı. Ama bu sefer yanıliyordu. Başka bir gitarist yoktu.

Tony gibisi yoktu.

Ben de Billy'yle birlikte bara gittim; ikimiz de zom olduk. Bill her zamanki gibi elma şarabı içiyordu: Tarla mahsulü, zehirden bir gömlek üstün bir şey. Tadını düzeltsin diye içine üzüm suyu katardı. O günlerde litresi iki kuruştı, zaten bu yüzden içilirdi. Ama Bill içmeye devam etti. Şampanya alabilecek güçte olduktan yıllar sonra bile. Bill elma şarabına kalpten bağlıydı. O şeyden birkaç yudum almak adamı sarhoş değil, kafasından yaralanmış gibi yapıyordu.

O gece konuşmanın konusu Tony'ydi, dürüstçe söyleyebilirim ki yaptığı işi kıskanmıyorduk. Sadece kalbimiz kırılmıştı. İkimiz de Jethro Tull'ı çok sevsek de, Earth'ün daha iyi olabileceğini düşünüyorduk; hem de yüz kat daha iyi. Ayrılmadan evvel Tony kendi *riff*lerini yazmıştı –daha önce duyduğum her şeyden daha sertti– ve Geezer da bunlara eşlik edecek olağanüstü sözler karalamaya başlamıştı. Bana ve Bill'e gelince, biz de sahneye çıkma işinde kendimizi çok geliştirmiştik. Ve tek parçayla ünlenip listenin tepesine yerleşen diğer kırk grubun aksine, *biz taklit değildik*. Londra'daki bazı takım elbiseli tipler tarafından bir araya getirilmemiştik. Tek bir yıldız değildik; her turnede değişen sezonluk müzisyenler de değildik.

Biz gerçek bir gruptuk.

Tony 1968'de gruptan ayrıldı.

O sene kış çok soğuktu ve gözümün önüne tesisatçılık yaptığım, rögar kapağına eğildiğim ve kırımın soğuktan buz tuttuğu zamanlar gelmeye başlamıştı. Tony olmadan, ben ve diğerleri, gün boyunca oturup mızızlanmak ve fincanlarca çay içmekten başka her şeyi siktir etmiştik. Bütün konserler iptal edilmişti ve bizler günlük işlerimizi uzun zaman önce bırakmıştık, ki

bu da hiçbirimizde para olmadığı anlamına geliyordu; yani bara bile gidemiyorduk.

Zaten kimse “gerçek” bir işten bahsetmek istemiyordu.

“1968’de John Osbourne gelecek vaat eden bir rock ‘n’ roll yıldızıydı,” diyordum şu sahte sinema anonsları yapan adamın sesiyle evde dolaşırken. “1969’da gelecek vaat eden bir çöpçü oldu.”

Sabırsızlıkla beklediğimiz tek şey Tony’nin televizyona çıkmasıydı. BBC, Londra’daki Rolling Stones konserini yayımlayacaktı. Adı “Rolling Stones’un Rock ‘n’ Roll Sirki” olacaktı. Daha önce yapılan hiçbir şeye benzemiyordu: Rolling Stones, birkaç rock yıldızı dostuyla Wembley’deki Intertel Stüdyoları’ndan özel bir konser verecek, sahne de üstü kocaman brandalı bir sirk çadırı gibi dekore edilecekti. Jethro Tull açılış grubu olacaktı. Ardından The Who sahneye çıkacaktı. Hatta Mick Jagger, John Lennon’ı, *Yer Blues* parçasını gitarda Eric Clapton, davulda Mitch Mitchell ve basta Keith Richards’ın olduğu, tek performanslık bir grup olan Dirty Mac’le söylemesi için ikna bile etmişti. Richards’ın bas çalabildiğini bile bilmiyordum. Basın çılgına dönmüştü, çünkü Beatles’ın 1966’daki son şovunun ardından Lennon’ın ilk sahneye çıkışı olacaktı. (Daha sonra birisi bana BBC’deki kalın enseli yapımcılardan birinin Lennon’a ne tip amfi kullanmak istediğini sorduğunu, aldığı cevabın da, “İş gören bir tane,” olduğunu anlattı. Buna paha biçilmez, dostum. Keşke bu adamla tanışabilseydim.)

Nihayetinde BBC bu şeyi asla yayımlayamadı. Stones bunu engelledi. Jagger’ın Stones’un konser performansından hiç hoşnut olmadığını duydum. Konser yirmi sekiz yıl sonra New York Film Festivali’nde gösterildi. Aranızdan konseri izleyenler var-

sa, Tony, tepesinde kocaman dağ gelinciği bulunan beyaz şapkalı olan. *Song for Jeffrey*'yi çalarken muazzam bir iş çıkarıyor, buna rağmen Ian Anderson'la aralarında bir elektrik yokmuş gibi görünüyor.

Belki de bu nedenle dört gün sonra ayrılmaya karar verdi.

"Ayrıldım da ne demek?" diye sordu Geezer, Noel'den birkaç gün önceki acil bar toplantısında.

"Bana uygun değildi," dedi Tony omuz silkerek.

Kadehlerimizi ona kaldırdık.

"Nasıl olur da Jethro Tull'da çalmak sana uygun olmaz?" diye sordu Geezer. "*John Lennon*'la konserde çaldın, dostum!"

"Kendi grubumda çalmak istiyorum, başkasının çalışanı olmak istemiyorum."

"Yani Ian Anderson beş para etmez biri mi çıktı?" dedim, olayı özetlemek için.

"Hayır, o fena biri değil," dedi Tony. "Sadece pek... pek gülüp eğlenmedik, anlıyor musun? Bizim gibi değildi."

Bill, çoktan üçüncü elma şarabını devirmişti; gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Öyleyse tekrar bir arada mıyız?" dedi Geezer, fazla sırtıtmayıp serinkanlılığını bozmamaya çalışarak.

"Eğer beni alırsanız."

"Tamam. Ama lütfen başka bir isim bulabilir miyiz?" diye sordum.

"Bak, ismi unut," dedi Tony. "Hepimizin bu işte ciddi olduğumuz konusunda hemfikir olması gerekiyor. Artık dalga geçemeyiz. Jethro Tull'ın işini ne kadar ciddiye aldığını gördüm. Adamlar *canlarını dişlerine takıyor*. Bir gösteri için dört gün prova yaptılar. Bizim de aynı şekilde çalışmamız lazım. Ayrıca kendi

şarkılarımızı yazıp onları çalmaya başlamalıyız, yuhalansak bile. İzleyiciler kısa zamanda öğrenir. Bir isim sahibi olmamızın tek yolu bu. Ayrıca albüm yapmayı da düşünmemiz gerekiyor. Yarın sabah Jim Simpson'la konuşmaya gidelim."

Herkes ciddiyetle onayladı.

Dürüst olmak gerekirse aramızda kimse lanet şansına güvenmiyordu. Tony kafayı mı yemişti? Akli başında hiçbir insan onun çıktığı sahneden aşağı inmezdi. Robert Plant de New Yardbirds'de Jimmy Page'e katılmak için Hobbsbollocks'u bırakmıştı. Size şunu söylemeliyim ki, eğer Tony'nin yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Her ne kadar Earth dağıldığında kalbim kırılmış olsa da, ülke çapında tanınan, manşetlere çıkmış ve plak anlaşması olan bir gruba katılan ben olsaydım, ben de bizimkilere, "Sonra görüşürüz," derdim. Sözün özü, Tony Iommi'ye şapka çıkarmamız gerekiyordu. O ne istediğini biliyordu ve belli ki bunu Ian Anderson'ın gölgesinde kalmadan elde edebileceğine inanıyordu.

Tüm yapmamız gereken doğru kararı vermektir.

"Pekâlâ, millet," dedi Tony içindeki son damlayı da yutup bardağını masaya geri bırakırken. "Hadi çalışmaya başlayalım."

Jim Simpson'ın menajerimiz olarak yaptığı ilk iş bizi paketleyip "Avrupa turnesi"ne göndermek oldu. Bu, tüm aletleri Tony'nin karavanına –ki Commer'den Transit'e terfi etmiştik– yükleyip Harwich'teki vapura sürmek, oradan Kuzey Denizi üzerinden Hoek van Holland Limanı'na yelken açmak ve hareket etme zamanı geldiğinde motorun tekrar çalışmasını ummak demekti. Danimarka'daki hava sıcaklığı yirmi derece düşüktü ve dondurucuydu. Plan, Hoek van Holland'dan, ilk konserimizi vereceğimiz Kopenhag'a gitmekti.

Yolculuk sırasında tüm gardırobumu yanımda taşıdığımı anımsıyorum. Her şeyim büyük bir torbanın içine soktuğum tel askıdaki bir tişört ve bir çift iç çamaşırından ibaretti. Diğerleriye üzerimdeydi: kot pantolon, ikinci el bir havacı paltosu, Henry's Blues House tişörtü, bağcıklı botlar.

İlk gün karavan bozuldu. Hava çok soğuktu ve gaz pedalı kablo su dondu, bu nedenle Tony ayağını üzerine bastırduğunda ikiye ayrıldı. Bu da Kopenhag yolunun ortasındaki, Tanrı'nın unuttuğu sikik bir yerde karaya oturduğumuz anlamına geliyordu. Dışarıda tipi vardı, fakat Tony – grubun halkla ilişkiler temsilcisi olarak – yardım bulma işinin benim görevim olduğunu söyledi. Ben de dışarıda burnumdan sarkan iki buz parçasıyla yürümeye başladım, sonunda ileride ışıkları yanan bir çiftlik evi gördüm. Ardından bir çukura düştüm. Nihayetinde kendimi o kahrolası şeyden çıkardığımda, büyük çabalarla karı yarararak evin kapısına ulaştım ve gürültüyle çaldım.

"Halløj?" dedi kapıyı açan kırmızı suratlı, iri, Eskimo tipli herif.

"Hassiktir, teşekkürler," dedim nefes nefese. "Karavanımız bozuldu. Çekme halatı verebilir misiniz?"

"Halløj?"

Tek kelime Danca bilmiyordum, ben de yolu işaret ederek, "Van. El kaputski. Ya?" dedim.

Adam bana baktı ve kulağının içindeki kirleri çıkarmaya başladı. Ardından, "Bobby Charlton, ja?" dedi.

"Ne?"

"Bobby Charlton, betydningsfuld skuespiller, ja?"

"Üzgünüm, dostum. İngilizski konuşurski?"

"Det forstår jeg ikke," dedi umursamaz bir ifadeyle.

“Ne?”

Orada durup bir süre birbirimize baktık.

Ardından, “Undskyld, farvel,” dedi ve kapıyı suratıma kapattı. Kapıya sağlam bir tekme koyup belime gelen karın arasına geri döndüm. O kadar üşümüştüm ki ellerim morarmıştı. Yola ulaştığımda yaklaşan bir araba gördüm, neredeyse kendimi önlerine atacaktım. Tanrı’ya şükür, Danimarka trafik polisi çıktı, hem de cana yakınlardı. Bana yanlarında taşıdıkları cep matarasından bir yudum verdiler. O şeyin içinde ne vardı bilmiyorum, ama beni yeterince ısıttı. Ardından ilerideki bir köye gitmemiz için çekici araç ayarladılar.

Şu Danimarkalı polisler, iyi adamlar.

Bize elveda dediklerinde Bobby Charlton’a selamlarını söylediler.

“Ona selamlarınızı iletiriz,” diye söz verdi Geezer.

İkinci gün, karavan bozuldu.

Bu sefer problem sakat bir petrol tankından kaynaklanıyordu; depo haberimiz olmadan kuruyabiliyordu. Tabii ki yardım bulma işi yine bana düştü. Ama bu sefer daha iyi bir fikrim vardı. Arabayı küçük bir kilisenin yanına çektik, dışarıda papaza ait olduğunu sandığım bir araba vardı. İyi bir adam olduğu için umursamayacağını düşündüm ve karavanın motorundan hortumu çıkarıp arabasının deposuna bağlayarak benzini kendi arabamıza hortumladım. Her şey süper gitti, tabii hortumdan fışkıran petrolün ağzıma dolduğu kısmı saymazsak. Tüm gün boyunca, zehirli ve oldukça yanıcı maddeler geçirdim.

Her seferinde yüzümü buruşturarak pencereden petrol tükürmek ve öbek öbek kusmak zorunda kalıyordum.

“Öghh, benzinden nefret ediyorum,” diyordum.

Konserler arasında, şarkılar için fikirler üretmeye başladık. *Şeytani* bir şeyler hissettirecek türden müzik yapma fikri ilk olarak Tony’dan geldi. Six Ways’ta provalarımızı yaptığımız halkevinin dışında Orient isimli bir sinema vardı ve ne zaman korku filmi gösterilse kuyruk sokağa kadar taşardı. Tony’nin bir gün, “İnsanların kendilerini korkutmak için para ödemeleri ne kadar tuhaf, değil mi?” dediğini anımsıyorum. “Belki biz de blues yapmayı bırakıp korkutucu şeyler yapmaya başlamalıyız.”

Bill ve ben bunun harika bir fikir olduğunu düşündük ve *Black Sabbath* olacak şarkı için sözler yazdık. Şarkı temelde bir adamın onu ateş gölüne götürecektir, karalar giymiş bir şekil görmesiyle alakalıydı.

Tony de korkutucu *riff*’ler buldu. Bunlara inleyerek eşlik ettim ve sonuç muazzamdı; bariz biçimde bu zamana kadar yaptığımız her şeyin ötesindeydi. Bana Tony’nin müziğinin “Şeytan Aralığı” ya da “Triton” üzerine kurulu olduğu söylenmişti. Orta Çağ’da kilise bunların dinî müziklerde kullanılmasını yasaklamıştı, çünkü insanların ödünü koparıyordu. Orgcu bu melodileri çalmaya başladığında herkes kaçıştı, çünkü şeytanın sunağın arkasından çıkacağına inanıyorlardı.

Şarkının isim babası Geezer’dı. Fikri bir süre önce piyasaya çıkmış bir Boris Karloff filminden almıştı. Dürüst olmak gerekirse, Geezer’ın filmi izlediğini hiç sanmıyorum. Ben kesinlikle izlemedim, böyle bir film olduğunu da yıllar sonra öğrendim. Gerçekten çok komikti, çünkü kendimize çizdiğimiz yeni yola rağmen hâlâ gayet sağlam “12 ölçü blues” çalan bir gruptuk. Hatta müziği dikkatle dinlerseniz caz etkisini duyabilirsiniz; mesela ilk kayıtlarımızdan biri olan *Wicked World*’e; Bill’in çaldığı *swing*

intro gibi. Sadece normal bir caz grubundan sekiz yüz kat daha gürültülüydük.

Bugünlerde insanların, “heavy metal”i Black Sabbath şarkısıyla bizim icat ettiğimizi söylediklerini duyarsınız. “Heavy metal” terimi beni daima rahatsız etmiştir. Bana kalırsa, müzikal anlamda hiçbir şey ifade etmiyor, çünkü artık seksenlerin, doksanların ve yeni milenyumun heavy metal’i diye bir şey var; hepsi birbirinin aynı muamelesi görse de aslında tamamen farklı.

Aslında “heavy” ve “metal” kelimelerini bir arada ilk kez *Born to be Wild* şarkısının sözlerinde duydum. Sonrasında basın bu yakıştırmayı yaptı. Kesinlikle bizim fikrimiz değildi. Biz sadece korkutucu bir müzik yapmaya karar vermiş bir blues grubuyduk. Ama uzun zaman sonra korkutucu müzikler yapmayı bıraktığımızda, insanlar hâlâ, “Onlar bir heavy metal grubu, yani tüm şarkıları şeytan ve dünyanın sonuyla alakalı olmak zorunda,” demeye devam ettiler. Bu yüzden bu kavramı sevemedim.

Black Sabbath’ı ilk olarak nerede çaldığımızı hatırlamıyorum, ama dinleyenlerin tepkisini çok net hatırlıyorum: Kızların tamamı konser alanını terk etmişti, hem de çığlık atarak. Sonrasında, “Bir grupta çalmanın amacı kızları yatağa atmaktır, onları kaçırmak değil, değil mi?” diye söylendiğimi hatırlıyorum.

“Alışırılar,” dedi Geezer.

Black Sabbath’ın unutulmaz başka bir icrası da Manchester yakınlarındaki belediye sarayında olmuştu. Karavandan çıktığımızda bizi karşılamak için bekleyen takım elbiseli ve kravatlı bir menajerle karşılaştık. Bizi gördüğü zaman suratındaki ifadeyi görmeliydiniz.

“Sahne bunları mı giyeceksiniz?” diye sormuştu bana, çıplak ayaklarıma ve üstümdeki pijamaya bakarak.

“Yo, hayır,” dedim sahte bir şaşkınlık ifadesiyle. “Ben daima altın bir tayt giyerim. Elvis’i sahnede gördünüz mü hiç? Eh, birazcık ona benzerim; tabii ki benim memelerim biraz daha küçük.”

“Ya,” diyebildi.

Ayarlamaları yapmak için aletlerimizi kurduk ve Tony *Black Sabbath*’ın giriş *riff*’ini çaldı –da, da, daaaaannnnn– ama ben sözlerin ilk satırına bile girmeden yönetici kıpkırmızı bir suratla, bağırarak sahneye koştı: “DURUN, DURUN, DURUN! Siz gerçekten ciddi misiniz? Bu en beğenilen pop yorumlarından biri falan değil. Siz de kimsiniz?”

“Earth,” dedi Tony umursamaz bir ifadeyle. “Konser için bizi siz kiraladınız, hatırlarsanız.”

“Ben böyle bir şey kiralamadım. Ben sizin *Mellow Yellow* ve *California Dreamin’* falan çalacağınızı sanıyordum.”

“Kim, biz mi?” diyerek güldü Tony.

“Menajeriniz bana böyle söyledi!”

“Bunu size Jim Simpson mı söyledi?”

“Jim Simpson da kim?”

“Hımm,” dedi Tony, sonunda neler döndüğünü fark ederek. Bize döndü ve, “Beyler, adı Earth olan tek grup biz değiliz galiba,” dedi.

Haklıydı, konser piyasasında “Earth” isimli üçüncü sınıf bir grup daha vardı. Ama onlar satanist müzik çalmıyorlardı. Pop müzik ve Motown²² şarkıları yorumluyorlardı. Jim Simpson’ın bizim için bastırıldığı el ilanları muhtemelen yanlış anlamalara neden olmuştu. Büyük bir güneşin etrafındaki küçük bulutlar üzerinde ele ele tutuşmuş resmimiz bizi bir grup hippy gibi gös-

22 Bir plak şirketi olan Motown, pop etkili soul müzik türünü ifade etmek için kullanılır olmuştur. (yay. n.)

teriyordu ve adımız titrek, *psychedelic*²³ harflerle yazılmıştı.

“İsmin berbat olduğunu size söylemiştim,” dedim. “Artık lütfen yeni bir isim düşünelim, böyle saçma bir...”

“Bakın,” diye araya girdi yönetici. “Buyurun size yirmi pant, sırf buraya gelme zahmetine katlandığınız için. Şimdi siktirin gidin, tamam mı? Ha, bu arada, bu küçük serseri haklı; isminizi değiştirin. Gerçi, aklı başında birinin bu boku neden dinlemek isteyeceğini de bilmiyorum.”

“Sevgili Anne,” diye yazdım birkaç hafta sonra.

Hamburg’daki Star Club’da sahneye çıkmak için yola koyulduk.

Orada Beatles da sahneye çıkmıştı. Bunu Dunkirk’e giden vapurdayıyorum. Umarım beyaz tepelerin (diğer tarafta) fotoğrafını beğenirsin. Şu anda onlara bakıyorum. Büyük haber: İngiltere’ye döndüğümüzde ismimizi “Black Sabbath” olarak değiştireceğiz.

Belki bu sefer büyük başarı yakalarız.

Herkese sevgiler,

John

Not: Jean’i Hamburg’dan ararım.

Yeni not: Ne zaman bir telefon edineceksiniz?

Babama söyle, artık devir değişti, neredeyse 1970 olacak!!!

23 Uyuşturucu kullanımının yaygın olduğu 1960’larda ortaya çıkan müzik türü için kullanılan ifade, burada bu türde müzik yapan bir grubu yansıtan harfler kullanıldığını belirtmektedir. (yay. n.)

Tarih 9 Ağustos 1969'du: Charles Manson'ın²⁴ Los Angeles'ta cinayet işlediği gün. Ama biz o aralar haberleri izlemiyorduk. O zamanlar Avrupa'da İngilizce bir gazete bulmak imkânsızdı ve eğer bulsanız bile üç ya da dört hafta öncesine ait olurdu. Ayrıca, kendimizi sonraki konserimize o kadar vermiştik ki dış dünyadan kopmuştuk.

Hamburg'da, kısa elbiseli ve file çoraplı, düzenbaz fahişelerin bekleştiği Reeperbahn'da bulunan Star Club'da daha önce de sahneye çıkmıştık; yani üç aşağı beş yukarı neyle karşılaşacağımızı biliyorduk. Ama bu sefer "kadrolu elemanlardık". Bu, yevmiye alacağımız ve sahnenin üstündeki oda demeye bin şahit isteyen –yangınlar nedeniyle birkaç kez harap olmuş– fare yuvasında kalacağımız anlamına geliyordu, karşılığında ziyaretçi grupların performanslarının aralarında günde altı-yedi kere sahneye çıkmak zorundaydık.

Oldukça eğlenceliydi, ama çok zordu, dostum. Her gün öğlen başlayıp gece ikide bırakıyorduk. Uyanık kalabilmek için ne gerekiyorsa yapıyorduk. Hap, esrar, bira; elimize ne geçerse. Biri Star Club'da kaç kere sahneye çıktığımızı hesaplamıştı ve orada Beatles'tan daha fazla çaldığımız ortaya çıktı. Hatırlatırım, yıl 1969'du, Beatles'ın altın döneminden yedi sene sonraydı ve mekân eskisinden daha berbat hâldeydi. Aslında kadrolu son İngiliz grup bizdik. Mekân kapılarını o senenin Noel arifesinde temelli kapattı.

Ardından yanıp kül oldu.

Her şeye rağmen, almak isteyeceğiniz en iyi eğitim, Star Club'da sahneye çıkmaktı. Sahne, provalara benzemez; kafanız kıyak bile olsa, ki her zaman öyleydi, yaşayıp görmeniz gerekirdi. Sahnedeki hâlim için eğitime ihtiyaç duyduğumdan söy-

24 ABD'li bir seri katil. (ç. n.)

lemiyorum. Ben doğuştan deliyim ve delilerin eğitime ihtiyacı yoktur; onlar öyledirler. Ama Star Club *The Wizard*, N.I.B. (ismi ni Bill'in kalem ucuna benzeyen sakalından aldı), *War Pigs*, *Rat Salad* ve *Fairies Wear Boots* (sözlerini benim yazdığımı söylese ler de, bugün bile bu şarkının ne anlattığı konusunda bir fikrim yok) gibi yeni şarkıları mükemmelleştirmemize faydası oldu. Ayrıca sahne korkumu yenmem konusunda da bana yardım etti. Bir kere rahatladım mı, eğlenmeye devam etmek için giderek daha çılgın şeyler yapıyordum. Diğerleri de beni cesaretlendiriyor du. Kalabalık bariz biçimde sıkıldığında Tony bana, "Hadi bir piyango düzenle Ozzy," diye bağırıyordu. Bana olmayacak bir iş yapıp insanların dikkatini çekmem için verdikleri sufle buy du. Bir keresinde sahne arkasında mor bir boya bulmuştum ve Tony'den işareti aldığım da burnumu boyaya batırdım. Boya ka lıcı olmasaydı çok daha iyi olabilirdi.

O lanet boku suratımdan haftalarca çıkaramadım. İnsan lar bana bakıp, "Senin derdin nedir, dostum," diyorlardı. Ya da daha sıklıkla, yanıma bile yaklaşmıyorlardı, çünkü deli oldu ğu mu sanıyorlardı.

Star Club'da çok güzel anlar yaşadık. Bir gece Tony'nin ka fası esrar yüzünden o kadar iyiydi ki, flüt çalmaya karar verdi, ama uzaklık algısını yitirdiği için flütü dudakları yerine çenesine yasladı. Yani bütün şarkı boyunca orada dikilip mikrofona üfle yip durdu; flüt dudakların yakınında bile değildi. Dinleyenler de, "Burada nasıl bir saçmalık dönüyor?" falan diyorlardı.

Paha biçilmez, dostum.

Star Club'da gerçekten güzel zaman geçirmenin püf noktası, Alman bir hatun bulup geceyi onun dairesinde geçirmekti, böy lece ranzanı osurup taşaklarını kaşıyan grup elemanlarından bi riyle paylaşmak zorunda kalmazdın. Hatunun neye benzediği-

ni umursamazdık; yani bizler pek kendilerine bakan tipler değildik. Eğer bira ısmarlar ve sigara da verirlerse keyfimize diyecek olmazdı. Yok eğer bira ısmarlamaz, sigara vermezlerse onları soymak için elimizden yapardık. Aslında, Tony'yi aşk tuzağı olarak kullanırdık, çünkü bütün hatunların yatağa atmak istediği oydu. Olay şöyle gelişirdi: Grubun peşinde koşan kızlardan biriyle üst kata, odamıza çıkardı ve kızı muncıklamaya başladır; ben de dirseklerimin üzerinde kızın çantasını bıraktığı yere doğru sürünerek, bulabildiğim tüm parayı çarpardım. Bundan gurur duymuyorum, ama bir şekilde beslenmek zorundaydık.

Hatunlara lakap takardık; şimdi düşündüğümde biraz acımasızca olduğunu görüyorum. Bazı durumlarda fazlasıyla acımasız. Örneğin bir keresinde herkesin "Cadı" dediği, çünkü Geezer'inkinden bile büyük bir burnu olan bir hatunla takılmıştım.

Cadı'yla ilişkimiz uzun sürmedi. Beni evine götürdüğü günün sabahı, uyandı, kendisine kahve yaptı ve, "Ben şimdi işe gidiyorum. Burada kalabilirsin, ama hiçbir şeye dokunma, tamam mı?" dedi. Elbette bu bana söyleyebileceği en yanlış şeydi. Kapıdan çıktığı anda, *Acaba neyi görmemi istemiyor*, diye düşünerek dolaplarını dip bucak araştırmaya başladım ve jilet gibi ütülenmiş bir Nazi üniforması buldum. Babasının falandı herhâlde. Her neyse, ben mükemmel bir maden bulduğumu düşünüyordum. Üniformayı giydim, içki dolabını buldum; çok geçmeden oturma odasında dolanıyor, mobilyalara komik bir Alman aksanıyla emirler veriyor, sigara içiyor ve kafayı buluyordum. Savaş dönemine ait her şeyi severim.

Bir saat kadar bunu yaptıktan sonra üniformayı çıkardım, güzelce katlamaya özen göstererek, dolaba geri koydum ve hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Ama akşamüzeri Cadı geri gel-

diğinde, bir şeyler döndüğünü biliyordu. Doğruca dolaba gitti, kapaklarını hızla açtı ve cılgına döndü.

Bir baktım ki süpürgesinin ucunda odadan dışarı uçuyorum.

İngiltere'ye geri döndüğümüzde ismimizi Black Sabbath olarak değiştirdiğimizi söylemek için Jim Simpson'ın evinde toplandık. Pek istekli görünmüyordu, ama dürüst olmak gerekirse mor renkli burnum yüzünden dikkatini toparlayamıyordu. Hiçbir şey söylemedi, ama aklının orada kaldığından emin dim, çünkü yüzünde endişeli bir ifadeyle bana bakıp duruyordu. Almanya'da nadir görülen bir hastalığa falan yakalandığımı düşünmüş olmalı. Ten Years After'dan Alvin Lee'nin de toplandı sırasında orada olduğunu hatırlar gibiyim. Ve isim konusunda Jim'den daha hevesli görünmüyordu. "Bu isimle bir yere varabileceğinizi sanmıyorum, millet," dedi. Sonra olanlar tamamen bulanık. Tek bildiğim, Jim'in A&R isimli bağımsız bir yapım şirketinin sahibi olan Tony Hall'la anlaşma yaptığı. Eğer başarılı olursak kendisinin de bir şeyler kazanması karşılığında, albüm yapmamıza yardım etmeyi kabul etti; ya da buna benzer bir şartla. İş konusunda pek başarılı değilim. Para ve sözleşmeler konusunda fikri sorulacak en son insanımdır.

Her neyse, Tony Hall, bizim "Küçük, harika bir blues grubu" olduğumuzu düşündüğünü söyledi, ama her ne kadar bizimki gibi gruplar o dönem *single* çıkarmasalar da, başlangıç *single'*ına ihtiyacımız vardı. Bize Crow adlı Amerikalı bir grubun *Evil Woman* parçasını çaldı ve yorumlamak isteyip istemeyeceğimizi sordu. Bu fikirle ilgilenmediğimizi biliyordu, bu yüzden gitarları daha sert çalabileceğimizi söyledi. Buna rağmen yapmak istemiyorduk, ama Tony, Soho'daki Trident Stüdyoları'nı kiralamayı teklif etti, biz de şöyle düşündük: *Salla gitsin, neden olmasın?*

En nihayetinde biraz utanç vericiydi. Ne yaptığımız konusunda hiçbir fikrimiz yoktu; biz de aletleri kurduk, kayıt düğmesine bastık ve parçayı çaldık. Grubumuza profesyonel havası veren tek şey *roadie*’lerden bir tanesinin Bill’in bas davuluna siyah bantla “Black Sabbath” yazmış olmasıydı.

Prodüktörümüz Gus Dudgeon isimli biriydi. Adama hayrandık, çünkü daha önce Eric Clapton, the Moody Blues ve the Rolling Stones’la birlikte çalışmıştı. Şöyle bir düşündüğümde Gus, çok kuralcı olsa da bize karşı çok iyiydi, ama biz ne yapacağımızın söylenmesine pek alışık değildik. Sonuçlar çok parlaktı; adam bir dâhiydi. *Evil Woman* üzerinde çalıştıktan sonra Elton John’un yetmişler ve seksenlerdeki en büyük hitlerinin prodüktörlüğünü yaptı. 2002 yılında o ve karısı Sheila’nın araba kazasında hayatlarını kaybetmesi çok üzücüydü. Gus, hiçbir zaman meşhur olmasa da, İngiliz müziğine büyük katkıları olan birkaç adamdan biriydi. Zamanında yeterince takdir edememiş olsak da, kariyerimizin bu kadar başında bize yardımcı olduğu için çok şanslıydık.

Londra’dayken birkaç klüpte çaldık. Konserlerden birinde DJ’in biz sahneye çıkmadan önce çaldığı bir kayıt aklımı başımdan aldı. Solistin sesinde tanıdık bir şeyler vardı. Sonradan fark ettim: Robert Plant’in sesiydi. Hemen DJ’in yanına gittim ve, “Bu çaldığın New Yardbirds mü?” diye sordum.

“Hayır, bu Led Zeppelin adında yeni bir grup.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, dostum, yemin ederim.”

Sahneye çıktık, ama kaydı aklımdan çıkaramıyordum; bu yüzden tekrar DJ’in yanına gittim ve ona, “Bunun New Yard-

birds olmadığına emin misin? Solisti tanıyorum ve Led Zeppelin diye bir grupta söylemiyor. Plağın kapağında grup elemanlarının adı yazıyor mu?” diye sordum.

İsimleri okudu: “Jimmy Page, John Bonham, John Paul Jones, Robert Plant.”

İnanamadım. New Yardbirds, isimini Led Zeppelin olarak değiştirmişti demek... Ve yıllardır duyduğum en iyi kaydı yapmışlardı. Eve dönerken karavanda Tony’ye, “Led Zeppelin’in albüm *sound*’unun ne kadar sert olduğunu duydun mu?” diye sorduğumu hatırlıyorum.

Hiç beklemeden cevapladı. “Bizimki daha sert olacak.”

1969’un sonlarında bizi bir sonraki aşamaya geçirecek bir şeyle-re muhtaçtık. Ama hâlâ aynı üçüncü sınıf konserlere çıkıyorduk, her gece çalışıyorduk. O yılki konserimiz Cumberland’deki Wig-ton Hall’da yapıldı; bu bölgeden hâlâ birçok iş alıyorduk. Kon-ser yerinin yanında kadın akıl hastanesi vardı ve her sene doktorlar hastaların Noel dansı için çıkmalarına izin verirlerdi. Bi-zim bu konudan haberimiz yoktu, ama olsaydı bile, bir tımar-hanenin, yıllık gezintisine Black Sabbath’ı çağıracağına asla ih-timal vermezdik. Ama çağırmışlardı işte. Tüm o çatlak hatun-lar salonun kapısından içeri doluştuğunda *N.I.B*’nin yarısına gel-miştik ve şarkıyı bitirdiğimizde kıyamet koptu. Görmeliydiniz: Hatunlar adamları dişliyordu, adamların kız arkadaşları da bu kaçık hatunları ısıırıyordu. Tam bir kargaşaydı. Polis geldiğinde bir sürü kadın yerde patlak dudakları, morarmış gözleri ve ka-nayan burunlarıyla yatıyordu.

Sonra *Give Peace a Chance*’i söylemeye başladılar.

Bu arada biz de amfi uğultuları içinde sahnede dikiliyorduk. Ben Tony’ye baktım, Tony de bana baktı.

“Bu çılgınlık,” dedim sessizce.

Umursamadı, amfisini açtı ve *We Wish You a Merry Christmas*’ı çalmaya başladı.

Nihayet, 1970’de istediğimiz oldu.

Kayıt anlaşması yaptık.

Birkaç aydır, Jim Simpson Londra’daki ağır topları konserlerimize davet ederek bizi pazarlıyordu. Ama kimse ilgilenmemişti. Bir gece Philips’ten bir adam Birmingham’a, Henry’s Blues House’taki performansımızı dinlemeye geldi ve bize bir şans verdi. Black Sabbath isminin etkisi oldu, sanırım. O dönem, kitapları daima en çok satanlar arasına giren Dennis Wheatley isimli bir yazar vardı, Hammer Horror filmleri sinemada büyük başarılar elde ediyordu, Manson cinayetleri sürekli televizyonlardaydı; yani “karanlık” olan şeyler rağbet görüyordu. Beni yanlış anlamayın, müziğimizin gücüyle de her şeyi başarabiliydik. Ama bazen, iş anlaşma yapmaya geldiğinde, bu tip küçük şeyler doğru zamanda bir araya gelirler.

Aslını söylemek gerekirse, birazcık şans gerekir.

Bize faydası dokunan başka bir şey de Philips’in, bir albüm anlaşması için koşturduğumuz sırada Vertigo isimli yeni bir “underground” plak şirketi kuruyor olmasıydı. Biz tam aradıkları gruptuk. Ama komiktir ki, biz *Evil Woman*’ı *single* olarak çıkardığımızda Vertigo henüz faaliyete geçmemişti, yani *single*, Vertigo onu tekrar basmadan birkaç hafta önce başka bir Philips şirketi olan Fontana etiketiyle piyasaya çıktı.

Çok da fark etmedi; *single* betonarme bir bok gibi dibi boylandı. Ama bunu pek umursamadık, çünkü BBC Radyo 1 kaydımızı çaldı.

Tek bir kez.

Sabahın altısında.

Çok gergindim, sabah beşte kalktım ve sekiz fincan falan çay içtim. "Çalmayacaklar," diye söylenip duruyordum kendi kendime. "Çalmayacaklar..."

Ama o an:

BLAM ... BLAM ...

Da-daaa ...

BLAM ...

Da-da-d-d-da, daaaaa ...

D-d-d-d-d-d-d-d

Da-DA!

Da-daa-da

Da-DA!

Da-daa-da ...

Kendimi ilk kez Radyo 1'de dinlemek nasıl bir duyguydu anlatamam. Büyülü bir şeydi. Hatta daha da ötesiydi. Evde çık-lıklar atarak koşuşturdum: "Radyo 1'e çıktım. Lanet radyoya çıktım!" Buna annem geceliğiyle alt kata inip bana çenemi kapatmamı söyleyene kadar devam ettim. *Evil Woman*'ı anneme avazım çıktığı kadar bağırarak söyledim: "*Don't you play your games with me!*" Ardından kapıdan çıktım, kafayı üşütmüş gibi şarkı söyleyerek Lodge Caddesi'nde ilerlemeye başladım.

Radyo 1'e çıkmak çok güzeldi, ama Philips'in her birimize 105 sterlin ödemesiyle kıyaslanamazdı bile.

Yüzlüğü geçin, daha önce bir onluğum bile olmamıştı. Bu kadar parayı kazanmak için Lucas Fabrikası'nda bir sene boyunca araba kornası akortlamam gerekirdi. O hafta kendimi bıçkın

delikanlı gibi hissettim. İlk satın aldığım şey, Brut tıraş losyonu oldu; daha güzel kokmak için. Ardından yeni bir çift ayakkabı; çünkü eskileri Danimarka'da mahvetmişim. Gerisini faturaları ödemesi için anneme verdim. Ama verdiğimi de tırtıklamaya devam ettim; yani artık bara gidip bunu kutlayabilirdim.

Ardından işe koyulduk.

Hatırladığım kadarıyla kayda değer bir demomuz hiç olmadı ve albüm hakkında ciddi bir konuşma da yapmadık. Jim, Zürih'te bir haftalık konser ayarladığını, yola koyulduğumuzda Soho'daki Regent Ses Stüdyoları'na uğrayıp, Rodger Bain isimli bir yapımcı ve onun mühendisiyle birkaç parça kaydetmemizi söyledi. Dediğini yaptık. Tıpkı eskiden olduğu gibi aletlerimizi kurduk ve dinleyici olmadan parçalarımızı çaldık. İşimizi bitirdikten sonra birkaç saat daha takılıp, ikinci gitarları ve vokalleri kaydettik; işte her şey o kadardı. Bitmişti. Bara son siparişler alındığı sırada yetişebilmiştik. En fazla on iki saat sürmüştü.

Bana göre albüm dediğin böyle yapılmalı. Yeni bir *Bridge Over Troubled Water* falan yapmanız ya da Guns' N' Roses gibi bir albümü beş, on ya da on beş senede falan tamamlamanız umurumda bile değil; bu rezil bir durum, işte o kadar. Bu kadar zamanda kariyeriniz ölür, yeniden dirilir, sonra tekrar ölür.

Kendi durumumuz için konuşacak olursam, bizim işi ağır-dan alma lüksümüz zaten yoktu. Bu söz konusu bile değildi. Biz de gidip kaydettik. Ve ertesi gün Transit'e atlayıp, Hirschen Club adındaki bir gece kulübünde çalmak üzere Zürih'e doğru yola çıktık. Albüm kapağına bakmayı bırakın, Soho'dan ayrılmadan önce Rodger ve Tom'un en son miksajını bile dinlememiştik. O günlerde müzik piyasasında işler böyle yürüyordu. Grup olarak, kayıt şirketindeki yöneticilerin tuvaletlerini temizleyen adamdan daha fazla söz sahibi olamazdınız. İsviçre'ye doğru Transit

karavan içerisinde çok uzun bir yolculuk yaptığımızı anımsıyorum. Vakit geçirmek için esrar tüttürdük. Hem de çok miktarda. En sonunda Zürih'e vardığımızda çok açtık, kibar bir İsviçre kafesi bulduk ve "en kısa zamanda kim en çok muzlu tatlı yiyecek" yarışına tutuştuk. Ben, adamım, kafenin müdürü bizi dışarı atmadan yirmi beş taneyi mideye indirdim. Bütün yüzüm kremayla kaplanmıştı. Birkaç tane daha yiyebilirdim.

Sırada Hirschen Club'ı bulmak vardı; Star Club'dan bile kötü çıktı. Bardan birkaç adım uzakta küçücük bir sahneleri vardı, her yer karanlıktı ve her taraf fahişe doluydu. Dördümüz üst kattaki iğrenç bir odayı paylaşmak zorundaydık; yani evi olan bir hatun ayarlamak en öncelikli işimizdi.

Bir akşam, file çoraplı iki kız beni ve Geezer'ı evlerine davet etti. Fahişe olduklarına hiç şüphe yoktu, ama beni, daima ayaklanmanın koktuğundan şikâyet eden Bill'le bir gece de olsa aynı yatağı paylaşmaktan uzak tutacak her şeye vardım.

Evde esrarları olduğunu söyleyerek anlaşılmayı daha çekici bir hâle getirdiler, ben de, "Siktir et, gidelim," dedim. Ama Geezer emin değildi. "Bunlar fahişe, Ozzy," deyip durdu. "Ya pis bir hastalık kaparsan. Hadi kendimize başka kızlar bulalım."

"Herhangi birini becerecek değilim," dedim. "Sadece bu sikkik yerden gitmek istiyorum."

"Ben gördüğüme inanırım," dedi Geezer. "Siyah saçlı hatun hiç fena görünmüyor. Birkaç birayla sihirli ottan birkaç nefesten sonra bana istediğini yapacaktır."

"Bak," dedim, "eğer sana yavşamaya kalkarsa, kıcına tekme basarım ve oradan ayrılırsınız, tamam mı?"

"Söz mü?"

"En ufak hareketinde, onu tependen alırım ve oradan toz oluruz."

“Pekâlâ.”

Böylece hatunların evine gittik. Etraf loştu, Geezer odanın bir ucunda esmer hatunlaydı, ben de diğer tarafta çirkin olanlaydım ve ot çekiyor ve Eric Clapton, Ginger Baker, Steve Winwood ve Ric Grech’ten oluşan “süper grup” Blind Faith’in albümünü dinliyorduk. Bir süre her şey sakin ve dumanlıydı; herkes öpüşüp birbirini okşuyordu. Sonra aniden koyu bir Brummie²⁵ ses esrar dumanı arasından yükseldi.

“Hey, Ozzy,” dedi Geezer, “tekmeyi patlatma zamanı geldi.” Kafamı kaldırıncı siyah saçların, yere yatıp gözlerini kapamış ve yüzünde bir acı ifadesi olan Geezer’ın tepesine çıkmış olduğunu gördüm. Bunun gerçekten de o zamana kadar gördüğüm en komik şey olduğunu düşündüm.

Nihayetinde hatunu becerip becermediğini bilmiyorum. Sadece gözümünden yaşlar gelene kadar güldüğümü hatırlıyorum.

İsviçre’den döner dönmez Jim Simpson bizi evine çağırdı. “Görmeniz gereken bir şey var,” dedi hayra yorulmayacak bir ses tonuyla.

O öğleden sonra hepimiz Jim’in oturma odasında toplanmış, başparmaklarımızı birbirinin etrafında çevirip bize hangi uğursuz haberi vereceğini merak ediyorduk. Çantasına uzanıp bitmiş Black Sabbath plağını çıkardı. Allak bullak olmuştuk. Kapağında korkutucu görünümlü bir on beşinci yüzyıl su değirmeni (daha sonra bunun Oxfordshire’daki Thames Nehri üzerindeki Mapledurham su değirmeni olduğunu öğrendim), çevresinde bir sürü ölü yaprak vardı ve çerçevenin ortasında hasta görünümlü, uzun siyah saçlı, siyah cüppeli bir kadın, korkmuş bir ifadeyle bakıyordu. *Muhteşemdi*. Kılıfın da her tarafı simsiyahtı

25 Birmingham yerlilerinin aksanına verilen ad. (ç. n.)

ve üzerinde korkutucu bir şiir olan ters çevrilmiş bir haç vardı. Çizimlerle, yani ters haçla –satanizmin sembolü olduğunu daha sonra öğrendik– bizim bir alakamız yoktu. Ama kapağı beğenmediğimizle ilgili kulağıma gelen hikâyeler tamamen saçmalık. Hatırladığım kadarıyla, o saniye havalara uçmuştuk. Orada durmuş, albüme bakarak, “Hey, dostum, bu kahrolası şey mükemmel,” diyorduk.

Jim plağı pikaba taktı. Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Kulağa çok hoş geliyordu. İsviçre’de bulunduğumuz sırada Rodger ve Tom parçanın giriş *riff*i üzerine gök gürültüsü ve çan sesi efekti yerleştirmişti; âdeta bir filmdeymişiz hissi veriyordu. Efektlerin tamamı muhteşemdi. Ne zaman dinlesem tüylerim diken diken olur.

13 Şubat 1970, Cuma günü, Black Sabbath satışa çıktı.

Kendimi yeni doğmuş gibi hissediyordum.

Ama eleştirmenler albümden nefret etti.

Disleksik olmanın iyi yanlarından biri de eleştirileri okuyorum dediğimde, eleştirileri gerçekten okumuyor olmam. Ama bu, diğerlerinin basın hakkımızda söyledikleri her şeyi benimle paylaşmalarına engel olmuyordu. Eleştiriler arasında muhtemelen en kötüsü *Rolling Stone*’dan Lester Bangs’in yazdığıydı. Yaşıttık, ama o zamanlar bunu bilmiyordum. Aslında daha önce adını hiç duymamıştım ve diğerleri bana neler yazdığını söylediğinde de duymamış olmayı tercih ederdim. Geezer’ın “yapmacık”, “ruhsuz” ve “dik kafalı” gibi kelimeler okuduğunu hatırlıyorum. Son satır şöyle bir şeydi: “Tıpkı Cream gibiler, ama daha kötüler.” Bu cümleyi anlayamamıştım, çünkü bana göre Cream dünyadaki en iyi gruplardan biriydi.

Bangs on iki sene sonra öldüğünde otuz iki yaşındaydı ve insanlar iş kelimelere geldiğinde onun bir dâhi olduğunu söyler-

lerdi, ama bize göre sadece gösterişçi sik kafalının tekiydi. O yazıdan sonra bir daha asla *Rolling Stone*'da çıkmadık. Ama biliyor musunuz, *Rolling Stone* tarafından aşağılanmak oldukça havalıydı, çünkü nüfuzluydular. O tip müzik dergileri kendilerini akıllı sanan, ki adil olmak gerekirse muhtemelen öylelerdi, üniversiteli çocuklar tarafından ciddiye alınırdı. Oysa biz on beş yaşında okuldan atılmış, fabrikalarda çalışmış ve yaşamak için hayvan kesmiştik, ama bu sayede sistemin tamamı bize karşıyken kendimizi var etmeyi başarmıştık. O hâlde akıllı adamlar beş para etmez olduğumuzu söylediklerinde nasıl üzülebiliirdik?

Önemli olan, *birilerinin* bizi beğenmiş olmasıydı, çünkü İngiltere'de sekiz, Amerika'daysa yirmi üç numaraya çıkmıştık.

Ve *Rolling Stone*'un muamelesi bizi karşılaşılabileceğimiz şeylere hazırladı. Yaptığımız herhangi bir işin övüldüğünü hiç hatırlamıyorum. Bu yüzden eleştirilere bakma zahmetine girmiyorum. Ne zaman birileri eleştiriler yüzünden üzülse onlara, "Bak, eleştirmek onların işi. Bu yüzden onlara eleştirmen deniyor," diyorum. Ama bazı insanlar o kadar gergin oluyorlar ki kendilerini kontrol edemiyorlar. Bir defasında kaldığımız otele bir eleştirmenin geldiğini hatırlıyorum; Tony üzerine yürüyüp, "Seninle iki çift laf etmek istiyorum, tatlım," demişti. O zaman haberim yoktu, ama adam Tony hakkında bir yazı yazmıştı ve onu "İnşaatçı kollarına sahip Jason King" olarak tarif etmişti. Jason King televizyondaki özel dedektiflerden biriydi, aptal bir bıyığı ve komik bir saçı vardı. Adam, Tony'yle karşı karşıya geldiğinde ona sadece güldü, ki bu akıllıca değildi. Tony, "Devam et, evlat, gülmeni bitir, çünkü otuz saniye sonra bir daha gülemeyecek hâle geleceksin," dedi. Ardından kendisi gülmeye başladı. Eleştirmen onu ciddiye almayıp gülmeye devam etti. Orada öylece durup gülüyorlardı. Sonra Tony yumruğunu savurup herifi hastanelik

etti. Konser hakkındaki yorumunu hiç okumadım, ama pek poh-pohlayıcı olmadığını duydum.

Benim ihtiyar da ilk albümümüzden pek etkilenmemiştir.

Albümü eve götürüp, "Baba, bak, plakta benim sesim var," dediğim günü asla unutmuyacağım.

Dün gibi gözümün önünde. Okuma gözlüğüyle oynayıp kapağı suratının önünde tuttu. Ardından kapağı açtı, "Hmm," dedi ve devam etti. "Burada bir hata olmadığından emin misin, evlat?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu haç ters dönmüş."

"Öyle olması gerekiyor."

"Eh, peki, hadi durma orada. Dinlet. Biraz şarkı dinleyelim, ha?"

Pikaba doğru yürüdüm, ağır ahşap kapağını kaldırdım, plağı içine yerleştirdim, ses düzeneğinden getirdiğim hoparlörün çalışmasını umdum ve sesi kökledim.

İlk gök gürültüsü sesiyle birlikte babam birden irkildi.

Gergin bir şekilde ona baktım.

Bong!

Bong!

Bong!

Babam öksürdü.

Bong!

Bong!

Bong!

Tekrar öksürdü.

Bong!

Bong!

Bong!

“Evlat, ne zaman...”

Bam! Da! Daaaaaa!!! Daaaaaaaaaaaaa!!!!

Zavallı babamın benzi attı. Sanırım *Knees up Mother Brown* gibi bir şeyler dinleyeceğini umuyordu. Ama plağı çalmaya devam ettim. En sonunda, Tony ve Geezer’ın altı dakika on sekiz saniyelik gitar şovu ile Bill’in davulun canına okumasından ve benim kara bir adamın beni ateş gölüne götürmek için geldiğini haykırmamdan sonra, babam gözlerini ovuşturup kafasını salladı ve bakışlarını yere dikti.

Sessizlik.

“Ne düşünüyorsun, baba?”

“John,” dedi, “sadece *ara sıra* bira içtiğinden emin misin?”

Kızardım ve söyle bir şey söyledim: “Ee, evet, baba. Her neyse.”

Nur içinde yatsın, sadece anlamamıştı.

Ama bu kalbimi kırdı, biliyor musunuz? Her zaman babamı hayal kırıklığına uğratacağımı düşünürdüm. Bana söylediği herhangi bir şey yüzünden değil. Okulda başarısızdım, doğru dürüst okuyamıyordum ve iş için girdiğim tüm fabrikalardan kovulmuştum. Ama artık Black Sabbath’la iyi olduğum bir şeyler yapıyordum; keyif aldığım ve çok fazla çalışmaya hazır olduğum bir şeyler. Sanırım babamın benimle gurur duymasını istiyordum. Ama bu onun suçu değildi; o böyle biriydi. Onun nesli böyleydi.

Ve sanırım derinlerde bir yerlerde benimle gurur duyuyordu.

Dürüstçe söyleyebilirim ki kara büyü gibi şeyleri bir saniye için bile ciddiye almadık. Biz sadece abartılı doğasından hoşlanıyorduk. Babam bile bu duruma uyum gösterdi; fabrikada, bir çay molasında bana çok güzel bir metal haç yaptı. Ben provaya onunla gidince diğerleri de aynısından istedi ve babama üç tane daha yaptırdım.

İnsanların gerçekten “büyücülükle” uğraştıklarını duyduğum zaman inanamamıştım. Beyaz makyajlı ve siyah cüppeli bir grup ucube sahne aldığımız yere gelip Londra’daki Highgate Mezarlığı’nda düzenledikleri kara ayınlerine bizi davet etti. Onlara şöyle dedim: “Bak dostum, ilgi duyduğum yegâne şeytani ruhların adları viski, votka ve cin.” Bir keresinde de Stonehenge’de oyun oynayan bir grup satanistten davet aldık. Toz olmalarını söylediğimizde, bizi lanetleyeceklerini söylediler. Nasıl bir geri zekâlı sürüşüydüler, anlatamam. O günlerde İngiltere’de Alex Sanders adında bir “Baş Büyücü” bile vardı. Onunla hiç tanışmadım. Hiçbir zaman da bunu istemedim. Ama söylemeliyim ki bir defasında Ouija tahtası²⁶ satın alıp bir seans yapmıştık. Ödümüz patlamıştı.

O gece, Tanrı bilir saat kaçtı, Bill beni arayıp, “Ozzy, sanırım evim *perili*,” dedi.

“O zaman onlara bilet sat,” dedim ve telefonu kapadım.

O satanist zımbırtılarının iyi yanı basında çokça ve bedavaya gözükmemizi sağlamasıydı. İnsanlar bunlardan asla sıkılmıyordu. Black Sabbath’ın piyasaya çıktığı ilk günlerde beş bin kopya sattık; satışlar yıl sonuna doğru dünya genelinde bir milyon bulmak üzereydi.

26 Ruh çağırma seanslarında kullanılan, üzerinde harfler ve rakamlar bulunan tah-ta. (ç. n.)

Hiçbirimiz inanmamıştık.

Jim Simpson bile inanamıyordu; zavallı adam sonunda iş yükü altında ezilmişti. Ofisi tüm hareketliliğin yaşandığı Londra'dan kilometrelerce uzaklıkta olan Birmingham'daydı ve ilgilenmesi gereken başka gruplar ile işletmesi gereken Henry's Blues House vardı ve yanında çalışanı yoktu. Vaziyet böyleyken dördümüzün de ona sinir olmaya başlaması uzun sürmedi. Örneğin Jim bizi soymuyordu –müzik piyasasında tanıştığım en dürüst insanlardan birisiydi– ama Philips'in paramızı ödemesi yıllar sürebilirdi ve Jim ödemeyi yapmaları için onlara kafa tutacak tip-te bir adam değildi. Bir de Amerika sorunu vardı; derhâl oraya gitmek istiyorduk. Ama bu işi düzgün yapmak zorundaydık, bu da tüm o satanist zimbirtıların ortaya çıkmaması demekti, çünkü Manson Ailesi gibi fanlarla karşılaşmak istemiyorduk.

Eğer çantamızı sırtımıza vurup oraya gitsek taşaklarımızdan asılırdık.

Jim'e göre Londra'daki bütün köpek balıklarının sudaki kan kokusunu almaları uzun sürmedi. Onlar da teker teker etrafımızda halka çizmeye başladı. Bize bakınca üzerimizde kocaman neon lambalarla aydınlatılmış para işaretleri gördüler. İlk albümümüzü yapmak beş yüz paunttan fazlaya mal olmuş olamazdı; yani kâr marjı astronomikti.

İlk olarak Don Arden aradı. Lakabının "Koca Adam" olması dışında hakkında pek fazla bir şey bilmiyorduk. Sonraları Carnaby Caddesi'nde bulunan dördüncü kattaki ofisinden insanları sallandırıldığı, insanların alnında puro söndürdüğü ve parasını nakit olarak kahverengi kese kâğıtları içinde elden teslim almayı talep ettiği hakkında anlatılan hikâyeleri duyduk. Yani onunla tanışmak için Londra'ya gittiğimizde ödümüz patlıyordu. Euston İstasyonu'nda trenden indiğimizde mavi Rolls-Royce'u bizi

bekliyordu. Daha önce bir Roller'a hiç binmemiştim. Arka koltuğa İngiltere Kralı gibi kuruldum; *Üç sene önce bir mezbahada kusmuk temizleyiciydin, ondan önce Winson Green'de çocuk tacizcilerini temizleyen biriydin, bak şimdi neredesin*, diye düşünüyordum.

Don seni dünya çapında şöhret sahibi yapacak, ama bunu yaparken de sana kazık atacak bir adam olarak ün yapmıştı. Bernie Madoff gibi büyük finansal dümenler çevirdiği falan yoktu. Sadece ödeme yapmazdı. Şöyle olurdu: "Don, bana bir milyon paunt borcun var, paramı alabilir miyim, lütfen?" O da sana şöyle derdi: "Hayır, alamazsın." Muhabbetin sonu. Eğer bir şekilde ofisine gidip paranı şahsen istemişsen oradan bir ambulansın arkasında dönme ihtimalin çok yüksekti.

Ama bizim durumumuz farklıydı, bizi dünya çapında meşhur yapacak birisine ihtiyacımız yoktu; biz o yolu neredeyse yaralamıştık. Yine de, Don'un ofisinde oturup anlattıklarını dinledik. Kısa bir adamdı, ama iri ve öfkeli bir *rottweiler* havası ve oldukça yüksek bir sesi vardı. Telefonu kaldırıp resepsiyoniste öyle bir bağırıyordu ki sanki bütün dünya sallanmıştı.

Görüşme sona erdiğinde hepimiz ayağa kalkıp onunla tanıştığımıza ne kadar memnun olduğumuzu falan söyledik; hâlbuki hiçbirimiz onunla herhangi bir şey yapmak istemiyorduk. Ofisten çıktığımız sırada bizi, toplantının yarısında telefonda haşladığı fıstıkla tanıştırdı.

"Bu Sharon, benim kızım," diye hırladı. "Sharon bu beyleri arabaya kadar geçir, olur mu?"

Kıza sııttım, ama o bana ihtiyatla baktı. Muhtemelen üzerimdeki pijama, çıplak ayaklarım ve boynuma asılı sıcak su musluğuyla benim bir deli olduğumu düşünmüştür.

Ama sonra Don ofisine geri dönüp kapıyı ardından kapayınca espriyi patlatıp kızı güldürdüm. Yere yığılmak üzereydim.

Hayatımda gördüğüm en lanet, en güzel gülümsemeydi. Üstelik güzel de bir kahkahası vardı. Bu kahkahayı duymak kendimi çok iyi hissetmeme neden olmuştu. Bunu tekrar tekrar yapmasını sağlamak istedim.

Bugün bile Jim Simpson'ın başına gelenler için üzülürüm. Sanırım başından beri bizim durumumuzu çok iyi kavrayamadı. Geriye dönüp bakıldığında neyin yapıp neyin yapılmaması gerektiğini söylemek çok kolay, ama eğer onun başa çıkamayacağı kadar büyük olduğumuzu kabul etseydi, bizi başka bir şirkete satabilir ya da daha büyük bir firmayla anlaşma yapabilirdi. Ama bunu yapacak çapta değildi. Biz de çılgınlar gibi Amerika'ya gidip şansımızı döndürmek istiyorduk; onun kendine çekidüzen vermesini bekleyecek sabrımız yoktu. Sonunda bizi enseleyen Patrick Meehan oldu. Bizden sadece birkaç yaş büyüktü; *Danger Man* isimli TV programında dublörlük ve Don Arden'in şoförlüğünü yaptıktan sonra Small Faces ve Animals gibi gruplarda Don'un ayak işlerine bakan babasıyla birlikte menajerlik işine girmişti. Patrick'in yanında başka bir eski Don Arden uşağı vardı: Wilf Pine. Wilf'i severdim. Çizgi filmlerdeki kötü adamlara benzerdi: Kısa ve beton gibi yapıydı; kocaman, neşeli ve hilekâr bir yüzü vardı. Sanırım sert adam tavırları biraz numaraydı, ama dürüst olmak gerekirse havasında olmadığı zamanlarda üzerinizde kalıcı hasarlara yol açabilirdi. Uzun süre Don'un korumalığını yapmıştı ve onu tanıdığım zamanlarda sıklıkla Brixton Hapishanesi'ne gidip yeni içeri tıklan Kray ikizlerini²⁷ ziyaret ederdi. Şu Wilf iyi adamdı. Onunla çok gülerdik. "Sen bir delisin, biliyor musun?" derdi bana.

Patrick, birçok hususta Don, Wilf ya da babası gibi değil-

27 1950 ve 1960'larda İngiltere'de organize suçlar işleyen kardeşler. (ç. n.)

di. Kurnaz, düzgün konuşan, yakışıklı, oldukça havalı ve dediğim dedikti; kızlarla da hiçbir sorun yaşamazdı. Daima takım elbise giyer, Rolls-Royce sürerdi; saçları uzundu, ama çok uzatmazdı. Ayrıca parmağında elmas yüzükleri olan tanıdığım ilk erkekti. Belli ki Don Arden'in iş yürütme tarzından çok şey öğrenmişti. Patrick kitaptaki tüm numaraları bize çekti. Limuzinler. Şampanyalı akşam yemekleri. Hâlâ nasıl milyoner olmadığımıza dair şaşkınlığını belirttiği aralıksız iltifatlar. Eğer onunla anlaşma imzalarsak, araba, ev, hatunlar, ne istersek sağlayabileceğini söyledi. Tek yapmamız gereken onu aramaktı. Bize söyledikleri perimasalından ibaretti, ama ona inanmak istiyorduk. Söylediklerinin bir kısmı da gerçekte. Biliyor musunuz, müzik işi tıpkı diğer işler gibidir. Eğer satışlar iyi giderse her şey birinci sınıftır. Ama aksilik olduğu anda, kanlı bıçaklı ve mahkemeliktir.

Jim'i ne zaman ya da nasıl bıraktığımızı hatırlamıyorum –onu asla kovmadık, ama yine de ayrı kapıya çıktı sanırım– ama 1970 yılının eylül ayında Big Bear menajerlik tarih olmuştu ve biz de Meehans' Worldwide Artists'le anlaşma imzalamıştık.

Jim bize anında dava açtı. Cenevre Gölü'ndeki sahnenin arkasında çıkmayı beklerken mahkeme emri elimize ulaştı. Bu son olmayacaktı. Jim, Meehan'ı da bizi "ayarttığı" için dava etmişti. Yıllarca mahkemelerde süründük. Sanırım Jim kısmen haksızlığa uğradı. Yani bizi dinlemesi için Philips'i o ayarladı ki bu bize albüm anlaşması sağlamıştı. Mahkemeden para kazansa da yıllarca avukatlarına ödeme yaptı. Nihayetinde gerçekten kazanmadı. Kazananlar her zaman avukatlardı; bunu çok sonra kendimiz de öğrendik. Komiktir, hâlâ Jim'le ara sıra karşılaşırım. Artık kırk yıllık dostuz. Jim Simpson, Birmingham'da müzik için büyük işler yaptı. Bugün bile yapmaya devam ediyor. Onun için her şeyin iyi olmasını diliyorum; gerçekten diliyorum.

O zamanlar, Jim'den kurtulmak yaptığımız en iyi işmiş gibi görünüyordu. Sanki piyangoyu kazanmıştık: Gökten para yağıyordu. Her gün isteyecek yeni bir şey düşünüyordum: "Eee, merhaba, orası Patrick Meehan'ın ofisi mi? Ben Ozzy Osbourne. Üstü açık Triumph Herald istiyorum. Acaba bana yeşilinden gönderebilir misiniz? Selamlar." *Klik*. Sonra *-ta taa-* ertesi sabah lanet şey evimin önünde, ön camdaki sileceğinde imzalayıp geri göndermem için bırakılmış evrakların olduğu bir zarfla beni bekliyordu. Meehan sözünün eri çıkmıştı; ne istersek alıyorduk. Bunlar sadece büyük şeyler değildi, bize harçlığımızı da veriyordu; böylelikle bira, sigara, yüksek tabanlı botlar, deri ceketler almaya paramız yetiyor ve Tony'nin karavanı yerine otellerde kalabiliyorduk.

Bu arada, daha fazla albüm satmaya devam ediyorduk. Eskiden, Birmingham'daki rock grupları piyasasının dibinde sürünürken bir an baktık ki herkes peşimizde. Bilmediğimizse neredeyse her şeyi Meehan'ın aldığıydı. Bize verdiği birçok şey bile aslında bize ait değildi. Bizi gizlice soyuyordu. Ama biliyor musunuz, yıllarca bunu düşündüm ve çok fazla şikâyet edebileceğimizi sanmıyorum. Aston'dan geliyorduk, kaybedecek bir şeyimiz yoktu, her şey önümüze serilmişti ve yirmili yaşlarımızda krallar gibi yaşıyorduk. Aletlerimizi taşımak zorunda değildik, yemeğimizi yapmak zorunda değildik, neredeyse ayakkabılarımızı bile bağlamak zorunda değildik. Hepsinin ötesinde, ne istersek söylememiz yeterliydi, anında gümüş tepside sunuluyordu.

Tony'nin Lamborghini koleksiyonunu görmeliydiniz. Hatta Bill'in şoförlü bir Rolls-Royce'u vardı. Böyle iyiydik: Tüm parayı dörde bölüyorduk. Olaya şöyle bakıyorduk: Tony *riff*leri yazıyordu, Geezer sözleri, ben melodileri, Bill de o vahşi davulları; her bir kısım diğeri kadar önemliydi, bu yüzden herkes eşit pay almalıydı. Sanırım bu işi bu yüzden bu kadar sürdürebildik. Bu,

kimsenin ne yapacağı konusunda tartışmayacağımız anlamına geliyordu; eğer birimiz başka bir şey yapmak isterse –mesela Bill şarkı söylemek isterse ya da ben söz yazmak istersem– sorun olmuyordu. Kimse elinde bir hesap makinesiyle ne kadar kazandığını hesaplamıyordu.

İstediğimiz müziği yapabilmemizin başka bir nedeni de, müzikal olarak kontrolün tamamen bizde olmasıydı. Black Sabbath'ı hiçbir prodüktör yaratmadı, bu yüzden hiçbir prodüktör Black Sabbath'a ne yapacağını söyleyemezdi. Birkaç tanesi bunu denedi, ama onlara fikirlerini nerelerine sokabileceklerini söyledik.

Bugünlerde pek fazla grup bunu yapamaz.

Pişman olduğum tek şey, aileme daha fazla para vermemiş olmasıdır. Yani, eğer benim ihtiyar bana ses sistemi için para vermemiş olmasaydı, asla bu şansını yakalayamazdım. Aslına bakarsanız, hırsızlığa geri dönmüş olurdum. Belki şu an hapiste olurum. Ama onları düşünmüyordum. Gençtim, çoğu zaman kafam iyi oluyordu ve egom çoktan dünyayı yönetmeye başlamıştı. Ayrıca zengin olabilirdim, ama hazırda fazla nakitim yoktu. Tüm yaptığım Patrick Meehan'nın ofisini arayıp talepte bulunmaktı, bu da saçabileceğin paraya sahip olmaktan farklı bir durumdu. Aslında parayı ilk kez, menajerlik firmasının bana verdiği şeyleri satabileceğimi fark ettiğimde kazanmaya başladım. Bir keresinde Rolls-Royce'u sattım. Diğerleri de bu numarayı hemen öğrendiler. Ama ortalıkta bıçkın delikanlı gibi gezip hava atarken bu durumu aileme nasıl açıklayabilirdim? Onlara *hiçbir şey vermediğimi* söylemiyorum, ama *yeterince* vermedim. Bunu Lodge Caddesi 14 Numara'nın kapısından girdiğinizde karşılaştığınız havadan anlayabilirdiniz. Anneme, "Sorun nedir?" diye sorardım, o da bana, "Hiçbir şey," derdi.

“Eh, belli ki bir sorun var. Söyle bana.”

Söylemezdi, ama kokusunu alabilirdiniz: Para, para, para. Sadece para. “Seninle gurur duyuyorum, oğlum. Aferin, sonunda başardın, çok çalıştın. Bir çay alır mısın?” yoktu. Sadece para. Bir süre sonra bu durum iyice çirkinleşti. Artık evde olmak istemiyordum, hiç rahat değildim. Sanırım hiç kendi paraları olmadı ve benimkini istediler. Ki bu çok normaldi, onlara vermeliydim.

Ama vermedim.

Bunun yerine bir kızla tanıştım ve oradan taşındım.

“Ama Siz Siyah Değilsiniz!”

Ben hiç Romeo türü birisi olmadım.

Hatta ilk albümümüz altın plak kazandıktan sonra bile hiç çekici bir piliç düşüremedim. Black Sabbath bir saplar grubuydu. Bize fırfırlı iç çamaşırları değil, izmarit ve bira şişeleri fırlatılırdı. Eskiden konserlerimize gelen kızlarla “iki-poşetlikler” diye dalga geçerdik; onlarla yatmadan önce başlarına bir çift poşet geçirmeniz gerekirdi; bir tane yetmezdi. Ve size karşı dürüst olmam gerekirse, çoğu zaman bir tane iki-poşetlik düşürdüğümde bile şanslı sayılırdım. Gecenin sonunda benimle vuruşmak isteyen hatunlar genelde üç dört poşetliklerdi. Bir gece Newcastle’da sanırım beş-poşetlik birini becermiştim.

Fırtınalı bir geceydi. Doğru hatırlıyorsam bir hayli cin içmiştim.

Ama bunlardan hiçbirisi beni birini götürme girişiminde bulunmaktan alıkoymadı.

Şöyle güzel bir vuruşun peşine düşmeye gittiğim yerlerden biri Birmingham Broad Street’te bulunan, Tony’nin eski bir okul arkadaşının kapısında çalıştığı Rum Runner gece kulübüydü. Meşhur bir mekândı, –ki yıllar sonra Duran Duran burada kadrolu grup olacaktı– bu yüzden içeri sorunsuz girebilmenizi sağlayacak birinin olması harikaydı.

Plak anlaşmasını imzalamamızın üzerinden çok geçmeden, bir gece Tony'yle Rum Runner'a gittim. Bu Patrick Meehan'la tanışmamızdan önceydi, bu yüzden hâlâ meteliksizdik. Tony'nin Ford Cortina olduğunu hatırladığım ikinci el arabasıyla oraya gittik. Zaten külüstürün tekiydi. Her zaman olduğu gibi Albert bizi kapıda karşıladı, fedailer içeri girmemize müsaade etmek için ipi kaldırdıklarında gördüğüm ilk şey vestiyer tezgâhının arkasındaki esmer hatundu.

"Şu kim?" diye sordum Albert'a.

"Thelma Riley," dedi. "Hoş kadın. Üstelik akıllı. Ama boşanmış ve bir çocuğu var, bu yüzden kendini kolla."

Umursamadım.

Güzeldi ve ben onunla konuşmak istiyordum. Böylece bir kızla konuşmak istediğimde her zaman ne yaptıysam onu yaptım; deli gibi kafayı çektim. Ama o gece tuhaf bir şey dönüyor olmalıydı, çünkü şu eski mümkün-olmuş-zil-zurna-sarhoş olma stratejisi işe yaradı. Ben onu dans pistine çekerken Tony de onun arkadaşını kaldırdı. Daha sonra ben ve Thelma arka koltukta sarmaş dolaş hâlde, dördümüz Cortina'ya atlayıp Tony'nin mekânına gittik.

Sonraki gün Tony, Thelma'nın arkadaşını kapı dışarı etti, ama biz Thelma'yla çıkmaya devam ettik. Artık Lodge Caddesi 14 Numara'daki kötü atmosferi teneffüs edemeyecek hâle geldiğimde, birlikte Birmingham'ın sosyetik bir bölgesi olan Edgbaston'da bir çamaşırhanenin üst katına çıktık.

Bir yıl kadar sonra, 1971'de, nikah dairesinde evlendik.

Bunun herkesin yapması gereken bir şey olduğunu düşünüyordum: Biraz para kazan, bir hatun bul, evlen, bir yere yerleşip durul, bara git.

Bu feci bir hataydı.

Düğünden birkaç ay önce, Black Sabbath sonunda Amerika’ya açıldı. Gitmeden önce, Patrick Meehan’ın babasının bizi Londra’daki ofisinde toplantıya çağırdığını, bize İngiliz müziğinin elçileri olacağımızı, bu yüzden lanet olası terbiyemizi takınmamız gerektiğini söylediğini hatırlıyorum.

Sadece başımızı salladık, ama ona kulak asmadık.

Yine de, havaalanına varana dek içkiyi fazla kaçırmamaya özen gösterdim. Ama havaalanında barlar olduğunu bilmiyordum ve sınırlarımı yatıştırmak için bir çift arsız kadehe karşı koyamadım. Böylece koltuğuma yaslandığım esnada zil zurna sarhoştum. Derken fark ettik ki Traffic de aynı uçakta. Steve Winwood’la uçuğum gerçeğine inanamıyordum. Ömrümde ilk kez kendimi gerçek bir rock yıldızı gibi hissetmeye başladım.

Uçakta mideye indirdiğim onca içkiye rağmen, JFK’ye varmak sonsuza kadar sürecektir gibi geldi. *Nasıl oluyor da bu şey böyle havada duruyor?* diye düşünerek pencereden dışarı bakıp durdum. Daha sonra Dünya Ticaret Merkezi’nin inşa edilmekte olduğu Manhattan’ın üzerinden uçtuk –yarısı hâlen sadece inşaat iskelesi ve çelik kirişlerden ibaretti– ve güneş batarken yere indik. Ilık bir geceydi ve daha önce hiç ılık-New-York-gecesi atmosferini tecrübe etmemiştim. Kendine özgü bir kokusu vardı. Muhteşem olduğunu düşünüyordum. Yani, o an itibariyle sarhoş ötesiydim. Hostes koltuğumdan kalkmam için bana yardım etmek zorunda kaldı, sonra da merdivenlerden düştüm.

Pasaport kontrol noktasına vardığım esnada içki sersemliği kendini göstermeye başlamıştı. Baş ağrım o kadar fenaydı ki vize muaf tutma formuna şaka olsun diye yazmış olduğum şeyi unutmıştım. Din hanesine “Satanist” yazmıştım. Herif benden

formu aldı ve okumaya başladı. Ardından formun yarısına geldiğinde durakladı.

Başını kaldırıp bana baktı. Yüzünde bıkkın, yorgun bir bakışla, "Satanist, ha?" dedi belirgin bir Bronx aksanıyla.

Birdenbire aklım başıma geldi. Hassiktir!

Ama ben durumu açıklamaya fırsat bulamadan, herif formu mühürledi ve, "SIRADAKİ!" diye bağırdı.

Başının üstündeki tabelada "New York'a Hoş Geldiniz" yazıyordu.

Valizlerimizi aldık ve bekleme salonunun dışındaki taksi durağında sıraya girdik. Boynuna bir musluk takan, bir bacağında "Peace&Love" ile bir CND sembolü bulunan, diğer bacağında "Black Panthers Rule" ile siyah bir yumruk sembolü bulunan, eski, pis kokulu bir kot giyen, uzun saçlı, yıkanmamış, sarhoş bir Birminghamlı'nın yanında duran takım elbiseli, kravatlı ve ellerinde evrak çantası olan tüm bu iş adamları kimbilir ne düşündüler.

Beklediğimiz sırada kocaman sarı bir araba önümüzden geçti. On dokuz ya da yirmi kapısı olmalıydı.

"Burada arabaların büyük olduğunu biliyordum," diye geveledim, "ama bu kadarını beklemiyordum!"

"O bir limuzin, seni geri zekâlı," dedi Tony.

İngiltere'den ayrılmadan önce, *Black Sabbath*'ın devamı niteliğindeki albümü çoktan kaydetmiştik. İlk plağın piyasaya çıkmasından sadece beş ay sonra ikinci plak hazırды; o günlerde albümlerin ne kadar aheste yapıldığını göz önünde bulundurursanız bu inanılmaz bir şeydir. Aslında albüme kara büyü nikâhı ya da öyle bir şey anlamına gelen *Warpiggers* adı koyulacaktı. Daha

sonra bunu *War Pigs* olarak değiştirdik ve Geezer şu ölüm ve yıkım temalı damardan şarkı sözleriyle çıkageldi. Bizim konserlere hatunların hiç gelmemesinde şaşılacak bir şey yok. Geezer sıradan “seni seviyorum” temalı pop şarkılarına hiç ilgi duymuyordu. Hatta “delikanlı kızla tanışır” temalı şarkı sözü yazdığından bile işin rengini değiştirdi; ilk albümdeki parçalardan biri olan ve delikanlının sonunda şeytan çıktığı *N.I.B.* gibi. Geezer ayrıca Vietnam gibi birçok güncel mevzuyu da şarkılarımıza koymayı severdi. Şu Geezer’ın her yerde gözü kulağı vardı.

South Wales’ta Rockfield Stüdyoları’ndaki eski ağılda prova yaparak birkaç hafta harcadıysak da ikinci plağı çıkarmak için Soho’daki Regent Stüdyoları’na geri gittik. O zamanlar stüdyoda zaman geçirmek bir servete mal olurdu, bu yüzden sayaç çalışırken boş yere vakit harcamak istemiyorduk. Regent Stüdyoları’nda işimiz bitince son miksajı yapmak için Notting Hill’deki Island Stüdyoları’na geçtik. Bu, Rodger Bain’in ekstra birkaç dakikalık bir parçaya ihtiyaç duyduğumuzu fark ettiği zamandı. Onun bir öğle yemeği molasında kontrol odasından çıkıp, “Bakın, arkadaşlar, fazladan bir şeyler eklememiz gerek. Doğaçlama bir şey çalabilir misiniz?” dediğini hatırlıyorum. Hepimiz sandviçlerimizi yemek istiyorduk, ama Bill birkaç davul ritmi çalışırken, Tony bir gitar solosuna girdi; ben de melodiyi mırıldandım ve Geezer bir köşede oturup birkaç şarkı sözü çiziktirdi. Yirmi dakika sonra elimizde *The Paranoid* adında bir şarkı vardı. Günün sonuna doğru şarkı sadece *Paranoid* oldu.

En iyi şarkıların kaderi hep budur; hiç çabalamasanız bile onlar kendiliğinden çıkıp gelirler. *Paranoid*’in özelliği hiçbir kategoriye sokulamamasıdır; daha punk icat edilmeden yıllar önce bir punk şarkısı gibiydi. Yani onu kaydettiğimiz zaman hiçbirimiz özel bir şey olduğunu düşünmemiştik. Bize göre, *Hand of*

Doom, *Iron Man* ya da diğer ağır parçalarla kıyaslandığında biraz yarım yamalak gibiydi. Ama kahretsin, kulağa çok hoş geliyordu; evden stüdyoya gidip gelirken bütün yol boyunca onu mırıldanıyordum. Edgbaston'a döndüğümde, "Thelma," dedim, "sarımla bir *single* yazdık."

Boşuna hayal kurma, der gibi baktı sadece.

İşin ilginç, eğer o zamanlar bize gelecek kırk yıl içinde insanların bu şarkılardan herhangi birini hâlâ dinliyor olacağını ve albümün sadece Amerika'da dört milyondan fazla kopya satacağını söylemiş olsaydınız, kızımızla gülerdik.

Ama gerçek şu ki Tony Iommi tüm zamanların en büyük heavy rock *riff*'i yaratıcılarından biri olup çıktı. Ne zaman stüdyoya girsek son *riff*lerinden daha iyisini çıkarması için meydan okurduk ve o *Iron Man* gibi bir şeyle çıkagelir ve herkesi uçururdu.

Ama *Paranoid* farklı bir sınıftandı. *Vertigo*'daki takım elbiseliler bu şarkıyı duyduktan yaklaşık iki saniye sonra, tüm albümün ismi *Paranoid* oldu. *War Pigs*'in Amerikalıları Vietnam'dan dolayı rahatsız edeceğini sandıkları için değil; en azından benim bildiğim kadarıyla. Hayır, sadece minik, üç dakikalık pop şarkımız konusunda çok heyecanlanmışlardı, çünkü onun radyoda çalınabileceğini düşünüyorlardı ve bizim gibi grupların şarkıları asla radyoda çalmazdı. Ayrıca plak dükkânlarında tanıtımını kolaylaştırmak için albümün *single*'la aynı isimde olması mantıklı geliyordu. Takım elbiseliler haklıydı. *Paranoid* doğruca İngiltere *single*'lar listesinde dördüncü sıraya çıktı ve bizi *Top of the Pops*'ta²⁸ kimin yanına yükseltti dersiniz? Cliff Richard'ın. Tek sorun, isim değişikliğinden önce hazırlanmış olan ve artık hiçbir anlam ifade etmeyen albüm kapağıydı. Kılıç kalkan tutup salla-

28 İçeriği İngiliz müziği olan televizyon programı ve müzik listesi. (yay. n.)

yan dört pembe herifin paranoyayla ne alakası olabilirdi? Onlar pembe renkteydi çünkü bunun savaş domuzlarının rengi olacağı farz edilmişti.²⁹ Ama kapağın üzerinde *War Pigs* yazmayınca, adamlar sadece homoseksüel eskrimciler gibi görünüyorlardı.

“Onlar homoseksüel eskrimciler değil, Ozzy,” dedi bana Bill. “Onlar paranoyak homoseksüel eskrimciler.”

Top of the Pops o an itibariyle tüm hayatım boyunca başardığım en büyük şeydi muhtemelen. Ben Aston’da büyüme çağlarımdayken, bütün Osbourne ailesi bu şovu izlemek için televizyonun başına toplanırdı. Annem bile bayılırdı. Bu yüzden bizim ev halkı yayına çıkacağımı duyduğunda dilleri tutuldu. O günlerde, her hafta on beş milyon insan *Top of the Pops*’ı izlemek için ekran başına geçerdi ve Pan’s People gruplar arasında sahneye çıkıp şu hippi danslarını sergilerdi.

Muazzam bir şeydi, adamım.

Cliff Richard’dan gerçekten çok etkilendiğimi hatırlıyorum, çünkü bir orkestra eşliğinde şarkısını canlı söyledi.

Orada onunla dalga geçmedik, ne de olsa ebeveynimin önünde *Living Doll*’u söylememin üzerinden çok da uzun zaman geçmemişti. Sanırım onun söylediği şarkı *I Ain’t Got Time Any More*’du. Kaseti yıllardır görmedim, belki de bant makaraları o zamanın BBC politikası gereği yeniden kullanılabilsin diye silinmiştir. Yine de size bir şey söyleyeyim: Cliff şu 1970 *Top of the Pops* bölümünde şimdi görüldüğünden daha yaşlı görünüyorsa zerre kadar şaşırmam. Adam tersine yaşılanıyor. Onu her gördüğümde birkaç yıl daha gençleşmiş oluyor.

Çıkma sırası bize geldiğinde bütün vücudum korkudan uyuştı. Diğer üçü bir nota bile çalmak zorunda değildi; onların

²⁹ *War Pigs*, Savaş Domuzları anlamına gelmektedir. (yay. n.)

sadece kendi bölümlerine bakıp daha önce kaydedilmiş müziğe ayaklarıyla tempo tutmaları yeterdi. Ama ben canlı söylemek zorundaydım. Televizyona ilk defa çıkıyordum ve daha önce hiç korkmadığım kadar korkuyordum. Saf dehşetti. Ağzımın içi o kadar kuruydu ki sanki içinde pamuktan bir top vardı. Ama üstesinden geldim.

Annem ve babam bizi evdeki televizyonda izledi; daha doğrusu kardeşlerim birkaç gün sonra bana böyle söyledi.

Eğer gurur duymuşlarsa bile bunu söylemediler. Ama gurur duyduklarını düşünmek hoşuma gidiyor.

Bu şarkı bizim için her şeyi değiştirdi. Onu çalmayı da seviyordum. Bir iki hafta boyunca konserlerimize bize külotlarını fırlatıp çığlık atan kızlar bile geldi ve her ne kadar daimi hayranlarımızı kızdırdığımıza üzgün olsak da, bu da hoş bir değişiklikti. *Top of the Pops*'tan hemen sonra Paris'te bir konser verdik ve gösteriden sonra güzel bir Fransız hatunu gitmeyip bekledi. Derken hatun beni alıp mekânına götürdü ve beni fena becerdi. Bütün gece söylediklerinden bir tek kelime bile anlamadım.

Ki bir gecelik maceralar için bazen en iyisi budur.

Amerika'yı harikulade buluyordum.

Mesela pizzayı ele alalım. Yıllarca keşke birileri yeni bir yiyecek çeşidi icat etse diye düşünürdüm. İngiltere'de menü hep yumurta ve cips, sosis ve cips, turta ve cips... herhangi bir şey ve cipsti. Bir süre sonra bıkkınlık veriyor. Ama 70'li yılların başlarında Birmingham'da asla dilimlenmiş parmesan peyniri ve roka ısmarlayamazdınız. Eğer yiyecek yağ dolu bir kızartma tavasının içinden çıkmamışsa kimse onun ne menem bir şey olduğunu bilmezdi. Ama daha sonra, New York'ta pizzayı keşfet-

tim. Aklımı başımdan aldı. Günde on ya da yirmi dilim alırdım. Kendim için kocaman bir pizza alabileceğimi anladıktan sonra, nereye gidersem onlardan ısmarlamaya başladım. Eve geri dönüp tüm dostlarıma, “İnanılmaz, yeni bir şey buldum. Amerikan işi ve ona pizza diyorlar. Ekmek gibi bir şey, ama hayatınızda tadına baktığınız herhangi bir ekmekten daha güzel,” demek için sabırsızlanıyordum. Hatta bir kere Thelma için bir New York pizzasının aynısını yapmayı denedim. Biraz hamur hazırladım, sonra şu fasulye, sardalye, yağ ve bok püsür konservelerinden alıp onları üst üste koydum; yaklaşık on beş sterlinlik malzeme olmalıydı, ama on dakika sonra fırından dışarı taşıp akmaya başladı. Sanki fırının içine biri kusmuş gibiydi. Thelma ona şöyle bir bakıp, “Pizzadan hoşlandığımı sanmıyorum, John,” dedi. İlk karım bana hiç Ozzy demezdi. Onu tanıdığım bütün zaman süresince bir kez bile.

Amerika’da keşfettiğim bir diğer inanılmaz şey de Harvey Wallbanger’dı; bu, votka, Galliano ve portakal suyundan yapılan bir kokteyldi. Bu şeyler lanet kafanızı duman ederdi. O kadar çok Wallbanger içtim ki şimdi kokusuna bile katlanamıyorum.

Kokusunu aldığım anda kusarım.

Bir de İngiliz hatunlarına hiç mi hiç benzemeyen Amerikan hatunları vardı. Yani İngiltere’de bir hatun düşürmek istediğinizde, onu önce bir kesersiniz, bir şey başka bir şeyi tetikler, birlikte çıkarırsınız, ona öteberi alırsınız ve ardından yaklaşık bir ay sonra kıza canının şöyle güzel bir mercimeği fırına verme oyunu oynamayı isteyip istemediğini sorarsınız. Amerika’da, hatunlar kalkıp yanınıza geliyor, “Hey, hadi sevişelim,” diyordu. Hiç çaba harcamanıza gerek yoktu.

Bunu daha ilk gecemizde, şehrin bakımsız bir bölgesinde bulunan Sekizinci Cadde, 48. Sokak’taki Loew’s Midtown Motor

Inn adlı mekânda kalırken fark ettik. Uyuyamıyordum, çünkü bir başka çılgın ve yeni tecrübe olan jetlag sorunu yaşıyordum. Bu yüzden sabahın üçünde tamamen uyanık, orada uzanıyordum ve kapı çalındı. Açmak için kalktım, kapıda manto giyen sıska bir hatun vardı ve önümde düğmelerini açıyordu. Mantonun altında tamamen çırlıçıplaktı.

Kısık, seksi bir sesle, “İçeri girebilir miyim?” diye fısıldadı. Ne diyecektim? *Hayır, canım, teşekkürler, biraz meşgulüm?* Tabii ki, güneş doğana kadar bu hatunun üzerinde harıl harıl çalıştım. Sonra mantosunu yerden aldı, yanağıma bir öpücük kondurdu ve siktir olup gitti.

Daha sonra, hepimiz kahvaltıdaiken, akçaagaç pekmezinin nereye konulacağını çözmeye çalışıyorduk, Geezer onu kıymalı patatesinin üzerine döküyordu. “Dün gece başıma ne geldiğini asla tahmin edemezsiniz,” dedim.

“Aslında,” dedi Bill hafifçe öksürerek, “sanırım ben tahmin edebilirim.” Sonra anlaşıldı ki o gece hepimizin kapısı çalınmış; bu bizim turne menajerimizin, “Amerika’ya Hoş Geldiniz” hediyesiymiş.

Gerçi, benim hatunun gün ışığındaki görünüşünden –kırk yaşından bir gün bile aşağı olamazdı– menajerin toptan bir indirim aldığı anlaşılıyordu.

Amerika turnemizin iki ayı boyunca, İngiltere’deyken tasavvur edemediğimiz mesafeler kat ettik. Manhattan’da Fillmore East’te sahne aldık. San Francisco’da Fillmore West’te sahne aldık. Hatta Florida’ya bile gittik ve orada ilk kez bir açık hava havuzunda yüzdüm. Gece yarısıydı, uyuşturucu ve içkiyle kendimden geçmişim; güzel bir andı. Ayrıca Florida’da ilk adama kıllı turkuaz okyanusu gördüm. Bill uçmaktan nefret ediyordu, bu yüzden birçok konsere arabayla gidiyorduk ve bir yerden

sonra bunu âdet edindik. Ben ve Bill’in masalsı yol seyahatleri bütün Amerika turnelerimizin doruk noktası olup çıktı. Kiralık GMC karavanın arkasında beraber o kadar çok zaman geçirdik ki aramızdan su sızmaz oldu. Bill sonunda şoförlük yapması için kayınbiraderi Dave’i çağırdı; böylece daha çok içki içip, daha çok uyuşturucu aldık. Birlikte yolculuk ettiğiniz insanlar hakkında daha çok şey öğrenmeniz çok ilginç. Mesela, Bill her sabah bir fincan kahve, bir bardak portakal suyu, bir bardak süt ve bir bira içerdi. Hep aynı sırayla.

Bir keresinde bunu niye yaptığını sordum.

“Kahve beni uyandırır, portakal suyu vitamin verip bün-yemi güçlendirir, süt günün geri kalanında midemi tutsun ve bira da beni tekrar uykuya dalmaktan alıkoysun diye,” dedi.

“Ya,” dedim, “mantıklı.”

Komik herifli şu Bill. Hatırlıyorum da bir keresinde, biz GMC’yi tka basa bira ve sigarayla doldurmuştuk ve Dave de aracı kullanıyordu. New York’tan çıkıp doğu sahilinden aşağı doğru epey uzak bir yere gidecektik, bu yüzden hızlı bir gece geçirmiş olmamıza rağmen sabah erkenden kalkmıştık. Dave yatmadan önce bayat bir pizza yediğinden şikâyet edip duruyordu. Fare çiši gibi bir tadı olduğunu söylüyordu. Sabahın yedi ya da sekizinde mahmur ve akşamdan kalma bir hâlde şoför yanındaki koltukta oturdum; Bill arkada kafayı vurmuş yatıyordu ve Dave yüzünde o komik ifadeyle aracı sürüyordu. Pencereyi açtım, bir sigara yaktım, ardından dönüp bakınca Dave’in yüzünün yeşile döndüğünü gördüm.

Sigara dumanını kabine üfürerek, “Dave, sen iyi misin?” dedim.

“Evet, ben iyi...”

Derken kendini tutamadı.

Blööööööhhh!

Kontrol panelinin her tarafına kustu; bu yarı sindirilmiş peynir, hamur ve domates salçası parçaları havalandırma deliklerinden içeri ve sigara paketimin üstüne akmaya başladı. Sadece görüntü ve koku bile midemi bulandırmaya yetti.

“Ay, hayır,” dedim. “Dave, galiba ben...”

Blöööööööhh!

Artık karavananın her tarafında iki mide dolusu kusmuk vardı. Koku iğrenç ötesiydi, ama Bill hiçbir şeyin farkında değildi, arkada hâlen kendinden geçmiş hâldeydi.

En yakın kamyon durağında kenara çektik ve koşarak girdiğim marketteki kasiyere oda spreyi olup olmadığını sordum. Kusmuğu temizlemeyi aklımın ucundan bile geçirmiyordum, ama koku konusunda bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Sanki otobanda bizi sollayan arabaların şoförleri bile burunlarını tutuyorlardı. Ama marketteki hatun söylediğimden bir sikim anlamıyordu. Sonunda, “Ha, bunu mu kastediyorsunuz?” dedi. Ve bana bir naneli hava spreyi verdi. Ardından, “Ben şahsen bunu tavsiye etmem,” dedi.

Siktir et, dedim ve aldım gitti. Derken GMC’ye koşarak geri döndüm, kapıyı çarptım ve Dave park alanından çıkarken spreyi her yere sıkmaya başladım. Derken birdenbire arkamızdan bir homurtu ve hışırtı sesi geldi. Omzumun üstünden baktım ve Bill’in dimdik oturduğunu ve çok fena gözüküğünü gördüm. Bizim kusmuğumuzun kokusuna tahammül edebilmişti, ama naneli hava spreyi onu fena çarpmıştı.

“Tanrım!” dedi. “Bu koku da neyin ne...”

Blööööööhh!

Amerika’daki ilk konserimiz New York, 210 West 70. Cadde’deki Unganu’s adlı bir kafedeydi. Ondan sonra Rod Stewart ve the Faces’la birlikte Fillmore East’te bir gösteri yaptık. The Faces’a cidden sinir olduk, çünkü ses kontrolü yapmamız için bize hiç zaman vermediler. Rod bizden uzak durdu. Şimdi dönüp geriye baktığımda, Rod’un, alt grubu olarak Black Sabbath’ın çıkmışından pek memnun olduğunu sanmıyorum. Bizler yıkanmayan holiganlardık ve o mavi gözlü çocuktuk. Yine de gayet anlayışlıydı; hep çok nazikti. Onun olağanüstü bir şarkıcı olduğunu düşünüyordum.

Evden bu kadar uzak olunca iki ay sonsuzluk gibi geldi ve deli gibi İngiltere’yi özledik, özellikle de bara gidip herkeşe Amerika’dan bahsetmek için ne kadar da sabırsızlandığımız konusunda konuşmaya başladığımız zaman; çünkü o zamanlar Amerika’ya gitmek Mars’a gitmek gibi bir şeydi. Çok az İngiliz’in buna gücü yeterdi, çünkü uçak bileti fiyatları ateş pahasıydı.

Eşek şakaları ev hasretini zihnimizden uzaklaştırmanın iyi yolu olup çıktı. Çok eğlendirici bulduğumuz şeylerden biri Amerikan aksanıydı. Ne zaman resepsiyon görevlisi beni “Bay Ozz-Börn” diye çağırırsa hepimiz gülmekten kırılırdık. Derken otel restoranlarında yapmak üzere bir eşek şakası bulduk. Yemek sırasında, aramızdan biri sıvışıp resepsiyon masasına giderdi ve görevlilerden “Bay Harry Bollocks” ismini anons etmelerini isterdi. Böylece diğerleri orada oturmuş hamburgerlerini yiyor olurdu ve bir görevli elindeki küçük zili çalarak aceleyle salona girerdi ve, “Burada Bay Hairy³⁰ Bollocks adında biri var mı? Hairy Bollocks’u arıyorum,” diye bağırdı.

30) *Hairy Bollocks*, argoda kılı kılı taşak anlamına geliyor. (ç. n.)

Bill öyle bir gülerdi ki kendini hasta ederdi.

Ama en büyük kültür şokunu Philadelphia'da bir konserde yaşadık. Seyircilerin çoğu siyah adamlardı ve müziğimizden nefret ettikleri barıydı. *War Pigs*'i söyledik ve çıt bile çıkmadı. Heybetli Afro tarzı saçlarıyla kocaman, uzun bir herif bütün konseri yüksek bir pencerenin kenarında oturarak geçirdi ve her beş dakikada bir, "Hey, sen Black Sabbath!" diye bağırdı.

Niye böyle deyip duruyor? Ne istiyor? diye düşünüyordum. Benim ismimin Black Sabbath olduğunu sandığını fark etmedim.

Her neyse, konserin yarısı boyunca yaptığı gibi, şarkılardan birinin sonunda, bu adam aynı şeyi tekrar yaptı: "Hey, sen Black Sabbath!"

O anda canıma tak etmişti. Bu yüzden sahnenin kenarına yürüdüm, kafamı kaldırıp ona baktım ve, "Peki, dostum, sen kazandın. Ne sikim istiyorsun? Söyle bakalım. Derdin ne, ha?" dedim.

Ve adam yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Ama siz *siyah* değilsiniz," dedi.

Bunun bizim tek kötü konserimiz olduğunu hatırlatırım.

Black Sabbath albümünün Amerika'da bu kadar ilgi görmüş olmasına hiçbirimiz inanamıyorduk. Albüm bir canavardı. Bizim Amerikan plak firmamız Warner Bros, albümden o kadar memnundu ki, *Paranoid*'in piyasaya sürülmesini önümüzdeki yılın ocağına kadar erteleyeceklerini söylediler.

Sahneye çıktığımız yerlerde o kadar büyük kalabalıklar toplanıyordu ki birkaç kız bile gelmeye başladı. Kız hayranlarımızla yaşadığımız ilk çılgın tecrübe, Kaliforniya'nın dışında bir yerlerde olan bir Holiday Inn'de gerçekleşti. O zamanlar, Patrick Meehan genelde bize en boktan mekânlarda yer ayırtırdı; dördümü-

zün şehrin varoşlarında rezil bir motelde tek kişilik, gecesi beş dolar olan bir odayı paylaşması anormal bir durum değildi. Bu yüzden bizim standartlarımıza göre Holiday Inn lüks bir yerdi; odamda bir banyo, bir duş, bir telefon ve bir televizyon vardı. Hatta bir su yatağı bile vardı, ki o günlerde çok rağbet gören bir şeydi. Bu şeylere cidden bayılıyordum; okyanusun ortasında yüzen bir lastiğin üstünde uykuya dalmak gibi bir şeydi.

Her neyse, işte bu Holiday Inn’de kalıyorduk ve telefonda Thelma’yla konuşmayı daha yeni bitirmiştım ki kapı çalındı. Kapıyı açtım ve karşımda kısa elbiseli güzel bir hatun duruyordu. “Ozzy?” dedi. “Konser harikuladeydi. Konuşabilir miyiz?”

İçeri girdi, elbisesini çıkardı ve her şey tamamdı; sonra da daha ben ismini bile soramadan çekip gitti.

Beş dakika sonra, kapı bir daha çalındı. *Galiba kız odada bir şey unuttu*, diye düşündüm. Böylece gidip kapıyı açtım. Ama bu farklı bir hatundu.

“Ozzy?” dedi. “Konser harikuladeydi. Konuşabilir miyiz?”

Onun elbisesi sıyrılıp düştü, benim pantolon aşağı indi ve biz şu su yatağının üzerinde yüzerken benim kıllı götümün kızın üstünde inip kalktığı beş dakikadan sonra, “Seninle tanıştığıma memnun oldum, hoşça kal,” deyip çıktı.

Bu Holiday Inn’ler bir harika diye düşünüyordum. Derken kapı yine çalındı. Sonrasında ne olduğunu artık tahmin edersiniz.

O gece üç pilice çaktım. *Tam üç tane*. Otel odamdan bile çıkmadan. Samimi olmam gerekirse, sonuncusunda biraz kuvvetten kesildim. Özel yedek tankı kullanmak zorunda kaldım.

Sonunda bütün bu kızların nereden geldiğini bulmaya karar verdim. Bu yüzden bara gittim, ama bomboştu. Derken lobideki adama, “Herkes nerede?” diye sordum. “Senin şu İngiliz arka-

daşlar mı? Bir havuza bak,” dedi. Asansörle çatıdaki havuza çıktım ve kapı açıldığında gözlerime inanmadım. Yukarısı Caligula gibiydi: Hepsi çıplak olan, aklınızın hayalinizin almayacağı kadar çekici düzinelerce hatun; sağda, solda ve ortada sürüp giden oral seks ve üçlüler. Bir esrarlı sigara yaktım, iki lezbiyen hatun arasındaki bir şezlonga oturdum ve *God Bless America* şarkısını söylemeye başladım.

Ama Amerika’nın dört bir yanında peşimize takılanlar sadece hayranımız olan kızlar değildi. Ayrıca peşimizde bir alay üşütük –kara büyü işini ciddiye alan tipler– de vardı. Daha Amerika’ya hareket etmeden önce, birisi bize San Francisco’da onurumuza düzenlenen bir kara büyü ayininin kasetini gönderdi. Kasette, sokakta yarı çıplak bir sürü hatunun etrafında dans ettiği Ming the Merciless’e benzeyen bir herif, üstü açılabilir bir Rolls-Royce’ta oturuyordu. Herifin adı Antony LaVey’di, Şeytan Kilisesi’nin Yüce Rahibi ya da öyle bir taşaktı ve de *Şeytani İncil* adlı kitabın yazarıydı.

Sadece, *Bu da nesi?* diye düşündük.

Hayatlarını bu tür saçmalıklara adayan insanlar hakkında bir teorim var: Bu işe sadece sürebilecekleri cinsel sefahatten dolayı giriyorlar.

Ki bu da yeterince makul, sanırım.

Fakat bununla bir alakamız olsun istemiyorduk. Birçok insan hâlen Sharon Tate cinayetinden dolayı endişe içindeydi, bu yüzden Charles Manson Ailesi’nin üyeleri gibi göze batmak istemiyorduk. Yani, daha birkaç ay öncesine kadar Henry’s Blues House’ta birkaç düzine insanın önünde çalarken, şimdi Los Angeles’taki Forum’da yirmi bin hayrana çalıyorduk. Amerika’da büyük olmak hoşumuza gidiyordu ve bunu berbat edecek bir şey yapmak istemiyorduk.

Bir gece Los Angeles'ta Whiskey A Go Go on Sunset Boulevard'da tesadüfen Manson Ailesi'nin birkaç üyesiyle karşılaştık. Çok acayip insanlardı, demek istediğim, başka bir yere aittiler. Dünyanın geri kalanıyla aynı frekansta değildiler. Canımı feci hâlde sıkıyorlardı. Bununla birlikte, işin komik tarafı, Manson psikopatlaşmadan önce Los Angeles'taki müzik âleminin önemli bir parçasıydı. Eğer kodesi boylamasaydı, muhtemelen onunla takılıyor olurduk. Onun Beach Boys'tan Dennis Wilson'la ahabap olduğunu duyduğumda aklım başımdan gitti. Hatta Beach Boys, Manson'ın şarkılarından birini, *Never Learn Not to Love*'ı bile yorumlamıştı. Ama duyduğuma göre, Manson ve arkadaşları Dennis'in gözünü o kadar korkutmuş ki, Dennis kendi evinden kaçıp gitmiş. Bir gün uyanmış ve siktir olup gitmiş. Daha sonra Manson, Wilson'ın yeni mekânına bir mermi göndermiş. Herifin ödü bokuna karışmış olmalı.

O günlerde bunun gibi bir sürü deli iş dönüyordu.

Los Angeles 1970 yılında çılgın bir yerdi. Hippi felsefesi hâlen bayağı revaçtaydı. Arabayla bir gezintiye çıktığınızda, öylesine sokak köşelerinde oturan, sigara tütüren ve gitarlarını tıngırdatan uzun saçlı ve yalın ayaklı insanları görürdünüz. Sanırım insanlar bizim de çılgın olduğumuzu düşünüyordu. Bir keresinde Sunset Bulvarı'nda bir içki dükkânına girip yirmi tane *fag*³¹ istediğimi hatırlıyorum. Tezgâhın arkasındaki kadın, “Yirmi *fag*'i niçin istiyorsun? Defol git buradan, seni lanet sapık!” dedi.

Beni bir seks düşkününü sanmış olmalı. Elbette o zamanlar Amerika'da *fag*'in sigara anlamına gelmediğinden hiç mi hiç haberim yoktu.

Her ne kadar onlardan uzak durmaya çalıştıysak da sata-

³¹ İngiliz İngilizcesinde argoda *sigara* demek olan *fag* kelimesi, Amerikan İngilizcesinde *ibne* anlamına gelir. (ç. n.)

nistler yakamızdan bir türlü düşmedi. İlk turneden yaklaşık bir yıl sonra, Memphis'te bir konser veriyorduk ve siyah pelerinli bir herif koşarak sahneye çıktı. Normal şartlarda, bir hayran sahneye atladığında, kolumu boynuna dolar ve kısa bir süre kafa sallardık. Ama bu herif satanist üşütüklerden birine benziyordu, bu yüzden ona sahneden siktir olup gitmesini söyledim ve öteye, Tony'ye doğru ittim. Daha ben ne olduğunu anlamadan, sahne işçilerimizden biri elinde metal bir çubukla sahneye koşup adamın suratına patlattı. Gördüğüme inanamıyordum. "Sen ne yaptığını sanıyorsun, adamım?" diye bağırdım. "Bunu yapamazsın!"

Sahne işçisi döndü, "Bal gibi yaparım. *Bak,*" dedi.

Satanist herif pelerini tamamen açılmış hâlde sahnede yatıyordu. Sağ elinde bir hançer vardı.

O kadar tırtım ki neredeyse kolonlardan birinin üstüne sırtüstü düşüyordum. Eğer sahne işçisi olmasaydı, belki de Tony gidiciydi.

O gece motelimize geri döndüğümüz esnada herkes şok içindeydi. Ama sikikler kaldığımız yeri bulmuşlardı ve motelin araba parkında kapüşonlarını başlarına geçirdikleri siyah cüppeler giyen ve ayin şarkıları söyleyen bir sürü adam vardı. Bununla uğraşamayacak kadar bitkindik, bu yüzden onları görmezden geldik ve sokağa bakan odalarımıza ilerledik. Birkaç saniye sonra, sahne işçilerimizden biri bas bas bağırırmaya başladı; birinin onun kapısına kanla ters haç çizdiği ortaya çıktı.

Korktuğumuzu söyleyemem. Ama sahnedeki herifin olayından sonra, daha fazla zırvalıkla uğraşacak hâlimiz kalmadı. Bu yüzden polisi aradık. Elbette onlar da her şeyi fazlasıyla komik buldular.

Şu satanistler bir türlü siktir olup gitmediler. Sabahleyin otel odamdan çıkınca tam kapımın dışında olurlardı; hepsi de kapü-

şonlu cüppeler giyer, etraflarına mumlar dizer, halı üzerinde hal-ka hâlinde otururlardı. Sonunda daha fazla dayanamadım. Bir sabah, her zaman yaptığım gibi önlerinden aceleyle geçip gitmek yerine yanlarına gittim, oturdum, derin bir nefes alıp, üfleyerek mumlarını söndürdüm ve *İyi Ki Doğdun* şarkısını söyledim.

İnanın bana, bundan pek de memnun değillerdi.

İlk Amerikan turnemizden sonraki iki yıl boyunca durmaksızın yollardaydık. 1970 ve 1972 yılları arasında Atlantik Okyanusu’nu karşıdan karşıya altı kez geçmiş olmalıyız. Hava-da o kadar çok zaman geçiriyorduk ki PanAm hostesleriyle bir-birimize adımızla hitap edecek kadar samimi olduk. Gerçi her ne kadar jetlag, içki ve uyuşturucudan dolayı vaktin yarısında bit-kin ve hasta olsak da bu tam bir cümbüştü. Her şeyi yaptık, her şeyi gördük, herkesle tanıştık.

Hatta Elvis’in bir konserine bile gittik.

Los Angeles Forum’daydı. O kadar yukarıda oturuyorduk ki sanki bizim koltuklarımıza varmamız Kral’ın performansını sergilemesinden daha uzun sürecek gibi görünüyordu. Oturduğumuz yerden Elvis bir karınca gibi görünüyordu ve o sahneye çıkmadan önce uzun bir süre grubunun çalmış olmasını içimize sindiremiyorduk. Sonra tekrar toz olmadan önce sadece birkaç parça söyledi. Biz orada oturmuş, *Hepsi bu kadar mı?* diye düşünüyorduk. Derken hoparlörden bir ses gürleyerek, “Bayanlar ve Baylar, Elvis binadan ayrılmış bulunuyor,” dedi.

Nerede olduğumu unutarak, “Tembel şişko piç,” dedim.

Bu konser benim için bir dersti. Bir konser yerinde böylesi-ne profesyonelce bir satış yapıldığını ilk kez görüyordum. Elvis bardakaltlıkları, Elvis klozet kapağı ısıtıcısı, Elvis kulplu bardak ve kaşık takımları, Elvis oyuncak bebekleri, Elvis saatleri, Elvis tulumları satın alabilirdiniz. Aklınıza gelebilecek her şeyin üze-

rine Elvis ismini koymuş ve onu bir Elvis kolası ve Elvis sosisli sandviçiyle birlikte size satmak istiyorlardı. Hem hayranlar da bunları satın aldıkları için çok mutlu gözüküyorlardı.

Gezegendeki en zengin herif olmalıydı.

Çok geçmeden iyice uyuşturuya bulaştık. O günlerde Birmingham'da gerçekten kokain bulamazdınız, bu yüzden 1971 başlarında Mountain adlı bir grupla Denver'da verdiğimiz konsere kadar onu denemedim. Her ne kadar daha önce de o mereti kullandığımda ısrar etse de, beni zırvalama tozuyla –ona böyle diyorduk, çünkü zırvalayarak bütün gece ayakta kalmanıza sebep oluyordu– tanıştıran Mountain'ın gitarist ve solisti Leslie West'ti. Aslında Leslie bu konuda oldukça ısrarcıydı. Ama ben ona sadece şöyle dedim: “Dinle, Leslie, Aston'lıysan ve kokaine âşık olmuşsan, ne zaman başladığını hatırlarsın. Bu ilk sevişmeni hatırlaman gibi bir şey!”

Gösteriden sonra oteldeydik ve Leslie kokain çekiyordu. “Biraz ister misin?” diye sordu bana.

İlk başta, “Yok daha neler, canın cehenneme, asla,” dedim.

Ama o, “Hadi ama, sadece biraz, korkacak bir şey yok,” diyip duruyordu.

Beni ikna etmek için çok da uğraşmak zorunda kalmadı.

Sonrası, fırk fırk-ohhh.

Hemen âşık oldum. Şimdiye kadar aldığım her uyuşturucu gibi aynı etkiyi yaptı: Onu ilk denediğim anda hissettiğim duygu, ömrümün geri kalan kısmında da hissetmek istediğim duyguydu. Ama hiç bu şekilde yürümüyor. İstedığınız kadar peşine düşebilirsiniz, ama inanın bana, bir daha asla o ilk seferki kafayı bulamazsınız.

Bundan sonra dünya biraz bulanıklaştı.

Her gün esrar içer, içki içer, kokain çeker, amfetamin veya barbitüratlar veya öksürük şurubuyla vakit öldürür, LSD alırdım; say sayabilirsen. Çoğu zaman günün hangi gün olduğunu bilmezdim. Ama bir ara tekrar Rodger Bain’le üçüncü albümümü müzö kaydetmek için Notting Hill’deki Island Stüdyoları’na geri geldik.

Tony’nin daha kolay çalmak için gitarının akordunu değıştirmesi, Geezer’ın içtiğimiz tüm esrar üzerine *Sweet Leaf* şarkısını yazması ve *Children of Grave*’in o güne dek kaydettiğimiz en harika şarkı olmasının dışında bu döneme ait pek bir şey hatırlamıyorum. Her ne kadar içlerinden biri bizi, “Kıyametin arifesinde Titanik’in müzik grubu” diye tasvir ettiyse de –ki bu bana da doğru gibi geldi– eleştirmenler, her zaman olduğu gibi, şarkıdan nefret etti. Ve müzik basını belli ki hiç kimseyi albümü almaktan alıkoyamadı, çünkü *Master of Reality* İngiltere’de beşinci sıraya ve Amerika’da sekizinci sıraya çıkan bir diğör canavar hitti.

Ama başarımızın tadını çıkarma şansını hiç bulamadık. Ayrica evlilik hayatının tadına varacak kadar zamanım da şüphesiz yoktu. Aslında, genç yaşta evlenmenin öyle pek akıllıca bir fikir olmayabileceğini fark etmeye başlamıştım. Ne zaman evde olsam bu çılgın huzursuz hisse kapılırdım, sanki aklımı kaçırıyordum. Bu hisle başa çıkmanın tek yolu kafayı bulmaktı.

Evdeki hayat daha da karmaşık hâle geldi, çünkü Thelma’nın oğlu bizimle birlikte kalıyordu. İsmi Elliot’tı ve o zaman dört ya da beş yaşında olmalıydı. İşin aslı, onu evlat edinmiştim. İyi bir çocuktı, ama nedense hiç uyuşamadık. Bilirsiniz işte, bazı insanlar çocuklarıyla iyi geçinemezler. Ben ve Elliot’ın durumu da böyleydi. Evdeyken tüm vaktimi ona bağırarak ve onu patlaklamakla geçiriyordum. Üstelik bunu hak edecek bir şey yap-

muyordu. Keşke ona daha iyi davransaydım, çünkü ben ortaya çıkmadan önce zor zamanlar geçirmişti: Elliot daha onu tanıyamadan babası siktir olup gitmişti. Büyüdüğünde bana, bir kere barda babasını gördüğünü, ama onunla konuşma cesareti gösteremediğini anlatmıştı. Bu gerçekten üzücüydü.

Ama ben babasının yerine geçebilecek biri değildim. Beni patlamaya hazır yapan haddinden fazla içki tüketiminin de muhtemelen bir yararı yoktu. Elbette, egom kontrolsüzdü. Size doğrusunu söylemem gerekirse, korkunç bir üvey babaydım.

Thelma'yı sevmişsem bile, kesinlikle ona bunu belli edecek şekilde davranmadım. Eğer hayatımda pişmanlık duyduğum şeyler varsa onlardan biri de budur. Sinsi sinsi etrafta dolaşarak, hatunlara çakarak, sokakta araba içinde uyuyakalacak kadar barda kafayı çekerek, yıllarca evli bir bekâr gibi yaşadım. Bu kadının hayatını cehenneme çevirdim. Onunla hiç evlenmemeliydim. O bunu hak etmedi; kötü bir insan da, kötü bir eş de değildi. Ama ben lanet bir kâbustum.

Evlendikten dokuz ay sonra, Thelma hamile kaldı. Plak satışlarından ve turnelerden elimize henüz pek fazla bir para geçmemişti, ama grubun ne kadar başarılı olduğunu biliyorduk; bu yüzden yakın zamanda Patrick Meehan'ın bize Buckingham Sarayı'nı satın alacak kadar dolgun bir telif ücreti çeki göndereceğini farz ediyorduk. Bu esnada, olağan anlaşma geçerliydi: Bir şey istediğimde telefonu kaldırıyordum. Thelma ev bakmaya başlamamız gerektiğini söyledi. "Ağlayıp bağırان bir bebekle bir apartman dairesinde yaşayamayız," diyordu Thelma, "öyleyse uygun bir yere niye taşınmayalım ki?" Ne de olsa buna paramız yeterdi.

Ben de tamamen aynı kanıdaydım.

Kendimi tüvit takım elbise, yeşil Wellington çizmeler, elim-

de bir av tüfeğiyle bir Range Rover’da hayal ederek, “Şehir dışında yaşayalım öyleyse,” dedim.

Sonraki birkaç ay boyunca, ne zaman zaman bulup turne-den bir iki günlüğüne eve gelsem, üstü açılan gıcır gıcır yeşil Triumph Herald’ımıza atlar –onu Thelma için almıştım, çünkü ben kullanamıyordum– ev bakmaya giderdik. Sonunda ikimizin de hoşuna giden bir tane bulduk: Staffordshire, Ranton’da Bulrush Cottage. Ev için yirmi bin küsur sterlin istiyorlardı ve bu da makul bir miktardı. Dört yatak odası, bir saunası, küçük bir stüdyo için boş yer ve en önemlisi de epey bir arazisi vardı. Ama emin olmak için başka yerlere de bakmaya devam ettik. Derken, bir gün, Worcestershire, Evesham’daki bir kafede yeterince ev aradığımıza karar verdik: Bulrush için bir teklifte bulunacaktık. Sanki sonunda büyümüştüm. Ama tam şehir dışındaki yeni hayatımız konusunda heyecanlanmaya başlıyorduk ki Thelma birden bire, “Şşşşt!” dedi.

“Duyabiliyor musun?”

“Neyi?” dedim.

“Şu tıkırtıyı.”

“Ne tıkrı?...” derken ben de sesi duydum.

Tıkırtıdan çok bir şıplama sesiydi.

Şıp, şıp, şıp, şıp...

Aşağı baktım ve Thelma’nın sandalyesinin altında bir su birikintisi gördüm. Elbisesinin altından bir şey damlıyordu. Derken garson bayanlardan biri döşemedeki pislikten yakınmaya başladı.

“Aman Tanrım!” dedi Thelma. “Suyum geldi!”

“Ne demek istiyorsun?” dedim. “Altına mı işedin?”

“Hayır, John, suyum geldi.”

“Yani?”

“Doğuruyorum.”

Öyle aniden fırladım ki sandalyem devrildi. Derken panikten bütün vücudum uyuştı. Düşünemiyordum. Kalbim küt küt atıyordu. Aklıma gelen ilk şey, *Yeterince sarhoş değilim*, oldu. Arabada kafaya diktiğim bir şişe konyak çoktan etkisini yitirmişti. Thelma’nın doğurmak için hastaneye gideceğini düşünmüştüm hep. Böyle birdenbire lanet bir kafenin ortasında olacağını düşünmemiştim!

Umutsuzca etrafa bakınarak, “Burada doktor var mı?” diye bağırdım. “Bir doktora ihtiyacımız var. İmdat! Bir doktora ihtiyacımız var!”

“John,” diye tısladı Thelma. “Beni sadece arabayla hastaneye götürmen gerekiyor. Doktora ihtiyacımız yok.”

“Bir doktora ihtiyacımız var!”

“Hayır, yok.”

“Evet, var!” diye inledim. “Kendimi iyi hissetmiyorum.”

“John,” dedi Thelma, “Beni arabayla hastaneye götürmen gerekiyor. *Şimdi*.”

“Ehliyetim yok.”

“Ne zamandan beri yasalar seni herhangi bir şey yapmaktan alıkoyuyor?”

“Sarhoşum.”

“1967’den beri sarhoşsun! Hadi, John. Acele et.”

Kalktım, hesabı ödedim ve Thelma’yı dışarı çıkarıp arabaya bindirdim. Aracı nasıl çalıştıracığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Ebeveynimin hiç arabası olmadı ve ben de günün birinde araba alabilecek kadar param olabileceğini hiç düşünmemiş,

bu yüzden araba kullanmayı öğrenmeye hiç heves etmemiştim. Radyo açmak ve camları indirmek gibi en basit şeyleri biliyordum, o kadar.

Ama ya vites? Gaz? Debriyaj?

Hayır.

Ben onu ters istikamete hareket ettirene kadar araba yaklaşık yirmi dakika boyunca tekerleklerinin üzerinde sarhoş bir kanguru gibi bir ileri bir geri sıçradı. Derken birinci vitesi buldum.

Thelma iniltiyle içinde, “John, ayağıyla bastırman gerekiyor,” dedi.

“Ayağım titriyor,” dedim ona. “Onu pedalın üstünde zar zor tutuyorum.”

Ellerim de titriyordu. Bebeğimiz Thelma’dan cup diye fırlayıp kontrol panelinin üstüne uçacak diye ödüm kopuyordu. Motor hâlâ çalışmamıştı. Gazete başlıklarını hayal edebiliyordum: “ROCKÇI BEBEĞİNİN OTOYOLDAKİ ACAYİP TRAJEDİSİ”

“Ciddiyim, John. Ahhhh! Daha hızlı sür. Ahhhh! Kasılmalar başladı!”

“Araba daha hızlı gitmiyor!”

“Saatte sadece yirmi kilometreyle gidiyorsun.”

Bin yıl gibi gelen bir süreden sonra, Edgbaston’daki Queen Elizabeth Hastanesi’ne vardık. Artık yapmam gereken tek şey arabayı durdurmaktı. Ama ne zaman ayağımı ortadaki pedalın üstüne bassam araba tekrar ileri geri sıçrayıp iğrenç bir ses çıkarmaya başlıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bir ambulansın arkasına çarpmamış olmam bir mucize. Ama her nasılsa tekerleklerin dönmelerini durdurabildim ve sonra da Thelma’yı koltuğundan çıkardığım gibi –o çığlık çığlığa ve nefes nefeseyken hiç kolay olmadı tabii– doğumhaneye götürdüm.

Birkaç saat sonra, 23.20’de, minik Jessica Osbourne dünyaya geldi, böylece ilk kez baba oldum. Tarih 20 Ocak 1972’ydi. Şu soğuk ve berrak kış gecelerinden biriydi. Hastane penceresinden bakınca her yerde bütün o parıldayan takımyıldızları görebilirsiniz.

Thelma, Jessica’yı göğsünün üstünde tutarak, “Göbek adını ne koyalım?” dedi.

“Starshine,”³² dedim.

32 (İng.) Yıldız ışığı. (yay. n.)

Mahalle Papazını Öldürmek (Vahşet Evi'nde)

1972 yazı –Jess’in doğumundan altı ay sonra– Amerika ile koinone olan sevdamızın daha yeni başladığı dönemlerde, isminin *Snowblind* olmasını kararlaştırdığımız yeni bir albüm kaydı için geri dönmüştük. O dönem burnumdan içeri o kadar çok tıktırıyordum ki, kalbimin patlamasını önleyebilmek için bir torba esrar içmek zorunda kalıyordum. Bel Air’da 773 Stradella Sokağı’nda, 1930’lardan kalma, hizmetçileri ve bahçıvanları olan bir malikanede kalıyorduk. Du Pont ailesine aitti ve altı yatak odası, yedi banyo, bizim beste ve prova yapmak için kullandığımız özel bir sinema ile arka tarafta bir havuzu vardı ve sütunlar üzerinde duruyor, tüm ormanı ve dağları görüyordu. Evden çıkmıyorduk. Alkol, uyuşturucu, yiyecek, kız hayranlar; her şey servis ediliyordu. İyi günlerde her odada kâseler dolusu beyaz toz, sandıklar dolusu içki olur, ortada rastgele rockçılar ve biki-nili kızlar dolaşırdı –yatak odalarında, kanepenin üstünde ve dışarıda–; hepsi de bizim kadar uçuyordu.

O evde aşırı miktarda kokain kullanmıştık. Kokain aldığımız zaman, düşündüğümüz her şeyi, söylediğimiz her sözü,

yaptığımız her öneriyi hayatımız boyunca duyduğumuz en mü-kemmel şey sandığımızı keşfettik. Bir aşamada o zımbırtıdan o kadar çok kullanmaya başlamıştık ki, günde iki kere getirtmek zorunda kalıyorduk. Bunları kimin ayarladığını sormayın; tüm hatırladığım, daima telefon başında olan karanlık görünümlü bir herifti. Ama kelimenin anlamını karşılayacak bir tip değildi. Tıraşlıydı ve çok iyi bir üniversiteden mezunmuş gibi bir aksanı vardı; beyaz bir gömlek ve çok şık bir pantolon giyerdi, sanki ofis çalışanıydı.

Bir keresinde ona, "Burada ne halt ediyorsun, adamım?" diye sormuştum.

Sadece gülmüş ve uçuşan gölgesiyle sinirli bir şekilde hareketlenmişti. O aşamada, kokain geldiği sürece olanları umursamıyordum.

Uçtuğum zamanlarda yapmaktan en çok hoşlandığım şey bütün gece oturup Amerikan televizyonunu seyretmektir. O günlerde normal programlar geceyarısı sona erdiğinde, televizyonda tek bir şey olurdu: Long Beach ya da öyle bir yerde ikinci el araba satan Cal Worthington denen herifin satış konuşması. Adamın esprisi ekrana her çıktığında yanında köpeği Spot'ın olmasıydı; ama yanındaki hiçbir zaman gerçekten bir köpek değildi. Tasmalı timsah ya da ona benzer lanet olası çılgın bir şeyle dolaşırdı. Ayrıca bir de şöyle bir sloganı vardı: "Eğer en uygun fiyatı veremezsem böcek yemeye hazırım." Takla atan bir uçağın kanadına bağlanma numaraları falan yapardı. Birkaç saat kokain çekip ardından şu lanet şeyi seyrettikten sonra insan gerçekten çıldırdığını düşünüyordu. İşin komik tarafı, adamın bugün bile hâlâ aynı işi yapıyor olması. Yaşlı Cal. Bin yaşında falan herhâlde.

773 Stradella Sokağı'nda çok fazla vakit öldürmüştük, orada herhangi bir şarkı yazmamız mucizeydi. Sadece kokain içme-

miştik. Çok miktarda bira da içmiştik. Mahalle barımdan taşıdığım “parti kutuları” en iyi acı biralardı. Her bir teneke yaklaşık yarım litre bira alıyordu ve altı tanesini bavula sığdırabiliyordum. Bu, Newcastle’a kömür götürmekten farksızdı, fakat umursamıyorduk, çünkü biz beş yüzlük İngiliz biralarını özlüyorduk. Havuzun yanına oturuyor, kafalarımızı kokainle dolduruyor, bayat İngiliz pisliğinden içip Bel Air üzerinden dışarıyı izliyorduk.

Fakat daha sonra bu yaptıklarımızın dozunu azaltmak zorunda kaldık, çünkü Thelma birkaç günlüğüne bizi ziyarete gelmişti (bebeği getirmemişti). Ama söylemeliyim, uzun süre uslu duramadık. Thelma İngiltere uçağına binip havaalanını terk ettiği anda, tekrar hayvana dönuştük. Örneğın, şarkı yazma dönemlerimizde hiç kimse kıcını kaldırıp işemek için üst kata çıkmıyordu, bu yüzden çışimiz geldiğinde küçük balkona çıkıyor, otuz santim yüksekliğindeki trabzandan aşığı işiyorduk. Tony bir kutu mavi spreı boıa almış, gizlice trabzanın alt tarafına geçmiş ve Bill işemeye başladığı zaman onun penisini boyamıştı. O cığılığı duymalıydın, adamım. Paha biçilemez bir şeydi. Fakat birkaç saniye sonra, Bill bayıldı, trabzanın üzerinden kafa üstü düşüp tepeden aşığıya yuvarlanmaya başladı.

Tony’ye, “Kutunun üzerinde ne yazdığına hiç baktın mı?” diye sordum.

Kutuyu bana fırlattı, kutunun üzerinde büyük harflerle, “UYARI: DERİ İLE TEMAS ETTİRMEYİNİZ, KIZARIKLIĞA, KABARMAYA, TAHRİŞE, KUSMAYA VE/VEYA BAYILMAYA NEDEN OLABİLİR. BU BELİRTİLERDEN HERHANGİ BİRİ GÖRÜLÜRSE TIBBİ YARDIMA BAŞVURUNUZ” yazıyordu.

“İyileşecek,” dedim.

Ve sonunda iyileşti.

Buna rağmen bir süre daha mavi bir penisi oldu.

Etrafta aylıklık etmemize rağmen, Bel Air’da bulunduğumuz o birkaç hafta bizim müzikal anlamda en güçlü olduğumuz zamandı. Bana göre, *Snowblind*, Black Sabbath’ın yapmış olduğu en iyi albümlerden biriydi, ama kayıt şirketi o ismi koymamıza izin vermedi, çünkü kokain o günlerde büyük bir meseleydi ve şirket başına bela almak istemiyordu.

Tartışmaya girmedik.

Hollywood’daki Record Plant’ta yeni şarkılarımızı kaydettikten sonra, dördüncü albümümüzün ismi *Snowblind* yerine *Vol. 4* olmuştu. Yine de alt satırlardan birine arsızca kokainin referansını eklemeyi başarmıştık. Eğer yeterince yakından bakarsanız, “Büyük Los Angeles KOKA-kola şirketine” diye bir ithaf görürsünüz.

Doğruydum hani; albüm kokaine çok şey borçluydu.

Supernaut gibi şarkıları dinlediğimde, hâlâ uyuşturucunun tadını alabiliyorum. Bütün albüm, sanki birileri kulaklarınıza şarkı sözleri döküyor gibi. Frank Zappa bir zamanlar bana *Supernaut*’un o güne kadar dinlediği en güzel rock ‘n’ roll şarkısı olduğunu söylemişti, çünkü adrenalini duyabiliyordunuz. Biz 1972’de uçuyorduk, anlıyor musunuz? Bize edilebilecek en büyük iltifatın Carlisle’da çok tanınmamız hakkında olduğu zamanın üzerinden iki yıl geçmişti. Şu anda kraliçeden bile zengindik –ya da biz öyle düşünüyorduk–, listelerde üç tane gözde albümümüz, bütün dünya çapında hayranlarımız, yeterince biramız, uyuşturucumuz ve etrafımızda hayatımız boyunca hayal ettiğimiz kadar çok hatun vardı.

Artık dokuzuncu bulutun³³ üzerinde değildik, on buçuğun-cunun üzerindeydik.

33 *Dokuzuncu Bulut* anlamına gelen *Cloud Nine*, The Temptations adlı grubun 1968 yılında Grammy ödülü alan *single*’ının adı olup, aynı zamanda İngilizcede mutluluk hâlini ifade eden bir deyimdir. (yay. n.)

Ve hâlâ müziği önemsiyorduk. Başkalarını etkilemeden önce kendimizi etkilemek istiyorduk. Eğer diğerleri de bizim hissettiğimizi hissederse bu bizim için bir mükâfat oluyordu. Bu sayede *Changes* gibi daha önce hiç duyulmamış bir şarkıyı yapabildik. Black Sabbath adını duyar duymaz birçok insanın aklına sadece sert müzikler geliyordu. Fakat bizim için bundan daha fazlası vardı; özellikle bütün o kara büyü pisliğinden uzaklaşmaya çalıştığımız dönemlerde. *Changes*'ta Tony piyanonun başına oturunca tuşlardan o kısa caz teması döküldü, ben üzerine bir melodi mırıldandım ve Geezer, bir zamanlar Bill'in, karısından ayrılma noktasına geldiği bir anla ilgili yürek parçalayan dizeler yazdı. Ben bu şarkının kayıt anından itibaren parlayacağını biliyordum.

Şarkıyı tekrar tekrar dinlemekten kendimi alamıyordum. Bugün bile aynı durumdayım: Eğer şarkıyı iPod'uma eklersem bütün gün onu söyleyip herkesi çıldırtabilirim.

Sonunda o kadar kokainin nereden geldiğini merak etmeye başladık. Tek bildiğimiz, üzerinde hiçbir işaret bulunmayan minibüslerin arkasından karton koliler içinde çıktıklarıydı. Her kutuda yaklaşık otuz küçük şişe vardı –üç sıra onlu şişe– ve her birinin tepesinde bal mumuyla mühürlenmiş çevir-aç kapak vardı.

O kokain hayal edebileceğiniz en beyaz, en saf ve en güçlü malzemeydi. Burnunuza tek bir sefer çektiğinizde artık kâinatın hâkimiydiniz.

Fakat elektrikli süpürge gibi olmayı ne kadar sevsek de o tehlikeli paketlerle enselenmenin büyük bir problem yaratacağını biliyorduk. Özellikle de Amerika'da. Hayatımın geri kalanını devasa bir gangsterin beni domaltıp sikini kıcıma sokacağı bir Los Angeles hapishanesinde geçirmek düşüncesi hiç hoşuma

gitmiyordu. Tabii ki kafamın sürekli iyi olması da beni iyice paranoyaklaştırıyordu ve bir süre sonra bizim düzgün aksanlı satıcının aslında FBI ajanı, Los Angeles Polisi ya da lanet olası bir CIA ajanı olduğuna inanmaya başlamıştım.

Bir gece bizimkilerle Hollywood'a *French Connection*'ı görmeye gitmiştik. Bu büyük bir hataydı. Hikâye gerçektir, kılık değiştiren iki New York polisinin bir uyuşturucu mafyasını çökertmesini anlatıyordu. Jenerik yazıları akmaya başladığında nefes nefese kalmıştım.

"Üstü bal mumuyla mühürlü bu lanet olası kokain şişelerini kim nereden temin eder?" dedim Bill'e.

Umursamadı.

Biraz daha çekmek için tuvalete gittik.

Birkaç gün sonra, havuzun kenarına uzanmıştım; karanlık görünümlü herif gelip yanıma oturduğunda esrar çekiyor, bira içiyor ve kalbimin atışını yavaşlatmaya çalışıyordum. Henüz sabahı, bir elinde bir fincan kahve, diğerindeyse *Wall Street Journal* vardı.

Yatmamıştım.

Bunun, bu herifin ne mal olduğunu anlamak, ne kadar tehlikeli olabildiğini görmek için bir fırsat olduğunu düşündüm. Bu yüzden ona doğru eğildim ve, "*French Connection* filmini seyrettin mi?" diye sordum.

Gülümsedi ve kafasını salladı.

"Ya?" dedim. "Biliyor musun, görmelisin. Çok ilginç bir film."

"Eminim öyledir," diye kıkırdadı herif. "Neden gerçeğinin içindeyken gidip filmini göreyim ki?" dedi.

Bunu duyar duymaz, sırtımdan aşağı ter boşanıverdi. Bu adam hayra alamet değildi. Bunu biliyordum.

“Dinle, adamım. Sen kimin için çalışıyorsun?” dedim.

Gazeteyi yere bırakıp bir yudum kahve içti. “Birleşik Devletler hükümeti,” dedi.

Neredeyse yaslandığım yerden fırlayıp çitlerin üzerinden atlayacaktım. Fakat başım dönüyordu ve gecedeki beri bacaklarımı hissetmiyordum. *İşte bu*, dedim içimden. *Şimdi hepimiz boku yedik.*

“Tanrı aşkına, rahatla, dostum,” dedi; yüzüme bakıyordu. “Ben FBI değilim, sen de enselenmek üzere değilsin. Burada hepimiz dostuz. Ben Yiyecek ve İlaç İdaresi³⁴ için çalışıyorum.”

“Ne?”

“Yii”

“Yani bütün o kokainin geldiği yer...”

“Bunu Noel Baba’dan bir armağan olarak düşün, Ozzy. Çünkü Noel Baba için ne derler biliyorsun, değil mi?”

“Hayır. Ne derler?”

“Geldiği yerde çok fazla kar var, derler.”

Sonra herif saatine baktı ve yetişmesi gereken bir randevusu olduğunu söyledi. Ardından kahvesini bitirdi, ayağa kalktı, sırtımı sıvazladı ve siktir olup gitti. Bu konu hakkında daha fazla düşünmedim. Sonra biraz daha kokain ve bong yapmak için eve geri döndüm.

Koltukta önümde sıralanmış mühürlü birçok kokain şisesiyle –ve esrarla– baş başaydım. Fakat tekrar terlemeye başladım;

34 FDA, Food and Drug Administration, Amerika Birleşik Devletleri Sağlık Bakanlığı’na bağlı bir kurumdur. İsimdeki *Drug* kelimesi İngilizcede aynı zamanda *uyuşturucu* anlamı da taşımaktadır. (yay. n.)

tıpkı önceki gibi korkunçtu ve tenimi karıncalandırıyordu. *Lanet olsun*, diye düşünüyordum, bugünkü paranoya çok fena. Tam o anda Bill elinde bir birayla odaya girdi, "Burası fırın gibi, Ozzy. Neden klimayı açmıyorsun?" dedi. Sonra kafasını günün ilk ışıklarını görmek için verandaya uzattı.

Klimanın ne olduğunu düşünüyordum ki klik sesiyle çalışmaya başladı. Havalandırma. Amerika'daki lüksün İngiltere'dekinden fersah fersah fazla olduğunu her zaman unuttuyordum. İçeride tuvalet olmasına yeni yeni alışıyordum. Otomatik klima olduğu hiç aklıma gelmemişti. Bu yüzden ayağa kalktım ve termostatu aramaya başladım. *Duvarların birinde olmalı*, dedim kendi kendime. Birkaç dakika sonra -bingo!- giriş kapısının yanında küçük bir girintinin içinde buldum. Soğuğu ayarladım, kokainime ve esrarıma geri döndüm.

Sihirliydi.

Fakat daha ilk sırayı burnuma çekmiştim ki bir ses duydum.

Yoksa bu?

Olamaz.

Lanet olsun, bu ses sanki...

Bill kendini verandanın kapısından içeriye attı, gözleri fal taşı gibiydi. O anda evin öteki tarafındaki odaların kapıları çarpıyordu ve sanki üç tane iri herif merdivenden aşağıya yuvarlanıyormuş gibi sesler çıkıyordu. Daha sonra Tony, Geezer ve Frank adında Amerikalı bir *roadie* soluk soluğa odaya geldiler. Frank dışında herkes yarı giyinikti, o hâlâ iç çamaşırlarıyla duruyordu.

Hepimiz birbirimize bakıyorduk.

Sonra hep bir ağızdan, "*Sirenler!*" diye bağırdık.



MAHALLE PAPAZINI ÖLDÜRMEK

Seslere bakılırsa lanet olası polis departmanının tamamı buraya doğru geliyordu. Enselenmiştik.

Siktir! Siktir! *Siktir!*

“KOKAİNİ ALIN! KOKAİNİ ALIN!” diye bağırmaya başladım.

Frank kahve masasına doğru dalışa geçti, kokain şişelerini kaptı, sonra daireler çizerek koşmaya başladı, saçları havaya kalkmıştı, ağzında hâlâ sigara vardı ve donu kıçının çatalına kadar geliyordu.

O anda bir şey daha hatırladım.

“OTU ALIN! OTU ALIN!”

Frank masaya doğru koştu ve büyük kâse dolusu otu kaptı, ama tam o anda kokaini elinden düşürdü. Bu yüzden yere çömeldi, her şeyi kollarına sığdırmaya çalışıyordu. Ben bunlar olurken kıpırdıyamıyordum bile. Kalbim sirenlerden üç kat hızlı çarpıyordu. Şimdi o kadar hızlı çarpmaya başlamıştı ki, göğüs kafesimden dışarı fırlayacağını sanmıştım.

B-b-b-b-b-b-bam!

B-b-b-b-b-b-bam!

B-b-b-b-b-b-bam!

Kendimi toparlayabildiğim zaman, Bill, Geezer ve Tony çoktan topuklamışlardı. Sadece ben, Frank ve Bolivya ordusunu aya kadar uygun adım çıkartıp geri getirebilecek miktarda kokain vardı.

“Frank! Frank! Bu tarafa, tuvalete doğru, çabuk,” diye bağırdım.

Frank bir şekilde kendini ve bütün uyuşturucuları ön kapı-

dan sadece birkaç adım mesafede olan tuvaletin içine atabildi. İçeri dalıp kapıyı arkamızdan kilitledik.

Lanet sirenler artık sağır edecek kadar yakından geliyordu.

Polis arabalarının frenlerini ve polislerin dışarı fırladıklarını duyduğum. Sonra bir telsiz cızırdaması ve sonra kapıya vurulma sesi.

BAM! BAM! BAM!

“Açın kapıyı!” diye bağırdı polis. “Hadi açın.”

O anda Frank ve ben panik içinde dizlerimizin üzerine çökmüştük. Kokainden önce kâsedan kurtulmaya çalışmıştık. Önce lavabodan tıkmaya, sonra tuvaletin içine atıp sifonu çekmeye çalıştık. Büyük hataydı. Lavabo ve tuvalet otu almıyordu, kahverengi ve yumrulu bir su çıkararak taşmaya başladılar. Bu yüzden banyo fırçasını kullanarak ittirdik. Fakat gitmeyecekti. Borular tıkanmıştı.

Üstelik daha kokainden kurtulmak zorundaydık.

“Yapabileceğimiz hiçbir şey yok,” dedim Frank’e. “Bütün kokaini burnumuza çekmek zorundayız.”

“Lanet olası aklını mı kaçırdın sen, ölürsün,” dedi.

“Hiç hapse girdin mi, Frank?” diye sordum. “Pekâlâ, ben girdim ve sana diyorum ki, oraya tekrar dönmem.”

Bu yüzden şişeyi açıp kokaini yere dökmeye başladım. Sonra yere uzandım, burnumu kokaine dayadım ve elimden geldiği kadarını burnuma çekmeye başladım.

BAM! BAM! BAM!

“Açın kapıyı, orada olduğunuzu biliyoruz.”

Frank sanki çıldırmışım gibi bana bakıyordu.

“Birkaç saniye içinde,” dedim ona, yüzüm parlak kırmızıy-

dı, bacaklarım titriyordu ve göz bebeklerim zonkluyordu, “kapıyı kırıp içeri girecekler ve biz hapı yutacağız.”

“Ah, adamım,” dedi Frank ve yere uzandı. “Bunu yaptığıma inanamıyorum.”

Dışarıdaki kapının yerinden söküldüğünü duymadan önce her birimizin altı-yedi gram kokaini burnumuza çekmemiz gerekiyordu.

“Şşşt, dinle,” dedim.

Tekrar etti: *tap, tap, tap, tap...*

Ayak sesi gibiydi...

Daha sonra ön kapının açıldığını ve bir kadının sesini duydum. Kadın İspanyolca konuşuyordu. Hizmetçi! Hizmetçi polisleri içeri almıştı. Hassiktir! Diğer şeyeyi de açtım ve tekrar burnumu yere dayadım.

Bir erkek, “Günaydın, bayan,” dedi. “Sarurım bu odadan birileri acil yardım düşmesine bastı.”

Burnuma çekme işini yarıda kestim.

Acil yardım düşmesi mi?

Hizmetçi tekrar İspanyolca bir şeyler dedi ve adam cevapladı, sonra koridorda iki kişinin ayak sesini duydum ve adamın sesi yükselmeye başladı. *Polisler içerideydi!*

“Genellikle tam burada, termostatin yanında durur,” dedi adam. “Evet, işte burada. Tam duvarın üstünde. Buna basınca aşağıya, Bel Air karakoluna sinyal gider ve biz her şey yolunda mı diye bakmak için buraya bir ekip göndeririz. Görünüşe göre birileri termostatu ayarlarken yanlışlıkla basmış. Bu sık sık olur. Sistemi kapatmama izin verin... İşte oldu, artık dönebiliriz. Eğer bir sorun olursa bizi aramanız yeterli. İşte numaramız. Ya

da tekrar düğmeye basın. Yirmi dört saat size cevap verecek birisi olur.”

“*Gracias*,” dedi hizmetçi.

Giriş kapısının kapandığını ve hizmetçinin mutfığa doğru gittiğini duydum. Ciğerlerimdeki bütün hava dışarı çıktı. Lanet olsun. Az daha yakalanıyorduk. Frank’e baktım, yüzünde beyaz tozdan bir maske vardı ve sol burnu kanıyordu.

“Yani?..”

“Evet,” diye kafa salladım. “Birilerinin Bill’e o sikik şeyi nasıl kullanması gerektiğini öğretmesi lazım.”

Sürekli enseleneceğim korkusu kokainin tek olumsuz etkisi değildi. Pratikte ağzımdan çıkan her kelimenin zırvalamadan ibaret olduğu noktadaydım. On beş saat boyunca dostlarıma onları dünyada her şeyden fazla sevdiğimi söylüyordum. Hatta ben ve Tony –günler, geceler boyunca hiç konuşmayan biz– birbirimize sarılıp, “Hayır, gerçekten, seni seviyorum... Seni *gerçekten* seviyorum, adamım,” diyorduk.

Yatağıma gider, normalden sekiz kat hızlı atan kalbimin yavaşlamasını bekler ve berbat bir düşüşe geçerdim. Kendime gelme anları o kadar kötüydü ki dua etmeye başlardım. “Tanrım, lütfen uyumama izin ver. Sana söz veriyorum, yaşadığım müdetçe bir daha kokain kullanmayacağım,” diyordum.

Sonra çenemde bir önceki gece çektiğim onca malın ağrısıyla uyanırdım.

Sonra bir çizgi kokain daha hazırlardım.

Bu şeyin hayatlarımızı bu kadar çabuk ele geçirmesi çok garip. Önce onsuz hiçbir şey yapamayacağımız bir noktaya geldik. Daha sonra da onunla bir şey yapamayacağımız noktaya.

Nihayetinde otun beni sakinleştiremediğini fark ettim. Böylece Valium'a başladım. Sonunda da eroine; Tanrı'ya şükürler olsun ki o şeyi hiç sevmedim. Geezer da denedi. Lanet olası şeyin mükemmel olduğunu düşünüyordu, ama aynı zamanda mantıklıydı. Bağımlı olmak istemedi. Frank, *roadie*, o kadar şanslı değildi ve eroin sonunda onu mahvetti. Frank'ten yıllardır haber almadım ve dürüst olmak gerekirse kurtulduğunu duymak benim için büyük bir sürpriz olur. Umuyorum başarmıştır, gerçekten umuyorum, ama eğer eroin sizi ele geçirirse genellikle bu sonunuz olur.

Vol. 4'ü yaparken hepimizin tıkanıdığı ve hareket bile edemediği zamanlar oldu. Bill için bu dönem *Under The Sun* şarkısını kaydettiğimiz zamandı. Davulları nihayet doğru çalmaya başladığında şarkının adını çoktan değiştirmiş, *Everywhere Under The Fucking Sun* yapmıştık. Daha sonra zavallı herif hepatite yakalandı ve neredeyse ölüyordu. Aynı zamanda Geezer böbreklerindeki sorun yüzünden hastaneye düştü. Hatta Tony bile psikolojik çöküntüdeydi. Albümü bitirdikten hemen sonra, Hollywood Bowl'da kısa süreliğine çaldık. Tony her gün mutlaka koka-in alıyordu; hepimiz alıyorduk, ama Tony sınıra gelmişti. Demek istediğim şu: O şey sizin bütün gerçekliğinizi değiştirir. Orada olmayan şeyleri görmeye başlarsınız. Tony bitmişti. Programın sonuna doğru sahneden çıkıp yere yığılmıştı. Doktor, "Aşırı yorgunluk," dedi.

Bir başka deyişle.

Kokain sesimi de tamamen mahvetti. Yüksek miktarlarda kokain kullandığınız zaman, bu beyaz yapışkan şey boğazınızdan aşağı süzülür, oraya yerleşir ve gırtlığınızı temizlemek için sürekli balgam atarsınız. Burun çekmek gibidir, ama çok daha derin ve yapışkandır. Bu meret boğazınızdaki mememsi şeyde,

yani küçük dil ya da benim her zaman söylediğim ismiyle kapakta büyük bir gerginlik yaratır. Her neyse, o kadar çok koka-in alıyordum ki, iki dakikada bir balgam çıkarmaya başlamıştım ve en sonunda benim kapağı yırttım. Sunset Marquis Otel’de yatağımda uzanıyordum ve birden onun kayıp cup diye boğazıma düştüğünü hissettim. Çok korkunçtu. Sonra lanet olası şey şişip bir golf topu kadar oldu. Şöyle düşündüm: *Tamam, buraya kadar, şimdi öleceğim.*

Bu yüzden Sunset Bulvarı’nda bir doktora gittim.

“Şikâyetiniz nedir, Bay Osbourne?” diye sordu.

“Kapağımı yuttum,” diye fısıldadım.

“Ne yaptınız?”

“Kapağım.”

Gırtlığımı işaret ettim.

“Bir bakalım,” dedi, lolipop sopasını ve küçük el fenerini çıkarttı. “Geniş açın ve *aaaa* deyin.”

Ağzımı açıp gözlerimi yumdum.

“Yüce Meryem aşkına,” dedi. “Tanrı aşkına, bunu nasıl yaptınız?”

“Bilmiyorum.”

“Bay Osbourne, küçük diliniz küçük bir ampul kadar şişmiş ve onun kadar da parlak. El fenerimi kullanmama bile gerek yok.”

“Düzeltebilir misiniz?”

“Sanırım,” dedi ve bir reçete yazdı. “Fakat yaptığınız her neyse, onu yapmayı bırakın.”

Bu bizim tıbbi sorunlarımızın sonuncusu değildi. İngiltere’ye

geri dönme zamanımız geldiğinde, hepimiz cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapmışımızdan korkuyorduk. Amerika'dayken yakalanmış olabileceğimiz egzotik bir hastalık hepimizi endişelendiriyordu. Hatırlıyorum, rutin vahşi gecelerimizin birinde, bir oteldeydik ve Tony koşarak içeri gelmişti, "Ahhh, çüküm, çüküm," diye inliyordu. Sorunun ne olduğunu sordum, bizimki bir hayranla takılırken aşağıya doğru baktığında kadından sarımsı bir sıvı geldiğini görmüş. Ölmek üzere olduğunu düşünmüş.

"Cerahat gibi değişik mi kokuyordu?" diye sordum.

"Evet," dedi, yüzü bembeyaz olmuştu. "Neredeyse kusacaktım."

"Hımm."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sarışın, dövme bir piliç miydi?" diye sordum

"Evet, ne olmuş?"

"Öyleyse bu her şeyi açıklar."

"Ozzy," dedi, sinirlenmişti. "Dalga geçmeyi bırak, bu ciddi bir durum. Neden bahsediyorsun?"

"Bak, ben doktor falan değilim," dedim. "Fakat sarı şeyin cerahat olduğunu sanmıyorum."

"Ne öyleyse?"

"Muhtemelen daha önce oraya soktuğum muz."

Bunu duyan Tony rahatlasa mı, endişelense mi bilemedi.

Tabii ki kanınıza bir şey bulaştırmamak için işi sağlama almanın bir yolu da penisilin iğnesi olmaktı. Bel soğukluğuna yakalandığım zaman bunu öğrenmiştim. O zamanlar etrafta ılıklı bir doktor tanımadığımız için, güvenlik iğnesini yaptırmanın tek yolu en yakındaki acil servise gitmekti.

Bu yüzden *Vol. 4*'ü tamamlayınca bunu yaptık.

Sonra Bel Air'ı terk ettik, yolumuzun üstündeki küçük bir Amerikan kasabasında, dönüş uçuşumuzdan önce birkaç küçük gösteri daha yaptık. O sahneyi hiç unutmam: Ben, Tony, Geezer ve neredeyse bütün yol tayfası –o gün Bill'in nerede olduğunu bilmiyorum– hastaneye yattık. Tabii ki kimsenin hasta kabul masasında oturan güzel pilice neden burada olduğumuzu söylemeye cesareti yoktu. Bu yüzden herkes bana, "Hadi Ozzy, ona sen söyle, sen umursamazsın, nasılsa lanet olası bir çılgınsın," diyordu. Fakat bir türlü şöyle diyemiyordum: "Merhaba, adım Ozzy Osbourne, ben hayranlarımla birkaç aydır düzüşüyorum, sanırım çüküm kopmak üzere, eğer mümkünse bende olan şeyi karıma geçirmemem için bir penisilin iğnesi vurabilir misiniz?"

Fakat geri dönüp uzaklaşmak için çok geçti.

Kız bana, "Probleminiz nedir?" diye sorduğunda, anında kıpkırmızı oldum ve ağzımdan şu kelimeler döküldü: "Sanırım kaburgamı kırdım."

"Tamam," dedi. "İşte fişiniz, üzerindeki rakamı görüyor musunuz? O rakam anons edildiğinde doktor sizinle ilgilenecek."

Benden sonra Geezer'ın sırasıydı.

Beni işaret ederek, "Onun nesi varsa bende de ondan var," dedi.

Sonunda doktor incelemeyi yaptı. Kimin ona gerçeği söylediğini bilmiyorum, ama kesinlikle ben değilim. Bu beyaz elbiseli herifin bana doğru geldiğini hatırlıyorum. "Sen de diğerleriyle birlikte misin?" diye sordu, ben de kafamı salladım. Sonra bana odasındaki Tony, Geezer ve yarım düzine İngiliz'i gösterdi; hepsi pantolonlarını indirmiş, bembeyaz kıçlarını penisilin iğneleri vurulsun diye havaya dikmişti.

"Sıraya geç."

İngiltere'ye geri döndüğümüzde eylöldü. O sıralar Bulrush Cottage'ı alma meselesini halletmiştik. Thelma, Elliot ve bebek eve çoktan yerleşmişlerdi bile. Bulrush Cottage'a gitmek beni hep çok güldürmüştü, çünkü adı Butt³⁵ Lane olan küçük bir kır yolu üzerindeydi. "Butt Lane'e," derdim ziyaretçilere, "İngiltere'nin kış deliğine hoş geldiniz."

O zaman zarfında kendisine oturmak için bir konut edinen sadece ben, Thelma ve bebek değildik. Ayrıca annem ve babam için de daha büyük bir ev almıştım. Her zaman olduğu gibi, Patrick Meehan işlerin maddi yönünü halletmişti; her ne kadar evimizin arka tarafındaki arazi satılığa çıktığında orayı da kendi paramızla satın almış olsak da. Aslında parayı Patrick Meehan'ın Tony'ye verdiği, sonra onun da bize hediye ettiği Rolls-Royce'u satarak elde etmiştik. Sanırım kendi paramızla ilk defa bir şey alıyorduk. Bugün bile neden öyle bir şey yaptığımızı bilmiyorum; belki Thelma'nın evrak işleriyle uğraşmasından dolayı olabilir. Thelma'dan bunu yapmasını ben istemiştım, çünkü araziyi bize satan çiftçi, karşı cinsin elbiselerini giyen biriydi ve ben onunla birlikte görölmek istemiyordum. Lanet olsun, adamım, herifi ilk kez gördüğümde hayal gördüğümü sanmıştım. Gür, çalı gibi sakalı olan bu adam traktörünü Butt Lane yolunda sürerken sırtında kadın elbisesi ve saçlarında bigudiler vardı. Onu diğer görüşümde, eteğini yukarıya kaldırmış işiyordu. Komik olan şeyse, kimsenin ona bakmamasıydı.

Tony ve Geezer da döndükleri zaman ev aldılar. Tony M6'nun diğer tarafında kalan Acton Trussel'dan bir yer aldı, Ge-

³⁵ (İng.) Popo. (ç. n.)

ezer Worcestershire'dan. Bill'in bir rock 'n' roll sığınağı satın alması biraz daha uzun sürdü. Bu arada Evesham'ın dışındaki Fields Farm denen yerden bir ev kiraladı. Üç yıldan kısa bir süre içinde pislik içinde yaşayan arka mahalle çocuklarından, milyoner kasaba beyefendilerine dönüşmüştük. Bu inanılmazdı.

Ve şehir dışında yaşamayı *seviyordum*.

Bir kere, Patrick Meehan'ın ofisinden gelen hediyelere yetecek kadar büyük bir yerim vardı. Örneğin iki metre yüksekliğinde doldurulmuş bir boz ayı. Ayrıca içinde küçük bir şömine olan çingene karavanı. Bir de çamaşırhanede yaşayan, Afrika'dan gelen Fred adındaki tropikal bir kuş. Fred çamaşır makinesinin mükemmel bir taklidini yapabiliyordu. Ya da en azından ben suratına bir tüfek dayayıp lanet olası sesini kesmesini söyleyene kadar yaptı.

Söylemeliyim ki Bulrush Cottage'a taşındıktan sonra Patrick Meehan'ın ofisinden istediklerim konusunda ölçüyü kaçırdım. Çocukken istediğim her şeyi aldım. Sonuç bir hangar dolusu elektrikli oyuncak araba, yarış pisti, müzik kutuları, masa futbolu, trambolinler, bilardo masaları, tüfekler, yaylar, katapultlar, kılıçlar, atariler, oyuncak askerler, meyve makineleriydi... Aklınıza gelebilecek her şeyi istedim. Silahlar en eğlenceli olanlarıydı. En güçlüsü beş fişek alabilen yarı otomatik Benelli marka tüfeğimdi. Bir keresinde doldurulmuş ayım üzerinde denemiştım. Kafası parçalanmıştı. Dostum, lanet olası manzarayı görmem gerekirdi. Yaptığım diğer bir işse, cansız mankenleri ağacın gövdesine bağlayıp şafakta idam etmektı. Bunu size samimiyetle söylüyorum, eğer uzun süre kullandıysanız uyuşturucu ve içkinin zihne verdiği zarar gerçekten çok korkunç. Kontrolden çıkmıştım.

Görünen o ki, bu kır evine taşındıktan sonra çözmem ge-

reken en önemli mesele uyuşturucu temin etmektir. Bu yüzden Amerika'dan tanıdığım bir torbacıyı arayıp hava postası yoluyla kokain şişelerinden göndermesini istedim. Bir sonraki Amerika turnesinde ödeme yapmak üzere anlaştım. İyi gelmişti, ama bütün gün köpek gibi postacının yolunu gözlüyordum. Thelma porno dergi falan beklediğimi düşünmüş olmalı.

Daha sonra mahallede bir uyuşturucu satıcısı buldum, bana gerçekten çok güçlü bir Afgan macunu bulabileceğini söyledi. Yalan da değildi. İlk içtiğim zaman neredeyse kafa üstü çakılacaktım. Kalın tabakalar hâlinde siyah reçinenin içinde geliyor ve bana bir hafta boyunca yetiyordu. Evime geldiklerinde, "Esrar mı? Hayır, ben esrar kullanmam. O şeyin bana hiçbir etkisi yok," diyenlerden daha fazla sevdiğim kimse yoktu.

Böyle diyenin hâli dumandı.

Uyuşturucuya bağışıklığı olduğunu iddia eden ilk kişi mahalle manavımız Charlie Clapham'dı. Eski kafalı biriydi ve benim iyi bir arkadaşım olmuştu. Yine bir akşam birlikte bardan çıktığımızda, Afgan macunu kutusunu çıkarttım ve bunu dene dedim.

"Hayır, o şeylerin bana hiçbir etkisi olmuyor."

"Hadi Charlie, bir kere dene, en azından benim için."

Kalıbı elimden kaptı ve ben daha ona bir şey diyemeden büyük bir lokma ısırıldı. En az on beş gram yemiş olmalıydı. Sonra yüzünü buruşturdu. "Öghh, bunun tadı berbat."

Beş dakika sonra, "Gördün mü, hiçbir şey olmadı," dedi ve eve gitti.

Ayrıldığında saat sabah bir civarıydı ve saat dörtte marketteki tezgâhının başında olması gerekiyordu. Fakat biliyordum ki normal bir iş günü geçirmesinin yolu yoktu. Onu birkaç gün

sonra gördüğümde bundan yeterince emin oldum; ceketimin koluna yapıştı: “Bana verdiğin o lanet olası şey de neydi? Markette vardığımda halüsinasyon görüyordum. Karavanımdan dışarı çıkamadım. Arka tarafta öylece havuçlarla yatıyordum, kafamın üzerine ceketimi çekmiş, çılgık atarak! Bir ara Marslılar indi diye düşündüm,” dedi.

“Bunu duyduğuma üzüldüm, Charlie,” dedim.

“Yarın gece gelip biraz daha alabilir miyim?” dedi.

Bulrush Cottage’ta çok nadir olarak kendi yatağında uyuyordum. Her gece o kadar fazla kullanıyordum ki, üst kata hiçbir zaman çıkamıyordum. Bu yüzden arabamda, karavanımda, oturma odasındaki piyanonun altında, stüdyoda ya da dışarıda, saman balyasının üzerinde uyuyordum. Kışın dışarıda uyuduğumda, mosmor bir yüz ve burnumda buz sarkıtlarıyla uyanmak benim için sıra dışı bir durum değildi. O zamanlar hipotermi diye bir şey yoktu.

Ne zaman o eve gitsem çılgınca şeyler oluyordu. Kafam her zaman dumanlıydı ve lanet olası tüfeğimin bana hiçbir faydası olmuyordu. Harika bir birleşim: Uyuşturucu ve tüfek. Çok güvenli bir durum. Bir keresinde arka bahçede elimde tüfekte çitlerin üzerinden atlamayı denedim. Emniyetini kapatmayı unutmuştum ve yere çarptığımda parmağım tetiğin üzerindeydi ve *BAM! BAM! BAM!* Neredeyse bacağımı uçuruyordum.

Bir yerlerimi koparmamış olmam gerçek bir mucize.

O günlerde hareket eden hiçbir şeyi vurmamıştım. Thelma’nın Triumph Herald’ından kurtulup yerine son model bir Mercedes aldığımız zamanı hatırlıyorum; Patrick Meehan’a yapılan başka bir aramadan sonra. Araba her zaman çizik içerisindeydi ve bunun neden olduğunu hiç çözemiyorduk. Ara-

bayı baştan boyuyordum, geceleri garaja koyuyordum, ama sabah kalktığımda üzerinde tekrar sıyrıklar ve çizikler oluyordu. Bu bana çok pahalıya mal olmuştu. Sonra arabaya ne olduğunun farkına vardım. Garajımızda yaşayan bir kedi ailesi vardı ve havalar soğuduğu zaman arabanın kaportasına çıkıyorlardı, çünkü orası güzel ve sıcaktı. Bu yüzden, bir gün, uzun bir turneden geldiğimde tüfeğimi aldım ve her tarafı alt üst ettim. İlk seferinde onlardan iki üç tanesini hallettim. Sonra her gün gelmeye devam ettim ve onları tek tek avladım. Fakat biliyor musunuz, bu benim en büyük pişmanlıklarımın biriydi; hayvanlara karşı vahşet. O kedilerden kurtulmak için başka yöntemler bulabilirdim, ama söylediğim gibi kontrolden çıkmıştım. Çok kötü bir hâldeydim; insanlar Bulrush Cottage demeyi bırakmış, onun yerine Vahşet Evi demeye başlamışlardı. O ismi bulan bendim; yine içkili olduğum bir gece ağzımdan çıkmıştı, fakat o zamandan sonra herkesin diline pelesenk oldu.

İnsanlar yine bize kalmaya geldiler, ama hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. Eski dostum Jimmy Phillips mesela, Polka Tulk'ta Bottleneck gitar çalan herif. İçkiden ve Afgan macunundan öyle bir kafayı bulmuştu ki, mutfak lavabomun içine sıçmıştı. Bir ara Birmingham'dan eski bir okul arkadaşım yeni karısıyla birlikte ziyarete gelmişti. Geldiklerinden bir gün sonrası, sabah korkunç bir baş ağrısı ve omzuma sarılı olan kıllı bir kolla uyandım. Sonra dostumun ben uyurken Thelma'yı ziyarete geldiğini düşündüm, yataktan dışarı fırladım ve aşağılık herife tam yumruğu yapıştırmak üzereydim ki, o anda gece ne yaptığım aklıma geldi. Gecenin bir yarısı işemek için kalkmış ve geri döndüğümde yanlış odaya girmiştim. Lanet olası tuhaf bir durumdu. Bu arada ben çırlıçıplaktım. Bu yüzden yerdeki pantolonumu kaptım,

hemen çarşafın altına girip orada giydim, sonra sendeleyerek tek söz etmeden tekrar kendi odama geri döndüm.

Onları bir daha hiç görmedim.

Zaman ilerledikçe olaylar iyice ılgınlaşmaya başladı. Bir ara –nedenini sormayın– sürekli doktor gibi giyiniyordum. Yardımcım, David Tangye giysileri benim için satın alıyordu. Bizi yollarda, içki, uyuşturucu, asitten uçmuş hâlde –ne ararsan vardı– yeşil, Amerikan tarzı doktor önlükleri giymiş ve boyunlarımızda stetoskopla bir bardan çıkıp diğere girerken görebilirsiniz.

Ara sıra, Led Zeppelin’den çocuklar beni ziyarete, Bulrush Cottage’a gelirlerdi. Aslında, Robert Plant çok uzakta oturuyordu ve ben de arada onu ziyarete gidiyordum. Hatırlıyorum, bir gece Plant’in evindeydim –Bel Air’dan döneli çok olmamıştı– ve ona yedi kart poker oynamayı öğrettim. Bu çok büyük bir hataydı. Ben kuralları açıklarken o bahislere başlamak istediğini söylemişti –“Sadece nasıl yapıldığını görmek için, bilirsin.”– ve bahsi artırmaya devam etti. Robert’ın floş royal açtığı, benim de ona elli paunt vermek zorunda kaldığım anın hemen öncesinde aptal olduğunu düşünüyordum.

Beni yolmuştu, yüz­süz piç.

Birkaç gece Led Zeppelin’le dışarı çıktıktan sonra, onların en az benim kadar çılgın olan davulcuları John Bonham’le takılmaya başladım ve zamanımızın çoğunu birbirimizi ıldırtmaya çalışmakla geçirdik. Bu benim için her zaman böyle olmuştu, bilirsiniz. İnsanları ılgınlığımla kazanmaya çalışırdım, tıpkı Birc-hfield Caddesi’ndeki oyun sahasında olduğu gibi. Fakat tabii ki maskenin arkasında çoğu zaman yaşlı ve üzgün bir palyaço oluyordu. Sanırım Bonham da aynıydı. Kendini lanet olası içkiyle

harcıyordu. Bir keresinde Matthew adındaki asistanını şoförlük yapması için yanıma alıp benim arabamla Birmingham'daki bir kulübe gitmiştik. Fakat dönme zamanı geldiğinde, Bonham o kadar dağıtmıştı ki, arabayı kendi arabası sandı, bu yüzden içeriden bütün kapıları kilitledi ve beni içeri sokmadı. Araba parkında durmuş, "John, bu benim *arabam*, kapıyı aç!" diye bağırıyordum.

"Siktir git," dedi pencereden, bu arada Matthew motorun devrini yükseltiyordu.

"John, Tanrı aşkına..."

"Siktir git, dedim."

"AMA BU BENİM ARABAM!"

Nihayet kafasına bir şeyler dank etti. "O hâlde lanet olası arabaya binmen gerekir, değil mi?" dedi.

Bütün yetmişli yılları sarhoş geçirmiş olmama rağmen, ehliyet almayı her şeyden çok istiyordum. Kahretsin, dostum, denedim. Bulrush Cottage'ta kalırken hatırlayamadığım kadar çok kez ehliyet sınavına girdim ve her seferinde başarısız oldum. Gözüm korkmuştu, bilirsiniz. İlk birkaç denemeden sonra sinirlerimi yatıştırmaya, Hand&Clever'a gitmeye başladım. Ama sınav memuruyla arabaya bindiğim anda göt suratlının tekine dönüşüp arabayı bok gibi sürmeye başlıyordum. Daha sonra problemin arabada olabileceğini düşündüm, Patrick Meehan'ın ofisini arayıp Mercedes'i Range Rover'la değiştirmesini istedim. Bu da işe yaramayınca Jaguar istedim. Fakat araba 12 silindirliydi ve ne zaman ayağımı pedalın üzerine koysam kendimi çitlerde buluyordum.

Sonunda sınava bir Roller'la girdim.

Bu da işe yaramadı.

Doktora gittim ve beni sakinleştirmesi için ilaç istedim, o da bana sakinleştirici bir ilaç yazdı. Kutuda "ALKOLLE BİRLİK-TE ALMAYIN" yazıyordu. Bu boğaya kırmızı bayrak göstermek gibiydi. Yine de günde üç ya da dört kadehi geçmemeye çalışıyordum. Ne yazık ki bu, Afgan'ı iki katına çıkarmama sebep oldu. Güzel haber test memuruyla arabaya bindiğimde korkmamamdı. Kötü haberse trafik ışıklarında ilk durduğumda uyuyakalmam. Bundan sonra sınavlara girmeyi bıraktım, ama yine de sürmeye devam ettim. Ne zaman birine sürmesi için arabayı versem, "Daha ehliyet almadın mı?" diye sorardı ve ben, "Ya, evet, elbette aldım," derdim.

Yalan da sayılmazdı.

TV ehliyetim³⁶ vardı.

Fakat şansımı çok fazla zorlamak istemiyordum, bu yüzden etrafta gezebilmek için başka yollar aramaya başladım.

Bu yüzden bir at edindim.

Şu an genel olarak atlarla aram pek iyi değil, çünkü onları durdurabileceğiniz bir fren yok ve kendilerine ait beyinleri var. Fakat Hand&Clever'a çim biçme makinesi üzerinde gidip gelmekten sıkılmıştım. Bu yüzden bir satıcıya gittim ve, "Selam, bana biraz tembel bir at bulabilir misin?" diye sordum.

Birkaç gün sonra, bu piliç bana bembeyaz, kısırlaştırılmış bir beygir getirdi –hayaları doğranmış bir erkek–, adı Turpin'di. "Çok sakindir," dedi, "size hiç sorun çıkartmaz; bir tek kamyonların havalı kornaları gibi ıslık seslerinden çok fazla hoşlanmaz, fakat zaten buralarda da öyle bir ses olmaz."

36 İngiltere'de TV'deki bir programı izlemek ya da kaydetmek için sahip olunması gereken belge. (yay. n.)

"Tabii ki hayır, buralar oldukça sessizdir," dedim.

Sonra Patrick Meehan'ın ofisini aradım ve ondan hayvanı beslemek için arpa istedim. İşte olmuştu: Bu tembel atın gururlu sahibiydim. Onu yolun üst tarafındaki çiftlikte tutuyordum çünkü orada küçük bir otlak ve onu besleyip ahırını temizleyecek birileri vardı.

Tabii ki, Turpin'e bindiğim anda kendimi John Wayne gibi hissettim. Onu Butt Lane'de bir aşağı bir yukarı sürüyor, bir kovboy şapkası ve LA'den aldığım deri tişörtü giyiyor, *Rawhide* filminin müziğini mırıldanıyordum. Birkaç gün sonra kendimi eyerde daha rahat hissetmeye başlayınca, bir öğle vakti atla birlikte Hand&Clever'a gidip oradakilere atımı göstermeye karar verdim, biraz gösteriş yapacaktım. Butt Lane yolundan aşağıya dıgıdık dıgıdık iniyorduk. Yaz zamanıydı ve Hand&Clever'ın dışına küçük piknik masalarından koymuşlardı, orada muhakkak beni görececek birileri olacaktı ve oraya vardığımda herkesin ağzının nasıl bir karışık kalacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Dıgıdık dıgıdık gidiyordum.

İki dakika sonra oraya vardım.

Tabii ki herkes dışarıda yarım litrelik biralar ve domuz kızartmalarıyla oturuyordu ve bu güzel beyaz atı gördüklerinde, *oooo, vavy* sesleri yükselmeye başladı. Turpin'i durdurmak için dizginlerini çekip inmeye davrandım. Fakat tam bacağıma eğerin üzerinden atacakken bir süt dağıtım kamyonu köşeyi döndü verdi. Başta onu görmezden geldim –kamyon her hafta buradan geçiyordu–, sonra birden kafama dank etti. *Umarım bu kamyonun havalı kornası yokt...*

TTTSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSS sesi yükseldi kamyonndan.

Kamyonndan o ses çıktığı saniyede, Turpin'in kulakları geriye yattı ve lanet olası hayvan sanki ulusal bir şampiyonmuş gibi yerinden fırladı. Başta kamyonun olduğu tarafa doğru koşmaya başladı, bense üzerinde bir ayağım dışarıda, hayatım için eyere tutunur bir hâldeydim; kovboy şapkam boynumdan sarkıyordu. Sonra at ters yönde gittiğini fark etti ve dönüp dört nala çiftliğe doğru koşmaya başladı. Hayvan inanılmaz bir hızla ve telaşlı bir şekilde Hand&Clever'ın yanından geçti; dışarıda oturan insanların yüzleri silikleşmişti. Bu arada ben, "Duuuurrrrrr, lanet olası hayvan, duuuuurrrrr!" diye çığlık atıyordum. Çayırına döndüğünde tam olarak böyle yaptı; birden durdu ve beni hem kendisinin hem de çitlerin üzerinden fırlattı.

Bir sığır tezeğinin içine iniş yaptım.

Bundan sonra Turpin'in yeni bir sahibi oldu.

Bundan birkaç gün sonra mahalle papazını öldürdüm. Ya da en azından öyle yaptığımı sandım.

Bu bir kazaydı.

Bilirsiniz, o günlerde, kırsal yerlerde mahalle papazları evlere ziyaretler yapardı. Sizi gelip görmeleri için bir nedene ihtiyaçları yoktu. Sadece kapının çalındığını duyardınız ve açtığınızda karşınızda sizinle havadan sudan konuşmayı bekleyen, cüppeli ve tasmalı bir rahip duruyor olurdu.

İşte böyle bir gün, ben aşağıda bardayken, mahalle papazı Bulrush Cottage'a böyle bir ziyarette bulunmuş ve Thelma da onu içeriye bir fincan çay içmek için davet etmişti. Sorun şu ki, evimiz bir mahalle papazını ağırlayabilecek şekilde tasarlanmamış-

tı –her yerde bira şişeleri, tüfekler ve marihuana tütürme çubukları vardı– ve Thelma’nın ona yiyecek olarak ne ikram etmesi gerektiği hakkında hiçbir fikri olmadığından en sonunda bir teneke kutu içinde iğrenç görünümlü bir kek parçasını bulana kadar mutfağı didik didik etmişti. Daha iyi bir seçeneği olmadığı için, görüntüde bile bok gibi tadı olduğu belli olan kekten bir dilim kesmişti.

Fakat Thelma’nın unuttuğu şey, uyuşturucu satıcının geçen hafta bana verdiği ne idüğü belirsiz Afgan macunuydu. Bayat gibiydi ve tütürmesi berbattı, fakat hâlâ eskisi kadar sağlamdı. Onu ziyan edeceğime kekin içine katıp pişirmeyi tercih etmiştim. Yumru o kadar şişmişti ki malzemenin içinde %80 macun %20 kek vardı. Tadına baktığımda neredeyse kusacaktım.

Thelma’ya, “Bu tenekeyi görüyor musun? Kimsenin buna dokunmasına izin verme,” dediğimi hatırlıyorum.

Keşke beni dinlemiş olsaydı.

Bütün bildiği bunun, üzerinde kurukafa işareti ve içinde bir miktar kek olan teneke bir kutu olduğu ve içindekini papaza ikram edebileceğiydi. Bu yüzden papaza bir dilim vermişti.

Bardan döndüğümde onun son dilimi de ağzına atıp yuttuğunu gördüm. İçeri girdiğim anda önündeki boş tabağı ve etrafa saçılmış kırıntılar gözüme ilişti. Bunun kötü haber olduğunu biliyordum.

“Gerçekten de çok lezzetliydi. Çok teşekkür ederim, Bayan Osbourne, zahmet olmazsa bir dilim daha alabilir miyim?” diyordu papaz.

“Hiç problem değil,” dedi Thelma.

“Thelma daha fazla kekimiz kaldığını sanmıyorum,” dedim.

“Evet, var, John, mutfakta,” dedi.

“DAHA FAZLA KEKİMİZ YOK!” dedim.

“Tüh, sorun çıkarmak istemezdim,” dedi papaz ve ayağa kalktı. Sonra alnına peçeteyle vurmaya başladı. Ardından da komik bir renge büründü. Bir sonraki aşamayı gayet iyi biliyordum. Malum, uyuşturucuyu yemek onu tüttürmekten çok daha farklı sonuçlar doğurur; sadece kafanızı etkilemekle kalmaz, tüm vücudunuzu etkiler. En ufak bir ısırik bile sizi en yukarılara uçurmaya yeter.

“Aman Tanr... Sanırım biraz değişik...”

BOOM!

“Hassiktir! Papaz düştü!” diye bağırdım ve hâlâ nefes alıyor mu diye bakmak için ona doğru koştum. Sonra dönüp Thelma’ya baktım. “Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Adam ölecek, sana keke dokunmamanı söyledim, az önce bir fili bile devirecek kadar Afgan macunu yedi,” dedim.

“Kekin uyuşturucu olduğunu nereden bilebilirdim?”

“Çünkü sana söyledim!”

“Hayır. Söylemedin.”

“Tenekenin üzerinde kurukafa var.”

“Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Thelma.

“Onu buradan götürmeliyiz, yapmamız gereken bu. Bacağından tut,” dedim.

“Nereye götürüyoruz?”

“Evine.”

Papazı arabasına taşıdık, arka koltuğa yerleştirdik, torpido gözünden adresini bulduk ve onu evine götürdük. Soğumaya başlamıştı, dürüst olmak gerekirse onun gidici olduğunu düşü-

nüyordum; buna rağmen gün boyunca içtiğim için düzgün düşündüğümü söyleyemem. Tüm bildiğim, adamın ruhban sınıfından olmasının bile işine yaramayacağı, karışımından aldığı miktarın onu öldürebileceğiydi. Fakat kendimi telkin etmek için sürekli olarak, onun korkunç bir baş ağrısıyla uyanacağını, sonra da düzeleceğini söylüyordum.

Evine vardığımda onu arabadan çıkardım ve ön kapısının merdivenlerine dayadım. Eğer aklım biraz yerinde olsaydı, arabadan parmak izlerimi silerdim, fakat olanlar için kendimi çok kötü hissediyor ve kendimi iyileşeceğine inandırmaya çalışıyordum; dürüst olmak gerekirse buna ben bile inanmıyordum.

Yine de, bütün geceyi ayakta ve sirenleri bekleyerek geçirdim. Papazı muayene ettikleri anda gecenin bir yarısı kapısını çalacakları ilk kişi kesinlikle ben olurum. Benden başka kim bir papaza uyuşturucudan yapılmış bir dilim kek verirdi ki? Fakat o gece hiç siren duymadım. Ertesi gün de.

Daha çok gün geçti. Hiçbir şey olmadı.

Suçluluk duygusundan aklımı kaybetmek üzereydim. Thelma da öyleydi.

Fakat papazın evinin yakınlarına dahi gitmek istemiyordum. Bu şüphe çekerdi. Bu yüzden ne zaman Hand&Clever'a gitsem sürekli soruşturma yapıyordum. Her gün, "Birileri papaza mı çarptı?" diye soruyordum. "Papaz iyi bir herif, değil mi? Onun pazar ayininin neye benzediğini merak ediyorum." Sonunda birileri onun hasta olabileceğini, çünkü bir süredir kiliseye uğramadığını ve kimsenin onu görmediğini söyledi.

İşte bu, diye düşündüm. Onu öldürdüm. Sanırım gidip teslim olmalıyım. "Bu bir kazaydı, sayın Hâkim," dediğimi düşündüm

yargıca. "Çok, çok korkunç bir kazaydı, geçen hafta meydana geldi."

Bir gün bara gittiğimde oradaydı, cüppesini giymiş, barda oturuyor, kızılık suyunu yudumluyordu.

Herifi neredeyse kucakladım ve öptüm.

"Ah, merhaba, Peder," dedim. Kafam da rahatlanan verdiğini huzurla hafiflemişti.

"Bay Osbourne. Çok komik bir şey oldu, biliyor musunuz? Sizin evden kendi evime nasıl gittiğimi hatırlayamıyorum, ertesi sabahsa korkunç bir nezleyle uyandım," deyip elimi sıktı.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm, Peder."

"Evet, evet, bu griple uğraşmak çok zor iş."

"Eminim öyledir."

"Daha önce hiç böyle grip olmamıştım."

"Yine de sizi daha iyi gördüğüm için mutluyum."

"Biliyor musunuz, üç gün boyunca hayaller gördüm, hayatım boyunca yaşadığım en garip deneyimdi; Papaz Evi'nin bahçesine Marslıların inip orada tombala oynadıklarından emindim neredeyse."

"Bu çok korkunç, Peder, umarım şimdi daha iyisinizdir."

"Evet, çok daha iyiyim, teşekkür ederim. Gerçi bu hafta üç kilo almış olmalıyım, inanılmaz derecede aç hissediyordum."

"Dinle, Peder, eğer kilise için yardımım dokunabilirse, lütfen haberim olsun," dedim.

"Ah, çok nazıksınız, acaba kilisede org çalabilir misiniz?"

"Eee, sanmıyorum."

"Fakat siz popüler bir grupta çalışıyordunuz, değil mi?"



1982'de, Maui'de evlenirken. O kekin
İçinde yedi şişe Hennessy vardı; daha
sonra otel koridorunda kendimden
geçtim. Nikâhın çoktan tamamlanmış
olması iyi oldu.



Natıralar için sivri dişler!



1983'te o kadar
çok uyuşturucu
kullanıyordum ki başka bir
gezegendeydim. Aimee bu
yüzden bir uzay kostümü
giyiyor olmalı.



Güzel kızlarımla.

Harley Sokağı'nda bazı
harika diş hekimleri var.



Yine bir berbat-saç günü. *Bark at
the Moon* için reklam çekimi.

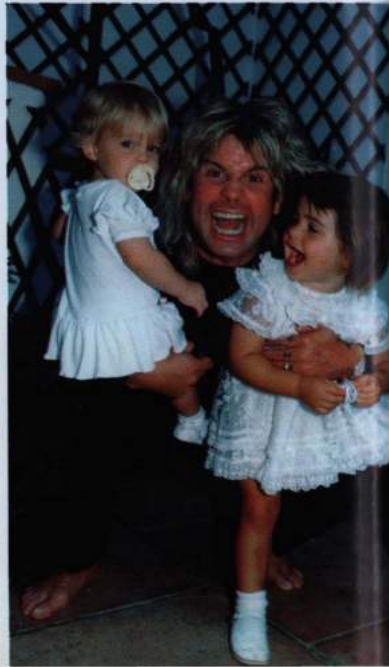


Kelly'yle yolculuk.



Altta solda: Evcil eŖeğim Sally'yle. Outlands Cottage'ıta bizimle yaŖar ve benimle TV izlerdi.

Altta sağda: Kelly ve Aimee'yle.





Önce...

...Siden birinci s...

...Sonra



Kafamdakileri boşaltırken.

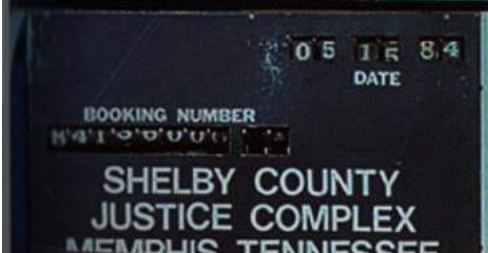


Konsere çıkmamak için
saçımı kestirmiştim.
Sharon beni yine de
yolladı.



Hanımefendiden birinci seviye azar yedikten sonra.

Memphis'ten bir kartpostal.





Mötle Crüe'yla sakın bir başka gece.

Queen Elizabeth 2'de, sıkıntıdan patlarken. Sharon, Jack'e hamileydi, bu yüzden uçağı binemedik.



MAHALLE PAPAZINI ÖLDÜRMEK

“Evet.”

“Grubun adını söyler misiniz?”

“Black Sabbath.”

“Ya,” dedi Peder ve bir süre kaşlarını çattı. Sonra bana bakıp şöyle dedi: “Bu oldukça tuhaf bir isim, değil mi?”

Son Çok Yakın

Sonraki Black Sabbath albümünü Tanrı'nın unuttuğu bir yerdeki tekinsiz bir evde kaydettik. Bu harika fikir kime aitti bilmiyorum, ama kesinlikle bana ait değildi. Yerin adı Clearwell Kalesi'ydi, Galler sınırındaki Dean Ormanı'nun içindeydi ve ilk günden ödümüz koptu. Bir hendeği, kale kapısı, odalarında cebinlikli karyoları, her yerde büyük şömineleri, duvarlarda hayvan kafaları ve prova odası olarak kullandığımız büyük, küf kokulu bir zindanı vardı. 1728 yılında, eski Tudor malikânesinin alanına inşa edilmişti ve çevredekiler geceleri koridorlarda kafasız şekillerin inleyip ağladığını söylemişti. Tabii ki hepimiz bunlara gülüp geçtik, ama eşyalarımızı yerleştirir yerleştirmez ağlamaları duymaya başladık. Bu durum en azından albümün üzerimizde oluşturduğu baskıyı azaltmıştı. Duvarları kılıçlar ve zırhlarla dolu bu korkunç odalarda yalnız uyumak bizi tekrar milyonlar satacak bir albüm yapmaktan daha çok tedirgin ediyordu. Bu gibi durumlarda bizler Karanlığın Lordları'ndan çok Ödlekliğin Lordları gibiydik. Noel'de Philadelphia'da *Şeytan*'ı izlemeye gittiğimiz zamanı hatırlıyorum: O kadar korkmuştuk ki etkisinden kurtulmak için hemen ardından *Üçkâğıtçılar*'ı izlemiş-

tik. Yine de aynı odada uyumak zorunda kalmıştık, çünkü neredeyse aklımızı kaçırarak kadar korkmuştuk. Çok komik, çünkü yıllar sonra Linda Blair –o filmde içine şeytan giren çocuğu canladırır kız– Deep Purple’den dostum Glenn Hughes’la çıkmaya başladı. Müzisyenlerden hoşlandığına şüphe yoktu. Ted Nugent’la bile çıktı. Ama bana yaklaşılamıyordu.

Mümkünü yoktu.

Clearwell Kalesi yeni albümü kaydetmek için lanet olası tek seçenek değildi. Başlangıçta plan Bel Air’daki malikâneye gidip yeni albümü kaydetmekti, ama LA’de kayıt yapamayacağımızı anladık, çünkü Stevie Wonder stüdyodaki en beğendiğimiz kayıt odasına devasa bir *synthesizer* yerleştirmişti. Bu nedenle fikir rafa kaldırıldı. Muhtemelen de iyi oldu, çünkü en son LA’de kayıt yaptığımızda kendimizi kokainden neredeyse öldürecektik. Bu arada, Clearwell Kalesi’ndeki tek tehlike de kendimizi kordudan öldürmekti.

Elbette bunun olması için elimizden geleni yaptık.

Eşek şakaları ilk günden itibaren başlamıştı bile. İlk suçlu bendim. Sekiz kanallık kayıt cihazına bandı yerleştirip sesi sonuna kadar kapatırsam parça sonunda ÇA-ÇANK-ÇİNK sesleri çıkarmaya başladığını fark ettim; sesler duvarlarda yankılanıyordu. Ben de makineyi Tony’nin yatağının altına yerleştirdim. Gece boyunca zindanda birbirimizin canını sıktıktan sonra, Tony yatağına gitmeden önce gizlice odasına girdim ve çalma tuşuna basıp sesi iyice kısıtım. Hemen dışarı çıkıp yandaki odaya saklandım.

Nihayet Tony’nin odaya girdiğini duydum.

Bekledim.

Ardından her yer zifiri karanlık olana kadar kaledeki

tüm ışıklar teker teker söndü. Ara sıra çatıdan gelen çatırtılar ve rüzgârdan tıkırdayan pencerelerin sesini saymazsak ürkütücü bir sessizlik vardı.

Bekledim.

Bekledim.

Ardından, karanlığın içinden: ÇA-ÇANK-ÇİNK.

Odadan gelen tek ses, "AAAAAAHHHHHHH!" feryadı eşliğinde Tony'nin gürültüyle yataktan sıçraması oldu. Ardından kapı ardına kadar açıldı ve Tony iç çamaşırlarıyla çığlıklar atarak dışarı fırladı: "Lanet olası odamda bir şey var! Lanet olası odamda bir şey var!"

Günlerce güldüm.

Fakat kale aklımızı dağıtmış olsa da şarkıları yazma konusunda hiç faydası dokunmadı. Sorun, Vol.4'ün Black Sabbath standartlarına göre bir klasik olmasıydı. Bu da, bizim başka bir klasik ortaya koymak istediğimiz anlamına geliyordu. Ama durumu kontrol edemezsiniz. Bir noktaya kadar, doğru zamanda doğru yerde olmanız gerekir. Yani, Michael Jackson'ın kendi kendine otururken, "Biliyor musunuz, seneye *Thriller* isimli bir albüm yapacağım, her parça mükemmel olacak ve albüm her hafta milyonlar satacak," dediğini hiç sanmıyorum. Böyle bir şeyi planlayamazsınız.

Ayrıca, piyasaya insanların mükemmel bulduğu birkaç albümle çıkan ve sonrasında birbiriyle aynı iğrenç işleri yapan gruplardan olmak istemiyorduk. Hiçbirimiz 1969'da Star Club'dan döndüğümüzden beri hayatımızın nasıl değiştiğine inanamıyorduk. Sanırım hepimiz bir gün uyanıp her şeyin bittiğini ve küçük numaramızın artık işe yaramayacağını görmeyi beliyorduk.

Kişisel olarak benim en büyük korkum, hayranlarımızın istediği şeylerden çok uzaklaşmaktır. Demek istediğim, sonsuza kadar *Iron Man* yapmaya devam edemeyeceğimizi biliyordum. Kendimize meydan okumalıydık; her parçaya nefesli enstrümanlar ekleyemez, caz zırvaları koyamazdık. Grubun adı Black Sabbath'tı ve bizlere Black Sabbath dendiği sürece farklı şeyler yapmamız hoş karşılanmayacaktı.

Bu, filmlerde Batman'i oynayan adam olmak gibiydi. Çok büyük bir aktör olabilirdi, ama bir sonraki filmde eşcinsel bir garsonu oynasa film boyunca insanlar, elbiselerini ne zaman çıkarıp üzerine derileri geçirecek ve camdan dışarı fırlayacak diye beklerlerdi.

Bu yüzden dikkatli olmak zorundaydık.

Dürüst olmak gerekirse Clearwell Kalesi'ndeki ilk birkaç gün ne yapacağımızı bilmiyorduk. Tony ilk kez yeni bir şeyler ortaya koymakta zorlanıyor gibiydi. Bu da elimizde hiç *riff* yok demektir. Eğer *riff* olmazsa şarkı da olmazdı. En sonunda bizi kurtaran Golden Earring isimli bir Hollandalı grup oldu. Son albümleri *Moontan*'i dinlerken Tony'nin aklına bir şey geldi. Birkaç gün sonra zindana girip *Sabbath Bloody Sabbath*'ın *riff*lerini çalmaya başladı. Daha önce de söylemiştim; ne zaman Tony'den artık bir şey çıkmayacağını düşünsek, tekrar bir şeyler buldu ve *daha iyisini* buldu. O andan itibaren tikanıklığımız geçti.

Bu da bizim için büyük bir rahatlama oldu.

Ama o lanet kalede hâlâ konsantre olamıyorduk. Birbirimizin canını o kadar çok sıkıyorduk ki hiçbirimiz doğru dürüst uyuyamıyorduk. Öylece gözlerimiz fal taşı gibi açık hâlde yatıp, boş zırhların odamıza dalarak kıçımıza bir hançer saplamasını bekliyorduk.

Seansların da yararı olmuyordu. Ne düşünüyorduk bilmi-

yorum, çünkü o tarz şeyler gerçekten tehlikeli. Bardağı kimin ittiğini bilemiyorsunuz, sonra da kendinizi annenizin teyzesi Sally'nin, kafasında bir çarşafla arkanızda dikildiğine inandırıyorunuz. Eğer bunu bir zindanda yapıyorsanız daha da kötü oluyor.

En çok Tony şaka yapıyordu. Bir keresinde dolapta terzinin eski mankenini bulmuştu. Üzerine kadın elbisesi giydirip peruk takarak Bill ve Geezer bardan dönerken üçüncü katın penceresinden atmıştı. Neredeyse altlarına yapıyorlardı. Bill geriye, yola doğru öyle hızlı koştu ki, bölgenin hız rekorunu kırmış olmalı. Başka bir sefer de –buna tanık olmadım, ama bana bir başkası anlattı– Tony ses teknisyenlerinden birisinin odasındaki maket yelkenliye beyaz bir ip bağlamış ve ipi kapının altından dolastırıp diğer odaya uzatmış. Sonra teknisyenin odaya gelip yalnız kalmasını beklemiş ve ardından ipi hafifçe çekmiş. Teknisyen kafayı kaldırmış ve orada tozlu şömine rafı üzerinde –raf iki tane canavar heykeli üzerinde duruyordu– kendi kendine hareket eden maket bir gemi görmüş. Odadan kaçmış ve bir daha oraya girmeyi reddetmiş.

Ama en kötüsü de Bill'in başına geldi. Bir gece elma şarabını içti ve koltukta uyuyakaldı. Bir boy aynası bulduk ve üzerine eğdik, yüzünden birkaç santim uzaktaydı. Sonra uyanana kadar onu dürttük. Gözünü açtığı anda tek gördüğü kendini izleyen kendisiydi. Bugüne kadar kocaman bir adamın o kadar yüksek sesle haykırdığına bir daha şahit olmadım. Cehennemde uyanıldığını düşünmüş olmalı.

Bundan sonra Bill yatağında bir hançerle uyumaya başladı.

Sonunda şakalar çığırından çıktı. İnsanlar odalarında uymak yerine geceleri evlerine gitmeye başladı. İşin komik tarafı, Clearwell Kalesi'nde başımıza gelen ve gerçekten tehlikeli olan

tek şey, benim kafam iyiiken çizmelerimi ateşe uzatarak uyumamdı. Tüm hatırladığım, gecenin üçünde bacağımın ucunda tuhaf bir hisle uyandığım ve alev almış çizmelerle zıplayarak, çığlık atarak hoplayarak odada söndürmeye yardımcı olacak bir şeyler aradığımdı. Herkes çok eğlenceli olduğunu düşünmüştü.

Geezer bana bakıp sadece, “Ortalığı biraz aydınlat, Ozzy,” dedi.

Ama gülümsemesi kısa zamanda kayboldu; bir köz çizmeden fırlayıp halıyı ateşe verdi. Tüm söyleyeceğim, Bill’in davul setinin arkasına sakladığı elma şarabı tenekesine şükrettiğimiz. Dürüst olmak gerekirse ateşi söndürmesine çok şaşırmıştım. Elma şarabının tadına bakmıştım, yani molotofkokteyli gibi alev almasını bekliyordum.

Clearwell Kalesi’nden ayrıldığımızda albümün büyük bir kısmını yazmıştık. Bu yüzden, albümü bitirmek için Londra’nın kuzeyinde, Willesden Anayolu’nun üzerindeki Morgan Stüdyoları’na gittik.

Morgan Stüdyoları o dönemde oldukça meşhurdur, bu yüzden ne zaman orada iş yapmanız gerekse başka gruplarla karşılaşmıştınız ve genellikle biraz gülüp eğlenebileceğiniz, dart oynanan ve alkollü içki servisi yapılan küçük kafeye giderdiniz. Bu sefer yanımızdaki stüdyoda çalışan gruba merhaba demeye gittiğimde hayal kırıklığına uğradım, Yes buradaydı. Biz stüdyo dörtte albümümüzü yaparken onlar da stüdyo üçte *Tales from Topographic Oceans*’ı kaydediyorlardı. Hippiydiler ve çalışma alanları “dünyevi” gözüksün diye karton inekler getirmişlerdi. Daha sonra o ineklerin elektrikle çalışan memeleri olduğunu öğrendim. Ayrıca yanlarında saman balyaları, beyaz çitler ve köşede çocukların oynayacağı türden küçük bir ahırları

da vardı. Kendi kendime, “Ben de Geezer’ın tuhaf olduğunu sanırdım,” dedim.

Orada geçirdiğimiz süre boyunca kafede Yes grubundan gördüğüm tek kişi tam bir klavye yıldızı olan Rick Wakeman’dı. Sırtında bir büyücü peleriniyle ışık hızında çaldığı Moog sololarıyla çok meşhur olmuştu ve Yes’te çalan tek normal adamdı. Aslında daima kafedeydi –genellikle sert şeyler içerdi– ve o elektrikli inek saçmalığıyla bir alakası yoktu. Masasından kalkıp benimle dart oynardı.

Rick’le beraber orada bayağı eğlendik; bugün de hâlâ arkadaşız.

Adam doğuştan masalcıydı. Onunla takılmak sanki bir komedyenle takılmak gibiydi. Bir keresinde bana eğer aşırı hız yaparken polis tarafından yakalanır ve adı sorulursa diye ismini resmen Michael Schumacher olarak değiştirdiğini söylemişti. Sonrasında polis siktir git deyip ehliyetini görmek istediğinde doğruca çıkarıp gösterecekti. Polislerle dalga geçme azmine hayran olmak işten değil.

Yaklaşık otuz tane Roller ve Bentley’den oluşan bir koleksiyonu vardı; buna rağmen onları sürüp sürmediğini bilmiyordum, çünkü ne zaman görsem zil zurna sarhoş oluyordu. Neredeyse benim kadar kötüydü. Birkaç sene sonra üst üste kalp krizi geçirdi ve her şeyi bırakmak zorunda kaldı.

Suratına bakarak Rick’in *Tales from Topographic Oceans*’tan patlarcasına sıkıldığını söyleyebilirdiniz. Ondan duyduğum en komik hikâyelerden biri de Yes’in o albüm turnesinde geçiyordu. O sekiz saatlik doğaçlamalardan birinin ortasında öyle bunalmış ki *roadie*’lerden birine kendisine köri getirmesini söyleyip, klavyesinin başında büyücü pelerininin altına sakladığı tavuğunu yiyip sigarasını içmiş.

Bu olaydan sonra Yes'te uzun süre kalmadı.

Her neyse, Morgan Stüdyoları'nda çalışmaya devam ettiğimiz, Rick'in normalden fazla sıkkın olduğu bir gün, ona stüdyo dörde gelip yeni parçalarımızı dinleyip dinleyemeyeceğini sordum. Ona ARP 2600 *synthesizer*'da *Sabbra Cadabra*'yı çaldığımı hatırlıyorum. Orada dikilmiş, Rick beni izlerken tek parmakla *riff*'leri katlediyordum: da-da-da, da-da-da-da. Nihayetinde ben çalmayı bitirdiğimde, Rick, "Hımm, belki böyle çalınsa daha iyi olabilir," dedi ve klavyeye eğildi: dili-dili-dili-dili-dad, dili-da. Parmakları o kadar hızlıydı ki, yemin ederim bir tanesini bile göremiyordum.

Hemen, "Bunu albüme de çalabilir misin?" diye sordum ve ona her zamanki ücretini ödediğimiz sürece çalmaktan keyif alacağını söyledi.

"Ne kadar?" diye sordum.

"İki litre en sertinden."

Rick dışındaki tüm Yes üyeleri keşişler gibi yaşıyordu. Et yemezlerdi. Her gün yoga dersleri varmış. Asla kafayı çekmezlerdi. Yaptıkları tek rock 'n' roll zımbırtısı esrar içmektir; bende her zaman olduğu gibi Afganistan'dan yeni gelmiş mal vardı ve olağanüstüydü. Gerçekten sert bir şeydi. O günlerde kendimi esrar gurmeleri olarak görüyordum ve Yes'in fikrini almak istemiştım. Böylece bir sabah bir miktar esrarı stüdyoya götürdüm ve Yes'e büyük bir parça ikram ettim. Nedendir bilinmez, o gün sadece Rick orada değildi.

"Alın, millet," dedim. "Bundan bir parça sarın."

Hemen deneyeceklerini söylediler.

Stüdyo dörde döndüm ve bir miktarını kendim sardım, ikinci vokallerin bir kısmını kaydettim, birkaç yudum alkol almak

için kafeye gittim, geri döndüm, kendime bir tane daha sardım ardından Yes'in neler yaptığına bakmaya gittim.

Ama stüdyo üçe girdiğimde içerisi boştu.

Resepsiyon masasındaki fıstığı bulup ona, "Yes'i gördün mü?" diye sordum.

"Şey, yemek sırasında kendilerini kötü hissetmeye başladılar. Eve gitmeleri gerekti."

Artık albümümüzün adı belliydi –*Sabbath Bloody Sabbath*; Tony'nin tikanıklığını yendiği parçanın adını vermiştik– ve harikaydı. Sanırım bu mükemmel olan son albümümüzdü. Kapak bile başyapıttı: Üzerinde, yatağında yatarken şeytanların saldırısına uğrayan bir adam vardı ve tepesinde 666 sayısı ve bir kuru kafa asılıydı. O kapağa bayılmışım. Yaptığımız müzik eski sert tarafımız ile yeni "deneysel" tarafımız arasında mükemmel bir denge sağlamıştı. Bir tarafta orkestrayla çalınmış *Spiral Architect* gibi parçalar vardı, diğer taraftaysa (adını Radyo 1'de sürekli parçalarımızı çalan DJ Alan "Fluff" Freeman'dan alan) *Fluff* gibi neredeyse *Shadows*'u andıran parçalar. Öte yandan *A National Acrobat* o kadar sertti ki kafaya kocaman bir beton parçasıyla vurulması gibiydi. Hatta benim Bulrush Cottage'ta etrafta bir daktilo ve ARP 2600'le aylaklık ederken yazdığım *Who Are You?* isimli parça bile albümdeydi.

Sanırım hepimiz *Sabbath Bloody Sabbath*'tan oldukça memnunduk. Hatta Patrick Meehan ve kayıt şirketi bile çok memnundu. Bu da tek bir anlama geliyordu: Her şeyin kötüye gideceği.

1974 yılında Amerika'ya uçarken yanımda oturan tip, Atlantik üzerinde boğuk sesler çıkarmaya başladığında Black

Sabbath'ın başına kötü şeyler gelmek üzere olduğunu anlamalıydım.

Önce, "Bö, böğğ, böyk," gibi boğulma sesleri işittim. Sonra bir cesedin yanında oturuyordum. Ne halt edeceğimi bilemedim, bu yüzden ben de düğmeye basıp uçuş görevlisini çağırdım.

"Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?" dedi hatun ciddi ve seviyeli bir ses tonuyla.

"Bu adam gidici, sanırım," dedim yanıma yığılmış tipi işaret ederek.

"Pardon, efendim?"

"Nalları dikti," dedim adamın sarkık sol kolunu tutarak. "Şuna baksana, lanet bir dodo³⁷ kadar ölü."

Hostes paniklenmeye başladı. "Ne oldu?" diye sordu fısıldayarak; battaniyeyle üzerini örtmeye çalışıyordu. "Kötü mü görünüyordu?"

"Şey, boğulur gibi sesler çıkartıyordu," dedim. "Fıstığı yanlış bir yere kaçtı sandım. Sonra yüzü bembeyaz kesildi. Gözleri ters döndü ve her şey bitti."

"Bakın," dedi hostes sessizce. "Onu battaniyesiyle birlikte cama yaslayacağız. Lütfen diğer yolculara bundan bahsetmeyin. Kimsenin paniklemesini istemeyiz. Sizi, verdiğimiz rahatsızlığı telafi etmek için birinci sınıfa alabiliriz."

"Birinci sınıfın ne farkı var?"

"Şampanya."

"Olağanüstü."

Bu, sonun başlangıcıydı.

37 Nesli tükenmiş bir kuş türü. (ç. n.)

Sabbath Bloody Sabbath turnesinden en çok aklımda kalan şey herkesin sinirlenmeye başladığıdır. Patrick Meehan telefonun diğer ucunda ne isterseniz –Rolls-Royce ya da bir at ya da oyuncak elektrikli tren seti– sağlayan sihirbaz olmayı bırakmış, ne kadar para kazandığınızı sorduğunuzda asla doğrudan cevap vermeden sinirli bir piç olmaya başlamıştı.

Bu arada Tony, stüdyoda tüm işi kendisinin yaptığından ve özel hayatı olmadığından şikâyet ediyordu ki hakkı vardı. Ama yine de stüdyoda olmayı seviyordu. Albümlerin prodüktörlüğünü bile yapmaya başlamıştı. Bana gelince, orada oturup sigara içerek üç saniyelik gitar solosunu tekrar tekrar dinlemeye asla katlanamazdım. Bugün bile katlanamam. Deliye dönerim. Kendi işimi bitirir bitirmez, dışarı çıkıp temiz hava almak zorundayım. Ama yetmişlerde teknoloji gelişirken, sürekli kayıt üzerine kayıt eklemek baştan çıkarıcıydı. Tony için asla yeterli olmazdı. Bunu yapacak sabrı vardı. Kimse de itirazda bulunmazdı, çünkü o, grubun resmî olmayan lideriydi.

Geezer da sürekli şarkı sözü istememden dolayı sıkılmaya başlamıştı. Bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini şimdi anlayabiliyorum, ama adam bir dâhiydi. Morgan Stüdyoları'ndayken köy evinde geçirdiği tatil gününde onu arayıp, "Hadi ama, Geezer, *Spiral Architect* için söze ihtiyacım var," dediğimi hatırlıyorum. Önce biraz homurdanıp, bir saat sonra onu aramamı söyledi ve kapattı. Tekrar konuştuğumda bana, "Kalemin var mı? Güzel. Yaz öyleyse," dedi. "Sorcerers of madness / Selling me their time / Child of God sitting in the sun..."³⁸

"Geezer, bunu bir kitaptan falan mı okuyorsun?" diye sordum.

38 (İng.) Deliliğin büyücüleri / Bana zamanlarını satıyor / Tanrı'nın çocuğu güneşte oturuyor. (yay. n.)

İnanamamıştım. Adam bir başyapıtı benim bir cümleyi okuyabileceğim sürede yazmıştı.

Ona, "Bunu yapmaya devam et, saat beşe kadar albümü bitiririz," demiştim.

Aramızın bozulmaya başlamasının sebeplerinden biri de hepimizde bir rock yıldızı egosunun oluşmaya başlamasıydı.

Bu, o günlerde birçok grubun başına geliyordu. Örneğin 1974 yılında Ontario Motor Speedway'de katıldığımız CalJam Festivali'deki sahne arkasında her türlü saçmalık yaşıyordu. "Eh, eğer onda langırt makinesi varsa ben de langırt makinesi istiyorum," ya da, "Eğer onun dört kanallı ses sistemi varsa ben de dört kanallı ses sistemi istiyorum." Herkes kendini tanrı sanmaya başlamıştı. Katılım inanılmazdı: 250.000 hayran, FM radyo ve ABC TV'den "canlı" yayın. Daha önce bu çapta bir rock 'n' roll hiç yapılmamıştı. Emerson, Lake and Palmer'daki teçhizatı görmeliydiniz. Programlarının ortasında Keith Emerson havalanıp sahnenin bir ucundan diğer ucuna uçarken inanılmaz bir piyano solo attı.

CalJam aslında bizim için büyük bir performanstı.

Uzun süredir canlı çalmamıştık, bu yüzden otel odasında amfisiz prova yaptık. Ertesi gün bütün yollar kapalı olduğu için alana helikopterle indik, üzerimde gümüş ay çizimleri ve sarı bir tayt vardı.

Deep Purple iyi vakit geçirmiyordu gerçi. Ritchie Blackmore televizyon kameralarından nefret ederdi –kendisiyle dinleyicilerin arasına girdiklerini söylemişti–, bu yüzden birkaç şarkıdan sonra bir tanesinin merceğinin tam ortasına gitarının klavyesini geçirip amfisini ateşe verdi. Zor bir durumdu; o ve grubu helikopterle oradan siktir olup gitmek zorunda kaldılar, çünkü itfaiye şefleri peşlerindeydi. ABC de çılgına dönmüş olmalı. O

kameralar servet değerindeydi. İngiltere'ye dönüş uçağında Ritchie'yle birlikte olduğumuzu hatırlıyorum. Çok saçma bir durumdaydık. Çorabımın içine sakladığım dört gram kokain vardı ve yere inmeden ondan kurtulmam gerekiyordu; ben de hosteslere dağıtmaya başladım. Bir süre sonra maldan tamamen kafayı buldular. Uçakta servis ettikleri yemeğim bir ara kendi rotasında uçuşa geçti. Bugünlerde böyle bir şeyin olabileceğini *hayal edebilir* misiniz? Ne zaman düşünsem tüylerim ürperir.

O dönemde başıma gelen bir diğer çalgınca olay da Chicago'da Frank Zappa'yla tanışmak olmuştu. Orada sahne alıyorduk ve o da bizimle aynı otelde kalıyordu. Hepimiz Zappa'ya saygı duyuyorduk –özellikle Geezer–, çünkü başka bir gezegenden gelmiş gibi gözüküyordu. O sıralar içinde *Don't Eat the Yellow Snow* parçasının bulunduğu *Apostrophe ('')* isimli dört kanallı albümünü yayınlamıştı. Tam bir klasikti.

Her neyse, aynı oteldeydik ve barda onun grubuyla takılıyorduk. Ertesi gün Frank'in bizi o gece, köşedeki restoranda yapılacak olan Bağımsızlık Günü partisine çağırdığını duyduk.

Partiyi ipe çekiyorduk.

Saat sekiz olunca Frank'le tanışmaya gittik. Gittiğimizde oradaydı, grubuyla birlikte kocaman bir masada oturuyordu. Kendimizi tanıtıp kafaları çekmeye başladık. Gerçekten tuhaftı, çünkü grup üyeleri sürekli gelip, "Sende kokain var mı? Sakın Frank'e sorduğumu söyleme. Bu konuda katıdır. O tip şeylerden nefret eder. Var mı? Azıcık, geceye devam edebilmek için," diyordu.

Belaya bulaşmak istemiyordum, bu yüzden cebimde büyük bir paket bulunmasına rağmen, "Hayır," dedim.

Yemek işi bitip iki garson kocaman bir pastayla mutfaktan çıktığında Frank'in yanında oturuyordum. Tüm restoran sessiz-

leşti. Pastayı görmeliydiniz. Göğüsleri dondurmayla kaplanmış ve bacakları iki yana ayrılmış çıplak bir kadın şeklindeydi. En delice tarafı, öyle bir düzeneğe ayarlamışlardı ki vajinasından şampanya fışkınıyordu. Grup *America the Beautiful* şarkısını söylemeye başlayana kadar sinek uça sesini duyabilirdiniz. Sonra Frank'in öncülüğünde herkes şampanyadan içmeye başladı.

Sıra bana geldiğinde, büyük bir yudum aldım, yüzümü buruşturdum ve, "Öğğ, tadı sidik gibi," dedim.

Herkes çok komik olduğunu düşündü.

Ardından Frank bana doğru eğildi ve kulağıma, "Sende esrar var mı? Benim için değil korumam için," diye fısıldadı.

"Ciddi misin?" diye sordum.

"Elbette, ama sakın gruba söyleme, bu konuda çok katılar."

Frank'i tekrar birkaç sene sonra Birmingham Odeon'da sahne aldığımda gördüm. Şov bittikten sonra bana, "Burada yemek yiyebileceğim bir yer var mı, Holiday Inn'de kalıyorum ve yemekleri berbat," dedi.

Ona, "Bu saatte sadece Bristol Caddesi'ndeki Hint lokantası açıktır, ama tavsiye etmem," dedim.

Frank umursamadı, "Sorun değil, şansımı deneyeyim," dedi.

Biz de hep beraber –ben, Frank, Thelma ve o sıralar Frank'in takıldığı Japon bir hatun– o tehlikeli Hint batakhanesine gittik. Frank'e ne olursa olsun sipariş etmemesi gereken tek şeyin biftek olduğunu söyledim. Başını salladı ve bir süre menüye baktıktan sonra biftek sipariş etti. Biftek geldiğinde orada oturdum ve yemeye çalışmasını seyrettim.

"Eski bir çizme gibi, değil mi?" diye sordum.

“Aslında, hayır,” dedi ağzını peçeteyle silerken. “Daha çok yeni bir çizme gibi.”



Yetmişlerin ortalarında, Black Sabbath’ta her şey değişmişti. Başlarda, daima birlikte takılırdık ve ne zaman sahne almak için yeni bir yere gitsek, küçük bir çeteymiş gibi ortalıkta dolaşır, barları, kulüpleri dener, hatunlara asılır, kafaları çekerdik. Ama zaman ilerledikçe, birbirimizi daha az görmeye başladık. Mesela Bill ve ben seyahate çıkar, Tony ve Geezer’la neredeyse hiç görüşmedik. Ardından Bill’le bile bağları kopardık. Ben daima partilerde gezen, odaya hatun atan, her türlü zamparalığı yapan, gürültücü bir piçtim, Bill ise yatağında uyumayı tercih ederdi.

Yollarda geçirdiğimiz o kadar uzun zamandan sonra birbirimizle vakit geçirmekten sıkılmıştık. Ama beraber vakit geçirmediğimizde problemler kafamızda büyüdü ve iletişimimizi kestik.

Sonra aniden, her şey elimizde patlamaya başladı. Başlangıç olarak, daha önceki çalışmalarımızın yayın hakları daimi olarak Essex Music adlı bir şirkete satıldı.

Ayrıca başkabelabelirtileri de vardı; mesela London & County Bankası’nın iflas etmesi gibi. Ne olduğunu tam olarak ne olduğunu bilmiyordum –İngiltere’nin finans dâhisi sayılmam– ama kadın elbiseleri giyen bir çiftçiden aldığım toprakları, Bulrush Cottage’ı kurtarmak için satmam gerekiyordu. Eğer Thelma ve ben arazinin parasını cebimizden ödemeseydik hapı yutmuştuk.

En büyük sorun menajerimizdi. Bir noktada kazıklandığımızı fark ettik. Meehan teoride ne zaman ve ne istersek isteyelim bize ödenek ayırsa da, biz herhangi bir kontrole sahip değildik. Kendi banka hesaplarımızın olması gerekiyordu, ama böyle bir

şey olmadığı ortaya çıktı. Bu yüzden ofisine gidip bin paunt falan istedim. Bana, "Tamam," dedi ve postayla bir çek gönderdi. Ama bir süre sonra çekler de karşılıksız çıkmaya başladı.

Bu yüzden onu kovduk. Sonrasında tüm o yasal saçmalıklar başladı; her yerde avukatlar vardı. *Sabbath Bloody Sabbath*'tan sonraki albümü yaparken –Meehan'ın saçmalıklarına gönderme olsun diye adını *Sabotage* koyduk– miks masasına mahkeme emirleri gelmeye başladı. Avukatların da menajerler kadar büyük soyguncular olduğu sonucuna o zaman vardık. Sizin için çalışırken harcadıkları her kuruşu size ödetiyorlar, hem de raptiye kadar. Ve birileri faturaları ödediği sürece hayatları boyunca mahkemelerde sürtmekten çok mutlu oluyorlar. Bu adamlara kalsa mahkeme elli yıl sürse de olur.

Bizim için çalışan bir avukatımız vardı ve sonunda ondan nefret ettik. O herife dayanamıyordum, çünkü bizimle dalga geçiyordu. Morgan Stüdyoları'nda *Sabotage*'ı kaydettiğimiz sırada, bir gün bizi görmeye geldi ve, "Beyler, hepinize birer içki ısmarlayacağım," dedi. *Vay, diye düşündüm, inanamıyorum bu adam gerçekten elini cebine mi atacak?* Toplantının sonunda küçük bir not defteri çıkardı ve daha sonra faturaya eklemek için bize ısmarladığı şeyleri yazmaya başladı. "Evet, Ozzy, sen iki bira içtin, bu da altmış peni eder," devam etti, "sen Tony, sen bir bira içtin ve..."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" diye sordum.

Elbette dalga geçmiyordu. Avukatlar böyledir. Önce sizi bir güzel yağlarlar, ardından yumruklarını kışınıza sokarlar.

Sabotage'daki öfkeyi duyabilirsiniz. O albümde sert bir şeyler var. *Supertzar* inanılmaz bir parça. Kaydedildiği günü hatırlıyorum: Morgan Stüdyoları'na gittim, içeride kırk kişilik tam teşekküllü bir koro ve altmış sekiz yaşında bir arpçı vardı. Sanki Tanrı dünyanın sonunun müziğini yönetiyormuş gibi bir ses çıkarıyorlardı. Üstüne vokal yapma girişiminde bile bulunmadım.

O albümde gurur duyduğum parça *The Writ*'tir³⁹. Sözlerin çoğunu ben yazdım; sanki bir deli doktoruna gitmek gibiydi. Meehan'a duyduğum tüm nefreti akıttım. Ama biliyor musunuz? Bize yaptığı tüm uçkâğıtlar sonunda hiçbir işine yaramadı. Onu şimdi görmelisiniz; şişman, yaşlı, alkolik bir pisliğe benziyor. Ama ondan nefret etmiyorum. İnsanlardan nefret etmek hiç üretken olmayan bir tutum. Olup biten her şeyden sonra şöyle bir düşündüğümde, o herifin zarar görmesini dilemiyorum. Bildiğiniz gibi, ben buradayım. Hâlâ kariyer sahibiyim. O hâlde birinden nefret etmenin ne faydası var? Benimki olmadan da dünyada yeterince nefret var zaten. En azından ben kendiminkinden bir tane şarkı çıkardım.

The Writ dışında, o dönemde olan şeylerden gurur duyduğumu söyleyemem.

Mesela Bulrush Cottage'ta uyuşturucu sonrası *trip*'e⁴⁰ girdiğim sırada Bill'e silah doğrultmam gibi. Silah dolu değildi. Ama Bill bunu bilmiyordu ve ben de ona söylemedim. O zaman bu konuda oldukça soğukkanlı davranmıştı, ama o günden beri bu konuyu asla konuşmadık; bu da aslında büyük bir sorun olduğu anlamına gelir.

O dönem birkaç tane daha kötü *trip* geçirdim. Başka bir gece Bill'in kiraladığı ve birkaç *roadie*'nin kaldığı Fields Farm'daydık ve nedense bayağı feci hâldeydik. O gece çok sıkıntılıydı, çünkü çocuğun teki arazideki gölde kanoyla dolaşırken boğulmuştu ve polisler cesedi bulmak için ortalığı didik didik edip uyuşturucu arıyordu. Başka bir deyişle uyuşturucu kullanmak için pek iyi

³⁹ (İng.) Mahkeme emri. (ç. n.)

⁴⁰ Uyuşturucu etkisi altındayken halüsinasyonların çok ileri düzeye vardığı, sanrıların geliştiği durum. (yay. n.)

bir zaman değildi. Ama bu bizi durdurmadı. Tüm hatırlayabildiğim, arazide iki atla karşılaştığımdı. Bir tanesi diğerine, "Has-siktir bu adam konuşabiliyormuş," demişti. Ödüm patladı, hem de öyle böyle değil.

Bir de Thelma'ya vurdum; muhtemelen hayatım boyunca yaptığım en berbat şey buydu. Onu ezmeye başlamıştım; zavallı kadın ölesiye korkmuş olmalı. Olayı daha kötü yapan şey, ikinci çocuğumuzun daha yeni doğmuş olmasıydı: Küçük Louis. Thelma benden gerçekten çok çekti ve buna çok pişmanım. Eğer hayatımda "keşke olmasaydı" diyeceğim tek bir şey varsa o da budur. Elbette hayatınızdaki şiddeti hiç olmamış gibi düzeltmek mümkün değil –hiçbir türünü– ve ben bunu benimle birlikte mezara kadar taşıyacağım. Ailem de eskiden çok fazla kavgaderdi, belki de ben bunun normal bir şey olduğunu sanıyordum. Ama yine de bu bahane olamaz. Bir akşam kafam alkol ve haplardan o kadar uçmuştu ki Thelma'ya çok sert bir şekilde vurup gözünü morarttım. Ertesi akşam babasıyla yemekteydik ve benim canıma okuyacağını düşünmüştüm. Ama tek söylediği, "Peki kazanan hanginizdi?" oldu.

En kötüsü de ayık olmaya başlayana kadar davranışımın ne kadar iğrenç olduğunu fark edememiş olmamdır. Ama inanın bana, artık biliyorum.

Hayatımda tüm bu saçmalıklar olurken, başka bir albüm yapmaya karar verdik. Bu sefer tüm *roadie*'leri ve teçhizatı Amerika'ya taşıyıp Miami'deki Criteria Stüdyoları'nda yer ayırttık. Albümün adının *Technical Ecstasy* olmasına karar vermiştik, ama bu konuda yüzde yüz coşkulu olduğumu söyleyemezdik. O dönemde albüm yapmak inanılmaz pahalıydı. *Black Sabbath*'ı bir günde kaydetmiştik. *Sabotage* sanki dört bin yıl sürmüştü. *Tech-*

nical Ecstasy o kadar uzun sürmedi, ama kaydın Florida'da yapılması inanılmaz pahalı olmuştu.

Bu arada satışlarımız düşüyordu ve plak şirketi eskisi kadar ilgili değildi. Amerika'daki vergi dairesi bize bir milyon dolarlık vergi faturası çıkarmıştı; o kadar vergi ödemeye gücümüz yetmiyordu ve bir menajerimiz yoktu.

Bir noktada telefon görüşmelerini Bill yapmaya başlamıştı. En kötüsü de yolumuzu kaybetmiş olmamızdı. Sorun deneyssel müzik çalışmaları değildi. Sorun artık kim olduğumuzu bilemememizdi. Bir bakıyorsun, *Sabbath Bloody Sabbath* gibi şeytanların saldırısına uğramış bir adamın olduğu bir albüm kapağın var, bir bakıyorsun lanet yürüyen merdivende sevişen iki robot, ki bu *Technical Ecstasy*'nin kapağıydı.

Albümün tümünden berbat olduğunu söylemiyorum; değildi de. Bill, *It's Alright* isimli bir parça yazmıştı, çok sevmiştim. O da vokal yapmıştı. Mükemmel bir sesi vardır. İkimiz de öyle bir iş çıkardığı için çok mutluyduk. Ama ben ilgimi kaybetmeye, solo kariyer nasıl olur diye düşünmeye başlamıştım. Hatta önünde *Blizzard of Ozz*⁴¹ yazan bir tişört bile yaptırmıştım. Bu arada stüdyoda, Tony sürekli, "Foreigner gibi müzik yapmalıyız," ya da "Queen gibi müzik yapmalıyız," diyordu. Zamanında etkilediğimiz grupların bizi etkiler olmasını tuhaf buluyordum. Tabii ki yine alkolden ve uyuşturucudan kendimi kaybetmiştim; bir sürü berbat şey söylüyor, sorun çıkarıyor ve sik kafalı gibi davranıyordum.

Aslında, Florida'daki *Technical Ecstasy* döneminde alkol sorunun o kadar kötüydü ki, döndüğümde St George's adında bir akıl hastanesine yattım. Gerçek adı Stafford County Akıl

41 *Oz Büyücüsü* masalının İngilizce *Wizard of Oz* olan ismini çağrıştırmakta olup *Ozz'un Kar Fırtınası* anlamına gelmektedir. (yay. n.)

Hastanesi'ydi, ama ismi insanlar deli oldukları için üzülmessin diye değiştirilmişti. Victoria döneminden kalma büyük bir mekândı. Sanki bir bilim kurgu film setini andıran karanlık ve izbe bir yerdi. Doktorun bana sorduğu ilk soru, "Mastürbasyon yapar mısınız, Bay Osbourne?" oldu. Ona, "Kafam için buradayım, sikim için değil," demiştim.

Orada uzun süre kalamadım. Şu kadarını söyleyeyim, oradaki doktorlar hastalardan daha çatlaaktı.

Sonra Thelma bana birkaç tavuk satın aldı.

Muhtemelen beni dünyaya döndüreceğini düşünmüştü. Döndürdü de; beş dakikalığına. Ama sonra ilginçlikleri kayboldu; özellikle de o lanet şeyleri beslemem ve pisliklerini temizlemem gerektiğini fark edince. Ben de onlardan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştım.

"Thelma," dedim, artık iyice sıkılınca. "Bu tavukları nereden aldın? Bunlar bozuk."

"Bozuk derken, ne demek istiyorsun?"

"Bunlar yumurtlamıyor."

"Eh, onları beslemenin yardımı dokunabilir, John. Ayrıca zavallı şeyler stresten yapamıyorlardır."

"Niye böyle söyledin?"

"Hadi John. Kümeslerinin yanına 'Oflag 14'⁴² yazılı bir tabella asmışsın. Okuyamadıklarını biliyorum ama..."

"Bu bir şaka."

"Her sabah kafalarının üzerinden uyarı ateşi açmanın da faydası olduğunu sanmıyorum."

42 Genel olarak Almanların savaş esirlerini tuttuğu esir kampı olan Colditz Kalesi'ni anlatmak için kullanılan ifade. (ç. n.)

“Herkesin biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardır.”

“Ödlerini koparıyorsun. Eğer böyle devam edersen bir gün birinin kalp krizi geçirmesine neden olacaksın.”

Öyle olmasını da umuyordum.

Haftalar ve aylar geçerken, ben tavukları yemlemeyi, onlar da yumurtlamayı unutup durdu. Thelma’dan duyduğum tek şey şuydu: “John, tavukları yemle.” Ya da, “John, tavukları yemlemeyi unutma.” Ya da, “John, tavukları yemledin mi?”

Bu beni deli ediyordu.

Biraz dinlenmeye çalışıyordum –özellikle de içki yüzünden, *Technical Ecstasy*’yi hazırlamak çok yorucu bir hâl almıştı– ama hiç huzur bulamıyordum. Thelma rahat bıraksa, avukatlardan başımı kaldıramıyordum. Avukatlar olmazsa, muhasebeciler. Muhasebeciler olmazsa, plak şirketi. Plak şirketi olmazsa, bu sefer de “yeni istikamet”imiz konusunda kaygı duyan ya da vergi faturalarımızdan şikâyetçi olan Tony, Bill ya da Geezer.

Bunca şeyle başa çıkabilmenin tek yolu sürekli kafayı bulmaktı.

Derken bir gün kendimi kaybettim.

Bütün gece ayaktaydım; önce Hand&Cleaver’da, akabinde evde içki içme, sonra biraz kokain çekme, derken biraz esrar, sonra biraz daha kokain, sonra biraz canlanmak için kahvaltı saati civarı kendinden geçme, sonra ayılmak için biraz daha kokain. O zamana kadar öğle yemeği vakti gelmişti. Böylece bir şişe öksürük şurubu, üç bardak şarap, biraz daha kokain, bir esrarlı sigara, yarım paket sigara içip bir İskoç yumurtası yedim. Ama ne kadar tıkınırsam tıkınayım, o korkunç huzursuzluk duygusundan kurtulamadım. Amerika’dan eve döndüğümde sık sık bu duyguya kapılırdım: Sadece buzdolabının kapısını açıp ka-

payarak mutfakta saatler harcardım ya da bir kanaldan diğerine geçerek veya hiçbir şey seyretmeyerek oturma odasında televizyonun karşısında otururdum.

Ama bu kez farklı bir şey vardı.

Deliriyordum.

Yapacak bir şey yoktu; Hand&Cleaver'a dönüp içmem gerekecekti.

Thelma'nın merdivenlerden indiğini duyduğumda tam evden çıkmak üzereydim. Mutfığa girip, "Çocukları almak için annelere gideceğim," dedi. Masadan bir yığın *Good Housekeeping* dergisi alıp çantasına koyarken onu seyrettim. Sonra durdu ve ağzımda sigara, üzerimde sabahlık ve don, şöyle güzelce taşaklarını kaşıyarak buzdolabının yanında duran bana bakmak için döndü.

"Tavukları yemledin mi?" dedi.

"Sana söyledim, onlar bozuk."

"John, Tanrı aşkına, sadece yemle onları. Ya da biliyor musun, ne diyeceğim? Birak ölsünler, artık umurumda değiller."

"Ben bara iniyorum."

"Noel hediyen olan havlu sabahlıkla mı?"

"Evet."

"Zarif, John. Çok zarif."

"Terliklerimi gördün mü?"

"Köpek yatağına bir bak. Sekizde dönerim."

Hatırladığım sonraki şey, bir çift lastik çizmeyle –terliklerimi bulamamıştım– bara gitmek için sendeleye sendeleye evden çıkmakta olduğum. Yürürken sabahlığımın kuşağını sıkıca tutuyordum. Yanımdan geçen bir çiftçiye sallanan taşağımı teşhir etmek istemiyordum; özellikle de yolun aşağısındaki, karşı cinsin elbiselerini giyen sakallı kaçğa.

Araba yolunun sonundaki kapıya vardığımda birden fikrimi değiştirdim. “Biliyor musun ne yapacağım?” dedim kendi kendime. “Gidip şu tavukları yemleyeceğim. Siktir et gitsin. Bu onu mutlu edecekse gidip yapacağım.” Böylece geri döndüm ve sallana sallana eve doğru yürümeye başladım. Ama şimdi de susamıştım, bu yüzden Range Rover’ın yanına gittim, kapıyı açtım ve torpido gözüne acil durumlar için sakladığım İskoç viskisine uzandım.

Bir yudum. Ahhh. Bu güzeldi! Geçirdim.

Sonra bahçeye girdim... Derken yine fikrimi değiştirdim. “Siktir et tavukları!” diye düşündüm. “Şu küçük şerefsizlerin bir tanesi bile şimdiye kadar bir kez olsun yumurtlamadı! Hepsini siktir et! Topunu siktir et!”

Bir yudum. Ahhh. Geçirdim. Bir sigara daha yaktım.

Dudaklarımdan sarkan sigarayı daha bitirmemiş olduğumu fark ettim, onu Thelma’nın sebze bostanına silktim. Bu kez kulübeye yönelerek tekrar yönümü değiştirdim.

Kapıyı açtım ve tüfeklikteki Benelli yarı-otomatiğe bakarak orada durdum. Tutup aldım; dolu mu diye bakmak için haznesini açtım –doluydu– sonra da sabahlığımın cebine fişekleri doldurmaya koyuldum. Bahçıvanın çim biçme makinem için bulundurduğu en üst raftaki benzin bidonuna uzandım. Arada bir bu çim biçme makinesine biner, eğlence olsun diye bara giderdim (Patrick Meehan’ın ofisi almıştı onu, gerçi ben onlardan bir biçerdöver istemiştim).

Böylece, bir elimde benzin bidonu, diğerinde tüfek ve kolumun altında İskoç viskisi, sigaramı tüttüre tüttüre bahçeye girip sallana sallana tavuk kümesine doğru yollandım. Güneş batıyordu ve gökyüzü kıızıl ve turuncuya çalmıştı. Kafamda duyduğum tek ses Thelma’nın, “John, tavukları yemle. John, tavukları yem-

ledin mi?" deyip durmasıydı.

Derken muhasebecimiz, "Arkadaşlar, bu ciddi. Vergi daire-sinden gelen bir milyon dolarlık bir vergi faturası," diye tuttu-ruyordu.

Sonra Geezer, "Albüme *Technical Ecstasy* ismini veriyoruz. Yeni bir istikamete ihtiyacımız var. Sonsuza dek bu kara büyü bokunu yapamayız," diyordu.

Durmuyordu.

Tekrar tekrar.

"John, tavukları yemle."

"Arkadaşlar, bu ciddi."

"Albüme *Technical Ecstasy* adını veriyoruz."

"John, tavukları yemledin mi?"

"Bir milyon dolarlık vergi faturası."

"John tavukları yemle."

"Yeni bir istikamete ihtiyacımız var."

"Bu ciddi."

"Sonsuza dek bu kara büyü bokunu yapamayız."

AAAAAAAAAAAAARRRRRRRRRRRRRRGGGGGGGGGGGGGH-
HHHHHHHHH!

Kümeşe vardığımda benzin bidonunu ve tüfeği yere bırak-tım, "Oflag 14" tabelasının önünde yere çömeldim ve içeri bir göz attım. Tavuklar gıdaklayıp küçük gagalarını aşağı yukarı salladılar.

Sanki lanet sorunun cevabını zaten bilmiyormuş gibi, "Yu-murtlayan var mı?" diye sordum. Ayağa kalkarak, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedim. "Çok fena."

Sonra tüfeği aldım.

Emniyeti açtım.

Nişan aldım.

Gıdak-gıdak.

Dan-dan!

Nişan.

Ciyak!

Dan-dan!

Nişan.

Ciyyyyyyaaaaaaaaaakkkkkkkkk!!

DAN!

Tüfeğin sesi sağır ediciydi ve her yönde, sanki kilometrelerce uzaklıktaki tarlalar boyunca yankılandı. Her atışla birlikte, kümes ve onu çevreleyen bahçede ışılan beyaz bir parıldama meydana geldi ve akabinde keskin bir barut kokusu etrafı sardı. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Çok, çok daha iyi.

Bir yudum. *Ahhhh*. Geçirdim.

Tavuklar –henüz Azrail’le tanışmayanları– çıldırıyorlardı.

Duman gitsin diye biraz bekledim.

Nişan.

Gıdak-gıdak.

Dan-dan!

Nişan.

Ciyak!

Dan-dan!

Nişan.

Ciyyyyaaaaaakkkkkkkkk!!!

İşimi bitirdiğimde etraf kan, tüy ve gaga parçalarıyla doluydu. Sanki biri bana bir kova tavuk bağırsağı fırlatmış ve sonra da başımdan aşağı tüy dolu bir yastık boşaltmış gibiydi. Sabahlığım berbat olmuştu. Ama kendimi harika hissediyordum; sanki birisi sırtımdan üç tonluk bir örs kaldırmıştı. Tüfeği yere bıraktım, benzin bidonunu aldım ve tavuklardan arta kalanın üstüne boşaltmaya başladım. Bir sigara daha yaktım, derin bir nefes çektim, ardından onu kümesin içine atıverdim.

Czzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz!

Her yeri alev sardı.

Sonra geri kalan fişekleri cebimden çıkardım ve onları ateşe fırlatmaya başladım.

Dan!

Dan!

Dan-dan-dan!

Güldüm: "Heh-heh-heh."

Derken arkamda bir şey hareket etti.

Korkudan az daha tüfeğin üstüne düşüp kendimi bağırsaklarımdan vuracaktım. Arkamı dönünce benden uzağa kaçmakta olan bir tavuk gördüm. Seni ufak piç! Garip, psikopatça bir ses çıkardığımı duydum – "Eeeeeaaaargggghhhh!" – ve hiç düşünmeden peşine düştüm. Sorunumun ne olduğunu ya da yaptığımı neden yaptığımı bilmiyordum. Tüm bildiğim, bütün tavuk türlerine karşı delice, kontrol edilemez bir hiddete kapılmış olduğumdu. *Tavuğu öldür! Tavuğu öldür! Tavuğu öldür!*

Ama şunu söylemeliyim ki: Bir tavuğu yakalamak hiç mi hiç kolay değil, özellikle de hava kararmışsa ve siz 24 saattir uyuma-

muş, bir ton içki ve kokainden kıcı başı dağıtmış ve bir sabahlıkla bir çift çizme giyyorsanız.

Kulübeye kös kös geri yürüdüm, bir kılıç buldum ve bu samuray kılıcı elimde, dışarı çıktım. Tavuk bahçenin sonundaki çite doğru son bir çabayla koşarken, “Geber, seni tavuk piçi, geber!” diye bağırdım, minik gagası o kadar hızla bir aşağı bir yukarı inip çıkıyordu ki sanki başı her an uçup gidecekmiş gibi görünüyordu. Komşumun evinin ön kapısı pat diye açıldığında neredeyse tavuğu yakalamıştım. Derken ufak tefek yaşlı bir bayan –sanırım ismi Bayan Armstrong’du– elinde bir bahçe çapasıyla koşarak dışarı çıktı. Bulrush Cottage’ta olup biten her tür çılgınlığa alışıktı, ama bu kez, olanlara inanabileceğini bile sanmıyordum. Yanan kümes ve tüfeğimin her beş dakikada bir patlayan atışlarıyla ortam eski İkinci Dünya Savaşı filmlerinden bir sahne gibiydi.

Dan!

Dan!

Dan-dan-dan!

İlk başta onu fark etmedim bile. Tavuğun peşine düşmekle meşguldüm; tavuk çitin altından fırlayıp gitti, Bayan Armstrong’un araba yolundan yukarı doğru kaçtı, kapısından çıktı ve bar yönünde Butt Lane’den aşağı koşturdu. Derken başımı kaldırdım ve göz göze geldik. Yüzümde çılgın bir bakış, üstümdeki sabahlık kan revan içinde, elimde bir kılıç ve arkamda ateşler içindeki bahçemle orada öylece durarak harika bir manzara sergiliyor olmalıydım.

“Ah, iyi akşamlar, Bay Osbourne,” dedi. “Görüyorum ki Amerika’dan dönmüşsünüz.”

Uzun bir sessizlik oldu. Arkamda biraz daha fişek patladı. Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden sadece başımla selam verdim.

“Kafa dağıtıyoruz, öyle mi?” diye sordu.

Grubun dağılacağı korkusundan kafayı yiyen tek kişi ben değildim.

Hatırlıyorum da, Geezer bir keresinde beni arayıp, “Bak, Ozzy, sadece avukatlara ödeme yapmak için turneye çıkmaktan midem bulandı. Tekrar yollara düşmeden önce elime ne kadar geçeceğini bilmek istiyorum,” dedi.

Ben de ona, “Ne diyeyim, Geezer, haklısın. Hadi bir toplantı ayarlayalım,” dedim.

Bir toplantı yaptık ve ilk konuşan ben oldum.

“Bakın, arkadaşlar,” dedim. “Bence avukatlara ödeme yapmak için konser vermek çılgınlık. Sen ne dersin, Geezer?”

Geezer sadece omuz silkip, “ Bilmem,” dedi.

Buraya kadardı.

Gına gelmişti. Artık daha fazla uzatmanın bir anlamı yoktu. Birbirimizle geçinemiyorduk. Avukatlarla toplantı yapmaya şarkı yazmaktan daha fazla zaman harcıyorduk; hepimiz altı yıldır dur durak bilmeden bütün dünyayı turlamaktan bitip tükenmiştik; içki ve uyuşturucudan aklımızı kaçırmıştık. Bardağı taşıran son damla muhasebecimiz Colin Newman’la yaptığımız toplantıda onun bize eğer yakında vergi faturalarımızı ödemezsek hapishaneye gireceğimizi söylemesi oldu. O günlerde, bizim gibi insanlar için vergi oranı İngiltere’de %80, Amerika’da %70 kadar bir şeydi; borcumuzu varın siz hesaplayın. Vergilerden sonra, hâlen ödenecek masraflarımız vardı. Meteliğe kurşun atıyorduk. Bitmiştik. Geezer diğerlerinin önünde konuşacak kadar taşaklı değildi belki, ama haklıydı; sadece para ve mahkeme karar-

ları konusunda kaygılanacaksa bir rock 'n' roll grubu olmamının bir anlamı yoktu.

Böylece bir gün provadan çıktım ve geri dönmedim.

Daha sonra kız kardeşim Jane'nin kocası Norman beni aradı.

Norman iyi bir adamdı; birçok yönden hiç sahip olmadığım abim gibiydi. Ama beni araması aileyle ilgili ciddi bir durumun söz konusu olduğu anlamına gelirdi.

Bu kez de farklı değildi.

"Baban," dedi Norman. "Gelip onu görmelisin."

"Ne demek istiyorsun.?"

"Pek iyi değil, John. Bu geceyi çıkaramayabilir."

Anında midem bulandı ve donakaldım. Babamın yatağına gittiğim ve nefes almadığını sandığım için onu sarsarak uyardığım çocukluk günlerimden beri bir ebeveynimi kaybetmek hep en büyük korkum olmuştu. Şimdi korku gerçeğe dönüşüyordu. Babamın hasta olduğunu biliyordum, ama ölüm döşeginde olduğunu düşünmemiştim.

Kendimi toparladığımda, arabaya binip onu görmeye gittim.

Büsbütün harap olmuş annem de dâhil, bütün aile çoktan yatağının başındaydı.

Anlaşılan kanserden kalbura dönmüştü. Yapacak bir şey yoktu, çünkü onu bir ambulansla alıp götürene kadar gidip bir doktora görünmeyi reddetmişti. Sadece birkaç ay önce çalışmayı bırakmıştı. 64 yaşındaydı ve ona bir erken emeklilik anlaşması önerilmişti. "Şimdi bahçe işleriyle uğraşmak için biraz vaktim olacak," demişti bana. Ama bahçeye çekidüzen verir vermez, olan oldu. Oyun bitti.

Dürüst olmak gerekirse, onu görmekten çok korkuyordum, çünkü neyle karşılaşacağımı biliyordum. Babamın kardeşi önceki yıl akciğer kanserinden ölmüştü. Hastanede onu ziyaret etmiştim ve ödüm bokuma karışmıştı; öyle ki gözyaşlarına boğulmuştum. Daha önce tanıdığım adamla uzaktan yakından benzerliği kalmamıştı. Hatta insana bile benzemiyordu.

Bu kez hastaneye gittiğimde babam daha yeni ameliyattan çıkmıştı ve ayakta işini görür hâldeydi. Gayet iyi gözüküyordu ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Sarınım ona mutluluk iksiri vermişlerdi. Gerçi, teyzelerimden biri şöyle dedi: “Tanrı ölmenden önce insana güzel bir gün bağışlar.” Biraz sohbet ettik, ama çok değil. İşin komik tarafı, yetişme çağlarımda babam bana hiç, “O sigaralara dikkat et,” ya da, “Sürekli bara gitmeyi bırak,” tarzı şeyler söylemezdi, ama o gün bana, “Şu içki işine bir çare bul, John. Haddinden fazla içiyorsun. Ve uyku hapları almaya da bir son ver,” dedi.

“Black Sabbath’tan ayrıldım,” dedim ona.

“O zaman bittiler,” dedi. Sonra uykuya daldı.

Ertesi gün, durumu kötüleşti. Bununla ilgili en kötü şeylerden biri annemi perperişan hâlde görmektir. O zamanlar hastanelerde, ne kadar fenalaşırsanız sizi diğer hastalardan o kadar uzağa götürürlerdi. Akşama doğru, babam, her tarafı paspaslar, kovalar ve çamaşır sularıyla dolu olan, köşedeki bir süpürge dolabına tıklmıştı. Sanki bir boksörmüş gibi babamın ellerini sargılarla sardılar ve onu kocaman bir karyolanın demirlerine bağladılar, çünkü serum tüpünü çıkarıp duruyordu. Taptığım adamı, iyi bir eğitim almasam bile iyi bir terbiye alabileceğimi bana öğreten adamı bu hâlde görmek beni gerçekten mahvetti. En azından envai çeşit ilaç verildi de çok fazla acı çekmedi. Beni gördüğünde gülümsedi, başparmaklarını sargılarından yukarı kaldırdı.

dı ve, “Speeeeed!” dedi; bu, ismini bildiği tek uyuşturucuydu. Arından, “John, bu lanet boruları çıkar benden, canımı yakıyorlar,” diye ekledi.

20 Ocak 1978 tarihinde, saat 23.20’de öldü. Sekiz yıl önce Jess’in doğmuş olduğu aynı hastanede, aynı günde, aynı saatte. Bu rastlantı bugün bile beni afallatır. Her ne kadar bağırsak kanserine yakalanmış olsa da ölüm sebebi yutak kanseri olarak kayda geçti. On üç hafta boyunca kendi başına ne yemek yiyebildi ne de helaya gidebildi. Vefat ettiğinde Jean yanındaydı. Doktorlar ona önceki gün ameliyatta babamın üzerinde uyguladıkları Frankenstein deneylerinin neden işe yaramadığını incelemek istediklerini söylemişler, ama o otopsi yapılmasına müsaade etmemiş.

Babam vefat ettiğinde arabamda Gerry Rafferty’nin *Baker Street*’ini dinleyerek Bill’in evine doğru gidiyordum. Ben arabayı evinin önündeki yola çektiğim anda, Bill tatsız bir ifadeyle orada dikiliyordu. “Ozzy, biri telefonda seni istiyor,” dedi.

Telefondaki Norman’dı ve bana ölüm haberini verdi. Bugün radyoda ne zaman *Baker Street* çalsa, Norman’ın sesini duyar ve o yoğun üzüntüyü hissedirim.

Cenaze töreni bir hafta sonra yapıldı ve ceset yakıldı. Geleneksel İngiliz cenaze törenlerinden gerçekten nefret ederim: Tam ölümün şokunu atlatmaya başlamışken, her şeyi sil baştan yaşamak zorunda kalırsınız. Yahudiler çok daha akıllı: Biri öldüğünde, mümkün olan en kısa sürede onu gömerler. En azından bu şekilde ölümün acısından bir an önce kurtulursunuz.

Babamın cenaze töreniyle başa çıkabilmemin tek yolu kafayı bulmamdı. O sabah kalktım ve kendime sek bir viski doldurdum; sonra da bütün gün devam edip durdum. Babamı annemle yaşadıkları eve tabutla getirdikleri sırada ben bir başka geze-

gene doğru yolu yarılamıştım. Tabut kapatılıp mühürlenmişti, ama ben kimi salakça, lanet, ayyaş sebeplerden dolayı babamı son bir kere görmek istediğim kararına vardım, bu yüzden tabut başındaki görevlilerden birine kapağı açtırdım. Bu kötü bir fikirdi. Sonunda hepimiz onu görmek için sıraya girdik. Ama bir haftadır ölüydü, bu yüzden tabutun içine bakar bakmaz yaptığıma pişman oldum. Cenaze levazımatçısı ona sahne makyajı yapmıştı, bu yüzden lanet bir palyaço gibi görünüyordu. Babamı bu şekilde hatırlamak istemiyordum, ama şimdi bu satırları yazarken kafamda canlanan görüntü bu. Onu hastane yatağına bağlanmış hâlde gülerken, başparmaklarını kaldırıp "*Speeed!*" derkenki hâliyle hatırlamayış yeğlerdim.

Sonra hepimiz tabutla birlikte cenaze arabasına bindik. Kız kardeşlerim ve annem vahşi hayvanlar gibi inlemeye başladılar ve bu beni dehşete düşürdü. Daha önce böyle hiç böyle bir şey tecrübe etmemiştim. İngiltere’de size hayatla nasıl başa çıkacağınız öğretilir, ama ölüme dair hiçbir şey öğretilmez. Anneniz ya da babanız öldüğünde size ne yapacağınızı söyleyen hiçbir kitap yoktur.

Sanki şöyle deniyor gibidir: "Artık kendi başınasın, tatlım."

Eğer babamın kişiliğini özetleyen bir şey varsa, o da artık daha fazla ocağın önündeki teneke küveti kullanmayalım diye Lodge Caddesi 14 Numara’da inşa ettiği dâhili banyoydu. İşin çoğunu yapması için profesyonel bir inşaat ustası tuttu, ama bittikten sadece birkaç hafta sonra rutubet duvarlardan içeri sızmaya başladı. Babam çıkıp bir hırdavatçı dükkânına gitti, gerekli olan malzemeleri aldı ve duvarı kendi başına yeniden sıvadı. Ama rutubet yine geldi. Babam duvarı tekrar sıvadı. Derken rutubet tekrar tekrar geldi. O zaman babam bunu görev edinmişti. Babam bir şeyi görev edindiğinde onu durduramazdınız. Ru-

tubeti durdurmak için duvara sürülecek envai çeşit çalgınca karışım ile çıkıp geldi. Rutubete karşı giriştiği savaş sonsuza dek sürdü. Nihayet, birkaç yıl sonra, GEC Fabrikası'ndan bir ağır sanayi katranı getirdi, onu duvarın her tarafına çaldı, katranın üzerine sıva çekti, daha sonra çıkıp biraz sarı ve beyaz duvar çinisi aldı ve onları üstüne yapıştırdı.

"Bu seferki lanet olası işe yarar herhâlde," dediğini hatırlıyorum.

Yıllar sonra bir BBC belgeseli için eve tekrar gidene kadar bu meseleyi tamamen unutmuştum. O sıralar, içinde Pakistanlı bir aile yaşıyordu ve evdeki tüm duvarlar beyaza boyanmıştı. Evi bu hâliyle görmek insana ürkütücü geliyordu. Ama sonra banyoya girdim ve çiniler hâlâ babamın onları döşediği günkü gibi orada duruyordu. *Sonunda benim peder başardı,* diye düşündüm sadece.

Günün geri kalanında yüzümdeki gülümseme kaybolmadı.

Şimdi bile babamı çok özleyorum. Keşke çocukken ona sormayı akıl edemediğim, yirmili yaşlardayken de çok sarhoş ya da bir rock yıldızı olmakla meşgul olduğum için ona sormadığım tüm konular hakkında oturup şöyle erkek erkeğe muhabbet edebilseydik.

Ama sanırım hep böyle olur, değil mi?

Black Sabbath'tan ayrıldığım gün Galler'in güneyindeki, Rockfields Stüdyoları'nda yeni bir albüm kaydetmeye çalışıyorduk. Para ve avukatlar konulu başka bir can sıkıcı toplantı daha yapmıştık ve artık buna daha fazla tahammül edemiyordum. Stüdyodan çıktığım gibi Thelma'nın Mercedes'iyle Bulrush Cottage'a geri döndüm. Tabii ki çok sarhoştum. Sonra da ayyaş, sık kafa-

nın teki gibi, basında grubu çekiştirmeye başladım, ki bu hiç adil değildi. Ama bilirsiniz işte, grubun dağılması, evliliğin bitmesine benzer; bir süreliğine, tüm yapmak istediğiniz birbirinizi incitmektir. Ben ayrıldıktan sonra benim yerimi alsın diye buldıkları herif Dave Walker adında başka bir Birmingham'lıydı. Walker, Savory Brown ve sonra da bir süreliğine Fleetwood Mac'le çalışmış, benim de uzun bir süre gerçekten hayran olduğum bir adamdı.

Ama ne hikmetse işler Dave'le yolunda gitmedi, bu yüzden birkaç hafta sonra geri döndüğümde her şey eskisi gibi normaldi; en azından görünüşte. Kimse olanlar hakkında konuşmadı. Bir gün stüdyoya gidiverdim. Sanırım Bill telefonda arabuluculuk yapmıştı ve bu ayrılığın sonu oldu. Ama işlerin değiştiği belliydi, özellikle de ben ve Tony arasında. Artık hiç kimsenin işini candan yaptığını düşünmüyordum. Yine de, ben geri gelir gelmez, *Never Say Die* adını vermeyi kararlaştırdığımız albüme kaldığımız yerden devam ettik.

O zaman itibariyle, tüm paramızın %80'ini İşçi Partisi hükümetine vermek zorunda kalmamak için albümü başka bir ülkede vergi sürgünleri olarak yapmamız tavsiyesinde bulunan Colin Newman sayesinde mali durumumuzu yoluna koymaya başlıyorduk. Ocak ayı olmasına ve göz kapaklarımız donmadan dışarıya adım bile atamayacak olmamıza rağmen Kanada'yı seçtik. Sounds Interchange Stüdyoları'nı ayarlayıp Toronto'ya uçtuk.

Ama İngiltere'den binlerce kilometre uzakta olsak da eski sorunlar kısa bir süre sonra tekrar baş gösterdi.

Neredeyse her geceyi kaldığım apartmanın karşısındaki Gas Works adlı bir mekânda, körkütük sarhoş olarak geçiriyordum. Bir gece bu mekâna uğradım, geri döndüm, zıbardım ve yaklaşık bir saat sonra inanılmaz bir mide ekşimesiyle uyandım.

Gözlerimi açıp, *Bu ne lan?* diye düşündüğümü hatırlıyorum. Zifiri karanlıktı, ama önümde kırmızı bir parıltı fark ettim. Ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Bu esnada, mide ekşimesi gitgide kötüleşiyordu. Birdenbire sorunun ne olduğunu fark ettim: Elimde bir sigarayla uyuyakalmıştım. Yanıyordum! Yataktan atladım, üstümü başımı yırtarak çıkardım, onları için için yanan çarşaflarla sarıp sarmaladım, banyoya koştum, tüm yığını küvete doldurdum, soğuk suyu açtım ve duman dağılana kadar bekledim. İşimi bitirdiğimde, oda bomba düşmüş lanet bir alan gibiydi, dal taşak çıplaktım, çarşaflarım mahvolmuştu ve soğuktan donuyordum.

Şimdi ne halt edeceğim? diye düşünüyordum. Derken aklıma bir fikir geldi: Perdeleri söküp indirdim ve çarşaf olarak kullandım. Çok işe yaradı; ta ki ertesi sabah suratsız kadın gelene kadar.

Kadın çılgına dündü.

“NE YAPTIN DAİREME BÖYLE?” diye haykırdı. “DEFOL! DEFOL! SENİ HAYVAN!”

Stüdyoda işler pek yolunda gitmiyordu. Laf arasında kendime ait ayrı bir proje yapmak istediğimi çıtlattığımda, Tony, “Ozzy, eğer elinde herhangi bir şarkı varsa, onu önce bize vermelisin,” diye çıktı. Ama sonra ne zaman bir fikirle ortaya çıksam beni başlarından savdılar. “Bunu nasıl buluyorsunuz ?” di-yordum, cevap olarak, “At çöpe gitsin,” diyorlardı.

Bir gün, Thelma stüdyoyu arayıp düşük yaptığını söyledi, bu yüzden hepimiz bavullarımızı toplayıp İngiltere’ye geri döndük. Ama eve dönmenin, Tony’yle hiç konuşmama noktasına gelen ilişkimizin düzelmesine bir faydası olmadı. Tartışmı-yorduk. Aslında tam aksi bir durum vardı; sadece tam bir iletişim eksikliğiydi. İngiltere’de albümün son seansı esnasında,

ben işi yarıda bıraktım. Tony, Bill ve Geezer bir caz orkestrasıyla *Breakout* adlı bir şarkı yapmak istedikleri kararına vardılar ve ben sadece, "Başlarım böyle işe, ben gidiyorum," dedim. Bu yüzden *Swinging the Chain*'deki vokalleri Bill yaptı. Sözün özü *Breakout* benim açımdan fazlasıyla gösterişli kaçıyordu. *Bu albümde böyle şarkılar varken adımız Black Sabbath değil de Slack Haddock olsa yeridir*, diye düşünüyordum. Hatırlayabildiğim kadarıyla bu caz orkestrasıyla ilgili tek etkileyici şey, ne kadar da çok içki içebildikleriydi. İnanılmazdı. Kaydı öğlene kadar yapmazsanız boku yerdiniz, çünkü zil zurna sarhoş olurlardı.

Never Say Die, Amerika'da daha önce hiçbir albümümüzün başına gelmemiş bir başarısızlığa uğradı, ama İngiltere'de listelerinde on ikinci sıraya yerleşerek iyi bir sonuç elde edip *Top of the Pops*'ta yer aldı. *Top of the Pops*'a çıkmak gerçekten çok eğlenceliydi, çünkü Bob Marley'yle tanışma fırsatı yakaladık. Bizimkine bitişik olan soyunma odasından çıktığı ânı her zaman hatırlayacağım; abartmıyorum, esrar dumanından başı görünmüyordu. Şimdiye dek gördüğüm en büyük, en kalın esrarlı sigarayı içiyordu ve inanun bana esrarlı sigara benden sorulurdu. *Canlı söyleyemez, canlı söyleyemez, hiç kimse kafası bu kadar iyiiken canlı performans sergileyemez*, diye düşünüp duruyordum kendi kendime. Ama hayır, performansını canlı sergiledi. Hem de kusursuzca.

Bu dönemde Black Sabbath'ın başına başka güzel şeyler de geldi. Örneğin, mali durumumuzu yoluna koyduktan sonra menajerimiz olarak Don Arden'ı tutmaya karar verdik, çünkü onun Electric Light Orchestra için yaptıklarından etkilenmiştik. Benim açımdan, Don Arden tarafından yönetiliyor olmanın en iyi tarafı, kızı Sharon'ı düzenli aralıklarla görme fırsatı bulmamdı. Hiç zaman kaybetmeden, uzaktan uzağa ona âşık olmaya başla-

dım. Beni cezbeden, o hıncır gülüşüydü. Bir de çok güzel ve göz alıcı olduğu gerçeği; kürk mantolar giyiyordu ve her yerinden sarkan elmaslar takıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Benim kadar gürültücü ve çılgındı. O zamanlar Sharon, Don'a işlerin yürütülmesinde yardımcı oluyordu ve grubu görmeye her geldiğinde kendimizi gülüp eğlenirken buluyorduk. Arkadaşlığı süperdi. Ama uzun süre aramızda bir şey olmadı.

Black Sabbath'la yolun sonuna geldiğimi biliyordum ve açıktı ki delice davranışlarımdan onlara da gına gelmişti. Grupla ilgili son anılarımdan biri, son ABD turnemiz esnasında Nashville'de Municipal Auditorium'daki bir konseri kaçırmamıydı. Bill'in GMC karavanında konserden konsere seyahat ederken Bill'le o kadar çok kokain çekiyorduk ki üç gün üst üste hiç uymamıştım. Zombiye dönmüştüm. Göz kapaklarım sanki biri onlara kafein enjekte etmiş gibiydi; derim kızarmış, diken gibi batıyordu ve bacaklarımı zar zor hissediyordum. Ama şehre girdikten sonra, konser günü sabahın beşinde nihayet Hyatt Regency Otel'i'ne postu serdim. Hayatımda çektiğim en güzel uykuydu bu. O kadar iyiydi ki yerin yedi kat altında yatmak gibiydi. Uyandığımda kendimi neredeyse tekrar normal hissediyordum.

Ama otel odama girmek için kullandığım anahtarın, turne kapsamında başka bir şehirde daha önce kaldığım başka bir Hyatt oteli odasının anahtarı olduğunu bilmiyordum. Bavullarım doğru odaya gönderilmişken, ben yanlış odaya gitmişim. Aslında bu normalde sorun olmayacaktı; cebimdeki anahtar işe yaramayacaktı ve ben de aşağı, resepsiyona inip yanlış fark edecektim. Ama ben odaya gittiğimde, hizmetçi kadın yastıkları düzeltip mini bar dolu mu diye kontrol etmek için oradaydı. Bu yüzden de kapı açıktı ve ben doğruca içeri girdim. Ona üzerinden doğru numara ve Hyatt logosu olan anahtarı gösterdim ve o

da bana gülümseyip rahatlıklar diledi. Ben yanlış odada yanlış yatağa girip uyuyakalırken hizmetçi kadın ardından kapıyı kapadı.

24 saat.

Bu esnada, konser gelip geçmişti. Elbette ki otel görevlileri odama beni aramak için birini göndermişti, ama tek gördükleri şey valizimdi. Otelin başka bir kanadındaki başka bir katta sızdığımdan habersizlerdi. Arkadaşlar paniğe kapılmış, çirkin suratım bütün yerel televizyon kanallarında boy göstermiş, aynasızlar özel bir kayıp arama birimi kurmuş, hayranların mum ışığı seremonisi planlamaya başlamış, sigorta şirketi telefon başına geçmiş, plak firması küplere binmiş ve Thelma dul kaldığını düşünmüştü.

Derken uyandım.

Yaptığım ilk şey resepsiyonu arayıp saati sormak oldu. Kadının bana, "Saat altı," dedi. Mükemmel zamanlama diye düşündüm. Konser sekizdeydi. Yataktan kalktım ve valizimi aramaya başladım. Sonra fark ettim ki ortalık çok sessizdi.

Resepsiyonu tekrar aradım.

"Akşam mı yoksa sabah mı?"

"Pardon?"

"Saatin altı olduğunu söylediniz. Sabahın mı, akşamın mı altısı?"

"Ha, sabah."

"Ya."

Daha sonra turne menajerinin odasını aradım. "Alo?" dedi.

"Ben Ozzy," dedim. "Galiba bir sorun var." İlk sessizlik.

Sonra hiddet kasırgası. O güne kadar böylesine fırça yemiştim.

Bana kovulduğumu söyleyen Bill oldu.

Tarih 27 Nisan 1979, Cuma. Öğleden sonra.

Los Angeles'ta prova yapıyorduk ve alkollüydüm, fakat o zamanlar sürekli alkollüydüm. Bill'in diğerleri tarafından gönderildiği açıktı, çünkü Bill pek adam kovacak bir tip değildi.

Bana tam olarak ne dediğini hatırlayamıyorum. O zamandan beri bu konuda konuşmadık. Ama işin özü, Tony'nin benim ayyaş, kokainman bir zavallı ve herkes için bir zaman kaybı olduğumu düşünmesiydi. Dürüst olmak gerekirse, sanki çekip gittiğim için Tony sonunda benden intikamını alıyordu. Çok da sürpriz olmadı. Bir süredir stüdyoda, ilk kayıtta herhangi bir sorun olmamasına rağmen, Tony'nin aynı şarkıyı tekrar tekrar söyleterek beni tahrik etmeye çalıştığı hissine kapılmışım.

Bunun Bill'le olan arkadaşlığımı etkilemesine izin vermedim. Adam için üzülüyordum, çünkü annesi daha yeni ölmüştü. Black Sabbath'tan kovulmamın üzerinden çok geçmeden, babası öldü. Haberi alınca, *Kavganın canı cehenneme, hâlen onun arkadaşayım, hâlen Amerika'da dur durak bilmeden aylarca bir GMC'de birlikte yaşamış aynı adamlarız,* diye düşündüm. Bu yüzden onu görmek için arabamı doğruca Birmingham'a sürdüm.

Bill gerçekten çok fena hâldeydi ve onun için çok üzülüm. Daha sonra babasının cenaze töreni komediye dönüştü. Cenaze törenine katılanlardan birinin, papazın arabasını araklamış olduğunu fark ettiklerinde tabutu kiliseden dışarı taşıyorlardı. Papaz arabasını geri alana kadar merasime devam etmeyi reddetti, ama her kim lanet şeyi araklamışsa direksiyon kilidini çıkaramamıştı ve bir bahçeye dalmıştı. Düşünün, siz babanızı ebedî istirahatine uğurlamaya çalışırken böyle bir saçmalık oluyor. İnandırıcı gibi değil.

BEN OZZY

Ama Black Sabbath'la yaşadıklarımın sonra kendimi ihanete uğramış hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Biz üyeleri gözden çıkarılabilir yapay bir oğlanlar grubu değildik. Bizler birkaç sokak arayla yaşayan, birlikte büyümüş, hemşeri olan dört heriftik. Bir aile gibiydik, kardeş gibiydik. Sıçıp batırdığım için beni kovmaları ikiyeüzü bir saçmalıktı. *Hepimiz* sıçmıştık. Eğer kafanız güzelse, benim de kafam güzelse, bana kafam güzel olduğu için kovulduğumu nasıl söylersiniz? Sadece kafam sizinkinden *biraz daha* güzel olduğu için mi kovuluyorum?

Ama artık siklemiyordum ve sonunda bu hayırlı oldu. Bana götümü toplamak için gereken motivasyonu verdi ve muhtemelen yeni bir şarkıcıyla birlikte plak yapmak onlar için de daha keyifli olmuştur. Benim yerimi alsın diye tuttukları, daha önce Rainbow'la çalışan Ronnie James Dio adlı herif hakkında söyleyecek kötü bir lafım yok. O muhteşem bir şarkıcı. Kaldı ki ne o ben, ne de ben oyum. Bu yüzden sadece, keşke gruba Black Sabbath II adını koysalardı diyorum.

Hepsi bu.

Bölüm İki

Baştan Başlamak

Des Moines

Bir denbire işsizdim.
Ve işe alınamaz durumda.

Cebimde hâlâ birkaç dolarım olduğunu ve LA’de son bir fırlamalık yapıp, sonra da İngiltere’ye geri döneceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Bulrush Cottage’ı satıp, oradan ayrılarak bir inşaatta falan çalışmayı düşündüğümü söyleyebilirim. Her şeyin bittiği gerçeğini kabullenmiştim. Zaten o ana kadar olan hiçbir şey gerçek gibi gözüküyordu.

Yaptığım ilk iş, faturalarını Don Arden’in şirketi Jet Records’ın ödediği, Batı Holywood’daki Le Parc Oteli’ne yerleşmek oldu. Size dürüst olmam gerekirse Don Arden’in parayı ödemiş olmasına şaşırmışım. *Benim Black Sabbath’a geri dönmeyeceğimi fark ettikleri saniye, diyordum kendime, beni kapının önüne koyarlar, bu yüzden hâlâ şansım varken tadını çıkarayım.* Le Parc’ta oda verilmez, içinde kendi yemeğinizi pişirebileceğiniz bir mutfaklı olan apartman dairesi tarzında bir yerde kalırsınız. Odayı hiç terk etmedim. Sadece yatağa uzanıp, perdeleri çekip eski savaş filmleri seyrettim. Aylar boyunca gün ışığı görmedim. Torbacım arada ziyaretime gelir ve esrar bırakırdı, Sunset Yolu’ndaki Gil Turner’s’tan iç-

kim gelirdi, arada bir de bir iki piliç becerirdim. Gerçi o günlerde birilerinin benimle neden yatmak isteyebileceğini anlamak zor. O kadar çok pizza yiyip bira içiyordum ki Jabba The Hutt'ın ağabeyinden daha büyük göğüslerim olmuştu.

Thelma ve çocukları asırlardır görmüyordum. Onları odamdaki telefondan arıyordum, ama gittikçe benden uzaklaşıyorlar gibi hissediyordum ki bu beni çok daha fazla bunalıma soktu. Ailemle geçirdiğim zamandan çok daha fazlasını Black Sabbath'la geçirmiştım. Aylar boyunca turneden eve dönmezdik, döndüğümüzdeyse evde iki üç hafta dinlenir, sonra tekrar bir çiftliğe veya kaleye gider, yeni şarkılarla geri dönerdik. Biz bunu on yıl boyunca, kişisel hayatlarımızı ziyan edene kadar yapmıştık. Bill'in evliliği yıkıldı, Tony'nin evliliği yıkıldı, Geezer'ın evliliği yıkıldı; kabullenmek istemiyordum, çünkü bu evimi ve çocuklarımı kaybedeceğim anlamına geliyordu; zaten çoktan babamı ve grubumu kaybetmişim.

Yalnızca her şeyi dışarıda bırakmak, her şeyden uzaklaşmak istiyordum.

Bu yüzden Le Parc'a saklandım ve içtim.

Ve içtim.

Ve içtim.

Sonra bir gün Mark Nauseef denen herif kapımı çaldı. Don Arden'in menajerliğini yaptığı bir davulcuydu ve Velvet Underground'dan Thin Lizzy'ye kadar herkesle çalmıştı. Jet Records'tan Sharon'ın ondan bir şey almak için uğrayacağını söyledi –Mark da burada oturuyordu– fakat kısa süreli bir iş için şehirden ayrılması gerekiyormuş. Bana bir zarf verdi.

“Bana bir iyilik yapıp bunu o kadına verir misin? Sharon'a seni resepsiyondan aramasını söyledim,” dedi.

"Endişelenme," dedim.

Kapıyı kapar kapamaz, bir bıçak alıp zarfı açtım.

İçinde beş yüz dolar nakit para vardı. Ne için olduğunu bilmiyordum, umurumda da değildi. Hemen torbacımı arayıp beş yüz dolarlık kokain satın aldım. Birkaç saat sonra Sharon gelip onun için bir şey olup olmadığını sordu. Tüm masumiyetimle, "Hayır, sanmıyorum," dedim.

"Emin misin, Ozzy?"

"Oldukça eminim."

Fakat neler döndüğünü anlamak için Einstein olmaya gerek yoktu. Üzerinde keçeli kalemle Sharon yazan açılmış bir zarfın yanında çok büyük bir paket kokain duruyordu.

Sharon onları gördüğünde ağzıma sıçtı: Bağırды, küfürler savurdu ve benim lanet olası bir facia olduğumu söyledi.

Onu yakın zamanda beceremeyeceğim herhâlde, diye düşünmeye başladım.

Fakat ertesi gün yine geldi, ben kendi çişimden oluşan bir birikintinin ortasına oturmuş, tüttürüyordum.

"Bak, eğer aklını başına toplayacaksan, sana menajerlik yapmak istiyoruz," dedi.

"Neden bana menajerlik yapmak isteyesiniz ki?" diye sordum ona.

Buna inanamıyordum, gerçekten inanamıyordum. Fakat birilerinin beni istemiş olması iyi bir şeydi, çünkü birkaç dolarım kalmıştı. Black Sabbath'ta hiçbir telif hakkım, bir tasarruf hesabım ve yeni bir gelirim yoktu. Başlangıçta Don benden Son Of Sabbath denen bir grupta söylememi istedi; bence bu çok korkunç bir fikirdi. Daha sonra Gary Moore'la çalışmamı istedi. Bir keresinde ben, Sharon, Gary ve onun piliciyle San Francisco'ya

gidip çok eğlenmiş olmamıza rağmen bu fikre de çok sıcak bakmıyordum. (Dürüst olmam gerekirse, o gezide Sharon'la birlikte olacağımı düşünmüştüm, fakat hiçbir şey olmadı; o gecenin sonunda Sharon beni biramla baş başa bırakıp oteline geri döndü.)

Don Arden'ın ben ve Sabbath'la ilgili en kötü fikriyse birlikte turnelere çıkmamızı istemesiydi; iki grup olacaktı, önce ben sahneye çıkacaktım ardından onlar. Sharon'a, "Eğleniyor mu?" diye sordum.

Fakat daha sonra Sharon kontrolü daha çok eline aldı ve bana doğru dürüst bir solo albüm yapmayı kararlaştırdık.

Adını *Blizzard of Ozz* koymayı istiyordum.

Olaylar yavaş yavaş gelişmeye başladı.

Sharon kadar çözüm üreten biriyle daha önce tanışmamıştım. Yapabileceğini söylediği her şeyi yaptı. En azından gelip, "Bak, elimden gelenin en iyisini yaptım, fakat yetmedi," derdi. O menajerinken nerede durman gerektiğini her zaman tam olarak bilirdin. Bu arada Sharon'ın babası bağırımdan ve göz korkutmadan başka bir şey yapmazdı ve ben mümkün oldukça onun yoluna çıkmamaya çalışıyordum. Albüm yapıp turnelere çıkmadan önce bir gruba ihtiyacım vardı. Daha önce hiç seçme yapmamıştım ve bunu nasıl yapacağım ya da nereden başlayacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu yüzden Sharon bana yardım etti ve beni LA'in bütün genç ve gelecek vadeden gitaristleriyle tanıştırdı. Fakat gerçekten bunu yapabilecek durumda değildim. Kendime köşede bir kanepede bulup kendimden geçiyordum. Dostum –ve bas gitaristim olmak için seçmelere giren– Dana Strum, "Bak, Ozzy, gerçekten görmen gereken bir çocuk var, Quiet Riot denen bir grupta çalışıyor ve çok yetenekli," dedi.

Bir gece bu miniminnacak Amerikalı delikanlı kendini tanıtmak için Le Parc'a geldi. İlk aklıma gelen, çocuğun ya bir piliç ya

da gey olduğuydu. Uzun, ıslak görünen saçları, çok garip boğuk bir sesi vardı ve o kadar inceydi ki, sanki yoktu. Bana biraz David Bowie'nin gitaristi Mick Ronson'ı hatırlatmıştı.

Kapıdan içeriye girer girmez, "Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Yirmi iki."

"Adın ne?"

"Randy Rhoads."

"Bira ister misin?"

"Varsa bir kola alırım."

"Sana bir bira getireyim. Bu arada sen erkek misin?"

Kahkaha attı.

"Ciddiyim," dedim.

"Hımm, evet, en son kontrol ettiğimde öyleydim."

Randy benim lanet olası bir deli olduğumu düşünmüş olmalı.

Daha sonra nasıl çaldığını duymak için bir stüdyoya gittik. Onun, Gibson Les Paul marka gitarını küçük bir çalışma amfisine takıp, "Sakıncası yoksa ısınabilir miyim?" dediğini hatırlıyorum.

"Keyfine bak," dedim.

Daha sonra parmak egzersizlerine başladı. "Dur, Randy, tam orada dur," demek zorunda kaldım.

Kafasını kaldırıp yüzünde endişeli bir ifadeyle bana bakarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"İşe alındın," dedim.

Onu çalarken görmeliydin, dostum.

O kadar iyiydi ki neredeyse ağlayacaktım.

Daha sonra provalar için İngiltere'ye uçtuk, Randy'nin Bay Mükemmel gibi görüldüğünü çok çabuk fark ettim; inanılmaz derecede tatlı ve çok pratik bir gençti. Gerçek anlamda bir centilmeni; Amerikalı bir rock 'n' roll yıldızından umulmayacak kadar hem de.

Neden benim gibi alkol batağına saplanmış bir şişkoyla çalışmak istediğini anlayamıyordum.

Başlangıçta Bulrush Cottage'ta Thelma ve çocuklarla kaldık. İlk yazdığımız şarkı *Goodbye to Romance*'ti. Randy'yle birlikte çalışmak Black Sabbath'la kıyaslandığında sanki gece ile gündüz kadar farklıydı. Bir gün evin içinde öylesine dolaşıyor, aylardır kafamda dönüp duran bir melodiyi mırıldanıyordum; Randy, "Bu senin mi yoksa Beatles'ın mı?" diye sordu. "Yo, önemli bir şey değil, sadece aklıma takıldı," dedim. Beni şarkıyı oluşturan kadar onunla birlikte oturmak zorunda bıraktı.

İnanılmaz derecede sabırlıydı; annesinin müzik öğretmeni olduğunu duyduğum zaman hiç şaşırmamıştım. İlk defa şarkı yazarken bana denk bir ortağım olduğunu hissediyordum.

Randy'yle çalışmalarından çok net hatırladığım bir diğer anı, onun *Suicide Solution*'ı yazdığı zamandı. Londra'da John Henry's'te Wild Horses adında bir grup için düzenlenen bir partideydik. Herkes öyle ya da böyle bir şeylerin içine ediyordu, ama Randy bir köşede oturmuş, Flying V gitarında *riff*'ini çalışıyordu ve aniden Da, Da, D'La-Da, DA, D'La-Da diye çalmaya başladı. "Vay, Randy, o neydi öyle?" diye bağırdım; umursamaz bir tavır takındı. Az önce ne çaldıysa tekrar çalmasını istedim ve bir süredir kafamda olan sözleri söylemeye başladım: "Wine is fine, but whiskey's quicker / Suicide is slow with liquor."⁴³ İşte

43 (İng.) "Şarap iyidir ama viski daha hızlıdır / İntihar likörle yavaştır." (yay. n.)

buydu; şarkının büyük bir kısmı orada yazılmıştı. Gece herkesin sahneye çıkıp doğaçlama yapmasıyla son buldu.

Thin Lizzy'den Phil Lynott da oradaydı. Aslına bakarsanız bu onu ölmeden önce en son görüşüm olabilir. Phil trajik bir vakaydı. Demek istediğim, onun ününü çok fazla özlediğini düşünüyordum. Çok büyük bir sanatçıydı, büyük bir sesi, büyük bir tarzı, fakat sonunda eroin onun sonu oldu.

Tanrı'ya şükürler olsun ki o pislige hiç bulaşmadım.

Randy İngiltere'yi sevdi.

Her hafta sonu minibüse atlayıp etrafı görmek için bir yere gitti. Galler, İskoçya, Göller Bölgesi; aklınıza gelebilecek her yere gitti. Aynı zamanda oyuncak tren biriktiriyordu ve her gittiği yerden bir tane alıyordu. Sessiz bir herifti, kendini işine adanmıştı, çok fazla gösteriş yapmazdı, ama arada çok komik olurdu. Bir keresinde barda oturuyorduk, köşede piyanoda klasik müzik çalan bir adam vardı, Randy ayağa kalkıp yanına gitti, "Sakıncası yoksa size katılabilir miyim?" diye sordu. Adam önce Randy'ye, sonra etrafa baktı ve barda beni görünce, "Ee, tabii ki," dedi. Randy, Gibson marka gitarını kılıfından çıkardı, amfisine bağladı, sonra Beethoven parçası mı, her neyse onu çalmaya başladı. Fakat devam ettikçe rock 'n' roll hareketleri yapmaya başladı ve sonunda dizlerinin üzerine çökmüş, dili dışarıda, o vahşi solosunu atıyordu. İnanılmaz derecede eğlenceliydi. Bütün bar şiddetli bir acı içerisindeydi.

Komik olan, Randy'nin bence hiçbir zaman Black Sabbath'ı sevmemiş olmasıydı. Doğru düzgün bir müzisyendi. Demek istiyorum ki birçok gitarist iyidir, fakat hepsinin sadece bir numarası vardır, bir tek zimbirtısı; bu yüzden eğer şarkıyı bilmiyor olsanız bile, "Ha, bunu çalan falanca kişi," dersiniz, ama Randy her şeyi çalabilirdi. Leslie West'ten, büyük caz ustası Charlie

Christian'dan, John Williams gibi klasik adamlardan etkilenmişti. İnsanların neden *Iron Man*'e hasta olduklarını anlamıyordu, çünkü ona göre bu parça bir çocuğun bile çalabileceği kadar basitti.

Aslına bakarsanız, bununla ilgili tartışmalarımız oldu. Dedim ki, "Bak, eğer beğeniliyorsa, onun basit oluşu kimin umurunda? Demek istiyorum ki, *You Really Got Me*'den daha basit bir melodi bulamazsın, ama şarkı inanılmaz. O *single*'ı ilk aldığım zaman babamın pikabının iğnesi kırılana kadar dinlemiştim."

Randy sadece omuz silkip, "Olabilir," dedi.

Sharon'ın kardeşi biz İngiltere'deyken bir bas gitarist buldu. Bob Daisley, Jet'e Widowmaker adlı bir grupla imza atan Avustralyalı bir herifti. David onu bu sayede tanıyordu. Bob'ı hemen sevdim. Doğru düzgün bir rock 'n' roll'cuydu. Kolları kesilmiş kot ceket giyiyordu ve saçları dağınıktı; arada bir bara gider, beraber kokain alırdık.

Bob'ın sevdiğim diğer bir yanıysa sadece bir bas gitarist olmamasıydı. Şarkı da yazıyordu.

Bayağı eğleniyorduk; en azından başlarda.

Davulcu bulmak o kadar kolay değildi.

Nihayet Uriah Heep'le çalan Lee Kerslake'le karşılaşınca ya kadar neredeyse İngiltere'nin yarısını dinlemiştik. Lee iyiydi, hani o eski büyük barlardaki heriflerden biriydi. Aynı zamanda sağlam bir davulcuydu. Fakat benim asıl istediğim, Pat Travers grubundan Tommy Aldridge'ti, fakat olmadı.

Gruba ilk katılanlardan diğer bir isimse Ipswich'ten klavyeci Lindsay Bridgewater'dı. Lindsay oldukça eğitimli bir çocuktu ve daha önce bizim gibilerle hiç tanışmamıştı. Ona, "Lindsay, lanet olası bir öğretmen gibi görünüyorsun, saçlarını geriye doğru taramanı, beyaz bir pelerin giymeni, kendine siyah bir ruj ve si-

yah göz kalemi almanı istiyorum. Ve çalarken seyircilerin üzerine doğru böğür," dedim.

Zavallı herif uzun süre dayanamadı.

Eğer *Blizzard of Ozz*'u kaydettiğimiz zaman kendimi Black Sabbath'la bir yarış içersinde hissetmediğimi söylersem kıcımdan uydurmuş olurum. İyi niyetliydim sanırım, ama onların bensiz daha başarılı olacaklarını düşündükçe içten içe kahroluyordum. Dio'yla yaptıkları ilk albüm oldukça iyiydi. Gidip albümlerini almadım, ama birkaç şarkısını radyodan dinledim. İngiltere'de dokuz, Amerika'da yirmi sekizinci sıradaydılar. Fakat *Blizzard*, Surrey'deki Rich Farm Stüdyoları'nda hazır hâle gelince bizim de muhteşem bir albümümüz olduğunu biliyordum. Aslına bakarsanız birkaç tane muhteşem albüm çıkacaktı, çünkü bittiğinde albüme alamadığımız birçok şarkı kalmıştı.

Ayrıca işimin başında olmak sihirli bir duyguydu; sanki sonunda bir şeyleri başarmıştım. Ama yine de bir şeyleri en iyi şekilde yapmış olduğunuzu düşünseniz bile, hiçbir zaman halkın onu anlayıp anlamayacağını bilemezsiniz. Fakat *Crazy Train* radyolarda dönmeye başladığı andan itibaren durum anlaşılmıştı. Albüm patlamıştı.

Albüm 1980 yılında İngiltere'de piyasaya çıktığında listede yedinci sıradaydı. Altı ay sonra Amerika'da çıktığında, yirmi birinci sıraya yerleşti, ama sonunda son on yılda en çok satan 100 albüm arasına girerek dört milyon sattı.

Eleştiriler mi?

Okumadım.

Turnemiz başlamadan birkaç gece önce, Sharon'ı ilk defa olaya düşürdüm. Fazlasıyla uzun sürmüştü. Surrey'de Shepper-

ton Stüdyoları'ndaydık. The Law sahte ismiyle Blackpool'da ve-receğimiz ilk konserimiz için prova yapıyorduk ve hepimiz yol-un karşısındaki otelde kalıyorduk. Bu yüzden Sharon'ı odasına kadar takip ettim. "Ben de gelip televizyon izleyebilir miyim?" gibi ekstra özel tavlama cümlemi kullanmış bile olabilirim. Ger-çi genelde aldığım cevap, "Canun cehenneme, bende televizyon yok," olurdu.

Fakat bu sefer işe yaradı.

Tabii ki kafam güzeldi. Sharon'ın da öyle olması gerekiyordu. Tüm hatırladığım onun duş almak istediği ve benim de üzerimdekileri yırtarcasına çıkarıp onunla birlikte duşa daldığım. Bir piliçle duşa girdiğin zaman olması gerektiği gibi, olaylar gelişti.

Sharon'a çok kötü âşık olmuştum, adamım.

Olay şu ki, onunla tanışmadan önce, *benim gibi* bir kızla hiç karşılaşmamıştım. Demek istiyorum ki, ne zaman Sharon'la dışarı çıksak bizi kardeş sanırlardı, çünkü birbirimize çok benzi-yorduk. Ne zaman bir yere gitsek, en sarhoş ve en gürültülü biz oluyorduk.

İlk zamanlarda çok fazla çılgınlık yapıyorduk.

Bir gece Almanya'da *Blizzard of Ozz*'un dağıtımıcısı olan CBS Europe'un başkanıyla büyük bir yemeğe çıkmıştık. Adam oldukça iri, sakallı, puro içen ve ciddi bir herifti. Ben sınırımı iyice aşmıştım tabii ki. Hepimiz devasa bir yemek masasında oturuyorduk ve yemeklerimizi yarılamıştık; aklıma masanın üstüne çıkıp striptiz yapma fikri geldi. Bir süreliğine herkes bunun komik olduğunu düşündü. Fakat sonunda tamamen çıplak kalıp CBS adamının şarap sürahisinin içine işedim, adamın önünde diz çöktüm ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Bunun çok eğlenceli olduğunu düşünmediler.

Yıllar sonra bile Almanya'da tek bir plağımızı dahi çaldıramadık. Berlin'den uçakla uzaklaşırken, Sharon'ın kontratı yırtıp, "Bir ülke daha gitti," dediğini hatırlıyorum.

"Fakat o striptize değerdı, öyle değil mi?" diye sordum.

"Senin yaptığın striptiz değildi, Ozzy. Masada lanet bir Nazi gibi uygun adım yürüdün. Bir aşağı bir yukarı. Zavallı Alman küçük dilini yutacaktı. Sonra da taşaklarını adamın sikik şarabının içine soktun."

"Şarabının içine işediğimi sanıyordum."

"Bu şarabın içine işmeden önceydi."

Sonra Paris'e gittik ve ben hâlâ Berlin'den kalma bitkinlik içerisindeydim. İnanılmaz derecede sarhoştum, çünkü insanlar sürekli bedava içki veriyorlardı. Bir süre sonra herkes Almanya'da neler döndüğünü öğrenmişti; çok gergin görünüşlü kayıt şirketi elemanları bizi içmek için bir gece kulübüne götürdü. Herkes iş konuşuyordu, can sıkıntısını gidermek için yanımdaki adama dönüp, "Selam, benim için bir iyilik yapabilir misin?" dedim.

"Tabii ki," dedi.

"Yüzüme yumruk at."

"Ne?"

"Yüzüme yumruk at."

"Yapamam."

"Bak, senden bir iyilik yapmanı istedim ve sen de yapabileceğini söyledin. Bana söz verdin. O yüzden şimdi şu lanet olası yüzüme yumruk at."

"Hayır!"

"Yumrukla beni."

“Bay Osbourne, üzgünüm, fakat yapamam.”

“Hadi ama, SENİ LANET OLASI, SÖZ VER...”

PAT!

Son gördüğüm şey masanın karşısından yüzüme doğru gelen, Sharon’ın yumruğuydu. Sonra yere yığıldım, burnum kanıyordu ve sanki ağızımdaki dişlerin yarısı uçmuş gibi hissediyordum.

Gözlerimi açınca Sharon’ın yukarıdan bana baktığını gördüm. “Şimdi mutlu musun?” diye sordu.

Biraz kan ve sümük tükürdüm. “Çok mutluyum, teşekkürler.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde, otel odasındaki yatağında uzanmış, kokain yüzünden hayatınızda hayal edebileceğiniz en büyük gerginliği yaşıyordum. Titriyordum, terliyordum ve bütün o paranoyak hayalleri görüyordum. Dönüp Sharon’a sarılmaya çalıştım, ama o mırıldanarak uzaklaştı.

“Sharon, sanırım ben ölüyorum,” diye sızlandım.

Sessizlik.

Bu yüzden tekrarladım. “Sharon, sanırım ben ölüyorum.”

Tekrar sessizlik.

Bir kere daha, “Sharon sanırı...”

“O zaman sessizce öl. Uyumam gerek, yarın sabah bir toplantım var.”

Sharon’la sürekli birbirimizi kızdırıyorduk.

Bir akşam otelde içmeye gittik. Kuytu bir yere oturduk ve ben bara biraları almaya gittim. Fakat tekerlekli sandalyedeki bir adamla laflamaya başladık; bir Hell’s Angel⁴⁴ üyesiydi. Sohbate

44 Dünyanın çeşitli ülkelerine yayılmış bir motosiklet kulübü. (yay. n.)

dalmış gülüyorduk ve ben içecekleri Sharon'a götürmem gerektiğini tamamen unutmuştum. Sonra odanın köşesinden bir ses geldi.

"Ozzy! OZZY!"

Lanet olsun, şimdi sağlam bir azar işiteceğim, diye düşündüm. Bu yüzden oraya şu saçma hikâyeyle gittim. "Üzgünüm hayatım, fakat o adama ne olduğunu asla tahmin edemezsin, bana olanları anlatıyordu ve oradan ayrılmadım," dedim.

"Tahmin edeyim, motosikletinden düşmüş."

"Yo, hayır," dedim. "Daha da kötüsü, geri tepmeden muzdarip."

"Ne olmuş ne?"

"Geri tepme."

"Geri tepme de neyin nesi?"

"Bilmiyor musun?"

O anda uydurduğum için umutsuzca ne olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

"Hayır, Ozzy, geri tepme ne bilmiyorum."

"Bu çılgınca."

"PEKÂLÂ, O ZAMAN SÖYLE, NEDİR O LANET OLASI ŞEY?"

"Bir piliç sana elle mastürbasyon yaparken olan bir şey. Şöyle oluyor: Kadın seni sıvazlıyor, sen tam patlamak ve boşalmak üzereyken kadın başparmağıyla seninkinin tepesini kapatıyor, bazen de, eğer şuradaki herif gibi şanssızsan, spermeler tüpten geri dönüyor ve sonuçta ne olduğunu biliyorsun..."

"Milyonlarca kez söyledim, Ozzy, bilmiyorum."

"Pekâlâ, eee, omurganı mahvediyor."

“Aman Tanrım,” dedi Sharon; gerçekten şaşırılmış görünüyordu. “Bu çok korkunç, git ve o zavallıya bir içki daha ısmarla.”

Bunu yediğine inanamıyordum.

Birkaç hafta sonrasına kadar bununla ilgili ona hiçbir şey söylemedim, bir hafta Jet Records’ın yönetim kurulu toplantısında dışarıda oturuyordum. Tüm duyabildiğim, Sharon’ın tekrar ve tekrar, “Geri tepme,” demesiydi ve odadaki diğer herifler, “Ne geri tepmesi? Sen ne saçmalıyorsun?” dediler.

Sharon fırtına gibi dışarıya fırladı, yüzü kıpkırmızı olmuştu ve çığlık atıyordu. “Ozzy, seni aşağılık piç!”

Tokat.

Sharon, *Blizzard of Ozz*’un turnesinde beni neredeyse tek başına yönetiyordu. Bütün kariyerim boyunca ilk defa birisinin her şeyi bu kadar dikkatle planladığını görüyordum. Daha başlamadan önce dedi ki, “Ozzy, bu işi iki yoldan halledebiliriz. Ya Van Halen gibi büyük bir grubun açılışını yaparız ya da küçük mekânlarda asıl grup biz oluruz; bence küçük mekânlardan başlamalıyız, böylece sürekli dolu gösteriler yaparsın ve insanlar biletlerin tamamen satıldığını gördüklerinde daha çok gelmek isterler. Ayrıca daha ilk günden çok kârlı bir yatırım olduğunu herkes anlar.”

Bu dâhice bir hamleydi.

Nereye gitsek mekânlar her zaman dolu oluyordu ve dışarıda içeridekinden daha fazla insan sırada bekliyordu.

Hatırlatırım, bunun için gerçekten eşekler gibi çalışmıştık.

Benim için büyük bir şanstı ve bunu kullanacaktım. Sharon da ben de bunun farkındaydık, bu yüzden gidebildiğimiz her radyo programına gittik, her televizyon programına çıktık ve

yapabileceğimiz her röportajı yaptık. Küçük gördüğümüz hiçbir şey yoktu. Sattığımız her kaydı ya da bileti hesaplıyorduk.

Fark ettim ki Sharon bir işe başladığında, bir işi yapmak istediğinde, kendini tamamen her ince ayrıntısına kadar ona adıyordu ve zil çalmadan asla kavgayı bırakmıyordu. Bir kere kıcını yataktan kaldırdı mı onu durduramazdınız. Eğer yanımda olup beni sürekli dürtmeseydi, böyle bir başarıyı elde edebilir miydim bilmiyorum. Aslına bakarsanız, edemeyeceğimden adım gibi eminim.

Sharon'a göre hiçbir şey çantada keklik değildi. Bu onun yanında vardı, bu şekilde yetiştirilmişti. Bana ailesinde eskiden ya bolluk ya da kıtlık olduğunu söylerdi. Bir gün Rolls-Royce ve her odada renkli televizyonları varken, ertesi gün arabayı saklayıp, bütün televizyonları geri vermek zorunda kalıyorlarmış. Maddi durumları ani yükselişler ve düşüşler içeriyormuş.

Sharon'a iş açısından daha önce kimseye güvenmediğim kadar güveniyordum. Bu benim için olmazsa olmazdı, çünkü anlaşma yapmaktan hiç anlamıyordum. Anlamamayı ben seçmiştim, çünkü o kadar saçmalığa ve arkadan iş çevirmelere katlanamazdım.

Fakat Sharon sadece mali konularda iyi değildi; aynı zamanda benim imajımı yönetmeyi de biliyordu. Benim eski, kirli Black Sabbath görüntümü hemen değiştirdi. "Randy'nin annesi geldiğinde seni *roadie*'lerden biri sandı," demişti. Sonra saçlarımın rengini açması için kuaför getirtti. O zaman seksenli yıllardı ve böyle süslü görünmek zorundaydın. İnsanlar buna gülüyor, ama bugünlerde bir konsere çıktığında kimin gruptan, kimin seyirci olduğunu anlayamıyorsun, çünkü hepsi aynı giyiniyor. Birileri sahneye gösterişli bir saç modeliyle çıktığında en azından özel gözüküyordu.

Şunu da göz önünde bulundurmak gerekir ki, benim sahne kıyafetlerim bir noktada gerçekten çok kötüydü; insanlar benim bir travesti gibi giyindiğimi düşünüyorlardı. Tayt ve sahte elmaslarla süslenmiş uzun bir pelerin giyiyordum.

Geçmişe baktığımda giydiğim kıyafetlerden utanmıyorum, utandığım şey, ne kadar şişman olduğum. O zamanlar şişko, ay-yaş ve pizza yiyen bir pisliktim. Yüzümü görmeliydiniz; lanet şey kocamandı. Günde ne kadar Guinness⁴⁵ içtiğimi düşününce bu şaşırtıcı değildi. Bence bir tane yarım litrelik İrlanda birası üç öğün yemek gibi.

O turnede güvenebileceğimi öğrendiğim diğer bir kişi Tony Dennis'ti. Hiçbir konserimi kaçırmayan, Kuzey İngiltere'den bir herifti. Kış ortasıydı ve herifin tek giydiği, kot cekete benzer bir tişörttü. İçeri girmek için sırada beklerken taşakları donuyordu herhâlde. O kadar çok konsere gelmişti ki, en sonunda onun içeriye bedava girmesine izin vermiştim, buna rağmen dediği şeylerin tek bir kelimesini bile anlayamıyordum. Tek duyduğum, "Neeedin, bil'sin, Tuhni I-uhmi, filan, yağğğnii," gibi bir şeydi. Bana amcık da diyor olabilirdi.

Her neyse, Canterbury'deydik ve hava eksi beş derece falandı, ona, "Buraya nasıl geldin, Tony?" diye sordum.

"Otostop çektim dostum."

"Peki, nerede uyuyorsun?"

"Tren istasyonları, telefon kabinleri, ora bura..."

"Bak sana ne diyeceğim, eğer bizim bavullarımızla ilgilenirsen, sana bir oda ayarlayabiliriz."

Ondan sonra Tony hep benimle oldu. Aileden biri gibi. Harika bir adam ve gerçekten harika bir insan. Ben ona çok bağılıyım-

45 İrlanda'ya özgü siyah bira. (yay. n.)

dır ve o da bunu kaldırır; bu muhteşem. Hiçbir şey onun için çok sorun değildir ve ona tam anlamıyla güveniyorum. Masanın üstüne büyük bir tomar para bırakıp gidebilirim ve iki yıl sonra gelsem para yine masanın üstünde nasıl bıraktıysam öyle duruyor olur. Zor günlerimde çocuklarımla bile ilgiledi. Bu yüzden çocuklar hâlâ ona Tony Amca derler. Bütün bunlar o gece ona buraya nasıl geldiğini sormam sayesinde oldu.

Shepperton Stüdyoları'nın karşısındaki oteldeki ilk gecemizden sonra, Sharon ve ben her yerde seks yapmaya başladık. Duramıyorduk. Kapalı kapılar arkasında da yapmıyorduk. Etrafımızdakiler ne yaptığımızı biliyordu. Bazı geceler Sharon bir kapıdan çıkarken diğer kapıdan Thelma içeri geliyordu. İki kadınla birlikte olduğum için sürekli bitkin hâldeydim. Şu Fransız heriflerin bunu nasıl becerebildiklerini bilemiyorum. Mesela, Sharon'la birlikteyken ona "Tharon" diyebiliyordum ve bu bana bir çift mor göze mal oluyordu.

Şimdi dönüp baktığımda, tabii ki, *Thelma'dan ayrılmam gerektirdi*, diye düşünüyorum.

Fakat çocuklar yüzünden bunu istemiyordum. Biliyordum ki, boşanmamız çocuklar için çok korkunç olurdu, çünkü ayrılıklarda en büyük acıyı çocuklar çeker. Ailemi kaybetme düşüncesine katlanamıyordum. Çok acı vericiydi ve ben buna cesaret edemiyordum.

Diğer taraftan bakınca, normal bir romantizm yaşamamak da, Sharon'la tanışmadan önce âşık olmanın anlamını bilmiyordum. Demek istediğim, Thelma'yla evliyken Sharon arada kalmıştı ve başlangıçta en az benim içtiğim kadar içki içiyordu. Sevişmediğimiz zamanlar kavga ediyorduk. Kavga etmediğimiz zamanlardaysa içki içiyorduk. Ayrılmaz bir ikili olmuşuk; birbirimizden

uzak kalamıyorduk. Yoldayken Sharon'la hep aynı odada kaldık, o iş seyahatine gittiği zamansa her gün saatlerce telefonda konuşurduk; onu ne kadar sevdiğimi ve onu tekrar görmeyi sabırsızlıkla beklediğimi söylerdim. Bunu daha önce *kimse* için yapmamıştım. Aslında, dürüstçe söyleyebilirim ki, Sharon'la tanışmadan önce aşkın ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Aşkı tutkun olmakla karıştırıyordum. Sonra fark ettim ki, aşk sadece birlikte takılmak değil, o uzaklarda olduğunda ne kadar boşlukta olduğunu hissetmekmiş. Ve ben Sharon'ın yokluğuna katlanamıyordum.

Fakat Sharon'a ne kadar âşık olmuş olsam da, durumun bu şekilde gidemeyeceğini biliyordum. Bir süreliğine, sahip olunabilecek en güzel iki şeye sahip olduğumu düşündüm, ailem ve sevdiğim kadın; ama birisinden fedakârlık etmem gerekiyordu. Bu yüzden o yılbaşında, turnenin İngiltere ayağında, Thelma'ya her şeyi söyledim, içkinin vermiş olduğu cesaretle, bunun yapılacak en iyi şey olduğunu düşündüm. Daha önce aklıma gelen en parlak fikir değildi.

Thelma sanki bir şişe gazoz gibi köpürdü, beni dışarı attı ve düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Daha sonra Don Arden işe el koydu. Thelma'yı arayıp onunla şehirde bir görüşme ayarladı ve Sharon'ı benden uzak tutma sorumluluğunu oğlu David'e verdiğini söyledi. Fakat işin aslı, Sharon'ın Jet Records'tan ayrılıp işi kendi başına sürdürmesinden ödü kopuyordu. Bu ona bir servete mal olurdu. Özellikle beni de alıp götürürse. Sonunda olan da tam olarak buydu. Don, Sharon'ın kafasına koyduğunu yapacağını bilmeliydi. Eğer birisi onu engellemeye çalışırsa, Sharon iki misli uğraşır.

David beş dakikadan fazla dayanamadı.

Nisan 1981'de, *Blizzard of Ozz*'un Amerika turnesine çıkma-

dan önce, Ridge Farm'a gidip *Diary of a Madman*'i kaydettik. Bugün bile o albümü nasıl o kadar çabuk yaptığımızı bilmiyorum. Sanırım sadece üç haftamızı almıştı.

Bunu yaparken hepimiz o berbat apartman dairesinde kalıyorduk ve bir sabah uyandığımda Randy'nin odasından gelen şaşırtıcı akustik *riff*'i duyduğum ânu ölsem unutamam. Odaya daldığımda altımda sadece donum vardı ve o, ders vermekte olan ciddi görünümlü bir klasik müzik öğretmeni gibi orada oturuyordu.

Öğretmen bana sanki Loch Ness Canavarı'ymışım gibi bakarken, "Az önce çaldığın neydi?" dedim.

"Ozzy, meşgulüm."

"Biliyorum, fakat çaldığın neydi?"

"Mozart."

"Tamam, bunu araklıyoruz."

"Mozart'ı araklayamayız."

"Eminim Mozart'ın umurunda olmaz."

Sonunda *Diary of a Madman*'in girişi oldu; gerçi Randy onunla işini bitirdiğinde, ortada Mozart falan kalmamıştı.

Albümün geri kalanı bulanıktı. O zaman o kadar çok acelemiz vardı ki onu yolda miksledik. Yapımcım, Max Norman kasetleri otelimize yollamıştı ve ben ödemeli telefonlardan arayıp ona, buraya biraz daha bas ekle, burası *midrange* olsun diye direktifler veriyordum.

Bu dönemde Bob ve Lee her şey hakkında sızlanıp şikâyet etmeye başladılar ve bu beni gerçekten çılgına çevirdi. Onlara baktığımda birbirlerine sokulmuş, okul kızları gibi fısıldaşıyor olurlardı. Daha en başından beri, Bob grubun hâlihazırdaki ismi Ozzy Osbourne yerine başka bir ismi olsun istiyordu. Bunu an-

layamıyordum. Neden bir grubu başka bir gruba katılmak için terk etmek isteyeyim ki? “Şu konsere mi çıksak yoksa bu konsere mi? Bir düşünelim.” Demek istiyorum ki, eğer Bob ve Lee, Jet’in ofisine gelip, “Biz bu grupta Ozzy’yle eşit şartlarda bulunmak istiyoruz,” deselerdi, “Hayır, ben bunu daha önce yaşadım, artık kendimin patronu olmak istiyorum, size iyi günler,” derdim. Eğer işin içinde Sharon olmasaydı, Bob gözümü korkutup bana istediğini yaptırırdı. Boyun eğip işi oluruna bırakmak gibi bir sorunum var. Bazen bunun hiçbir müzik aleti çalmadığım için, orada olma hakkım da yokmuş gibi hissetmemden kaynaklandığını düşünüyorum.

Her neyse, bir noktada Sharon yanımıza gelip heyecanla, “Haberler çok iyi, beyler, New York Palladium konserinin biletleri satışa çıktı ve bir saat içerisinde tükendi,” dediğinde hepimiz alkışlıyor, çığlık atıyor ve birbirimize beşlik çakıyorduk. Daha sonra Sharon telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktı. Geri döndüğünde ağzı iyice kulaklarına varıyordu. “Ne olduğunu asla tahmin edemezsiniz, Palladium bize bir gecede *iki* gösteri yapmayı teklif etti.”

Olanlara inanamıyordum; her şey yükselişe geçmişti. Fakat Bob ve Lee birden sessizleştiler ve ortadan kaybolup kendi aralarında fısıldamaya başladılar. Geri geldiklerinde, “Pekâlâ, eğer gecede *iki* gösteri yapacaksak seyahat masraflarımızın ve ücretimizin de *iki* kat olmasını istiyoruz,” dediler. Bu bana biraz fazla gelmişti. Henüz paranın yüzünü görmemiştik, Arden’lar her şeyin masrafını önceden karşılıyorlardı; otel, stüdyo, yiyecek, malzemeler, aklınıza ne gelirse. Paranın nereden geldiğini sanıyorlardı, gökten mi? Gerçek şu ki, her bir kuruşu Don’a geri ödeme-miz gerekiyordu, fakat Bob ve Lee’nin bu konuda endişelenme-leri gerekmiyordu, çünkü onlar temel olarak konuk sanatçılardı.

Bunu duyunca ayrılmalarını istedim. Sharon'a, "Eğer bu şekilde devam edersek, beş dakikada bir başka şey olacak ve ben bu tarz saçmalıklardan bıktım," dedim.

Bu Bob ve Lee'nin sonu oldu, bununla birlikte daha sonraki birkaç sene içinde Bob'la birkaç kere çalıştım; her gün bana dava açmaya başlayana kadar.

Paranın insana yaptıkları çok üzücü. Sorun her zaman para. Fakat dürüst olmak gerekirse, eğer Bob ve Lee kalsalardı şu anda olduğum yerde olamazdım. O gerginlikle hiçbir şey yapamazdık. Şansıma, Sharon bir süredir onların değiştirilmesi için hazırlıklar yapıyordu –onları yeterince idare etmişti–, baştan beri çalışmak istediğim davulcu Tommy Aldridge'le anlaşma imzalamayı başardı ve Quiet Riot'ta Randy ile birlikte çalışan Rudy Sarzo adındaki çocukla anlaştı. Her şey tamamdı.

İkinci albüm de nihayet tamamlandığında, eşyalarımızı toparladık, uçağa atladık ve turne Maryland'de başlamadan önce bir haftalığına, provalar ve kayıt şirketindeki toplantılar için LA'e gittik.

Güvercinleri kimin satın aldığını sakın sormayın.

Tek bildiğim, LA'e indikten birkaç gün sonra CBS Records'ın Century City'deki merkezine doğru giderken, Sharon'ın onları bana limuzinde göstermesiydi.

"Çok güzeller, değil mi? Dinle bak, mırıldanıyorlar," dedi.

CBS'yle yaptığımız büyük bir anlaşmaydı.

Blizzard Of Ozz İngiltere'de gözde olsa bile, Amerika'da da başarıya ihtiyacımız vardı, çünkü beş parasız kalmıştık. Her şey buna bağlıydı. Yola çıktığımızdan beri kıt kanaat geçiniyorduk; pire yuvası otel odalarında uyuyorduk, birimiz sahip ol-

duğumuz tüm paranın olduğu çantaya kendini kelepçeliyordu. Çantanın içi neredeyse tam takırdı. Henüz *Diary of a Madman*'in avansını bile alamamıştık, çünkü Sharon parayı babasının o terli ellerinden kapamamıştı. Bu arada, Thelma boşanmaktan bahsediyordu ve bu da her şeyi tekrar kaybedebileceğim anlamına geliyordu.

Yanımda getirdiğim portakallı likörümü yudumlarken, "Güvercinleri ne için istiyorsun?" diye sordum.

Sharon o bakışlarından birini attı.

"Dün geceki konuşmamızı hatırlamıyor musun, Ozzy? Toplantı için; odaya girdiğimizde onları salacaksın ve odanın içinde uçacaklar."

"Neden?"

"Çünkü bu konuda anlaştık. Sen, 'Rock 'n' roll,' deyip onlara barış işareti yapacaksın." Bunların hiçbirini hatırlayamadım. Saat sabahın on biriydi, fakat ben hâlâ ayyaşlar gezegenindeydim. Dün gecedен beri aralıksız içmiştim; ya da ondan bir önceki gecedен beri.

CBS'ye ne için gittiğimizi bile hatırlamıyordum. Fakat Sharon hatırlattı. "*Blizzard of Ozz*'u babamdan acınacak derecede küçük bir meblağa satın aldıkları için paçalarını aşağı almalıyız, muhtemelen Black Sabbath'ın son iki albümünde olduğu gibi onun da Amerika'da patlama yapacağını umuyorlar. Bu ülkede tek başına hiçbir şey değilsin, Ozzy, İngiltere'deki kapalı gişe gösterilerini unut. Burada sıfırdan başlıyorsun. Toplantıya gittiğinde, onları etkilemek, onlara kim olduğunu göstermek zorundasın."

"Güvercinlerle mi?" dedim.

"Kesinlikle."

Şişeyi bıraktım ve Sharon'dan kuşu aldım.

Güvercini yüz hizamda tutarak, "Neden kafalarını ısırarak kopartmıyorum, bu onları etkiler," dedim.

Sharon kahkahayı bastı, kafasını salladı, kafasını çevirip pencereden mavi gökyüzünü ve palmiye ağaçlarını seyretmeye başladı.

"Ciddiyim," dedim.

"Ozzy, kafalarını kopartmayacaksın."

"Evet, kopartacağım."

"Hayır, kopartmayacaksın, sersem."

"Evet, kesinlikle bunu yapacağım. Sabahtan beri midem kazanıyor."

Sharon tekrar kahkaha attı. Bu sesi dünyadaki her sestene daha çok seviyordum.

Toplantı saçmalıktı. Sahte gülümsemeler ve gevşek tokalaşmalar. Sonra birisi Adam Ant'in Amerika'ya gelmesinden dolayı ne kadar heyecanlı olduğunu söyledi. *Adam Ant mi?* Bunu söyleyen götlegeği az kalsın yumruklayacaktım. Açıkçası kimsenin umurunda bile değildi. Hatta halkla ilişkilerci piliç saatine bakıp duruyordu. Fakat toplantı bu takım elbiseli ve altın saatli herifler, kurumsal pazarlama hakkında anlamsız nutuklarını çektikçe uzadı da uzadı; sonunda Sharon'ın güvercinleri havaya salmam için vereceği işareti beklemekten sıkıldım. Ayağa kalktım, odayı boydan boya geçtim, halkla ilişkilerci pilicin yanına oturup cebimden bir tane güvercin çıkarttım.

Bana sahte sahte gülüp tekrar saatine bakarken, "Ay, ne tatlı," diyordu.

Tamamdır, dedim.

Ağzımı iyice açtım.

Odanın diğer ucunda, Sharon'ın korktuğunu gördüm.

Sonra güvercinin kafasını ısırarak kopardım ve tükürdüm.

Güvercinin kafası kanlar saçarak halkla ilişkilerci pilicin dizlerinin üzerine düştü. Dürüst olmak gerekirse tadı portakallı liköre benziyordu. Likör ve tüyler. Bir parça da gaga. Daha sonra gövdesini masanın üzerine atıp kıpırdanmasını seyrettim.

Ben güvercini boynundan ısırduğımda kuş sıçmış ve malzeme her yere dağılmıştı. Halkla ilişkilerci pilicin kıyafeti bu kahverengi ve yapışkan sıvıyla benek benek olmuştu. Benim korkunç seksenler tarzı Rupert The Bear⁴⁶ stili sarı ceketim de mahvolmuştu. Bugün bile, o zaman lanet olası aklımdan neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Zavallı güvercin. Fakat şunu söyleyebilirim ki bu gereken etkiyi yaratmıştı.

Bir an için, duyabildiğiniz tek şey odadaki herkesin aynı anda soluk alıp vermesi ve köşedeki fotoğrafçının çıkardığı klik klik sesleriydi.

Daha sonra bir curcuna koptu.

Halkla ilişkilerci, takım elbiseli bir herif koşup çöp kovasına kusmaya başladığında çığlık atmaya başladı. "Ayy, ayy, ayy!" daha sonra birilerinin, "Güvenlik!" diye haykırmasıyla alarm çalmaya başladı.

"ÇIKARIN ŞU HAYVANI BURADAN!"

O anda diğer güvercini de cebimden çıkarttım.

"Selam, kuşçuk. Benim adım Ozzy Osbourne. Buraya yeni albümüm *Blizzard of Ozz*'un tanıtımı için geldim," diyerek kafasına bir öpücük kondurdum.

46 (İng.) Ayı Rupert, bir çizgi film kahramanı. (yay. n.)

Sonra ağzımı açtım ve odadaki herkes aynı anda, “HAYIRRRRRRRR!” diye bağırdı. Hepsi elleriyle gözlerini kapadı ve hep bir ağızdan defolmamı söylediler. Fakat kafasını ısırarak yerine, odada mutlu mutlu uçuşması için kuşu saldı.

İki tane iri yarı güvenlik görevlisi odadan içeri girdi: Beni kollarımdan kavradıkları gibi odadan dışarıya doğru sürüklerken, “Barış,” dedim.

Odadaki panik çılgıncaydı, dostum.

Bu arada Sharon gülme krizine girmişti. Gözyaşları yanğından aşağıya süzülüyordu. Bunun, yaşadığı şoka karşı verdiği bir tepki olduğunu düşünüyordum. Aynı zamanda CBS albüme gereken coşkuyla yaklaşmadığı için oldukça öfkeliydi ve bu şimdiye kadar gördüğü en korkunç şey olmasına rağmen muhtemelen bir açıdan onları dehşete düşürdüğüm için memnundu. Beni yüz derecelik LA sıcaklığında binanın dışına fırlatırlarken, “Bir daha CBS binasına giremeyeceksin, seni ucube,” dedi güvenlik şefi. “Seni bir daha burada görürsem, tutuklatırım, anladın mı?”

Sharon benimle dışarı çıktı, sonra yakamdan tutup beni öptü.

“Ah, o zavallı yaratık... Bu yaptıklarından sonra CBS plağı toptan iptal etmezse şanslıyız. Seni kötü çocuk,” dedi.

“Peki, o hâlde neden beni azarlamıyorsun?” diye sordum; kafam karışmıştı.

“Çünkü basın buna bayılacak.”

O gece yeni ritim ekibimiz olan Rudy ve Tommy’yle birlikte kaldığımız Don Arden’in evine geri gittik. Don’un evi Beverly Hills’te, Benedict Kanyonu’nu gören İspanyol tarzı büyük bir evdi; kırmızı kiremitli bir damı ve küçük insanların girmesini

önlemek için devasa bir demir kapısı vardı. Meğer Howard Hughes burayı kız arkadaşlarından biri için inşa ettirmiş. Don, burayı ELO'dan tonlarca para kazandıktan sonra satın almıştı ve Cary Grant'in komşusu olarak bir kral gibi yaşıyordu. Şehre gittiğimizde, Don bizi kulübelerden birine yerleştiriyordu, başka bir kulübeyi de Jet Record'un LA üssü olarak kullanıyordu.

Limuzin bizi götürürken kafam hâlâ yerinde değildi ve hangi gezegende olduğumuzu bile bilmiyordum. Sonra Rudy'yle Don'un televizyonunun, içki dolabının ve "lavabolu mini bar"ının olduğu arka odalardan birine gittik. Burada likörden biraya geçiş yapmıştım ve bu da her beş dakikada bir tuvalete taşınmam gerektiği anlamına geliyordu, ama kıçımı buradan helaya kadar götüremeyeceğim için, "lavabolu mini bar"ın lavabosuna işiyordum. Bu Don'un önümüzden ropdöşambırıyla geçip, yatmak için kendi odasına gitmesine kadar problem olmamıştı.

Tüm duyduğum, arkamdan Richter ölçeğine geçebilecek kadar güçlü bir bağırıştı.

"OZZY, SEN BENİM LAVABOMA MI İŞİYORSUN?"

Lanet olsun.

İşemeyi durdurabilmek için penisimi sıkıyordum.

Beni öldürecek, diye düşünüyordum. Lanet olsun beni öldürecek.

Sonra aklıma bir fikir geldi; fermuarımı hızla kapatıp dönersem, her şey düzelebilirdi. Bunu denedim. Fakat çok sarhoştum, dönmemle birlikte elim penisimden kayınca sidik jet hızıyla fışkırmaya başladı, hem de doğruca Don'a doğru.

Don geriye doğru sıçradı ve sidik birkaç santimle iskaladı.

Bugüne kadar, hiçbir insanı o derece kızgın görmemiştim. Yemin ederim, kafamı koparıp soluk borumdan aşağıya sıçacağını düşündüm. Herif çok öfkeliydi, yüzü kıpkırmızıydı, titriyordu ve ağzından tükürükler saçılıyordu. Tüm olanlar, çok kor-

kunçtu. Bana aklınıza ne gelirse –hatta biraz daha fazlasını– saydırdıktan sonra, “DEFOL GİT, DEFOL GİT EVİMDEN, SENİ AŞAĞILIK HAYVAN, DEFOL, ŞİMDİ DEFOL!” dedi.

Sharon’ı bulmak için çıktı. Birkaç dakika sonra evin diğer tarafından şunu duydum: “SEN ONDAN ÇOK DAHA KÖTÜSÜN, ÇÜNKÜ ONU BECERİYORSUN!”

Sonuçta o ilk Amerika turnesiyle ilgili harika anılarım olduğunu söyleyebilirim.

Bunun tek sebebi *Blizzard of Ozz*’un biz turnemizi tamamladığımızda bir milyon satması değildi. Aynı zamanda çevremde harika insanların olmasıydı. Randy Rhoads’u hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum. O gruptaki gerçek anlamda tek müzisyendi. Müziği okuyabiliyordu, müziği yazabiliyordu. Gittiğimiz her şehirde kendine bir klasik gitar hocası bulurdu ve ondan ders alırdı. Aynı zamanda kendisi de ders verirdi. Ne zaman batı kıyılarına gitsek, annesinin olduğu okula gider ve öğrencilere özel ders verirdi. Randy annesine tapıyordu. Hatırlıyorum, *Blizzard of Ozz*’u Ridge Farm’da kaydederken, bana annesinin onuruna *Dee* adında bir şarkı yazmak istediğini söylemişti ve ben de hiç durmamasını söylemiştim.

Hayatımın en güzel gecelerini Sharon’la birlikte geçirdim. Birlikte, New York’ta gece kulüplerine gitmek gibi, daha önce hiç yapmadığım şeyleri yapmıştık. New York’a Black Sabbath’la birlikte gittiğim zamanlardakinden o kadar farklıydı ki... O günlerde odamdan bile çıkmazdım, çünkü çok korkuyordum. İngiltere’den gelmiş biri olarak, buranın gangsterler ve canilerle dolu olduğunu sanıyordum. Fakat Sharon beni dışarı çıkarttı. PJ’s adındaki bara giderdik, kokain içer, rastgele insanlarla tanışır ve çılgınlar gibi eğlenirdik. Hatta CBS’de çalışan Susan Blon-

de adındaki pilicin arkadaşı olan Andy Warhol'la birkaç gece dışarıda takıldık. Hiç konuşmazdı. Öylece oturur ve yüzündeki o ucubik ifadeyle sadece fotoğraf çekerdi. Andy Warhol, garip bir herifti.

O turnede Motörhead'den Lemmy'yle birlikte de takıldım. Şu anda çok yakın bir aile dostumuz. O adamı seviyorum. Dünyanın neresinde bir bira çadırı varsa Lemmy oradadır. Ama biliyor musunuz, o adamı asla içkiden dağıtmış hâlde görmedim. Hatta yirmi ya da otuz tane yarım litrelikten sonra bile. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Ama benden ya da Keith Richards'tan daha uzun süre yaşarsa buna şaşırman.

Motörhead o turnede bizim için birkaç şov yapmıştı. Bula bildikleri en ucuz araba olan şu eski tarz hippie otobüsle dolaşıyorlardı ve Lemmy'nin yanında taşıdığı tek şey tika basa kitapla dolu olan bavuluydu. Üzerindeki kıyafetleri dışında dünyada sahip olduğu tek şeydi. Okumayı seviyordu. Günlerce okuyabiliyordu. Bir keresinde Howard Hughes'ın evinde bizimle kalma gelmişti ve kütüphaneden çıkmamıştı.

Don Arden onu orada görünce donup kalmıştı. Salona koşup, "Sharon, kütüphanedeki bu mağara adamı da kim, çıkartın onu, çıkartın onu evimden," diye bas bas bağırıyordu.

"Sakin ol, baba, o sadece Lemmy."

"Kim olduğu umurumda değil, çıkartın onu buradan."

"O bir grup elemanı, baba, Ozzy'nin ön grubundan."

"Pekâlâ, İsa aşkına, en azından ona bir şezlong bulup havuzun yanında yatırın, adam zombi gibi görünüyor."

Sonra Lemmy odaya geldi. Don haklıydı, korkunç görünüyordu. Bir gece önce kafaları çekmiştik, gözleri o kadar kırmızıydı ki, kan çanağına dönmüştü.

Fakat beni görür görmez donakaldı.

“Lanet olsun Ozzy, eğer senin yarın kadar kötü görünüyorsam, tam şu anda yatağa geri gideceğim,” dedi.

Nihayet 1981 sonunda İngiltere’ye, Bulrush Cottage’a geri döndüğümde, Thelma’yla olan sorunlarımla çözmek için büyük çaba sarf ettim. Hatta çocuklarla birlikte Barbados’ta bir tatil bile ayarladık.

Sorun şu ki, Barbados kronik bir alkoliğin gideceği yer değil. Tatil köyüne vardığımızda, kumsalda yirmi dört saat boyunca içebileceğimi fark ettim. Bu bana bir meydan okuma gibi göründü. Oraya saat beşte varmıştık ve saat altıda bacaklarımı hissetmiyordum. Thelma beni eskiden de alkollüken görmüştü, ama Barbados’ta seviye atlamıştım.

Tek hatırladığım, bizi kıyı şeridinde gezintiye çıkartacak eski bir korsan gemisi görünümündeki tur teknesi için bilet aldığımızdı. Müzik vardı, dans vardı ve şu kalas üstünde yürüme gibi diğer çocuk eğlenceleri şeyler vardı. Yetişkinlere yönelik eğlenceyse bir fıçı dolusu romdu; neredeyse o şeyin içine atlayacaktım.

İki dakikada bir, *lıkır, lıkır, lıkır*.

Bundan birkaç saat sonra, pantolonumu indirdim, güverteye dans etmeye başladım ve köpek balıklarıyla dolu denize atladım. Ne yazık ki, yüzemeyecek kadar sarhoştum ve Barbadoslu lanet bir adam arkamdan suya atlayıp hayatımı kurtardı. Hatırladığım son şey, dans pistinin ortasına kadar sürüklendiğim ve ıslak bir şekilde orada uyuyakaldığımdı. Gemi limana yanaştığında, ben hâlâ orada uzanmış, horluyordum. Kaptan yanıma gelip çocuklara, “Bu sizin babanız mı?” diye sormuş, onlar da, “Evet,” deyip gözyaşlarına boğulmuşlar.

Pek de Yılın Babası sayılmazdım.

Uçağa binip İngiltere'ye geri dönerken, Thelma bana döndü ve, "Artık canıma yetti, John, boşanmak istiyorum," dedi.

Korsan gemisinde yaptıklarımın dolayısı çok üzgün olduğunu, fikrinin değişeceğini düşündüm. Ama asla değişmedi.

Heathrow Havaalanı'na indiğimizde, Jet Records'tan birileri *Diary of a Madman* turnesinin tanıtımına götürmek için beni helikopterle almaya gelmişti. Çocuklara görüşürüz deyip başlarından öptüm, sonra Thelma bana bakıp, "Bitti, John, bu sefer kesin olarak bitti," dedi.

İnanmıyordum. Yıllar boyunca ona çok kötü davranmıştım, her şeye katlanır diye düşünüyordum. Helikoptere binip şehirdeki otele gittim, Sharon beni orada sahne tasarımcıları ve ışık teknisyenleriyle birlikte bekliyordu.

Beni *Diary of a Madman* taslağının sahnenin ortasında olduğu konferans salonuna götürdüler.

İnanılmaz görünüyordu.

Teknik adamlardan biri, "Bu sahnenin güzel yanı, taşınması ve tekrar bir araya getirilebilmesinin kolay olması," dedi.

"Dâhice, gerçekten dâhice ve şu anda tek ihtiyacımız olan bir cüce," dedim.

Fikir aklıma Barbados'ta gelmişti. Turnede her gece, *Goodbye to Romance*'in ortasında, sahnede bir cüceyi idam edecektik. "Asın şu piçi," falan diye bağıracaktım ve bu küçük adam boynundaki sahte ilmekten yukarıya çekilecekti.

Büyülü bir şey olacaktı.

Bu yüzden, yola devam etmeden önce, cüce seçmeleri düzenledik.

İnsanlar, gösteri dünyasındaki küçük adamların aynı işi kapabilmek için birbirlerine rakip olduklarının ve birbirlerini sürekli sırtlarından hançerlediklerinin farkında değil. Seçme yaptığında yanına gelip, “Şu adamla çalışmak istemezsin. Birkaç yıl önce *Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler*’de onunla birlikte oynadım, gerçekten tam bir baş belası,” derler. Ne zaman bir cüce *Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler*’de oynadığı hakkında konuşsa katıla katıla güldüm. Ciddi bir yüzle konuşurlardı; sanki bunun çok havalı bir şey olduğunu düşünüyorlarmış gibi.

Birkaç gün araştırma yaptıktan sonra, bu iş için uygun herifi bulduk. Adı John Allen’dı, çok komikti ve o da bir alkolikti. Konser sonunda dağıtıp hayranları kovalamaya başladılar. Aynı zamanda paranoyaktı. Yanında çakı taşırdı. Bir gün ona çakıyı neden taşıdığını sordum, “İlmekle ilgili bir durum olursa diye,” dedi, ben de, “Boyun sadece bir metre ve yerden yedi metre yukarıda asılı duruyorsun, ne yapacaksın, ipi mi keseceksin? Düşersen yassı bir adam olursun,” dedim.

John Allen komik bir adamdı. Kafası normal büyüklükteydi, bar taburesine oturduğu zaman normal bir adam gibi görünürdü ve insan ayaklarının yere değmediğini unutturdu. Fakat çok fazla içtiğinde dengesini kaybederdi; bir bakardın karşında, bir bakardın yerde. Ona sürekli şakalar yapardık. Tur otobüsünde olduğumuzda o iyice dalana kadar bekleyip onu en yüksekteki ranzaya yatırırđık; uyandığında, “Ahhhhh!” diye bağırıp aşağı düşerdi.

İçmek konusunda benimle yarışırđı. Bir keresinde LA Havaalanı’nda o kadar çok içmişti ki uçağı kaçırmıştı, bu yüzden onu alması için *roadie*’lerden birini göndermiştik. *Roadie* onu pantolonundan kaldırıp tur otobüsünün altındaki bavul bölümüne fırlatmıştı.

Bir kadın koşarak gelmişti. "Hey, o küçük adama ne yaptığını gördüm, ona bu şekilde davranamazsınız."

Roadie ona bakıp, "Siktir git, bu bizim cücemiz," dedi.

Daha sonra bu küçük kafa, bavulların arasından çıkıp kadına şöyle dedi: "Evet, siktir git, ben onun cücesiyim."

1981 yılının sonunda turne başlarken enkaza dönmüştüm. Sharon'a âşıktım, fakat aynı zamanda ailemi kaybettiğim için paramparça olmuştum. Daha sonra Sharon'la aramızdaki kavgalar daha önce hiç olmadığı kadar çılgınlaşmaya başladı. Ben kafayı bulur, ona vurmaya çalışırdım, o da bana bir şeyler fırlatırdı. Şarap şişeleri, altın diskler, televizyonlar, aklınıza ne geliyorsa odanın öbür ucundan uçardı. İtiraf etmekten gurur duymuyorum, ama attığım birkaç yumruk hedefini buldu. Bir keresinde onun gözünü morartmıştım ve babasının beni parçalara ayıracağını düşünüyordum. Fakat sadece, "Kendine hâkim ol," dedi; sarhoşken yaptığım şeyler çok utanç verici. Aslında elimi bir kadına kaldırmış olmak beni tiksindiriyor. Yaptığım iğrenç bir şeydi, affedilemez bir davranıştı ve hiçbir özrü yoktu. Daha önce dediğim gibi bu utancı mezara kadar taşıyacağım. Dürüst olmak gerekirse, Sharon'ın neden benimle kaldığını bilmiyorum.

Bazı sabahlar uyandığı zaman ben yatakta olmuyordum, çünkü otostopla Bulrush Cottage'a gitmiş oluyordum. Fakat eve her gittiğimde, Thelma bana siktir olmamı söylüyordu. Haftalarca gittim; bu beni mahvediyordu, çocukları mahvediyordu, Thelma'yı mahvediyordu.

Sharon'a ne hissettirdiğiniyse hayal bile edemem.

Thelma'yla ayrılmamız çok uzun zaman aldı.

Perişan oldum. Çocuklarıma, "Sizden uzaklaştığımı düşünmenizi istemiyorum ve topuklarımı birbirine çarpıp 'Bon Voyage'

demiyorum. Bu öyle bir şey değil. Böyle olacaksa ölürüm daha iyi," dedim.

Fakat nihayetinde benim Bulrush Cottage'a olan küçük yolculuklarım sona erdi. Oraya en son gittiğimde yağmur yağıyordu ve hava kararmıştı, iri kıyım bir herif önüme fırlayıp, "Hop, nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi.

"Burası benim evim," dedim.

Herif kafasını salladı. "Hayır değil, eski kanın evi ve buraya elli metreden fazla yaklaşman mahkeme kararıyla yasaklandı. Bir adım daha atarsan geceyi hapiste geçirirsin."

Herif şerif yardımcısı ya da öyle bir şey olmalıydı.

Bahçeden, Thelma'nın içeride kahkahalar attığını duyabiliyordum. İçeride boşanma avukatıyla birlikte olmalıydı.

"En azından birkaç kıyafet alabilir miyim?" dedim.

"Burada bekle."

Beş dakika sonra, birkaç sahne kıyafetim kapıdan dışarı uçararak çıkıp yere düştü. Onları toplayıp bir bavula doldurdum. Sonra kapı açıldı ve iki metrelik doldurulmuş ayım görüldü, kafası Benelli'yle ona ateş ettiğim için parçalanmıştı. O ayı, evden ayrıldıktan sonra, kedilerin üzerini çizdiği bozuk Mercedes'le birlikte alabildiğim tek şeydi. Thelma evi aldı, bankadaki paramı son kuruşuna kadar aldı, üstüne de kendine haftalık nafaka bağlattı. Ben aynı zamanda çocukların özel okula gitmesi için onlara ödeme yapmayı teklif ettim. En azından bunu yapabiliyordum.

O gece kendime çok acıdım.

İki metre boyundaki ayıyı Londra'ya taşımaya çalışmak durumu kolaylaştırmadı. Benim taksime sığmadı o yüzden onun için ikinci bir taksi çağırmak zorunda kaldım. Daha sonra eşyalarımı Sharon'ın Wimbledon Common'daki evinin salonuna taşırdım.

ken, ayıyı yolun karşısındaki otobüs durağına yaslamam gerekti. Onu içeri almadık, ayıya Sharon'ın süslü mutfak önlüğünü takıp arkadaşlarımız gelip görene kadar onu durakta bırakmanın daha eğlenceli olacağını düşündük. Fakat biz tam bunları yapacakken birileri ayıyı arakladı. Kalbim kırıldı. O ayıyı seviyordum.

Çocuklara gelince, boşanmayla zaten olan olmuştu; bir kere boşanmayla zarar verdin mi, bir daha düzeltemezdin; gerçi ondan sonra yine yakınlaştık. Ayrıca o zamanlar boşanmak çok daha büyük bir meseleydi.

Bugün LA'da insanlar boşanunca kimin eli kimin cebinde belli olmuyor, herkes laylaylom görüşmeye devam ediyor. Bu bana hiç uygun değil. İnsanların bunu nasıl yapabildiklerini anlamıyorum. Thelma'yı yıllardır görmüyorum.

Dürüst olmak gerekirse bence bu en iyisi.

Amerika'da *Diary of a Madman* turnesindeyken cüce asmakta oldukça başarılı hâle gelmiştik. Fakat şovda başka sorunlar vardı; mesela birkaç numara için giydiğim, Orta Çağ'dan kalma zincir zırh gibi. Çalışırken biraz terlediğimde, zırh beni ustura bıçağı gibi sarıyordu. Gecenin sonunda, rosto gibi çizikler içerisinde kalıyordum. Aynı zamanda sahne dekorumuzla ilgili de problemimiz vardı. Normalde iki yana çekilen tiyatro perdeleri yerine yukarı doğru kalkan kabuki perdeleri kullanıyorduk. Perdeler yarıya kadar aşağıya indikten sonra tekrar yukarıya doğru kalkıyordu, bu arada arkadaki mekanik tanrısal bir el, davulcunun olduğu yerden sahneye çıkıyor ve beni avucunun içine alıp izleyicilerin üzerinden süzülüyordu. Kol tam anlamıyla ortaya çıktığında ben ayağımın altındaki pedala basıyordum ve parmağın birinden alevler yükseliyordu ve arkamdaki mancınığı harekete

geçiriyordu. Yaklaşık yirmi beş kilo ağırlığında çiğ et izleyicilerin üzerine fırlıyordu.

Sonra ben ayağa kalkıp, "ROCK ' N' ROLL!" diye bağırdım.

Mükemmeldi.

Fakat ters gidebilecek ne varsa ters giderdi ve Amerika turnemizin ikinci gecesinde hemen her şey ters gitti. Yılbaşı arifesiydi ve biz LA Memorial Colesium and Sports Arena'daydık. On binlerce kişiye çalışıyorduk. Önce duman makinesi arızalandı. Alet o kadar çok kuru buz püskürtüyordu ki kimse ne yaptığımızı göremiyordu. Bir sebepten dolayı kabuki perdemiz yere düşünce dev tanrısal eli sahne için hazırlayamadık. Orada, zırhının içinde durmuş, perdede tam anlamıyla asılı kalmış olan Sharon'ın, "İn aşağı, seni piç, in," diye çığlık atışını izlediğimi hatırlıyorum.

Nihayet birkaç *roadie*'nin de yardımıyla perdeyi yerinden sökebildiler. Sonra mekanik el sahnedeki halıya takılıp grubun arkasındaki kolonların altından onu çekmeye başladı; sahne deli gibi sallanıyordu. "Yıkılıyoor," diye bağırdı *roadie*'lerden birisi. Ne olduysa otuz saniye içerisinde oldu; Sharon, asistanım Tony ve birkaç *roadie* halıyla güreşiyor, halıyı mekanik elden kurtarıp sahnenin çökmemesi için uğraşıyordu.

Sonunda halı serbest kaldı, birileri arkamdan beni dürttü, Kabuki perde tekrar havaya kalktı ve el yükselirken ben farkında olmadan, aşağıdaki çocukların çığlığıyla kendimi yere attım. O an bir şeylerin ters gideceğine kendimi inandırmıştım. El tamamıyla dışarı çıktığında gözlerimi kapattım ve ateşin benim toparımı parçalamasını bekledim, fakat ateş parmağın sorunsuz çıktı. O kadar rahatlamıştım ki neredeyse ağlayacaktım. Sıra en son numaraya gelmişti, bu yüzden ayağımın altındaki, arka-

daki mancinuğı harekete geçiren pedala bastım. Fakat sahne eki-
binden aşağılılık herifin tekinin onu şovdan hemen önce hazır-
laması gerekirken bir gece önce hazırladığını bilmiyordum, bu
yüzden elastik sistem gevşemişti. Düğmeye bastığımda hemen
patladı ve büyük miktardaki domuz ve sığır eti seyircinin üzeri-
ne fırlaması gerekirken saatte 30 km hızla kafamın arkasına çarp-
tı. Son hatırladığım şey, “AHHHHH!” diye bağırdığım ve tüm o
sakatatla kanın ensemden aşağıya doğru szldğyd.

Seyirci bunun gösterinin bir parçası olduğunu sanıp kendin-
den geçti.

Bu bizim imzalarımızdan biri hâline geldi; kesik parçala-
rı seyirciye fırlatmak. Mancınık yerine, ccemiz asılmadan önce
sahneye gelip bir kova içinde et parçalarını izleyicilere fırlatma-
ya başladı. Bu, ocukken televizyonda seyretmekten çok hoşlan-
dığım kremalı turta savaşının bir versiyonuydu. Fakat daha son-
ra izleyiciler olaya dâhil oldular, kendi etlerini getirmeye başla-
dılar ve bize attılar. Konserimiz bittiği zaman sahne Kızılderili-
lerin zorla evlerinden sürülmesini hatırlatan bir hâle geliyordu.
Sağlık ve güvenlik kanunları bugün böyle bir şey yapılmasına
asla göz yummaz.

Olayların nasıl bu kadar çabuk kontrolden çıktığını görmek
Çok şaşırtıcıydı.

Bir seferinde bir polis memuru sahneye gelip, “Amerikan
gençliğine ne yaptığınız hakkında hiç fikriniz var mı?” diye sor-
muştu.

Sonra omzunun üzerinde bir öküz başı taşıyan genç bir o-
cuğun fotoğrafını gösterdi.

“Hassiktir, nereden bulmuş bunu?” dedim.

“Konsere gelirken yolda öldürmüş.”

“Güzel, umarım açtır.”

Çocukların getirdiği şeyler çılgıncaydı. Ben bunu kesik hayvan parçalarıyla başlattım, sonra seyirciler bütün hayvanlara çevirdi. Ölü kediler, kuşlar, kertenkeleler; ne ararsan. Bir seferinde birisi bana, şu kocaman olan kurbağalardan fırlattı ve hayvan sırtüstü yere düştü. Lanet şey o kadar büyüktü ki, seyircilerden birinin bebeği sandım. Çok korkmuştum, çığlık atmaya başladım. “BU NE? BU NE? BU NE?” Sonra ters döndü ve hoplayıp gitti.

Her konser bir öncekinden daha da çılgın geçiyordu. Sonunda insanlar çoğunlukla şaka dükkânlarından aldıkları lastik yılan ve örümcek gibi hayvanların üzerine çivi ya da jilet saplayıp sahneye atmaya başladılar. Çalışanlardan bazıları çıldırma noktasına gelmişti; özellikle de sahneye atılan *gerçek* yilandan sonra. Yılanın sahnede Ozzy Osbourne’la birlikte olmaktan çok öfkelenmiş bir hâli vardı. *Roadie*’lerden biri havuz temizlemek için kullanılan ucu fileli bir sopayla yılanı yakaladı.

Sürünge en çok sahnede ufak bir rolü olan Tony’yi kutuyordu. Temel olarak yaptığı şey, üzerine zırhını giymek ve dekor değişirken verilen arada bana içecek bir şeyler getirmektir. Fakat zavallı herifin o zırhı giyip çıkarması yarım saat sürüyordu ve kalan vakitteyse sürekli seyircilerin ona bir şeyler fırlatmasından yakınıyordu. Bir akşam, onu çıldırtmak için, geldiği yöne doğru plastik bir yılan fırlattım ve o da geriye doğru sıçradı. Bu arada arkasındaki *roadie*’lerden biri sırtından içeriye bir tel bıraktı. Zırhını sadece gri taytı üstünde kalana kadar çıkartması üç saniyesini almıştı. O kadar korkmuştu ki, size yemin ederim çığlığı üç oktav artmıştı. Bir evi yıkabilirdi.

Söylüyorum: O turnede her gece bir çılgınlık yaşıyordu.

20 Ocak 1982’de Iowa Des Moines’da Veterans Auditorium’da

çaldık. O ismi hiçbir zaman unutamam. Ya da nasıl telaffuz edildiğini: “DEE-Moyn.”

Konser mükemmel gidiyordu. Tanrısal el hiç sorun çıkarmadan çalışmıştı. Cüceyi de asmuştu.

Sonra seyircilerin arasından sahneye bir yarasa fırlatıldı.

Onu kesinlikle oyuncak sandım.

Bu yüzden onu ışıklara doğru kaldırdım ve Randy solosunu atarken ağzımı araladım. Kalabalık iyice çılgına dönmüştü.

Ve sahnede lastik bir oyuncak olduğunda ne yapıyorsak onu yaptım.

ISIRDIM.

Anında bir şeylerin yanlış olduğunu hissettim. Çok yanlış.

Başlangıç olarak, ağzımı sıcak ve hayal edebileceğiniz en kötü tada sahip yapışkan bir sıvı doldurdu. Dişlerime iyice bulaşıp çenemden aşağıya süzüldüğünü hissedebiliyordum.

Sonra ağzımın içindeki kafa kıpırdanmaya başladı.

Hassiktir, diye düşündüm. Az önce canlı bir yarasaı yemiş olamam, değil mi?

Böylece kafayı tükürdüm. Yarasanın kanatları üzerinden, gözlerini kocaman açmış bana el sallayan Sharon’ı gördüm. Çığlık atıyordu. “HAYIRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR! O GERÇEK, OZZY O GERÇEK!”

Sonra hatırladığım şey, bir tekerlekli sandalyede acile yetiştiriliyor olduğumdu. Bu arada doktor, Sharon’a, “Evet, Bayan Arden. O canlı bir yarasaıydı. Muhtemelen bir rock konserinde olduğundan dolayı donup kalmıştı, fakat kesinlikle canlıydı. Bay Osbourne büyük olasılıkla kuduz oldu. Belirtiler? Ah, evet, hâlsizlik, baş ağrısı, ateş, şiddetli titremeler, kontrol edilemez bir heyecan, depresyon, patolojik bir sıvı korkusu...” diyordu.

"Ona pek ihtimal yok," diye homurdandı Sharon.

"Çıldırma genellikle son belirtidir. Sonra hasta uyuşmaya başlar, komaya girer ve solunumu durur."

"Aman Tanrım."

"Bu yüzden, tıbbi açıdan bakınca yarasa yemek genellikle çok kötü bir fikir."

"Aşısı var mı?"

"Genellikle en iyisi önceden uygulamaktır, fakat evet, ona bir aşı vurabiliriz, aslında birkaç aşı."

Sonra doktor gitti ve el bombası büyüklüğünde bir şırıngayla geri geldi.

"Pekâlâ, Bay Osbourne, şimdi pantolonunuzu çıkarıp eğilmeniz gerekiyor," dedi.

Kadının dediğini yaptım.

"Bu biraz acıtabilir."

Turnenin geri kalan her gecesinde kuduz aşısı olmak için bir doktor bulmak zorunda kaldım. Bir tane kıçımın her iki kanadına, bir tane kalçalarımın, bir tane de koluma. Her biri de anormal şekilde canımı acıttı. Bir parça lanet İsviçre peynirinden bile fazla deliğim vardı. Fakat sanıyorum bu kuduz olmaktan daha iyi. Çıldırsam kimse bunu anlayamayacağından değil. Bu arada basın da çıldırmıştı. Ertesi sabah, gezegen üzerindeki neredeyse her şov programında "Ve sonunda..." başlıklı konuydum. Herkes o yarasanın kafasını yanlışlıkla değil de *kasten* ısırıldığını düşünüyordu. Bir süreliğine, gösterilerimizin durdurulabileceğini ve sahneye çıkmamızın yasaklanabileceğini düşünüp endişelendim. Hayranlarımız da yardım etmiyordu. Hatta yarasaya olanları duyduktan sonra, konserlere daha da çılgınca şeyler ge-

tirmeye başladılar. Sahneye çıkmak sanki kasaplar toplantısında olmak gibiydi.

Tabii ki, hayvan hakları savunucuları da çığına dönmüştü. Amerika Hayvanlara Yapılan Şiddetleri Önleme Topluluğu, bizi gözlemek için konserlere insanlar gönderiyordu. Bütün çalışanlar onlarla dalga geçiyordu. Şöyle diyorlardı: "Ozzy bu gece seyircilerin üzerine on sekiz tane yavru köpek atacak ve her biri katledilene kadar tek bir nota bile çalmayacak."

AHYŞÖT bu söylenilenlerin her kelimesine inanıyordu.

Hatta Boston'da tur otobüsümüzü durdurdular. Hatırlıyorum, bütün bu yardımsever adamlar arabanın üzerine atıldılar ve Sharon'ın Yorkshire *terrier*'i Bay Pook'u görünce öfkeden kurdurdular. Adamlardan biri, "Pekâlâ, bu otobüs buradan bir yere gitmiyor. O köpeğin derhâl koruma altına alınmasını istiyorum," diye bağırdı.

Ne yapacağımızı düşünüyorlardı? Bir makineli tüfek alıp bütün Yorkshire *terrier*'lerini *You Lookin' at Me Lookin at You*'nun ortasında kurşun yağmuruna tutacağımızı mı?

Birkaç gecesonra, New York Madison Square Garden'da çalıyorduk. Her yer bok kokuyordu. Geçen hafta burada bir sirk olduğu ortaya çıktı ve hayvanlar hâlâ açık tribünün altında, kafeslerinde duruyorlardı. İşletmecilerden birisi gelip çalışanlara hayvanları göstermeyi önerdi. Fakat beni gördüğünde, "Sizi kastetmedim," dedi.

"Neden peki?" dedim.

"Size hayvanlar konusunda güvenmiyoruz."

Duyduklarıma inanamıyordum.

"Ne halt edeceğimi düşünüyorsun? Bir filin kafasını ısıırıp koparacağımı mı?" dedim.

Diary of a Madman ekibinden herhangi birisine, grup üyelerinden –ben, Randy, Rudy ya da Tommy– hangisinin turun sonunu getiremeyeceğini sorsan her biri bütün parasını benim üstüme yatırırđı.

Şarkıda dediğı gibi, kafayı buluşum bir çeşit intihardı. Bu, an meselesiydi.

Sharon kötü bir şeyler olabileceğini düşünüyordu. Bu yüzden ne zaman otelde içsem, bütün kıyafetlerimi saklardı, böylece odadan ayrılıp başımı derde sokma şansım olmuyordu; tabii eğer çırlıçplak soyunup lobinin yolunu tutmamışsam.

Çoğunlukla işe yarardı.

San Antonio, Teksas’a gittik. Her zamanki gibi otelde kafayı buldum. Her zamanki gibi Sharon kıyafetlerimi arakladı. Fakat gece kıyafetlerinden birini benim odamda unutmakla bir hata yapmıştı. Koyu yeşil renkte fırfırlı bir şeydi ve üzerime giydiğimde dikiş yerlerinden sökülmüştü. Sonra bir koşu ayakkabısı buldum ve artık dışarıdaydım.

Sharon’ın gece elbisesinin içindeydım, özgürdüm; elimde konyak şişesiyle San Antonio sokaklarında geziniyor, bela arıyordum. O gün fotoğraf çekimimiz vardı galiba, ama kesin olarak hatırlamıyorum. Lanet herifin teki olduğumu biliyordum. Sonra birden işemek için anı bir dürtü hissettim; çok içince olduğu gibi. Aslında, bu bir dürtüden daha öteydi, mesanem sanki yanan bir top güllesi gibiydi. Yapmalıydım, tam o anda ve tam orada. Teksas’ın bu yabancı şehrinin ortasındaaydım ve tuvaletlerin nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu yüzden etrafa bakındım, sessiz bir köşe buldum ve dökülen o eski duvara işemeye başladım.

Ohhhh, bu iyi.

Sonra arkamdan bir ses duydum.

“Midemi bulandırıyor sun.”

“Ne?” Arkamı döndüğümde kovboy şapkalı yaşlı bir adam gördüm, bana sanki büyükannesine tecavüz ediyormuşum gibi bakıyordu.

“Rezil birisin, bunu biliyor musun?”

“Kız arkadaşım elbiselerimi arakladı, başka ne halt giyebilirdim?” diye açıklama yaptım.

“Elbiseden bahsetmiyorum, seni ibne İngiliz pisliği, o kendini rahatlattığın duvar bir Alamo.”

“Aalane?”

Cevaplamadan önce, iki tane şişman Teksaslı polis köşeyi döndü; ellerindeki telsizler cızırdıyordu.

“İşte şuradaki,” dedi ihtiyar herif, “şu *elbiseli* olan.”

BAM!

Pisliğin içine yüzüstü düşmüş ve kelepçelenmişim.

Kafama dank etmesi biraz zaman almıştı. Alamo’nun ne olduğunu kesinlikle duymuştum, John Wayne’in filmlerinde birkaç kez görmüştüm. Bu yüzden oranın birçok Amerikalının Meksikalılarla savaşırken öldüğü yerin ismi olduğunu biliyordum. Fakat işediğim yerle bu kutsal ulusal abide arasında hiçbir bağlantı kuramıyordum.

“İngilizsin, değil mi?”

“Ne olmuş?”

“Ben Buckingham Sarayı’na işesem nasıl hissedersin?”

Bir süre düşündüm ve, “Hiçbir fikrim yok, lanet olası yerde yaşamıyorum, değil mi?” dedim.

Acayip eğlenmiştim.

On dakika sonra, bir hapishane hücresinde, karısını tuğla ya da onun gibi bir şeyle öldürmüş Meksikalı bir çete üyesiyle baş başaydım. Beni o yeşil gece kıyafetinin içinde gördüğünde hayal gördüğünü düşünmüş olmalı. Bense, Tanrı biliyor, adamın beni eski karısının hayaleti sandığını ve son bir kez penisiyle kıcımlı yoklayıp veda edeceğini düşünüyordum.

Fakat tüm yaptığı dik dik bakıp homurdanmak oldu.

Yaklaşık üç saattir hapisteydim. Bazı polisler ve onların arkadaşları bana bakmaya geliyorlardı. Belki aralarından birkaçı *Blizzard of Ozz*'u satın almıştır, bilemiyorum. Fakat bana oldukça anlayışlı davrandılar. Beni kutsal yere saygısızlık yerine halka açık alanı kirletmekten tutukladıklar, yoksa en azından bir yılı içeride geçirirdim. Ve konser zamanında serbest bırakıldılar. Yine de polis amiri gelip, konser biter bitmez hemen şehri terk etmemi ve çirkin kıcımlı bir daha hiçbir yerde göstermemi söyledi.

O tek işeme, yıllar boyunca San Antonio'da konser verememe ve dolayısıyla bir servete mal oldu. Haklıydılar da, sanırım: Öyle bir kutsal yere işemek hayatım boyunca yaptığım en akıllıca işlerden biri değildi. Buckingham Sarayı'na işemek, Normandiya Sahili'ndeki bir abideye işemek gibi bir şeydi. Bağışlanamazdı. Birkaç yıl sonra, şahsen belediye başkanından özür diledim, bir daha yapmayacağıma dair söz verdim ve Teksas Cumhuriyeti'nin Kızları Cemiyeti'ne on bin dolar bağışta bulundum. Gerçekleşmesi on yıl aldıysa da şehirde tekrar çılmama izin verildi.

Nihayet geri döndüğümüzde, hatırlıyorum, cılız Meksikalı bir çocuk gösteriden sonra yanımıza geldi.

BEN OZZY

"Ozzy, Alamo'ya işediğin için tutuklandığın doğru mu?" diye sordu.

"Evet, doğru," dedim.

"Lanet olsun, dostum, biz eve dönerken her akşam oraya işiyoruz."

Ben Uyurken

Randy haberi ıtlattığında turne otobüsümüzle Tennessee'den Florida'ya yol alıyorduk.

"Artık bir rock 'n' roll'cu olmak istediğimi sanmıyorum," dedi.

Yüzünde bir gülümsemenin belirmesini bekledim. Ama gülümsemedi.

Tekerlekler üzerindeki beş yıldızlı bir otel gibi olan otobüsümüzün mutfak kısmında, küçük bir piknik masasının başında oturuyorduk. Otobüsün içinde tavana asılı televizyonlar, yünlü halılar, klima, limuzin tarzı pencereler ve –tabii ki– ağzına kadar dolu bir bar vardı. Gece boyunca cin içmiştim. Alamo'da başıma gelenlerden sonra, bir süreliğine kanyaktan uzak durmuştum.

Randy sigara içip kola yudumluyordu. Neredeyse içkiye ağzını sürmüyordu. Bir tek şu anasonlu boktan hoşlanıyordu. Neydi onun ismi? Anisette. Yoğun, sütlü likör gibi bir şey. Uyuşturucu da kullanmazdı. Aslında, bunu sigarayla telafi ediyordu. Randy Rhoads, göğüs kanseri olimpiyatlarında altın madalya kazanabilirdi.

İçeceğimin boğazıma kaçmaması için çabalayarak, "Şaka mı yapıyorsun?" dedim.

“Hayır, Ozzy, ciddiylim.”

Kulaklarıma inanamıyordum.

Saat gece yarısını epey geçmişti –galiba üç ya da dört civarıydı– ve sadece Randy ve ben uyanıktık. Sharon arkada, yatak odasında. Rudy ve Tommy, tüm kostüm, saç ve makyaj işlemlerimizi yapan yaşlı, siyahi bir bayan olan Rachel Youngblood gibi bizimle birlikte seyahat eden birkaç *roadie*’yle birlikte ranzalarda sere serpe yatıyordu.

Uyuyabilmelerine şaşıyordum, çünkü otobüs, paramparça olacaktı gibi tıkırdıyor, sarsılıyor ve zangırdıyordu. Knoxville’den Orlando’ya bin kilometrelik bir seyahattı ve şoför deli gibi sürüyordu. Pencereden aksi istikamette hızla geçip giden bütün araba ve kamyon farlarına baktığımı ve her an tekerleklerin bu şeyden sökülüp gideceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Şoförün burun dolusu kokain çektiğinden hiç mi hiç haberim yoktu. Bunu daha sonra adli tıp raporundan öğrendim.

Yani aslında, hiçbir şeyden haberim yoktu. Günün 24 saati içki, kokain ve ne bulursam gırtlığımdan aşağı yolladığım için kafam güzeldi. Ama Randy’nin ayrılmasını istemediğimi biliyordum.

“Şimdi nasıl bırakabilirsin?” dedim ona. “Şeytanın bacağına daha yeni kırdık, adamım. Sharon, *Diary of Madman*’in *Blizzard*’dan bile çok satabileceğini söylüyor. Dünyanın her tarafında muazzam ses getiriyor. Yarın gece Foreigner’la çalışıyoruz!”

Randy sadece omuz silkti ve, “Üniversiteye gitmek istiyorum. Diploma almak istiyorum,” dedi.

“Deli misin sen?” dedim. “Birkaç yıl bu işe devam edersen kendi lanet üniversiteni alabilirsin.”

Hiç değilse bu onu gülümsetti.

“Bak,” diye devam ettim. “Sadece bitkinsin. Niye biraz dinlenmiyorsun, bir mola versene?”

“Senin için de aynı şey geçerli, Ozzy.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu 24 saat içinde kafana diktiğin dördüncü cin şişesi.”

“Beni mutlu ediyor.”

“Ozzy, niye bu kadar fazla içiyorsun? Derdin ne?”

Sorunun doğru cevabı, “Çünkü ben bir alkoliğim; çünkü benim bağımlı olmaya meyilli bir yapım var; çünkü ne yaparsam bağımlı bir şekilde yapıyorum,” olmalıydı. Ama o zamanlar bunların hiçbirini bilmiyordum.

Bildiğim tek şey başka bir içki istediğimdi.

Bu yüzden Randy’ye sadece boş gözlerle baktım.

“Kendini öldüreceksin, biliyor musun?” dedi. “Günün birinde.”

Bardağımı boşaltarak, “İyi geceler, Randy,” dedim. “Ben yatmaya gidiyorum.”

Birkaç saat sonra gözlerimi açtığımda, hava aydınlanıyordu. Sharon sabahlığıyla yanımda uzanıyordu. Başım zehirli bok yığını gibiydi.

Neden bu kadar erken kalktığımı anlayamıyordum. Cinin beni hiç olmazsa ikindiye kadar baygın tutması gerekirdi.

Derken sesi duydum.

Tam devir yapan bir motorun çıkardığı sese benziyordu. *Bir kamyonu solluyoruz herhâlde*, diye düşündüm.

BBBBBBBBBRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRMMMM. . .

Gürültüyü yapan her neyse, sanki otobüsten uzaklaştı, ama ansızın geri geldi ve sanki bu sefer öncekinden daha gürültülüydü.

*BBBBBBBBBBRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRMMM
MMMMMMMMMMMMMMMMMMBBBBBBBRRRRRRRRRRRRR
RRRRRRMMMMMMMMMMMMMMMMMM.*

"Sharon?" dedim. "Bu ses de neyin nesi ol..."

Otobüsün bütün pencereleri patlarken başımı yatak çerçevesine vurdum.

Benzin kokusunu alabiliyordum.

Kısa bir süreliğine, karanlıktan başka bir şey yoktu.

Hatırladığım sonraki şey sol kolumun bitişiğindeki kama-
ra penceresi şeklindeki camdan dışarı bakıyor olduğumdu. Si-
yah dumanı ve başlarını ellerinin arasına almış, çılgık atan in-
sanları görebiliyordum. Yataktan atladım –üzerimdeki yıkanma-
mış eski bir don dışında cırlıçıplaktım– ve zorlayarak yatak oda-
sının kapısını açtım. Her yerde küçücük cam parçaları ve tavan-
da kocaman lanet bir delik vardı. Derken fark ettim ki tüm oto-
büs V şeklini almıştı.

Aklıma gelen ilk şey şoförün otobanda kontrolünü kaybetmiş olabileceğiydi. Kaza geçirmiş olmalıydık.

Benzinin pis kokusu ve dışarıdaki yangının dumanı yüzünden öksürüyordum.

Birden aklıma geldi: Ateş ve benzin. Hassiktir.

“HERKES LANET OTOBÜSTEN ÇIKSIN!” diye bağırmaya başladım. “HAVAYA UÇACAK! HAVAYA UÇACAK!”

Panik.

Uyuşmuş bacaklar.

Çığlık çığlığa Sharon.

Cinden hâlâ zil zurna sarhoştum. Başım zonkluyordu. Gözlerim tamamen çapaklı ve kırmızıydı. Bir acil durum çıkışı aradım, ama bulamadım. Sharon'ı çekiştirerek sürükleyip otobüsün önündeki açık kapıya koştum. Sonra diğerlerine bakındım, ama bütün ranzalar boştu. Herkes hangi cehenneme gitmişti? Randy hangi cehennemdeydi? Otobüsten dışarı atlayınca çimlerin üzerine bastım.

Çim mi?

O noktada rüya görmekte olabileceğimi düşündüm.

Yol neredeydi? Arabalar neredeydi? Bükülmüş metal, kan ve yuvarlanan jant kapakları görmeyi bekliyordum. Ama etrafı, bir grup fazla gösterişli, kokain-tüccarı-tarzı malikâneyle çevrili bir tarlanın ortasında park etmiştik. Üzerinde "Flying Baron Konutları" yazan bir tabela gördüm. Sonra, evlerden birinin bitişiğinde, devasa bir ateş topu, bir James Bond filminin setinden çıkmış gibiydi. Dumanın kaynağı burasıydı. Ateş topunun çevresine saçılmış enkaz parçaları vardı. Ve şeye benziyordu...

Aman Tanrım. O boku görünce az daha kusuyordum.

Kaçmak zorundaydım.

Dumanı saymazsak, açık bir gündü, ama sabahın erken saatleriydi, bu yüzden hâlâ bir çeşit bunaltıcı sis vardı.

Tekrar tekrar, "Neredeyiz? Neler oluyor?" deyip duruyordum. Hayatımda hiç bu derece kendimi kaybetmemiştim. Bu şimdiye kadar girdiğim en kötü LSD tribinden bile kötüydü. Derken bir uçak pistine ve bir hangara benzeyen yapı dikkatimi çekti. Hangarın yanında, binici kıyafeti giyen bir kadın, sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki bu lanet olası sıradan bir hadiseymiş gibi, bir atın yanında yürüyordu. *Bu bir kâbus, rüya görüyorum, bu gerçek olamaz, diye düşünüyordum.*

Klavyecimiz Don Airey otobüse geri koştu, bir yerlerden küçük bir yangın söndürme tüpü kapıp, otobüsten dışarı atlayarak onu alevlerin olduğu yöne doğrulttuğu esnada, ben kendimden geçmiş hâlde, orada öylece kalakalmıştım.

Yangın söndürme tüpü tükürür gibi biraz sıvı püskürttü.

Bu esnada, Sharon kelle sayımı yapmaya çalışıyordu, ama insanlar tarlanın her tarafına dağılmışlardı. Parmaklarıyla alevleri işaret ediyor, inliyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı.

Şimdi alevlerin içinden bir garajın kalıntılarını seçebiliyordum. Sanki içeride iki araba varmış gibi görünüyordu.

Bir şey çarpmış olmalı.

Artık o her neyse turne otobüsümüzün üstündeki deliği açmış ve otobüsün arkasındaki ağaçların yarısını uçurmuştu.

Sonra Sharon, Don'un -ona "El-Doom-O" derdik, çünkü hep olaylara kötümser yaklaşırdı- yanına gitti ve, "Ne oldu? Söyle bana, ne oldu?!" diye bağırdı. Ama Don bir topun üzerine çömelmişti ve konuşamıyordu. Bu yüzden Sharon İskoç turne menajerimiz Jake Duncan'a döndü. Ama o da bir tek kelime edemedi. Ne olduğunu anlamadan, Sharon ayakkabısını çıkarıp onunla Jake'in başına vurmaya başladı.

"Randy ve Rachel nerede? Randy ve Rachel nerede?"

Jake'in yapabildiği tek şey alevleri işaret etmek oldu.

"Anlamıyorum," dedi Sharon. "Anlamıyorum."

Ben de anlamamıştım. Kimse, "Ha, aklıma gelmişken, Ozzy, Orlando yolu üzerinde, klimayı tamir etmek için Leesburg'da bir otobüs deposunda mola vereceğiz," dememişti. Kimse, "Ha, Ozzy, aklıma gelmişken, otobüs deposu küçük bir uçak pisti olan uğursuz bir toplu konut bölgesinin bir parçası," dememişti. Kimse, "Ya, evet, -kokainden kafası toz duman hâlde bütün

gece uyanık olan—şoförün aynı zamanda sağlık raporunun süresi dolmuş olan bir pilot, herifin birinin uçağını izinsiz ödünç alacak, sonra da sen derin uykudayken, solo gitaristini ve makyözünü yukarıda bir gezintiye çıkaracak ve tur otobüsünün üzerine intihar dalışı yapacak,” dememişti.

Hiç kimse katiyen böyle bir şey söylememişti.

Derken garajın bitişiğindeki ev alev aldı ve içeride kimsenin olmadığından emin olmak için düşünmeksizin, hâlâ yarı sarhoş ve yarı çıplak hâlde oraya koşmaya başladım. Ön kapıya varıp kapıyı çaldım, iki saniye kadar bekledim, sonra da içeri daldım. Mutfakta yaşlı bir herif kahve yapıyordu. Beni gördüğünde neredeyse sandalyesinden düşecekti.

“Sen de kimsin?” dedi. “Evimden defol git!”

“Yangın var!” diye bağırdım ona. “Dışarı çık! Dışarı çık!”

Adam düpedüz deliydi, çünkü köşeden bir süpürge kaptı ve beni onunla iterek defetmeye çalıştı. “Evimden defol, seni küçük piç! Hadi yürü, siktir!”

“LANET EVİN YANIYOR!”

“DEFOL! DEFOL! LANET OLASI!”

“EVİN YA...”

Sonra fark ettim ki adam sağırdı. Lanet gezegenin tümü patlasaydı duymayacaktı. Bu üzerinde dondan başka bir şey olmayan, uzun saçlı, deli gibi bağıırıp çağırın İngiliz üşütüğün söylediği tek kelimeyi bile anlayamıyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum, bu yüzden garaja açılan kapının bulunduğu mutfağın diğer tarafına koştum. Kapıyı açtım ve menteşeler ateşin etkisiyle neredeyse kapıdan söküldü.

Bundan sonra yaşlı herif bana evinden çıkıp gitmemi söylemedi.

Hikâyenin tümünü ancak daha sonra öğrenebildik. Otobüs şoförünün adı Andrew C. Aycock'tı. Altı yıl önce Birleşik Arap Emirlikleri'nde ölümcül bir helikopter kazasına karışmış. Daha sonra turnemizin nakliye işlerini yapan şirketin sahibi Country&Western'in yan kuruluşlarından Calhoun Twins'te işe girmiş. Klimayı tamir etmek için otobüs deposunda durduğumuzda, Aycock havacılıkta şansını bir daha denemek istemiş. Arkadaşlarından birinin uçağını izinsiz ödünç almış.

İlkin Don ve Jake onunla havalanmış. Her şey yolunda gitmiş; kalkış ve iniş pürüzsüzmüş. Sonra da sıra Randy ve Rachel'a gelmiş. İkisinin havalanmadan az önce uçağın yanında dururken çekilmiş bir fotoğrafı var. İkisi de gülümsüyor. Bunu bir kez gördüm ve tekrar bakamadım. Rachel'in, Aycock'ın havadayken herhangi bir artistik numara çekmeyeceğine dair söz vermesi üzerine uçağa binmeyi kabul ettiği söylendi bana. Eğer bu sözü vermişse, kokainman bir kaçık olmasının yanında, ayrıca lanet yalancının teki: Yerdeki herkes, uçağın kanadı Sharon'la uyuduğumuz yerin 20-30 cm. üstündeki tavanı uçurmadan önce pilotun birkaç kez turne otobüsünün üzerinden vızıldayarak geçtiğini söyledi. Ama en delice –ve otuz yıl sonra bile hâlâ kafamı kurcalayan– şey, herifin o sıralar meşakkatli bir boşanma sürecinden geçtiği ve uçak otobüse çarptığında yakında eski karısı olacak kadının otobüsün tam yanında duruyor olduğudur. Onu konser verdiğimiz yerlerin birinden almış ve evine bırakmış.

Eve bırakmak mı? Hem de boşanmak üzere olduğu kadını?

O sıralar, adamın kadını öldürmeye çalışmış olabileceğine



Live Aid için tekrar bir arada; Bill, ben, Geezer ve Tony.



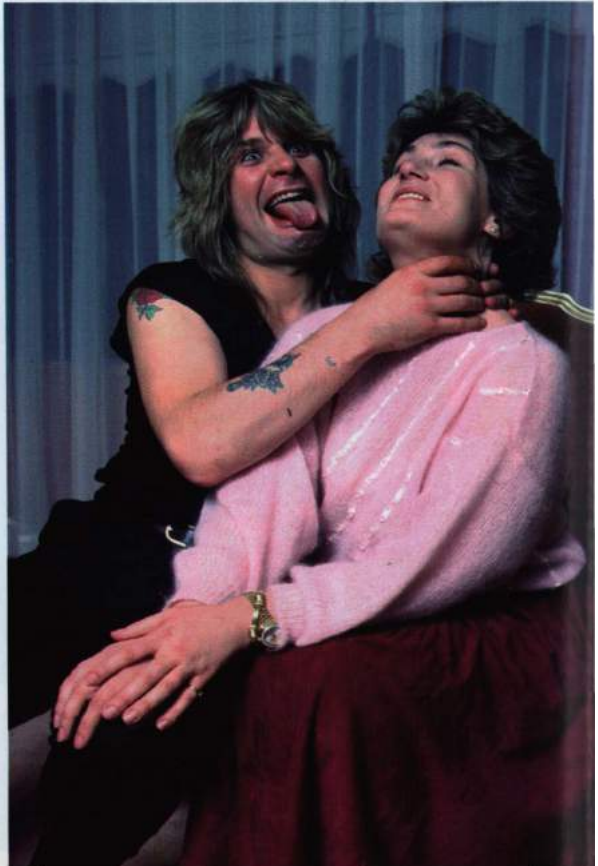
Tony'yle Live Aid'de sahnede.



Hâlâ içki sorunun vardı; ağzımı
bulamıyordum.



Osbourne Klanı'nın
nadir bir bütün
fotoğrafi.



Bu kez, sadece şakaydı.



Ben ve Jack. O yaşlardaki
en büyük zevki, bis yapılan
parçalarda omzuma
oturmak.



Jack, Kelly ve sahip
olduğum en iyi
arkadaşım buldog
Baldrick'le evde
dinlenirken.



"Daha kaç şarkı söyleyeceğim?" 1996'daki Ozzfest'te.

Tony'den gelen bir başka gazdan sonra.





Keşke hâlâ böyle
görünsem.

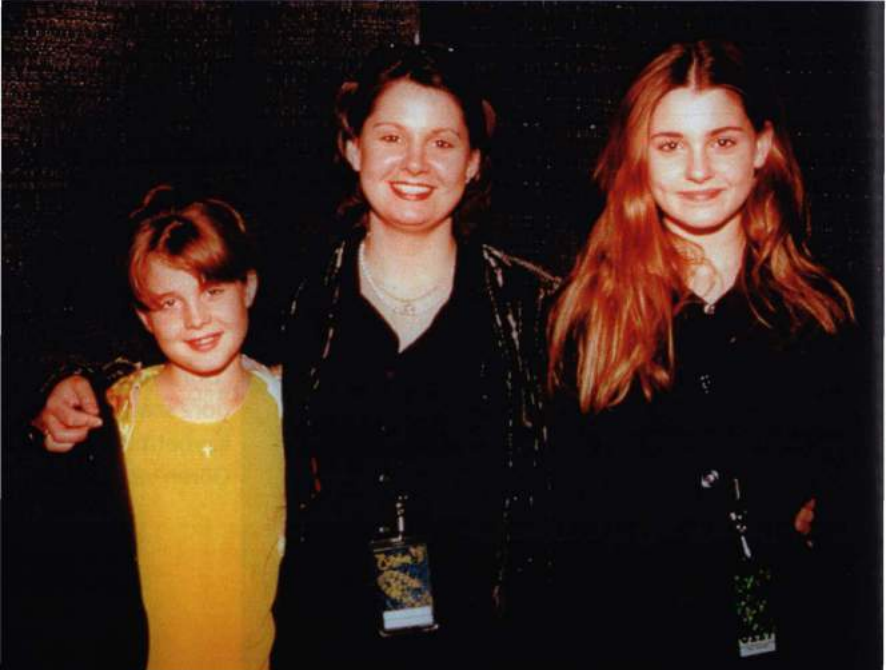


"Görünüşe
göre saatimi
kaybetmişim.
Gören var mı?"

Oğullarım erken yaşta
terbiye gördüler. Ben,
Louis ve Jack, 1998'de,
ellinci yaş günümde.



Güzel kızlarım Kelly, Jessica ve
Aimee.



Isınırken...



... ve rahatlarken.



2002'deki *The Osbournes* için
reklam çekimi. Kendimizi
neyin içine soktuğumuza dair
hiçbir fikrimiz yoktu.

Jay Leno ve Sharon'la *Tonight
Show*'da, delilik başladıktan
hemen sonra.

dair epey bir muhabbet döndü, ama kim bilebilir ki? Artık her ne yapmaya çalışıyorduyorsa, o kadar alçalmıştı ki otobüsü sıyırmayı başarsaydı bile onun arkasındaki ağaçlara çarpacaktı.

Don olan biteni seyretmişti.

Onun için üzüliyordum, çünkü bunu görmek korkunç bir şey olmalıydı. Kanat otobüse çarptığında, Randy ve Rachel ön camdan fırlamış ya da bana böyle söylendi. Daha sonra uçak, kanadı koparak arkadaki ağaçlara gürültüyle çarpmış, garaja düşmüş ve infilak etmiş. Yangın o kadar yoğunmuş ki aynasızlar cesetleri teşhis etmek için dış kayıtlarına başvurmak zorunda kalmışlar.

Bugün bile bu konuda konuşmak ya da düşünmek istemiyorum.

Eğer uyanık olmuş olsaydım, hiç şüphesiz o lanet uçağın içinde olurudum. Sarhoş kafayla kanadın üstüne çıkıp amuda kalkacağıma ve geriye doğru taklalar atacağıma kalıbımı basarım. Ama Randy'nin uçağa binmiş olmasına anlam veremiyorum.

Uçağa binmekten *nefret* ederdi.

Birkaç hafta önce, Chicago'da bir barda içiyorduk. Turneye on günlük bir mola vermek üzereydik ve Randy New York'tan turneye tekrar başlayacağımız Georgia'ya arabayla gitmenin ne kadar süreceğini soruyordu. Uçak diye bir icat varken New York'tan Georgia'ya tüm o yolu ne diye arabayla katetmek istediğini sordum. Birkaç gün önce Washington'da bir köprüye çakılan Air Florida uçağının kendisini huzursuz ettiğini söyledi. 78 kişi ölmüştü. Bu yüzden Randy kesinlikle dört kişilik bir bok parçasında maskaralık yapmaya gidecek bir adam değildi. Büyük bir havayolları şirketine ait bir jete bile binmek istemiyordu.

O sabah tuhaf, lanet ve açıklanamaz bir boklar dönmüştü,

çünkü Rachel da uçaklardan hoşlanmazdı. Zayıf bir kalbi vardı, bu yüzden uçakla havada akrobatik hareketler yapmak istemiş olamaz. Birçok kişi, "Serserilik ediyorlardı, tipik lanet rock yıldızları işte," diyordu. İşin aslını söylemek istiyorum: Rachel elili yaşlarının sonundaydı ve bir kalp rahatsızlığı vardı; Randy çok akli başında bir adamdı ve uçmaktan korkardı. Nereden baksan bak, bunun hiçbir anlamı yok. İtfaiye araçları gelene dek alevler çoktan kendi kendine sönmüştü. Randy ölmüştü. Rachel ölmüştü. Sonunda üstüme başıma bir şeyler giydim ve otobüs-teki buzdolabından bir bira aldım. Durumun üstesinden gelemiyordum. Sharon bir telefon bulmaya çalışarak etrafta koşturuyordu. Babasını aramak istiyordu. Derken aynasızlar geldi. Kaba saba tiplerdi. Pek sempatik değillerdi.

"Ozzy Ozz-Burn, vay anasını?" dediler. "Yarasa ısırın çılgın adam."

Leesburg'da Hilco Inn adındaki bok çukurunda tuttuğumuz odaya yerleşip polis işini bitirirken basından saklanmaya çalıştık. Randy'nin annesini ve Rachel'ın en iyi arkadaşı Grace'i aramız gerekiyordu ve bu çok korkunçtu.

Hepimiz Leesburg'dan defolup gitmek istiyorduk, ama resmî işlemler bitene kadar olduğumuz yerde kalmak zorundaydık.

Hiçbirimiz olanlara akıl sır erdiremiyorduk. Her şey bir anda olup bitmiş, sonra da durum çok iğrenç ve trajik bir hâl almıştı.

Sharon'a, "Ne diyorum biliyor musun? Bunun artık bu işi daha fazla yapmamam için bana gönderilen bir işaret olduğunu düşünüyorum," dedim.

O sırada tam bir fiziksel ve ruhsal çöküntü yaşıyordum. Bir doktorun gelip bana yatıştırıcı iğne vurması gerekmişti. Sharon da daha iyi değildi. Çok kötü durumdaydı, zavallı Sharon. Bize

biraz olsun teselli veren şey AC/DC'den gelen ve, "Eğer yapabileceğimiz bir şey varsa, lütfen haberimiz olsun," diyen mesajdı. Bu benim için çok şey ifade ediyordu ve onlara hep müteşekkirlenecektim. Dost kara günde belli olur. Aslında AC/DC yaşadıklarımızı çok iyi anlıyor olmalıydı, çünkü solistleri Bon Scott'ın da çok erken denebilecek bir yaşta, alkol zehirlenmesinden ölmesinin üzerinden henüz birkaç yıl geçmişti. Kazadan sonraki sabah kız kardeşim Jane'i aradım ve bana annemin bir gazetede ki "OZZY OSBOURNE-UÇAK KAZASINDA ÖLÜM" manşetini gördüğünde otobüste olduğunu söyledi. Zavallı annem deliye dönmüş olmalı. Aynı günün ilerleyen saatlerinde, Randy'nin eniştesiyle uğursuz bölgeye geri gittim. Bir bumerang şeklini almış olan otobüs hâlâ garaj enkazının yanında duruyordu. Randy öldüğünde üzerinde olan Gibson tişörtünden mükemmel bir parça, el değmemiş gibi köşede, bütün o kül ve enkaz yığınının içinde duruyordu. Sadece logo görünüyordu. Buna inanamıyordum; ne kadar da ürkütücüydü.

Bu esnada, otelin dışında, bazı çocuklar aylak aylak dolanmaya başlamışlardı. Bazılarının turne için hazırlamış olduğumuz *Diary of a Madman* eşofmanlarından giydiklerini fark ettim, bu yüzden Sharon'a, "Şu şeyleri satmıyoruz, değil mi?" dedim. O, "Hayır," deyince, kalkıp bir çocuğun yanına gittim ve, "Bu eşofmanı nereden aldın?" diye sordum.

"Otobüsten aldım," dedi.

Delieye döndüm. Az daha kafasını koparıyordum.

Nihayet tüm resmî işlemler bitti –Randy'nin vücudunda buldukları tek uyuşturucu nikotindi– ve aynasızlar gitmemize izin verdi. Sanırım gittiğimizi görmekten memnun oldular.

Daha sonra, bir haftada iki cenaze töreni yapmak durumunda kaldık; bu hepimiz için çok ağır bir yükü, özellikle de kor-

kunç ıstırap çeken Sharon için. Yıllar boyunca *Diary of A Madman* albümünü bile dinleyemedi.

Randy'nin cenaze töreni Burbank'taki First Lutheran Kilisesi'nde düzenlendi. Tabutu taşıyanlardan biri de bendim. Kilise mihrabının her tarafı Randy'nin büyük resimleriyle donatılmıştı. Hatırlıyorum da, *Daha birkaç gün öncesine kadar onunla otobüste oturmuş, ona üniversiteye gitmek istediği için deli diyordum*, diye düşünmüştüm. Kendimi çok kötü hissediyordum. Randy hayatıma giren en mükemmel adamlardan biriydi. Sanırım kendimi suçlu da hissediyordum, çünkü benim grubumda olmasaydı, ölmemiş olacaktı. Randy'nin annesi cenaze törenini sağ salim nasıl atlattı bilmiyorum, çok güçlü bir kadın olmalıydı. Minik bebeği ölmüştü. Delores boşanmıştı, bu yüzden çocukları onun her şeyiydi. Randy onu gerçekten seviyor, ona delicesine tapıyordu. Olaydan sonra yıllar boyunca Dee'yi ne zaman görssek mahvoluyorduk. Yani, ne denir ki? Çocuklarını kaybetmek ebeveynlerin en korkunç kâbusu olmalı.

Törenden sonra Burbank'ten yaklaşık bir saat uzaklıktaki San Bernardino'ya konvoy hâlinde gittik. Randy, dedesi ve ninesinin de yattığı Mountain View Mezarlığı'nda ebediyete uğurlandı. Çiçek göndererek her yıl onun ölümünü anmaya yemin ettim. Ettiğim birçok yeminin aksine bunu tuttum. Ama hiç tekrar mezarının başında bulunamadım. Sonunda öteki tarafta ona katılmadan önce günün birinde tekrar oraya gitmek isterim.

Rachel'ın cenaze töreni de pek farklı olmadı. Tören Güney Los Angeles'ta bir yerlerdeki siyahi bir kilisedeydi. Rachel kilisesine çok düşküncüydü. Tören esnasında herkes ilahiler söylüyor, sığıyor ve, "İsa Seni Seviyor, Rachel!" diye bağırıyordu. *Bu da neyin nesi böyle?* diye düşünüyordum. Afro-Amerikan cenazeleri neşeli tecrübelerdir. Kimse ağlayıp zırlamaz.

Ertesi hafta David Letterman'ın şovuna katıldım. Düşsel bir şeydi, adamım. Ben oturup, orkestra çalmaya son verir vermez, Dave şöyle dedi: "Ozzy, istersen hemen meseleye girelim. Duyduğuma göre, bir yarasanın başı..."

Bu konuya girdiğine inanamıyordum.

"Yapma yahu," dedim. Ama artık çok geçti.

Dave baştan sona bana karşı gayet iyiydi; çok hoş ve çok sempatikti, ama yarasa hikâyesine girecek havada değildim. Şok çok tuhaf bir şeydi ve cenaze törenleri kötü etkilemişti.

Söyleşinin sonunda, Dave, "Biliyorum ki son zamanlarda şahsi ve mesleki bir trajedi yaşadın. Tüm samimiyetimle söylüyorum, burada olacağına dair verdiğin söze bağlı kalmana şaşırdım, bunu takdir ediyorum ve bu konuda bir-iki laf etmek istediğini biliyorum," dedi bana.

Kelimelerin boğazıma düğümlemesini engellemeye çalışarak, "Söyleyebileceğim tek şey, hayatımdaki iki mükemmel insanı kaybettim," dedim. "Ama bu beni durdurmayacak çünkü rock 'n' roll benim hayatım, rock 'n' roll insanlar içindir ve ben insanları seviyorum. Devam edeceğim, çünkü Randy böyle yapmamı isterdi, Rachel da öyle ve vazgeçmeyeceğim, çünkü rock 'n' roll'u öldüremezsiniz."

Eğer bu size biraz abartılı geldiyse nedeni zil zurna sarhoş olmamdır. Bir şeyler yapabilmemin tek yolu buydu.

Kendimle baş başa olduğumda, rock 'n' roll'u öldüremeyeceğinizden o kadar da emin değildim. "Kısmet değilmiş," deyip duruyordum Sharon'a. "Bırakalım artık bu işi."

Ama Sharon aynı fikirde değildi. "Hayır, bırakmayacağız. Sen bu dünyaya bunun için geldin, Ozzy. Bizi hiçbir şey durduramayacak." Eğer Sharon bana bu konuşmayı birkaç defa daha yapmamış olsaydı, sahneye asla tekrar çıkmazdım.

Yeni bir gitarist bulmak için kimin görüşmelere başladığını bilmiyorum. Sharon perişandı, belki de bu yüzden işleri babasının ofisi Los Angeles'tan idare ediyordu. Ama sonunda araştırma hoş bir meşgaleye, kafamızı dağıtma vesilesine dönüştü. Bir keresinde Micheal Schenker'ı –UFO'yla birlikte çalmış olan Alman– telefonla aradığımı hatırlıyorum. Sana bu iyiliği yaparım, ama özel bir jet istiyorum, şunu istiyorum, bunu istiyorum havasındaydı. Ona dedim ki, "Bu aşamada niye taleplerini sıralayıp duruyorsun? Sadece önümüzdeki gösteride benimle temasa geç ve bu konuda konuşalım." Ama o sadece, "Ama, şuna ihtiyacım var buna ihtiyacım var," deyip duruyordu. Bu yüzden ben de sonunda, "Bak ne diyeceğim, siktir git," dedim.

Ne de olsa Schenker çatlağın teki, bu yüzden bunu yüzüne vurmayacağım.

İlk yedeğimiz, Ian Gillan'ın grubunda çalmış uzun, sarışın bir İrlandalı olan Bernie Tormé'du. Bernie içinden çıkılmaz bir durumdaydı, Randy'nin yerini almaya çalışıyordu, ama çok yardımcı oldu. Kendi grubunun kaydına girmek için ayrılmadan önce, iki ayağı bir pabuca sokulmasına rağmen mükemmel bir iş çıkarmıştı. Daha sonra Night Ranger'dan Brand Gillis'i tuttuk, turnenin sonuna kadar bize eşlik etti.

Randy öldükten sonra nasıl konser verebildik, doğrusu bilmiyorum. Hepimiz şoke olmuş hâldeydik. Ama sarurum yola düşmek, kaybettiğimiz iki muhteşem insanı ve artık onları asla geri getiremeyeceğimizi düşünerek evde pineklemekten daha iyiydi.

Randy öldükten birkaç hafta sonra, Sharon'a evlenme teklif ettim. "Bu turneden, başımızdan geçen bunca boktanlığa rağmen güzel bir tek şey çıkacaksa," dedim Sharon'a, "bu kanım olman olur."

Evet dedi. Böylece parmağına yüzüğü geçirdim ve düğün için tarih belirledik.

Sonra içkinin tesiri geçti ve fikrimi değiştirdim.

Thelma'yla yaşadığım onca şeyden sonra, tekrar evlilik işine bulaşmaktan çok korkuyordum. Gerçi daha sonra korkunun üstesinden geldim. Sharon'a âşıktım ve başka kimseyi istemediğimi biliyordum. Böylece birkaç hafta sonra tekrar evlenme tek-lif ettim.

"Benimle evlenir misin?" diye sordum ona.

"Siktir git."

"Lütfen?"

"Hayır."

"Lütfen?"

"Pekâlâ, o zaman, evet."

Aylarca böyle devam edip gitti. Bizim başımızdan, birçok insanın ağırladığı düğün misafiri sayısından daha çok nişanlanma geçti. İlkinden sonra nişanı bozan genellikle Sharon'dı. Bir kere, arabayla Los Angeles'taki bir toplantıya giderken, önceki gece eve gelmediğim için yüzüğünü arabanın camından fırlattı. Bu yüzden ben de bir tane daha aldım. Derken kafayı bulup yüzüğü kaybettim, ama kaybettiğimi ancak dizimin üstüne çöktükten sonra fark ettim.

Yani o seferki beyhude bir çaba olmuştu.

Birkaç gün sonra, ona başka bir yüzük daha aldım ve bir kez daha nişanlandık. Daha sonra 24 saatlik bir cümbüşten sonra eve dönerken bir mezarlığın önünden geçtim. Daha yeni kazılmış bir mezarın üstünde bir demet çiçek vardı. Çok güzel çiçeklerdi, gerçekten. Böylece onları arakladım ve eve vardığımda

Sharon'a verdim. O kadar etkilenmişti ki neredeyse gözlerinden yaşlar boşanacaktı.

Ağlamaklı bir sesle, "Ah, Ozzy, üstelik bir not bile yazmışsın, ne kadar tatlı!" dedi.

Birden düşünmeye başladım: *Ne notu? Herhangi bir not yazdığımı hatırlamıyorum.*

Ama iş işten geçmişti. Sharon çoktan zarfı açmış, kartı çıkarıyordu.

"Sevgili Harry'nin aziz hatırasına," diye yazıyordu.

Bu lanet pencereden atılan diğer bir yüzük demekti.

Ve morarmış bir gözüm vardı.

Nihayet ona on yedinci kez evlenme teklifinde bulundum. Yüzük izlerinden beni eve kadar takip edebilirdiniz. Ucuz da değildi lanet şeyler. Ama zamanla gittikçe ucuzladılar, buna şüphe yok. Thelma'yla resmî olarak boşanmak için boşanma-bilmem-ne-boku-dedikleri şeyi imzalar imzalamaz, Sharon düğün günümüz olarak temmuzun dördünü seçti; böylece evlilik yıldönümümüzü hiç unutmayacaktım.⁴⁷

"Hiç olmazsa mayısın biri değil," dedim ona.

"Niçin?"

"Bu Thelma'nun evlilik yıldönümümüzü hiç unutmayayım diye seçtiği tarihi."

Sharon, ilişkimiz iyice ciddiye bindiğinde, beni kokain konusunda sıkıştırmaya başladı. İçkiyi dert etmiyordu, ama iş kokaine gelince asla taviz vermiyordu. Bizim psikopat otobüs şöförünün Randy ve Rachel'ı öldürdüğünde kafasının kokainden kıyak oluşu durumu daha da fena yaptı.

47 4 Temmuz Amerikan Bağımsızlık Günü'dür. (yay. n.)

Tozu her çektiğimde Sharon'dan öyle bir fırça yiyordum ki, artık yaptığımı ondan saklayacak noktaya gelmiştim.

Ama bu daha çok soruna sebep oldu.

Bir keresinde, Howard Hughes malikânesinin bungalovlarından birinde kalıyorduk ve ben torbacımdan daha yeni bir üç buçukluk top -üç buçuk gram- almıştım.

Herif bana, "Bu mal kafanı duman edecek," demişti.

Bungalova varır varmaz kitaplığa uzanıp plastik torbayı ciltli bir romanın içine sakladım. Unutmayayım diye, "Üstten üçüncü raf, soldan altıncı kitap," diye tekrarlayıp duruyordum. Onu özel bir gün için saklamayı tasarlıyordum, ama o gece biraz ruhum daraldı, bu yüzden biraz keyif yapmaya karar verdim. Sharon'ın uyuduğundan emin oldum, parmaklarımın ucunda yürüyerek yatak odasından çıktım, kitaplığa uzandım, üstten üç, yandan altı diye saydım, sonra da romanı açtım. Kokain yoktu. *Hassiktir.*

Yukarıdan altıncı raf ve soldan üçüncü kitap olabilir miydi acaba?

Orada da yoktu.

Bungalovdan dışarı sızıışıp Tommy'nin kaldığı odanın penceresine vurdum. "Pşşt!" diye fısıldadım. "Hey, Tommy! Uyanık mısın, adamım? Lanet kokaini bulamıyorum."

Ben bunu der demez, arkamdan bir çangırtı sesi geldi.

Sharon bungalovun penceresini sertçe açtı.

Kokain torbasını bir kâğıt parçasının üzerine boşaltarak, "BUNU MU ARIYORDUN, SENİ LANET UYUŞTURUCU BAĞIMLISI?!" diye bağırdı.

"Sharon," dedim. "Sakin ol. Çılgınca bir şey yap..."

Ama derken Sharon derin bir nefes alıp bütün kokaini bahçeye üfürdü.

Ben daha tepki vermeye bile fırsat bulamadan, Sharon'ın *danua* cinsi köpeği kulübesinden sallana sallana çıkıp sanki hayatında tattığı en leziz şeymiş gibi kokaini çimlerin üstünden yalayıp yuttu. *Bu hayra alamet değil*, diye düşünüyordum. Derken köpeğin kuyruğu dimdik dikildi –ZINK!– ve kocaman sıçtı. Hayatımda böyle kocaman bir bok görmemiştim; avludaki çeşmenin her tarafını kapladı. Derken köpek uçararak gitti. Şu *danua* koskocaman bir köpekti, bu yüzden koşarken çiçek saksılarını düşürerek, araba kaportalarını çökerterek, çiçek tarhlarını ezip geçerek çevreye biraz zarar verdi, ama dili bir karış dışarıda, kuyruğu dimdik, aralıksız üç gün ve üç gece bunu sürdürdü.

Kokainin tesiri geçtiğinde yemin ederim köpek iki kilo vermişti. O da eski zırvalama tozunun tadına varmıştı biraz.

Bu olaydan sonra sürekli burnuna kokain çekmeye çalışıyordu.

Japonya'da konsere giderken yol üstünde, Hawaii'de evlendik. Maui Adası'nda mütevazı bir tören yaptık. Don Arden şöyle bir uğradı, ama sadece Sharon'dan bazı evrakları imzalamasını istediği için. Annem ve kız kardeşim Jane de geldi. Tommy benim sağdıcımdı. Amerika'da evlenmenin komik tarafı, evlenme cüzdanını almadan önce kan testi yapmak zorunda olmamızdı. Eğer laboratuvardaki herif arayıp, "Bay Osbourne, alkolünüzde bir miktar kan bulduk," deseydi şaşırmayacaktım.

Düğünde içki su gibi aktı, düğün pastasındaki yedi şişe Hennessy'den hiç bahsetmiyorum. Eğer bu şeyden bir dilim yedikten sonra araç kullanırken alkol muayenesine girseniz kodesi boylardınız. Ayrıca bir yandan çok güçlü bir esrar da içiyordum.

Yerel torbacı ona, "Maui-wowy," diyordu.

Bekârlığa veda partisi bir komediydi. Otelde o kadar kafayı bulmuştum ki onu kaçırdım. Herkes çıkmaya hazırlanırken oda da yığılıp kalmış hâlde çekilmiş bir fotoğrafım var. Tam benim yapacağım lanet bir iş. Düğün gecesi daha da kötüydü. Geceyi yeni karımla geçirmek için odaya bile çıkamadım. Sabahın beşinde, otel müdürü odayı arayıp, "Lütfen gelip kocanızı alabilir misiniz acaba? Koridorda uyuyakalmış ve kat görevlilerinin yolu nu kapatıyor," demek zorunda kalmıştı.



Yeni kayınpederim neredeyse yüzüne işememin üzerinden çok geçmeden bana Ozzy demeyi bıraktı. Bunun yerine, "Sebze," demeye başladı. "Siktir git, Sebze," ya da, "Geber, Sebze," ya da, "Lanet evimden defol git, derhâl, Sebze," gibi. Herifin niye bozulduğunu anlayabiliyordum –kimse kendilerine çiş sıcratılmasından hoşlanmaz– ama bu kadarının da biraz fazla olduğunu düşünüyordum.

Aslında, Sharon'a ettiği hakaretlerle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi. İnsanın kendi babasının böylesine iğrenç şeyler söylemesinin nasıl bir duygu olduğunu hayal bile edemiyordum, ama Sharon buna tahammül edebiliyordu. Sharon, işte böyle inanılmaz derecede dayanıklı biridir. Belki de sadece buna alışmıştı. Çoğu zaman canı sıkılan ben olurdum. Kendi kendime herhangi bir insanın böyle şeyleri nasıl olup da düşünebildiğini sorardım. Bunları kendi kanından canından birine söylemesine girmiyorum bile. Aşağılık şeylerdi, alçakçaydılar.

Sonra ne olup bittiğini anlamayadan, bir bakıyordum ki tek-rar arkadaş olmuşlar.

Bu, Sharon'ın nasıl yetiştirildiğini ve onun neden bu kadar aşırı uçlarda olduğunu açıklıyor. Ama hayatımda onun gibi birine ihtiyacım vardı, çünkü bana katlanabiliyordu. Aslında, babasından çektikleri yanında benim yaptıklarım devede kulaktı.

En sonunda, Sharon ile babası arasında olanlar trajikti. O zamanlar kendimi tam olarak ne olup bittiğini anlayamayacak kadar içki ve uyuşturucuya vermiştim, şimdi de bu konuda çok fazla konuşmak bana düşmez. Tüm bildiğim şu ki, Sharon, Don'un ondan daha genç bir kızla ilişkisi olduğunu öğrendi; biz de Jet Records'tan ayrıldık; bu Don'u çileden çıkardı ve sözleşmemizi satın almak ve davalar açarak bizi iflasa sürüklemesini engellemek için ona bir buçuk milyon dolar ödemek zorunda kaldık. Aralarında her zaman husumet vardı, ama iş artık zıvanadan çıkmıştı. Sonunda birbirleriyle konuşmayı büsbütün kestiler ve sessizlik neredeyse yirmi yıl sürdü.

Bu durumdan çıkan iyi bir sonuç varsa o da gırtlığımıza kadar borca batıp bütün sözleşmelerimi satın almamız, böylelikle de başkası tarafından kontrol edilmekten kurtulmuş olmamızdır. Hatırlıyorum da Sharon, Essex Music'le bir toplantı düzenlemiş ve onlara, "Pekâlâ, siktir olup gitmek için ne kadar istiyorsunuz? Durum çirkinleşecek, çünkü artık işbirliği yapmayacağız. Bize sadece meblağı söyleyin ve ödeyelim," demişti.

Bir hafta sonra, kendi şirketimi kurmuştum.

Bu esnada, Don benim bir sebze olduğumu düşünmüş olabilir, ama Sharon sözleşmemi ele geçirdiği andan itibaren, genellikle de evliliğimizin içine etme denemeleriyle onu tekrar geri alma girişimlerinden asla vazgeçmedi. İstediginde namussuz herifin teki olabiliyordu, kayınpederim böyle bir adamdı. Mesele, bir keresinde Sharon'la Beverly Hills Oteli'nde kalıyorduk ve şehirde dolaşmak için çok göz alıcı beyaz bir Rolls-Royce Cornic-

he kiralamıştık. Derken ben zom oldum, bir şeyden dolayı çılgın bir ağız dalaşına tutuştuk ve Sharon, İngiltere'ye döneceğini söyleyerek çekip gitti. Sharon odadan çıktıktan abartısız tam iki dakika sonra, telefon çaldı. Arayan Don'dı. "Seninle konuşmam gerek, Seb... şey, Ozzy," dedi. "Acil."

Dönüp de geriye baktığımda, otelin dışında, Sharon'ın tek başına Roller'a binip gittiğini gözetleyen bir adamı olduğunu anlıyorum. Yoksa Don benim yalnız olduğumu nasıl bilebilirdi? Yapmak istediğim en son şey onunla konuşmaktı, ama hayır diyemedim. Adam ödümü kopartıyordu. Söylentilere bakılırsa, masasının çekmecesinde dolu bir tabanca bulunduruyormuş.

Don bana geldi ve karım hakkında akla hayale gelmeyecek iğrençlikte şeyler anlatmaya başladı. Anlattıkları, o güne dek duyduğum en tiksindirici şeylerdi. İnsanlık dışıydılar. Üstelik hakkında konuştuğu kendi kızıydı.

Sonunda, nefeslenmek için durakladı ve bana, "Tüm bunları biliyor muydun, Ozzy? Karının aslında nasıl biri olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

Çıldırمامı, Sharon'ı terketmemi, Jet Records'a geri dönmemi ve sil baştan yapmamı istediği gün gibi ortadaydı.

Ama ona bu zevki tattırmayacaktım.

Odama kadar gelip karım hakkında tüm bu korkunç zırvaları uydurmaya hakkı yoktu. Söylediklerinin bir tek lanet kelimesine bile inanmıyordum. Sharon her ne yaptıysa, benim yaptıklarımın daha kötü olamazdı. Hem kötülükte Sharon'ın yaptıkları, asla Don'un kendi yaptıklarının yanına bile yaklaşamazdı. Ama onu uyuz etmenin en iyi yolunun söyledikleri sanki önemsizmiş gibi davranmak olacağını düşündüm.

"Evet, Don," dedim. "Sharon hakkında tüm bu anlattıklarını biliyorum."

“Biliyor musun?”

“Evet.”

“Eee?”

“Eee ne, Don? Ona âşığım.”

“Eğer evliliği feshettirmek istersen senin için halledebiliriz, biliyorsun, değil mi?”

“Hayır, teşekkürler, Don.”

Bu adamın kendi ailesinin başına örmeyi arzuladığı çorap-lara hiç inanmadım. Yıllar sonra, mesela, öğrendik ki Don bana menajerlik yaptığı zamanlar –hatta daha bile önce– Sharon’ı bir kalkan gibi kullanmış. Bütün şirketleri, kredi kartları, banka he-sapları ve borçları Sharon’ın adınaymış. Esasında Don kâğıt üze-rinde gözükmüyor, böylece faturalarını ödemediğinde mahke-meye verilemiyordu. Buna hem İngiltere’de hem de Amerika’da göz ardı ettiği vergi faturaları da dâhildi. Bunların hiçbirinden haberi olmayan Sharon çok zor durumda kaldı. Bir gün birden-bire Sharon, vergi dairesinden onlara borçlu olduğunu yazan bir mektup aldı. Tüm ödenmemiş vergi borçlarını, faizlerini ve ceza-larını topladıklarında yedi milyonluk bir tutara tekabül ediyor-du. Don onu soyup soğana çevirmişti.

“Babanın nasıl bir adam olduğunu hiç anlamıyorum,” de-dim Sharon’a, “çünkü ben böyle bir şeyi çocuklarıma asla yap-a-mazdım.”

Bu vergi faturası Sharon’ı deli etti.

Sonunda şöyle dedim: “Bak, ödemek zorunda olduğun ne varsa, öde gitsin, çünkü başımıza musallat olan bu lanet şeyle bir gün daha bile yaşamak istemiyorum. Vergiden kaçamazsın, öy-leyse kapat gitsin; harcamalarımızı kısıp icabına bakarız.” Mü-zik işinde bu tür şeyler çok olur. Öldüğünde Sammy Davis Jr.’ın

karısına yedi milyon dolarlık bir vergi borcu bıraktığını duy-
dum; kadıncağız yıllarca ödemişti.

Bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Yiğitliğe bok sür-
meyip cebinizden tonla para bayılmak zorundasınız.

Yine de özgürlüğümü kazanmam Don'la bunca zırvalık ya-
şamamıza değdi. Birdenbire onun dediklerine hiç kulak asma-
dan, ne istersem yapabiliyor olmuştum. Mesela bir keresin-
de New York'taydım ve eski bir asker ve mükemmel bir adam
olan avukatım Fred Asis'le buluştum. Bana, daha sonra solist-
leri stüdyo çalışmalarına gelmediği için deliye dönen müşterisi
Was (Not Was) adlı müzik grubuyla toplantısı olduğunu söyledi.

Şakayla karışık, "Onun yerini alabilirim, tabii istersen," dedim.

Ama Fred bunu ciddiye aldı. "Tamam, onlara bir sorarım,"
dedi.

Sonrasında kendimi New York'ta bir stüdyoda *Shake Your
Head* adlı şarkıyı söyleyip rap yaparken buldum. Özellikle bü-
tün şu geri vokal yapan ateşli, genç hatunların olduğu son ver-
siyonunu duyduğumda bayağı keyiflendim. Bugün bile bu şar-
kıdan çok hoşlanırım. Komik aslında, çünkü bir pop grubu ola-
rak başlayıp her yeni albümle daha ağır bir tarz benimsedikle-
ri için Beatles'a hep hayran olmuştum; oysa ben ters istikame-
te dalmıştım.

Ama hikâyenin tümünü ancak yıllar sonra öğrendim. West
Hollywood'da Sunset Marquis Otelindeydim ve Don Was da ora-
daydı. O zamana kadar Don müzik endüstrisindeki en büyük ya-
pımcılardan biri olmuştu ve Was (Not Was) muazzamdı. Don'un
koşturarak yanıma geldiğini ve nefes nefese, "Ozzy, şu söylediği-
miz şarkı var ya, *Shake Your Head*, onunla ilgili sana bir şey söyle-
yeceğim. Aklını başından alacak," dediğini hatırlıyorum.

"Devam et," dedim.

"Pekâlâ, orada bize eşlik eden tüm şu geri vokalleri hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Onlardan biri solo birkaç albüm çıkardı. Belki bahsini duymuşsundur."

"İsmi ne?"

"Madonna."

Buna inanamıyordum: Madonna'yla bir plak yapmıştım. Don'a onu tekrar piyasaya sürmesini söyledim, ama artık her nedense izin alamadı. Biz de şarkıyı Madonna'nın yerine Kim Basinger'la yeniden kaydettik.

Seksenlerde tekrar birçok düet yaptım. Biri Lita Ford'la *Close My Eyes Forever*'dı ve Amerika'da listelerde ilk ona girmişti. Hatta Miss Piggy'yle *Born to be Wild*'ı bile yorumladım, ama benim olduğum saatlerde onun stüdyoda olmayacağını öğrendiğimde hayal kırıklığına uğramıştım (belki de Digbeth mezbahasındaki işimden haberdar olmuştu). Sadece biraz eğleniyordum, anlarsınız ya? Parayla ilgisi yoktu. Gerçi, Don Arden ve yayıncılardan yasal haklarımızı tümüyle aldıktan ve vergi faturalarını ödedikten sonra, sonunda para oluk gibi akmaya başladı. Bir sabah, Colin Newman'dan gelen bir zarfı ödemem gereken bir borç hatırlatmasıyla karşılaşırım korkusuyla açtığımı ve zarftan 750.000 dolarlık bir telif çeki çıktığını hatırlıyorum.

Bu, hayatımda elime geçen en yüksek miktardı.

Thelma'yla başımızdan geçen boşanmadan sonra, bir yanım ona, "Siktir. Baksana bana, ben iyiyim," demek istiyordu.

Oturduğu yere çok da uzak olmayan, Staffordshire'da, Out-

lands Cottage adında bir ev satın aldım. Sazdan çatısı olan bir evdi ve taşındıktan sonra aşağı yukarı yaptığım ilk şey lanet çatıyı ateşe vermek oldu. Nasıl yaptığımı sormayın. Bütün hatırladığım, kamyonuyla çıkıp gelen, ısıklık çalan ve bana, “Bir çeşit eve ısınma partisi, ha?” diyen bir itfaiyeci. O yangını söndürdükten sonra birlikte kafayı çekmiştik. Aslında, itfaiyeci evin yanıp kül olmasına da seyirci kalabilirdi, çünkü alazlanmış sazın kokusu iğrenç ötesi bir şeydi; üstelik öyle bir sinmişti ki bir daha hiç çıkmadı.

Sharon en başından itibaren Outlands Cottage’tan nefret etti. Çekip Londra’ya giderdi ve eve dönmek istemezdi. Aslında biraz da Thelma’nın gözyaşları içinde beni arayıp kendisine geri dönmem için bana yalvarmasını bekliyor ya da istiyordum. Hiç aramadı. Bir keresinde beni, ahizeyi çarparak kapatmadan önce, “Bakıyorum da tekrar evlenmişsin, SENİ SİKİK GÖT!” demek için aradı.

Sonunda, fark etmeye başladım ki Jess ve Louise’e yakın olmak ne kadar hoşuma gitse de, eski karımın yakınlarında yaşamak hayra alamet değildi. Bir keresinde Bulrush Cottage’ı satın almayı bile denedim. Bir kere de çocukları görmeye gittiğimde Sharon’ı da yanımda götürme gafletine düştüm. Çocukları arabayla bırakıp otele bir içki içmeye gidene kadar her şey yolundaydı. Derken kafayı bulup duygusallaştım. Sharon’a Amerika’ya bir daha geri dönmek istemediğimi, çocuklarımı, Hand&Cleaver’ın yanında yaşamayı özlediğimi ve emekli olmak istediğimi söyledim. Eve gitmek için arabaya binmeyi reddettiğim zaman –aslında araba o gün için ödünç aldığımız, muhasebecimiz Colin Newman’ın BMW’siydi– keçileri kaçırdı. Sürücü koltuğuna atladı, arabayı vitese aldı ve gazı kökledi. Dehşet vericiydi. Arabanın yolundan yana sıçradığımı ve otelin

önündeki çimenliğe doğru kaçtığımı hatırlıyorum. Ama Sharon, tekerlekler otları dağıtıp çim parçalarını sağa sola savururken, bir çiçek tarhunı ezip geçerek üzerime doğru gelmeye devam etti.

Neredeyse öldürmek üzere olduğu tek kişi ben değildim.

O zamanlar benim için çalışan Pete Mertens adlı bir herif vardı yanımda. Pete çok zayıf, çok komik, sürekli şu acayip ekose ceketlerden giyen eski bir okul arkadaşımı. Her neyse, Sharon çiçek tarhunun içinden basıp giderken, Pete yoldan çekilmek için kendini bir gül ağacının içine atmak zorunda kaldı. Tüm hatırladığım, onun ayağa kalktığı, ceketini siktiği ve, "Sikerim böyle işi, haftada 200 sterlin için buna değmez. Ben gidiyorum," dediğidir. (Daha sonra, fikrini değiştirip geri geldi. Bizimle çalışmak tehlikeli olabilirdi, ama hiç olmazsa ilginçti sarırım.)

Sonunda, otel müdürü dışarı çıktı ve biri polisi çağırdı. O zamana kadar bir çitin arkasında saklanıyordum. Sharon arabadan indi, çitin yanına geldi ve bütün yüzüklerini ve mücevherlerini çitin içine fırlattı. Arkasını döndü, ağır ağır uzaklaşırken bir taksi çağırdı.

Ertesi gün, berbat kokulu ve akşamdan kalma hâlde oradaydım ve beş bin dolarlık bir Tiffany elması bulmak için toprağı eşeliyordum.

Sonunda Sharon'a hak verip buradan taşınmamız gerektiğini fark etmeden önce, Outlands Cottage'ta birkaç başka çılgın an daha yaşadık. Bir gece bara indiğimde çok tutucu bir herifle tanıştım; sarırım bir muhasebeciydi, sonradan esrar çekmeye benimle eve geldi ve kanepenin üzerinde kendinden geçti. O uykudayken elbiselerini çıkardım ve onları ateşe attım. Zavallı herif sabahın altısında uyandığında çnlıçıplaktı. Onu zincirli zırh takımlarımdan birinde eve, karısına yolladım. Şangır şungur sesler çıka-

rarak arabasına yürümesi ve niye bu hâlde olduğunu nasıl açıklayacağını düşünmesi aklıma geldikçe bugün bile gülerim.

Outlands Cottage'taki diğer bir favori muzipliğim, insanlar uyurken onların kaşlarını tıraş etmektir. İnanın bana, kaşsız bir heriften daha komik bir şey yoktur. İnsanlar kaşların yüz ifadelerinde ne kadar önemli bir yere sahip olduğunun farkında değil, bu yüzden kaşlar gittiğinde kaygı veya şaşkınlık veya diğer herhangi bir insani duyguyu göstermek zor olur. Ama sorunun ne olduğunu fark etmeleri biraz vakit alır. İlkin, öylesine aynaya bakar ve *Tanrım bugün bok gibi görünüyorum*, diye düşünürler. Bunu yaptığım bir adam doktora gitmeye kalkıştı, çünkü sorunun ne olduğunu çıkaramıyordu.

Herkese kaş tedavisi yaptığım bir dönem geçirdim: mümesiller, müdürler, sahne çalışanları, asistanlar, arkadaşlar, arkadaşların arkadaşları. Ne zaman biri normal olmayan bir yüzle bir iş toplantısına gelse, hafta sonunu benim evimde geçirdiğini bilirdiniz.

Pete Mertens sık sık sarhoş eşek şakalarındaki zoraki suç ortağım olurdu. Mesela, bir Noel gecesi, bir köpeği sarhoş etmenin nasıl bir şey olacağını merak etmeye başladım. Ben ve Peter bir parça çiğ et alıp onu şarap dolu bir kâsenin dibine yatırdık, sonra da Sharon'ın Yorkshire av köpeğine –adı Köpük'tü– seslendik ve olacakları görmek için beklemeye başladık. Köpük tabii ki, ete ulaşmak için şarap dolu kâseyi yalayıp yuttu. Derken yaklaşık beş dakika sonra gözleri şaşıştı ve çaldığımız müziğe eşlik edip uluyarak odanın her yanında sendeleye sendeleye doluşmaya başladı. Başarmıştık: Köpük zil zurna sarhoştur. Zavalı yaşlı Köpük oturma odasının ortasında kendinden geçip yığılana kadar keyfimize diyecek yoktu. Onu öldürdüm diye ödüm koptu; bu yüzden Noel ağacından süsleme ışıklarını söküp köpe-

ğın vücuduna doladım, böylece Sharon'a onun kazayla elektrik çarpması sonucu öldüğünü söyleyebilecektim. Her ne kadar ertesi sabah berbat bir akşamdan kalmışlık yaşasa ve sanki, "Ne yaptığını biliyorum, seni piç," der gibi pis pis bana bakıp dursa da, Tanrı'ya şükür, gayet iyiydi.

Köpük, Outlands Cottage'ta bizimle birlikte yaşayan tek hayvan değildi. Ayrıca oturma odasında benimle birlikte oturup Günün Maçı'nı seyreden Sally adlı bir eşeğimiz, bir *danua*'mız ve bir Alman kurt köpeğimiz vardı. Bu köpeklerle ilgili hatırımda en çok kalan şey, bir miktar domuz paçasıyla kasaptan eve döndüğüm zamandır. Onlardan şöyle güzel bir kızartma yaparım diye düşünerek mutfak masasındaki bir kabın içine koydum, ama Sharon mutfağa girdiğinde kusacak gibi oldu ve, "Ozzy, bu koku da neyin nesi? Masadaki şu iğrenç görünümlü şey de ne?" dedi. Ona söylediğimde gerçekten öğürdü. "Tanrı aşkına, Ozzy," dedi, "Ben bunu yiyemem, onları köpeklere ver." Paçaları köpeklere verdim ve yedikten hemen sonra ikisi de çok hastaymış gibi görünmeye başladı. Biri kusarken diğeri bokla duvarları suladı.

Zavallı Pete Mertens artık hiç mi hiç tahammül edemeyeceği noktaya geldi. O zamanlar bizimle birlikte yaşıyordu ve çılgınlıkların ardı arkası kesilmiyordu. Onun için bardağı taşıran son damla, bütün gece süren bir içki âleminde sonra haddinden fazla uyku hapını mideye indirdiğim ve akabinde de midemi yıkatmak için hastaneye kaldırıldığım zaman oldu. Doktor adımları sorduğunda iş olsun diye, "Pete Mertens," dedim, sonra da bunu bir daha aklıma bile getirmedi. Ama Pete birkaç ay sonra check-up yaptırmak için hastaneye gittiğinde, doktoru onu ofisine götürmüş, kapıyı kapamış ve, "Bay Mertens, aynı şeyleri yapmaya devam etmiyoruz, değil mi?" diye sormuş. Pete, doktorun

neden bahsettiğini anlamamış, doktor da Pete'in sanki o olay hiç olmamış gibi davranmaya çalıştığını sanmış. Doktor onu bir çeşit danışmanlık servisine bile yollamış olabilir. Sonunda Pete, tepesinde "aşırı doz uyku hapi kullanımı" yazan dosyasını buldu ve bana deli gibi kızdı.

İyi heriftir Pete Mertens. İyi herif.

Outland Cottage'tan çıktıktan sonra o kadar çok taşındık ki taşındığımız yerlerin yarısını hatırlamıyorum bile. Karımın hiçbir şeyden ev alıp restore etmek kadar hoşlanmadığını öğrenmem bu dönemlere denk gelir. Evleri restore etmek çok vakit aldığından, hep işin bitmesini beklerken başka bir yerde kiracı olurduk. Taşınmamızdan yaklaşık üç saniye sonra Sharon sıkılırdı, bu yüzden eskisini satıp yeni bir ev alırdık ve bu yeni evin restorasyonunu yaptığımız esnada yine kiracı olmak zorunda kalırdık. On yıllarca böyle sürüp gitti. Bazen bana öyle gelirdi ki, sanki paramızla yaptığımız tek şey lanet olası Batı Yarımküre'yi restore etmektir. Bir kere Sharon'a evlerin sayısını toplattım ve evli bulunduğumuz 27 yıl içinde 28 farklı yerde yaşadığımız ortaya çıktı.

Dediğim gibi, Sharon ilk başta içmemi pek dert etmedi. Muhtemelen kendisi de genelde sarhoş olduğu için, sarhoş olduğumda beni komik buluyordu. Ama çok geçmeden fikrini değiştirdi ve içkiye de kokain kadar kötüymüş gözüyle bakmaya başladı. Komik bir sarhoş olmaktan çıkıp kızgın bir sarhoşa dönüştüğümü söyledi. Ama alkolik olmanın en büyük sorunlarından biri şu: İnsanlar size sarhoşken ne kadar kötü hâlde olduğunuzu söylediği zaman, genellikle sarhoşsunuzdur. Böylece sarhoş olmaya devam eder gidersiniz.

İşin komik tarafı içkinin tadından hiç mi hiç hoşlanmamam.

Hele ki meyve suyu ya da başka bir şekerli zırvayla karıştırılmamışsa. Peşinde olduğum şey hissettirdikleriydi. Yani, ara sıra büyük boy biradan keyif alırdım. Ama bara içmeye değil, körkütük sarhoş olmaya giderdim.

Uzun bir süre normal insanların içtiği gibi içmeye çalıştım. Mesela, daha Thelma'yla evliyen, Birmingham NCE'de bir şarap tatma festivaline gittim. Noel'e yaklaşırken açılan bir yiyecek pazarı ya da öyle bir şeydi. *Gayet iyi*, diye düşündüm; bu şarap tatma olayı medeni, yetişkin insanların yapabileceği türden bir şeymiş gibi görünüyordu. Ertesi sabah, Thelma bana, "Ne satın aldın?" diye sordu, ben de "Ha, hiçbir şey," dedim. "Gerçekten mi? *Bir şeyler* almış olmalısın," diye üsteledi. "Peki, evet, sanırım birkaç kasa aldım."

Meğer 144 kasa almışım.

O kadar kafayı bulmuştum ki 144 şişe alıyorum sanmışım. Derken *Exxon Valdez* büyüklüğünde bir teslimat kamyonu Bulrush Cottage'ın önüne çekti ve tavan arasını tamamen dolduracak sayıdaki şarap kasasını boşaltmaya başladılar. *Roadie*'lerle iki ayda icabına baktık. Nihayet son şişeyi boşaltınca, hepimiz bunu kutlamak için Hand&Cleaver'a indik. Aslında, şarap dediğin beş para etmez bir şey, değil mi? Şarap guruları ne derse desin, lanet olası köpüklü sirkeden başka bir şey değil. Biliyorum, bir zamanlar bir şarap barım vardı, Osbourne's diyorduk ona. Ne boktan bir yerdi. Şarap tüccarlarından birine, "Söylesene bana, hangisi iyi şaraptır?" diye sordum. O da bana, "Şimdi, Bay Osbourne, şişesi iki sterlinlik Blue Nun'dan hoşlanıyorsan, o zaman o iyi bir şaraptır. Şişesi 99 sterline Chateau du Wankeur'dan hoşlanıyorsan, o zaman o iyi bir şaraptır," dedi. Dinlemedim. O günlerde, şarap siparişi veren benim egomdu. Tüm listedeki en pahalı şişe, sırf kendimi bir şey sanmam içindi. Derken ertesi sabah

200 sterlinlik bir akşamdan kalmışlıkla uyanırdım. Ama nihayet 200 sterlinlik akşamdan kalmışlıklar hakkında bir şey öğrenir oldum: 2 sterlinlik akşamdan kalmışlıklarla bire bir aynıydı.

Sharon'ın gerçek anlamda benim yaşam tarzımı değiştirmeye çalışmaya başlaması hamile olduğunu öğrenmesinden sonradır.

O zamanlar Almanya'da turnedeaydık. "Sanırım bir şeyler olacak," dedi. "Son zamanlarda kendimi çok hasta hissediyorum." Böylece şu hamilelik test çubuğu şeyinden almak için sallana sallana dışarı çıktım ve çubuk karınızın hamile olduğu zaman aldığı renge büründü. Buna inanamıyordum, çünkü annesinin köpeklerinden biri ona saldırdığı için düşük yapalı sadece birkaç ay olmuştu. Bu olay yüzünden adamakıllı bir fırça yemiştim, çünkü o sırada Sharon'ın tam yanında duruyordum. Dobermanın kısık hırlamasını duymuştum, ama üzerine atılıp kafasını koparmak ya da artık benden ne bekleniyorsa onu yapmak yerine, olduğum yerde donakaldım, tamamen kaskatı ke-sildim. Böyle işlerde ödleğin tekiyimdir. Hem Sharon'ın hamile olduğundan hiç haberim yoktu. Ancak daha sonra hastaneye gittiğimizde doktor söyleyince öğrendim.

Bu yüzden, Almanya'daki testin pozitif çıkması önemliydi.

"Emin olmak için bir test daha yapalım," dedim.

İlkiyle aynı renkti.

Küçük kâğıt şeridi ışığa tutarak, "Bak ne diyeceğim," dedim. "Tam emin olmak için bir tane daha yapalım."

Sonunda beş test yaptık herhâlde. Nihayet doğru olduğuna ikna olduktan sonra, Sharon'ın bana, "Pekâlâ, Ozzy, bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim, dinlesen iyi edersin. Eğer bu eve bir kez bile kokain getirecek olursan, polis çağırıp seni hapishaneye attırırım. Beni anladın mı?" dediğini hatırlıyorum.

Bu konuda ciddi olduğundan hiç mi hiç şüphem yoktu.

“Anladım,” dedim.

“Peki ya av tüfekleri, Ozzy?”

“Onlardan kurtulacağım.”

Ertesi gün tüfekler satıldı. Eğer Aimee’ye bir şey olsaydı kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum. Buraya kadarmış: Elveda Bulrush Cottage’ta tavuk avladığım Benelli yarı otomatik, size de elveda diğer tüm silahlarım.

Yine de içkiye devam ettim. Evde kokain olmayınca daha da abarttım. Bırakamıyordum. O zamana kadar Sharon içkiye gösterdiği tahammülü de büsbütün yitirdi. Kapıdan adımımı attığım anda yakama yapıştırdı.

Sharon’dan gizli bir içki içmek için yapabileceğim şeylere, harcayacağım zaman ve çabaya inanmazdınız. Bitişikteki süpermarkete dalar, doğruca manav reyonunun arkasına yürür, kapıdan geçip depoya girer, arkadaki pencereden tırmanarak dışarı çıkar, bir duvarın üstünden atlar, bir çalının içinden sürünerek geçer ve diğer taraftaki bara girerdim. Daha sonra art arda altı tane büyük boy birayı devirip, geldiğim gibi geri dönerdim.

Davranışım konusundaki en inanılmaz şey de bunun tamamen normal olduğuna inanmamdı.

Eve gizlice içki sokmaya çalışıyordum. Bir keresinde, dört galonluk büyük bir votka şişesi aldım –barlarda sergilenen türden bir şişeydi– ama onu nereye saklayacağımı bilemedim. Uzun süre evde onu saklayabileceğim en iyi yeri arayarak dolaşıp durdum. Sonra jeton düştü: Fırın! Kendi kendime, *Sharon hayatında yemek pişirmemiştir*, diyordum, bu yüzden buraya asla bakmayacaktı. Haklı çıktım; haftalarca yakayı ele vermedim. Sharon’a, “Aklıma bir şarkı fikri geldi. Aşağı stüdyoya inip

onu kasete kaydedeyim bari,” derdim. Sonra kendime bir bardak votka doldurur, mümkün olduğunca hızla kafaya diker ve hiçbir şey olmamış gibi davranırdım.

Bir gün durumu çağırdı.

“Sharon,” dedim, “bir şarkı için aklıma bir fikir geldi. Aşağı stüdyoya bir in...”

“Şarkı fikrini bu sabah fırında buldum,” dedi. “Sonra da şarkı fikrini lavaboya döktüm.”

Fırın hadisesinden bir hafta kadar sonra, 2 Eylül 1983’te, Londra, St John’s Wood’daki Wellington Hastanesi’nde Aimee dünyaya geldi. O bizim yolumuzu aydınlatan bir ışıktı, gerçekten öyleydi. Randy ve Rachel’in ölümü üzerinden bir yıldan biraz fazla zaman geçmişti ve travmayı daha yeni yeni atlatmaya başlıyorduk. Aimee’nin gelişiyi, hayata iyimser yaklaşmak için yepyeni bir nedenimiz oldu. O kadar masum ve minnacık bir şeydi ki, ona baktığınızda kocaman gülümsemekten kendinizi alamazdınız.

Ama Aimee doğalı daha çok olmamıştı ki tekrar yola düşme vakti gelmişti; bu kez yeni gitaristim Jake E. Lee’yle yeni bitirdiğim *Bark at the Moon* albümünün tanıtımını yapacaktım. Sharon evde kalabilirdi, ama bu onun tarzı değildi; biz de Aimee için turne otobüsünün arkasına bir bebek karyolası koyup yola çıktık. Bu Aimee için mükemmel bir şeydi: Daha birinci yaş gününden önce dünyanın, birçok insanın ömrü boyunca gördüğünden daha fazla yerini görmüştü. Keşke varlığının daha fazla tadına varmak için ayık olsaydım. Bedenen oradaydım, ama zihnen değildim. Bu yüzden asla tekrar yaşayamayacağım şeyleri kaçırdım: ilk emekleme, ilk adım, ilk kelime.

BEN OZZY

Bunu çok uzun süre düşündüğümde yüreğim sızlıyor.

Birçok açıdan Aimee için gerçek anlamda babalık yapamadım. Daha çok, Sharon'ın göz kulak olduğu diğer bir çocuk gibiydim.

Betty, Bar Nerede?

Bark at the Moon turnesinin ikinci gecesinde Doc McGhee'ye, "Bu turne bitmeden önce biri ölecek," dedim. Doc alt grubumuz Mötley Crüe'nun Amerikalı menajeri idi ve benim de iyi bir arkadaşım idi.

"Biri mi?" dedi Doc. "Bence bir kişi ölmeyecek, Ozzy. Bence hepimiz öleceğiz." Aslında problem o zamanlar Mötley Crüe'nun basta Nikki Sixx, davulda Tommy Lee, gitarda Mick Mars ve vokalde Vince Neil'in olduğu orijinal kadro olmasıydı. Tamamen çılgındılar. Tabii ben bunu bir meydan okuma olarak algıladım. Tıpkı John Bonham'le olduğu gibi, çılgınlıkta onları aşmam gerektiği hissine kapıldım; aksi takdirde işimi gereğince yapmıyor olacaktım. Ama onlar da *bunu* bir meydan okuma olarak algıladı. Bu yüzden her günün her dakikası baştan sona bir aksiyondu. Konserler için kolay kısmıydı. Sorun arada kalan zamanlara dayanmaktı.

Mötley Crüe'ya dair en gülünç şey de kadın gibi giyinip hayvan gibi yaşamalarıydı. Bu benim için bile bir eğitimdi. Nerüye giderlerse gitsinler, akla gelebilecek her türlü içkiyle ağzına kadar dolu o koca uçuş valizini yanlarında taşırlardı. Bir konser sona erer ermez kapak açılır ve cehennem zebanileri salıverilirdi.

Her gece şişeler fırlatılır, bıçaklar çekilir, sandalye ayakları paramparça edilir, burunlar kırılır, eşyalar darmadağın edilirdi. Sanki tımarhane ve velvele bir araya gelmiş, sonra da kaosla çoğaltılmıştı.

İnsanlar bana bu turne hakkında hikâyeler anlatıyorlar ve ben onların doğru söyleyip söylemedikleri hakkında en ufak bir fikre sahip değilim. “Ozzy, bir keresinde dondurma çubuğu üzerindeki bir karınca sürüsünü burnuna çektiğin doğru mu?” diye soruyorlar ve ben buna dair en ufak bir şey hatırlamıyorum. Kesinlikle mümkün. Her gece burnuma orada işi olmayan bir şey kaçardı. Hiç kendimde değildim. Tony Dennis bile kendini kaybetti. Ona “Kaptan Krell” demeye başladık –Krell kokaine verdiğimiz yeni isimdi– çünkü, her ne kadar bir daha aynı şeyi tekrar yaptığını sanmasam da, bir keresinde bir kokain çizgisi yapmayı denedi. Hatta bizim kostümcü kız ona göğüs kısmında Süpermen harfleriyle “KK” yazan küçük bir takım bile dikti.

Hepimiz bunu çok komik bulduk.

En çılgın gecelerden birisi Memphis’teki geceydi.

Her zamanki gibi biz konseri bitirir bitirmez olay başladı. Sahnenin arkasındaki koridordan aşağı, soyunma odasına yürüdüğümü ve Tommy Lee’nin bana, “Hey, ahbap, Ozzy. Şuna bir baksana!” dediğini hatırlıyorum.

Durup sesinin nereden geldiğini anlamak için etrafa bakındım.

“Buraya, adamım,” dedi Tommy. “İçeri.”

Bir kapıyı iterek açtım ve diğer tarafta olduğunu gördüm. Bir sandalyede sırtı bana dönük oturuyordu. Nikki, Mick, Vince ve birkaç *roadie* orada durmuş, sigara içip gülüyor, şov hakkında konuşarak bira yudumluyorlardı. Tommy’nin önünde, dizlerinin üzerine çökmüş, çıplak bir hatun vardı. Ona oral seksin kralını yapıyordu.

Tommy elini sallayarak daha yakına gelmem için bana işaret etti. "Hey, ahabap, Ozzy. Şuna bir baksana!"

Böylece omzunun üzerinden başımı uzatarak dikkatlice baktım. Evet, oradaydı: Aleti. Boks eldivenindeki bir bebek kolu gibiydi. Lanet şey o kadar büyüktü ki kız onun ancak üçte birini ağzına alabiliyordu, buna rağmen kızın boynunun arkasında bir çıkıntının meydana gelmemesine şaşıırıyordum. Ömrümde böyle bir şey hiç görmemiştim.

"Hey, Tommy," dedim. "Bana da bunlardan bir tane ayarlar mısın?"

"Otur ahabap," dedi. "Adamım, pantolonunu çıkar. Benim işimi gördükten sonra senin de işini görsün."

Geri dönüp uzaklaşmaya başladım. "Odayı dolduran bu şeyin yanında kendiminkini çıkarmayacağım!" dedim. "Bu, Titanik'in yanına bir römorkör park etmek gibi bir şey olurdu. Bunun için ruhsatın var mı, Tommy? Tehlikeli gözüküyor."

"Of, ahabap, neyi kaçırdığının farkında değilsin... Ah, ah, ah, ah, ah, ahh, ahhhh..."

Kafamı çevirmek zorunda kaldım.

Ardından Tommy ayağa fırladı, fermuarını çekti ve, "Ahabap, hadi gidip bir şeyler yiyelim, açlıktan ölüyorum," dedi.

Kendimizi, önünüzdeki büyük, sıcak bir tabağın üstünde yemek yaptıkları şu Japon et evi batakhanelerinden biri olan Benihana denen yerde bulduk. Yemeğin pişmesini beklerken bira ve hafif içkiler içtik. Sonra masaya battal boy bir *sake* şişesi ısmarladık. Hatırladığım son şey, koca bir kâse *wonton* çorbası söyleyip onu bitirdiğim ve sonra kâseyi ağzına kadar *sake*'yle doldurup üstüme başıma dökerek tek yudumda içtiğimdi.

"Ah!" dedim. "Böylesi daha iyi."

o berbat gürleme sesini duydum ve bir rüzgâr esintisi yüzüme kum ve çakıl savurdu.

On iki şeritli bir otobanı ikiye ayıran refüjde uyanmışım.

Nasıl ya da niçin burada olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey, ölmeden önce otobandan çıkmam ve siddik kesem patlamak üzere olduğundan işlemem gerektiği idi. Bu yüzden araç farlarının gözükmediği bir ânı kollamaya başladım, sonra hâlâ düz bir çizgi üzerinde yürüyemeyecek kadar sarhoş bir hâlde tüm o şeritleri geçerek karşıya koştum. Sonunda sadece sağ şeritteki bir motosikletten kurtularak diğer tarafa vardım. Çitten atladım, koşarak diğer yolun karşısına geçtim ve işeyecek bir yer aramaya başladım. İşte onu o zaman gördüm: Park alanında duran beyaz bir araba.

Harika, beni biraz da olsa kapatır diye düşündüm.

Aletimi çıkardım, ama arabanın lastiğini şöyle esaslı bir şekilde sulamaya daha yeni başlamıştım ki arka camdaki bütün o renkli ampuller yandı ve şu iğrenç sesi duydum.

BLOOP-BLOOP-VOOOOO. BAARRRP!

Buna inanamıyordum. Memphis'te işeyebileceğim bunca yer arasında, hız sınırını aşan insanları enselemek için yol kenarında park etmiş bekleyen sivil bir polis aracının tekerleğini seçmeyi başarmışım.

Fark ettiğim bir sonraki şey, bu kadın polis memurunun araba camını indirmesiydi. Başını dışarı uzattı ve, "O şeyi sallamayı bitirdiğinde kıcını kodese tıkacağım!" dedi.

On dakika sonra kodesteydim.

Neyse ki, beni orada sadece birkaç saat tuttular. Sonra Doc McGhee'yi arayıp beni turne otobüsüyle almasını sağladım.

Otobüse bindiğimde duyduğum ilk şey, "Hey, ahbap, Ozzy.

Şuna bir baksana!” oldu. Ve yine kendimizden geçip bilinçsizlik içine yuvarlandık.

Bu turnenin her gecesi birimiz şu ya da bu nedenle kodesi boyladık. Mick ile Nikki birbirlerine çok benzediklerinden dolayı–ikisinin de uzun, siyah, kız gibi saçları vardı– bazen biri diğerrinin yaptığı bir şeyden dolayı içeri tıklırdı.

Bir gece ikisi aynı odayı paylaşıyor ve Nikki uyanıp çırpılcıplak koridorda, asansörün yanındaki otomattan bir kola almaya gidiyor. Tam kolayı almak için düğmeye basacağı anda asansörün kapısı açılıyor ve kesik kesik soluma sesleri işitiyor. Sonra şöyle bir kafasını çevirince dehşet dolu bakışlarla orada, ayakta duran orta yaşlı üç kadın görüyor. Odasına dönmeden önce sanki her şey normalmiş gibi, “Merhaba,” diyor. Birkaç dakika sonra kapı çalınıyor. Nikki, Mick’e şöyle diyor: “Muhtemelen bu senin hayranlarından biridir. Gidip baksan fena olmaz.” Böylece Mick gidip kapıya açınca karşısına otel müdürü, bir polis ve asansördeki hatunlardan biri çıkıyor. Hatun, “Bu o!” diye bağırıyor ve adamlar suçunun ne olduğuna dair hiçbir fikri olmayan Mick’i tutup kodese tikiyor. Şunu da söylemek lazım: Hepimiz sürekli olarak o kadar tozutmmuş hâldeydik ki ne yaptığımızı bilmememiz gayet normaldi.

Otobanın ortasında uyanmanın dışındaki en kötü ânımı New York’taki Madison Square Garden’da verdiğimiz konserden sonra yaşadım. Gösteri sonrası parti için eskiden kilise olan kulübe gittik. Özel odada biraz içki içip biraz kokain çekerek güzel vakit geçirirken herifin biri karşıma dikilip, “Hey, Ozzy, Brian Wilson’la fotoğraf çektirmek ister misin?” dedi.

“Kimmiş bu Brian Wilson?”

“Meşhur olan *Brian Wilson*. Beach Boys grubundan.”

“Ha, o mu? Elbette. Evet. Her neyse.”

Epeydir herkes Brian Wilson'dan çokça bahsediyordu, çünkü 1960'lı yıllarda Charles Manson'la ahabık yapan erkek kardeşi Dennis, Los Angeles'ta boğulmuştu. Dennis daha 39 yaşındaydı, bu yüzden olay çok üzüntü vericiydi. Her neyse, bana gidip merdiven boşluğunda Brian Wilson'la buluşmam söylendi, alkol ve kokainin dibine vurmuş hâlde dışarı çıkıp onu bekledim. On dakika geçti. Sonra yirmi dakika. Sonra otuz dakika. Nihayet bir beş dakika daha geçince Brian gözüktü. O zamana kadar tepem iyice atmış, *Ne siktiriboktan bir adam*, diye düşünüyordum. Ama aynı zamanda Dennis meselesinden haberdardım, bu yüzden ona bir şans vermeye karar verdim. Söylediğim ilk şey, "Kardeşin için üzgünüm, Brian," oldu.

Tek kelime etmedi. Sadece o gülünç bakışlarıyla bana baktı, sonra çekip gitti. Bu beni çileden çıkardı. "Önce geç kalıyorsun," dedim, sonra sesimi yükselterek, "şimdi de tek bir kelime etmeden siktir olup gidiyor musun? Bak sana ne diyeyim, Brian, şu fotoğraf işini unutmaya ne dersin? Böylece başını ait olduğu yere, kışına geri sokabilirsin, ha?"

Ertesi sabah başım zonklayarak otel odasında yatıyordum. Telefon çaldı ve Sharon cevapladı. "Evet, hayır, evet, tamam. Ya, öyle mi yaptı? Hımm, pekâlâ. Endişelenme, hallederim." Tık. Telefonu bana uzattı ve, "Brian Wilson'ı arıyorsun," dedi.

"Bu lanet Brian Wilson da kim oluyor?"

Ahizeyi kafaya yedim.

Tak.

"Ahh. Bu acıttı ama!"

"Brian Wilson senin dün gece hakaret ettiğin, yaşayan müzik efsanesi," dedi Sharon. "Şimdi onu arayıp özür diliyorsun."

Hatıralar geri gelmeye başladı.

"Dur bir dakika," dedim. "Asıl Brian Wilson bana hakaret etti!"

"Ya, öyle mi?"

"Öyle!"

"Ozzy, Brian Wilson elini sıkmak için uzandığında ona söylediğin ilk şey, 'Merhaba Brian, seni sikik göt, kardeşinin öldüğünü duyduğuma memnun oldum,'muş."

Birden doğruldum.

"Böyle bir şey demedim."

"Hayır, burnuna çekip durduğun lanet kokain söyledi bunu."

"Ama hatırlardım."

"Görünen o ki senden başka herkes gayet iyi hatırlıyor. Ona başını götüne sokmasını, çünkü onun oraya ait olduğunu söylediğini de hatırlıyorlar. Al, bu Brian'ın numarası. Özür dile."

Onu arayıp özür diledim. İki kez.

O zamandan beri ona birkaç defa rastladım. Gerçi şu fotoğrafı çekirmek için hiç fırsat bulamadıysak da şimdi aramız fena değil.

Eğer *Bark at the Moon* turnesinde aramızdan biri ölüme yakın bir tecrübe yaşamışsa o da benim. Şaşırtıcı tarafı, bunun içki ya da uyuşturucularla en azından doğrudan ilgisinin olmamasıydı. Bu olay, Londra'da *So Tired*'a klip çekmek için New Orleans'taki bir konserden sonra turneye 48 saatlik ara verdiğimiz zaman meydana geldi. Bu kadar kısa zamanda kat edilmeyecek kadar delice bir mesafeydi, ama o günlerde MTV daha yeni müzik endüstrisinin bir parçası olmaya başlamıştı ve onların, kliplerinden bi-

rini sıklıkla oynatmalarını sağlarsan, bu albümünün patlamasını neredeyse garantilerdi. Sırf bu sebeple kliplere her zaman çok para ve emek harcadık.

Planımız New Orleans'tan New York'a uçmak, oradan Concorde'la Londra'ya geçmek, klibi çekmek, Concorde'la New York'a geri dönmek, ardından bir sonraki konser için yola koyulmaktı. Çok yorucu bir programdı; kronik ayyaş olduğum gerçeği de işleri kolaylaştırmıyordu. Beni bayılmaktan alıkoyan tek şey çektiğim o kokaindi.

Nihayet Londra'daki stüdyoya vardığımızda yönetmenin bana söylediği ilk şey, "Tamam, Ozzy, sen sadece bu aynanın önünde otur. Ben talimat verince arkadan patlatılacak," oldu. Ne tür yüksek teknoloji ürünü özel efektler kullanacaklarını merak ederek, "Pekâlâ," dedim. Ama hiç özel efekt yoktu. Sadece eski bir ayna ve aynanın arkasında elinde çekiçle duran bir herif vardı. *Roadie* olarak ne menem bir tip kullandıklarını bilmiyorum, ama açık ki birini öldürmeden kırılmak üzere tasarlanan gösteri aynaları hakkında kimse ona bilgi vermemişti. Şarkının ortasında herif çekicini savurdu, ayna patladı ve ağzım yüzüm cam parçasıyla doldu. Şansıma, zil zurna sarhoştum da bir şey hissetmedim. Sadece bütün karı ve cam parçalarını tükürüp, "Şerefe," dedim.

Daha sonra kalkıp bir kutu Guinness daha içtim.

Concorde'da Atlantik üzerinde yolu yarılایana kadar olanları bir daha aklıma getirmedim. Başka bir içki istemek için düğmeye bastığımı, hostesin bana doğru geldiğini ve korkudan elindeki tepsiyi az daha düşürmek üzere olduğunu hatırlıyorum. "Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Siz iyi misiniz?" Anlaşıldı ki neredeyse altmış bin fit yüksekte olmak cildime saplanan küçük

cam parçalarının yüzeye doğru hareket etmesine neden olmuştu. Yüzüm ezilen bir domates gibi patlamıştı.

Sharon bana baktığında az daha bayılıyordu.

İndiğimizde JFK'da bir ambulans beni bekliyordu. Bu, Concorde'dan sedyeyle çıkarıldığım ilk sefer değildi. Uçuşlarda öyle kafayı bulurdum ki Sharon beni, pasaportum alnıma bantlanmış hâlde, bavul taşıma aracının üstünde pasaport kontrol noktasından geçirmek zorunda kalırdı. Kendisine beyan edeceği herhangi bir şeyi olup olmadığı sorulduğunda sadece beni işaret edip, "O," derdi. New York'ta hastanede beni uyutup ellerinden geldiği kadar çok kırık cam parçasını cımbızla çıkarmaya çalıştılar. Sonra şişkinliği azaltmak için bana birkaç ilaç verdiler. Beyaz duvarlı ve çevremde beyaz çarşaflara sarılı insanların olduğu o beyaz odaya geldiğimi hatırlıyorum; *Kahretsin, morgdayım*, diye düşünmüştüm. Sonra yatağımın yanında bir tıslama sesi duydum.

"Pssst, pssst."

Aşağı baktım ve orada, elinde bir kalem ile *Bark at the Moon* albümü olan o çocuk vardı.

"Bana bunu imzalar mısın?" diye sordu.

"Siktir git," dedim ona. "Ben ölüyüm."

Turne sona erdiğinde hepimiz hâlâ hayattaydık, ama birinin öleceğine dair öngörüm yine de doğru çıktı. Vince Neil, Los Angeles Redondo Beach'teki evine geri dönüp Hanoi Rocks'ın davulcusuyla takıldığında dediğim oldu. Bir ara içkileri tükeniyor ve Vince'in aşırı hızlı, parlak kırmızı De Tomaso Panteras otomobiliyle yakındaki içki dükkânına gitmeye karar veriyorlar. Vince o kadar sarhoş ki karşı istikametten gelen bir arabayla kafa kafa-

ya çarpışıyor. Hanoi Rocks'ın elemanı hastaneye yetiştirilene kadar ölüyor.

Gerçi Tommy'yle arada sırada irtibata geçsem de turneden sonra Mötley Crüe'yu pek görmedim. Oğlum Jack'le yıllar sonra onun evine gittiğimi hatırlıyorum; o zamanlar on üç yaşında falan olmalıydı.

"Vay, ahbap, girsene içeri," dedi Tommy kapı zilini çaldığımda. "Buna inanamıyorum. Ozzy Osbourne benim evimde."

Evde başka misafirler de vardı ve Tommy mekânı bize gezdirdikten sonra, "Hey, ahbaplar, şuna bir baksanıza," dedi. Duvardaki tuş takımına basarak bir şifre girdi, gizli bir kapı yana açıldı ve diğer tarafta içinde tavandan sarkan bir çeşit kayışlı alet olan, tam takım döşenmiş şu seks odalarından biri vardı. Olay şu: Buraya bir hatun atıyorsun, bu alete kayışla bağlıyorsun, sonra da canını çıkarana dek beceriyorsun.

"Yatağın neyi eksik?" diye sordum Tommy'ye. Sonra arkamı döndüğümde Jack'in de bizimle birlikte odaya girmiş olduğunu fark ettim. Gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde orada duruyordu. O kadar utandım ki nereye bakacağımı bilemiyordum.

Bundan sonra onu Tommy'nin evine bir daha götürmedim.

Bark at the Moon turnesi sona erdiği sırada Sharon'la kavgalarımız başka bir çılgınlık seviyesine ulaşmıştı. Kavgalarımızın bir kısmı ünlü olmanın sıkıntılarından kaynaklanıyordu. Yani beni yanlış anlamayın, şikâyet etmiyorum. İlk üç solo albümüm sadece Amerika'da on milyondan fazla sattı ki bu umduğumun çok ötesindeydi. Ama bu kadar çok plak sattığınız zaman artık normal bir şey yapamıyorsunuz, çünkü millet başınıza haddinden fazla musallat oluyor. Sharon'la Holiday Inn'de kaldığımız bir

geceyi hiç unutmuyorum. Sanırım saat sabahın üçü ya da dördüydü ve ikimiz de yataktaydık. Kapı çalındı, kalkıp açtım ve iş tulumu giymiş herifler bana sürtünerek geçip odanın içine yürüdüler.

Sharon onları görünce, "Siz de kimsiniz? Odamızda ne işiniz var?" dedi.

"Sadece nasıl yaşadığınızı merak ediyoruz," dediler.

Sharon onlara bir şey fırlatınca tekrar bana sürtünerek çıkıp gittiler.

İstedikleri tek şey içeri girip bakmaktı. Hepsi bu.

Bundan sonra ucuz otellerde kalmaktan vazgeçtik.

Hayranlarımla karşılaşmaktan hep mutluluk duydum, ama sabahın dördünde karımla uyurken değil.

Ya da yemek yerken. Sharon'la bir restorandayken insanların kalkıp yanıma gelmesi beni çılgına çeviriyor. Yani, bu benim gözümde çok ayıp bir şey. En kötüsü de, "Hey, meşhur birine benziyorsun! Bir imza alabilir miyim?" demeleri.

Onlara şöyle demek istiyorum, "Bak sana ne diyeceğim, uzaklaşp beni kim sandığını bulsana, sonra geri gel, sana imzamı o zaman vereyim."

Ama ben ve Sharon için en büyük sorun şöhret değildi. Asıl mesele içmemdi; o kadar çok içiyordum ki güvenilirmez olmuştum. Mesela, bir konser için Almanya'dayken Dachau toplama kampına düzenlenen bir tura katıldım; benden ayrılmam istendi çünkü sarhoştum ve düzeni bozuyordum. Tarihte o lanet yerden kovulan tek kişi ben olmalıyım.

Sharon'ı çılgına çeviren diğer bir şey de sarhoşken sürekli dövme yaptırmamdı. Sonunda dayanamayıp, "Ozzy, eğer bir

tane dövme daha yaptıracak olursan seni taşaklarından asacağım," dedi.

O gece dışarı çıktım ve sağ avcumun içine "teşekkürler" yazan bir dövme yaptırdım. O zaman parlak bir fikir gibi gelmişti. Ömrünüzde insanlara kaç defa teşekkür edersiniz? Belki de on binlerce kez. Şimdi yapmam gereken tek şey sağ elimi kaldırmaktı. Ama Sharon yeniliği takdir etmedi. Ertesi sabah dövme mi fark ettiğinde –elim mi mutfak masasının altında tutmaya çalışıyordum, ama benden tuzu uzatmamı istedi– dövme mi sildirmem için beni tutup doğruca bir estetik cerraha götürdü. Ama cerrah bana o şeyden kurtulmam için elimin yarısını kesmesi gerektiğini söyledi, bu yüzden dövme elimde kaldı.

Biz hastaneden ayrılırken Sharon vakit ayırdığı için doktora teşekkür etti.

Bense sadece sağ avucumu kaldırdım.

Bir keresinde de kışın ortasında Albuquerque'teydik, hava dondurucu soğuk, her taraf buz ve kardı. Sarhoştum, kafam da kokainden güzeldi ve bu hâlimle zirvesinde bir restoran ve gözetleme kulesi olan on bin fit yükseklikteki Sandia Dağları'na çıkan şu teleferiğe binmeye karar verdim. Ama teleferik dağa çıkarken bozulup yarı yolda asılı kaldı.

Orada uzun süre sarkıp durduktan sonra görevli herife, "Burada kalırsak ne yaparız?" diye sordum.

Başımızın üstündeki kapağı işaret ederek, "Tavanda bir kış kapağı var," dedi.

"Oraya nasıl tırmanılır?" diye sordum.

"Tam arkanda bir merdiven var. Yapman gereken tek şey onu çekip çıkarmak. Çok basit."

"Kapak kilitli mi?"

“Hayır.”

Bana bunu söylemesi büyük bir hataydı. Bir merdiven ve kitlenmemiş bir kapağın olduğunu öğrendiğim anda onları denemem gerekiyordu. Bu yüzden merdiveni çekip çıkardım ve tavana tırmanmaya başladım.

Herif çılgına döndü.

“Ne yaptığını zannediyorsun? Bunu yapamazsın! Dur! Dur!”

Bu beni sadece daha da kışkırttı. Kapağı açınca buz gibi rüzgâr yüzümde patladı ve kendimi yukarı, tavanın üstüne çektim. Bu süre zarfında herif ve teleferikteki herkes bağırıp aşağı inmem için bana yalvarıyordu. Sonra tam dengemi sağlıyordum ki teleferik yine hareket etmeye başladı. Neredeyse kayıp binlerce fit aşağıdaki kayalara çarparak parçalanıyordum, ama sörf yapar gibi kollarımı yanlara açarak dengemi sağladım. Sonra *Good Vibrations* şarkısını söylemeye başladım. Neredeyse tepeye varana dek orada ayakta durdum.

İşin komik tarafı, yükseklikten nefret etmem. Bir eşiğe çıkarken bile başım döner. Bu yüzden ertesi gün yerden –bir kereye mahsus tamamen ayık kafayla– teleferiği görünce az daha kusuyordum. Şimdi bunu düşünmek bile titrememe neden oluyor.

Böyle saçma şeyler yapmam Sharon’la hep yeni bir kavgaya yol açtı. Bir keresinde ona o kadar kızmıştım ki bir votka şişesini kapıp ona doğru fırlattım. Fakat şişe elimden çıktığında ne yaptığımın farkına vardım: Doğruca kafasına çarpmıştı. *Hassiktir, az önce karımı öldürdüm*, diye düşündüm. Ama Tanrı’ya şükür ki başını bir iki santim farkla sıyırmıştı. Şişenin boğazı başının üzerinden doğruca duvardaki alçıya girdi ve modern bir sanat eseri gibi oraya saplanıp öylece kaldı. Sharon’ın da sürekli misilleme yolları bulduğunu da söylemeliyim. Mesela altın plaklarımı

paramparça etmesi gibi. Ben de o gece sahneye çıkmak istemediğimi söyleyerek onun misillemesine misillemede bulundum. Bir keresinde bir gösteriden kaytarmak için başımı tıraş ettim. Akşamdan kalma, bitkin ve usanmışım, bu yüzden, *Siktir et, alayının canı cehenneme*, diye düşündüm.

Ama bu Sharon'a sökmedi.

Bana sadece şöyle bir baktı ve, "Peki, sana bir peruk alıyoruz," dedi. Sonra beni ve birkaç *roadie*'yi vitrininde üstünde ölü sineklerin, toz, kepek ve içinde Tanrı bilir daha başka nelerin olduğu, beş yüz yıldan beri orada bulunan bir Lady Godiva perüğünün bulunduğu komedi dükkânına götürdü. Peruğu başıma takınca herkes gülmekten altına işedi.

Ama peruk sonunda bayağı havalı bir şey olup çıktı, çünkü onu kan kapsülleriyle donattım. Gösterinin ortalarında saçlarımı çekip yolma numarası yapardım ve bütün o kan yüzümden aşağı akardı. Harikulade gözüküyordu. Ama yarasa ısırma hadisesinden sonra herkes bunun gerçek olduğunu düşündü. Bir konserde ön sıradaki kızlardan biri neredeyse bayılıyordu. Çığlık atıyor, eliyle işaret ediyor, ağlıyor ve bağırıyordu: "Söyledikleri doğruymuş! O çılğının teki!"



Bark at the Moon turnesinden birkaç ay sonra, Sharon, Kelly'ye hamile olduğunu öğrendiğinde, "Canım, Palm Springs'te, bir sonraki turneye çıkmadan önce ara verebileceğin mükemmel bir yer öğrendim. Bir otel ve her gün sana nasıl bir beyefendi gibi içki içileceğini öğrettikleri dersler veriyorlar," dedi.

"Cidden mi?" dedim.

İçimden, *İşte bu, diyordum. Bir yanlışlık yapıyorum. O yüzden berbat akşamdan kalma hâllerini yaşıyorum. James Bond gibi içmeyi öğrenmeliydim!*

“Bu mekânın adı nedir?” dedim.

“Betty Ford Merkezi. Duydun mu hiç?”

“Hayır.”

“Peki, daha yeni açıldı ve eski bir başkanın karısı tarafından işletiliyor. Orada çok güzel vakit geçireceğini düşünüyorum.”

“Kulağa harika geliyor,” dedim. “Kaydet beni.”

“Aslında bebeğin doğumundan sonraki hafta için çoktan kaydını yaptırdım,” diye yanıt verdi Sharon. Nihayet, 28 Ekim 1984’te Kelly doğdu. En hafif tabiriyle maceralı bir doğumdu. Kimi saçma sapan nedenlerden dolayı, Sharon epidural istemediği kararına varmıştı. Ama daha sonra kasılmalar başlar başlamaz, “Fikrimi değiştirdim! Bana anestezi uzmanını çağırın!” diye bağırmaya başladı. Sharon’ın bunu söylemesi için çok acı çekiyor olması gerekir, çünkü karım acıya kesinlikle benden çok daha dayanıklıdır. Ama hemşire bunu nereden bilsin? “Bayan Osbourne, üçüncü dünya ülkelerindeki insanların her zaman epiduralsız doğum yaptıklarının farkındasınız, değil mi?” dedi. Bu büyük bir hataydı. Sharon yatakta doğrulup, “BANA BAK, SIKKAFA, BURASI ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKESİ DEĞİL, BU YÜZDEN GİDİP BANA LANET BİR ANESTEZİ UZMANI GETİR!” diye bağırdı.

Bir saat sonra Kelly çığlık çığlığa dünyaya geldi ve Tanrı’ya şükür, o zamandan beri de susmadı. Hık demiş babasının burundan düşmüş. Belki de onun üzerine bu kadar çok düşmenin sebebi budur. Doğduktan sadece birkaç saat sonra güzel minik kızımı Sharon ve hemşirelerle birlikte bırakmak tabii ki kolay

olmadı, ama bir yandan da içmemi kontrol altında tutmam gerektiğinin farkındaydım. Şansım yaver giderse Palm Springs'ten eve yeni bir adam olarak döneceğimi düşünüyordum. Ertesi sabah uçağa atladım, birinci sınıfta üç şişe şampanya devirdim, sonra da beni Betty Ford Merkezi'ne götüren bir limuzinin arkasında kendimden geçtim. Buranın dinlendirici bir yer olmasını diledim, çünkü bitip tükenmişim.

“Rehabilitasyon” kelimesini daha önce hiç duymamıştım. Şu –Başkan Gerald Ford’un karısı– Betty Ford’un kendisinin de daha önce alkolik olduğunu hiç bilmiyordum. Turnedeyken televizyon izlemekle ya da gazete okumakla hiçbir zaman çok vakit harcamadım, bu yüzden kliniğin ya da basının adlandırdığı şekliyle “Betty Kampı”nın ne muazzam bir yer olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Ben şöyle hayal ediyordum: California çölünün ortasında vaha gibi güzel bir otel, dışarıda parıldayan bir yüzme havuzu, bir golf sahası, her tarafta bikinili bir sürü ateşli hatun ve kadife smokin ve papyon giyen tüm o Hugh Hefner kılıklı adamlar bahçedeki bir barın üzerine eğilmişken, sesi Barbara Woodhouse’a benzeyen orta yaşlı bir kadın, “Evet, beyler, beni izleyin; zeytinyağını alın, onu *Martini*'yle karıştırın, parmaklarınız böyle duracak şekilde bardağı tutup kaldırın. İşte böyle, çok güzel, çok güzel. Şimdi, bir yudum alın, üçe kadar sayın ve aynı-sını bir daha yapın. Yavaşça, *yavaşça*,” diyor.

“Bu benim ömür boyu hayalini kurduğum tatil olacak,” dedim kendi kendime.

Ama oraya vardığımda, mekânın otelden çok bir hastaneye benzediğini gördüm. Aslında etraf şahaneydi: yeni ekilmiş çimenler, uzun palmiye ağaçları, her yerde yapay göller ve de arkada belli belirsiz görünen o koca, kahverengi, tuhaf görünüm-lü dağlar.

Kapıdan içeri girdim, Betty'nin bizzat kendisi beni bekliyordu. Ufak tefek bir kadındı. Polo yaka süveter, kabarık saçlar. Görünüşte pek mizah anlayışı olmayan bir kadın.

"Merhaba, Bay Osbourne," dedi. "Ben Bayan Ford. Karınız Sharon'la birkaç gün önce konuştum."

"Baksana, Betty, biraz sonra kayıt yaptırmamın bir sakıncası var mı?" dedim. "Ağzım dilim kurudu. Berbat bir uçuştum. Bar nerede?"

"Affedersiniz, anlamadım?"

"Bar diyorum. Buralarda bir yerlerde olmalı."

"Nerede olduğunuzu biliyorsunuz, değil mi, Bay Osbourne?"

"Eee, evet?"

"O zaman barımız olmadığını da biliyorsunuz."

"O hâlde insanlara adabıyla içmesini nasıl öğretiyorsunuz?"

"Bay Osbourne, sanırım karınız sizi biraz yanıltmış. Biz burada *nasil içki içileceğini* öğretmiyoruz."

"Öğretmiyor musunuz?"

"Size içki içmemeyi öğretiyoruz."

"Öyle mi? O hâlde ben başka bir yerde kalsam fena olmaz."

"Korkarım tercih hakkınız yok, Bay Osbourne. Karınız... Nasıl ifade etsem? Karınız çok ısrarcıydı."

Hayal kırıklığımı tarif bile edemem. Neredeyse can sıkıntısı kadar kötüydü. Bu yerde bir saat geçirdikten sonra, sanki bin yıldır oradaymışım gibi hissettim. Takip eden haftalarda en nefret ettiğim şey de grup toplantıları esnasında bütün o yabancı adamların önünde içki içmem hakkında konuşmaktı. Gerçi bayağı klas şeyler de öğrenmedim değil. Heriflerden biri Los An-

gelesli bir diş hekimiydi. Karısı içtiğini öğrenince günün yirmi dört saati adamın başının etini yemeye başlamış. Adam bu yüzden BMW’sindeki içinde ön cam yıkama suyunun olduğu depoyu boşaltıp içini cin-tonikle doldurmuş, plastik hortumu motor kaportasının üstündeki memelerden sökmüş ve onu çamurluğun altındaki hava borularından birinden dışarı çıkacak şekilde ayarlamış. Caru içki isterse yapması gereken tek şey arabasına inmek, hortumu ağzına koyup indikatör kolunu çekmek ve fışkıran cin toniği yutmakmış. Sözüm ona, plan gayet iyi işlemiş, ta ki trafiğin cidden berbat olduğu bir gün hastalarından birinin başında kazara bir delik açacak kadar zil zurna sarhoş bir hâlde iş yerine varana dek.

Size söylüyorum, alkoliklerin yaratıcılığı apayrı bir şey. Tabii iyi bir işe yönlendirilirse. Yani eğer bir alkoliğe, “Baksana, bir içki daha alabilmenin tek yolu kansere çare bulman,” deseniz, birkaç saniyede hastalık tarih olacaktır.

Grup toplantılarına ek olarak bir terapistle tek başıma görüşmem gerekiyordu. Ayık olmak ve kendimde yeni keşfettiğim o kadar kusuru tartışmak zorunda kalmak zor geliyordu. Mesele disleksi ve dikkat eksikliğinden muzdarip olmam gibi. (“Hiperaktif” kelimesini bunlara birkaç yıl sonra eklediler.) Sarırm bu birçok şeye açıklık getirdi. Deli doktoru, disleksik olmamın bende korkunç bir aşağılık kompleksine neden olduğunu söyledi; reddedilmeyi, başarısızlığı ya da herhangi bir baskıyı kabullenemiyordum, bu yüzden de kendimi içkiyle tedavi ediyordum. Ayrıca yeterli eğitim görmediğimden ve bunu gayet iyi *bilmemden* dolayı, insanların sürekli beni oyuna getirdiklerini düşündüğümü, dolayısıyla kimseye güvenmediğimi söyledi. Haklıydı, ama bu, Sharon çıkıp gelene kadar birilerinin beni sürekli kazıklamasına engel olmadı. Aslında, kokainden tavan

yapmış paranoyaya kapılıp karıma da güvenmediğim zamanlar oldu.

Deli doktoru ayrıca bağımlılığa yatkın bir kişiliğimin olduğunu söyledi, ki bu da *her şeyi* bağımlılık derecesinde yaptığım anlamına geliyordu. Obsesif-kompulsif bozukluğa sahip olmam her şeyin üzerine tuz biber ekiyordu. Yürüyen psikiyatrik bozukluklar sözlüğü gibiydim. Bu beni şaşkına çevirdi. Hastalıklardan birini bile kabul etmem uzun zaman aldı.

Betty Kampı'nda kaldığım süre, yetişkinlik hayatımda alkol ya da uyuşturucu almadığım en uzun süreydi ve çöküş korkunçtu. Diğerleri de aynı şeyi yaşıyordu, ama bunun, kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladığını söyleyemem. İlkın, beni bowling salonu sahibi bir adamla aynı odaya koydular, ama adam astımlı bir at gibi horluyordu, bu yüzden taşındım ve kendimi depresif bir levazımatçının yanında buldum. Ona, "Baksana, madem depresyondasın o hâlde ne sikime gidip bir morgda çalışıyorsun?" dedim.

"Bilmem," dedi. "İşim bu sadence."

Levazımatçı, bowlingçi heriften bile sesli horluyordu; boğaz ameliyatı geçirmiş bir geyik gibiydi. Bütün oda sallanıyordu. Bu yüzden her geceyi lobideki kanepenin üstünde titreyip terleyerek geçiriyordum.

Nihayet Sharon beni almaya geldi. Altı haftadır oradaydım. Daha iyi gözüküyordum, biraz kilo vermiştim, ama şu rehabilitasyon meselesini tamamen yanlış anlamıştım. Rehabilitasyonun beni tedavi etmeyi amaçladığını sanmıştım. Ama benim derdim için herhangi bir tedavi yoktu. Rehabilitasyonun yapabileceği tek şey, sana sorununun ne olduğunu söylemek ve sonra da iyileşmen için tavsiyelerde bulunmak. Daha sonra, onun kendi ba-

şına bir çözüm olmadığını fark ettiğim zaman, işler çığırından çıkınca sadece biraz kendime gelmek için oraya giderdim. Rehabilitasyon işe yarayabilir, ama bunu istemen gerek. Eğer cidden bırakmak istiyorsan, “Pekâlâ, bugün bırakmak istiyorum, ama haftaya arkadaşımın düğününde içebilirim,” diyemezsin. Kendini sözünde durmaya zorlaman, sonra da her günü geldiği gibi yaşaman gerekir. Her sabah kalkıp demelisin ki, “Bugün içkisiz geçen bir gün daha olacak.” Ya da sigarasız ya da hapsiz ya da esrarsız ya da seni öldüren artık her neyse.

Bağımlı olduğunda en fazla bunu umabilirsin.

Betty Ford’dan sonra ilk konserimi Rio de Janeiro’da verdim.

Daha uçağa binmeden önce kafayı bulmuştum.

Rio’ya ulaşana kadar bir şişe kanyanın dibini görmüş ve uçak koridorunda kendimden geçmişim. Sharon beni ayıltmak için elinden geleni yaptı, ama ben lanet bir ceset gibiydim. Sonunda o kadar tepesi attı ki yemek tepsisinden paslanmaz çelik çatalı kapıp beni onunla dürtmeye başladı. Bundan biraz sonra hareket ettim. Ama en azından artık ne olduğumu biliyordum; işin sonuna gelmiş bir alkoliktim. Artık sadece eğlenmek için uçuyormuş ya da içmek biraz parayı bulan herkesin yaptığı bir şeymiş gibi davranamazdım. Hastaydım ve bu beni öldürüyordu. *Hayvanlar bile kendisini hasta eden şeyin yanına bir daha yaklaşmazken ben niye bu merete dönüyorum?* diye düşünürdüm.

Konser, Queen, Rod Stewart, AC/DC ve Yes’in sahne aldığı on günlük bir festival olan Rock in Rio’ydu. Bir buçuk milyon insan bilet almıştı. Ama mekân beni hayal kırıklığına uğrattı. Her köşede *İpanemalı Kız*’⁴⁸ görmeyi ummuştum, ama bir tane

48 1960’larda dünya çapında ünlü olmuş, bestecisi Antonio Carlos Jobin olan, 1965’de Grammy ödülü almış şarkı. (yay. n.)

bile göremedim. Sadece sıçan gibi etrafta koşturan şu kirli pasaklı afacanlarla doluydu her taraf. İnsanlar ya aşırı şekilde zengindi ya da sokaklarda yaşıyorlardı; sanki ikisinin ortası yoktu.

Bu seyahat esnasında Büyük Tren Soyguncusu Ronnie Biggs'le tanışmamı hiç unutmayacağım. O günlerde Brezilya'da sürgünde yaşıyordu ve tadını çıkarmaya çalışıyordu; orada olduğu süre zarfında 2500 hatun düzdüğünü iddia etmişti. Ama yine de burasının için bir tür hapisaneydi, çünkü ülkesini çok özlemişti. Üzerinde "Rio, Kaçmak İçin Mükemmel Bir Yer" yazan bir tişörtle otele uğradı, ama, "Anlatsana İngiltere'de ne var ne yok, Ozzy? Falanca dükkân, filanca bira hâlâ duruyor mu?" diye sorup duruyordu.

Hâline üzüldüm. Akıllı başında hiç kimse ona iş vermezdi, bu yüzden İngiliz turistleri tutup evine götürür, her birinden 50 sterlin ücret alır, onlara kendisi için biraz bira ve bir poşet esrar aldırır, sonra da Büyük Tren Soygunu hikâyesini anlatırdı. Ondan "Ronnie Biggs Tecrübesi" diye bahsederdi. Sanırım bu hapse olmaktan daha iyiydi. Ronnie fena biri değildi. Kötü bir herif değildi ve herkes biliyordu ki sürücü saldırıya uğradığında o trende bile değildi, ama yine de otuz yıl hapse mahkûm edilmişti. Bugünlerde bir çocuğa tecavüz edip bir nineyi öldürebilir ve otuz yıldan daha az ceza alabilirsin. İnsanlar diyor ki, "Sonunda o işten yırttı ama, değil mi?" Ben yırttığını düşünmüyorum. Demek istediğim, herif o kadar mutsuzdu ki, Heathrow'da tutuklanıp doğruca kodese tıklma pahasına olsa bile sonunda İngiltere'ye geri döndüğünde şaşırmadım.

Parmaklıkların arkasında bile olsa nihayetinde ev gibisi yok. Herif sırf ölüm döşeğinde olduğundan dolayı da olsa sonunda özgürlüğüne kavuştu. Ronnie hep son isteğinin "bir İngiliz olarak bir Margate barına gidip bir bira almak" olduğunu söylerdi.

Ama duyduğuma göre bu zevki tatmak için gelecek hayata kadar beklemek zorunda kalacak.

Rock in Rio'dan sonraki yaz Black Sabbath'la Live Aid'e katılmayı kabul ettim. Sharon çoktan hamile kalmıştı bile, Philadelphia'ya uçakla gitmek istemiyorduk, bu yüzden New York'a QE2'yle gitmeye, sonra da yolun geri kalanını arabayla katetmeye karar verdik.

Denizdeki ilk saatin ardından buna pişman olduk. O zamanlar Concorde'la New York'a üç saatte gitmeye alışmıştık. QE2'yle beş milyar yıl gibi gelen tam beş lanet gün sürüyordu. Yani bir gemide deniz tutmasından dolayı bağırsaklarınızı kusmaktan başka ne yapmayı beklersiniz ki? Günün sonuna doğru sadece heyecan duymak için belki bir buzdağına çarparız diye umuyordum. Can sıkıntısı gittikçe arttı. Sonunda gemi doktorunu görmeye gittim ve yolun geri kalan kısmında beni uyutsun diye bir yatıştırıcı vermesi için ona yalvardım. 48 saat sonra, tam limana yanaşıyorken, uyandım. Sharon'ın tepesi öyle atmıştı ki –ben baygın yatarken kendini eğlendirmesi gerekmişti– beni güverteden aşağı atmamış olması bir mucizeydi. Gözlerimi açtığımda bana söylediği ilk şey, “Beni hatırladın mı? Seni göt herif,” oldu.

Dürüst olmak gerekirse, Live Aid'e katılma konusunda çok tedirgindim. Yıllardır Tony'yle konuşmamıştım, bu yüzden kesinlikle hiç rahat bir durum değildi. Sonra da organizatörler bizi Billy Ocean ile Four lanet Tops'ın arasına koydular... hem de sabahın onunda. Akıllarından geçen ne olduğunu bilmiyorum. İnsanlar gösteride daha fazla karanlık şeylere gerek duyduklarını söyleyip duruyorlardı, belki de bizim siyahi olduğumuzu düşünüyorlardı; ilk Amerika turnemizde Philadelphia'da çaldığımız zamanki gibi.

İyi bir başlangıç olmadı.

Otelin lobisinde konser başlamadan önce kaydımı yaptırırken, herifin biri yanıma gelip, "Hey, Ozzy, bir fotoğraf alabilir miyim?" dedi. "Elbette," dedim. Sonra herif, "Üzgünüm, bunu yapmak zorundayım," dedi ve elime bir mahkeme emri tutuşturdu. Kayınpederimdendi. Lanet bir yardım konserinden önce beni mahkemeye vermişti.

Kulisteki herkes mahkeme emrinden haberdar olunca –davanın ne hakkında olduğunu ya da sonucunun ne olduğunu sormayın, çünkü o işi tamamen Sharon'a bıraktım– *roadie*'lerden biri yanıma yaklaşıp, "Şu kayınpederin acayip bir kişilik, değil mi?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"*Born Again*'in kapağının, ona torunlarını hatırlattığını söylemiş."

Eğer bu kapağı görmemişseniz –*Born Again*, Black Sabbath'ın ben ayrıldıktan sonraki üçüncü albümüydü– üzerindeki şey, sivri, uzun dişli ve pençeli, kürtağa alınmış bir bebek şeytandı. Bunu söylediğine inanmak ne kadar da güç!

Bir yandan, Live Aid'e katılmak harikaydı; yüce bir amaç içindi ve hiç kimse şu eski Black Sabbath şarkılarını ben, Tony, Geezer ve Bill gibi çalamazdı. Diğer yandan, biraz utanç vericiydi. Her şeyden önce, hâlen aşırı kiloluydum; konserde bir gezegen büyüklüğündeydim. Ayrıca, gruptan ayrıldığım altı yıllık süre zarfında ben Amerika'da bir şöhret olmuşken Black Sabbath ters ikamette yol almıştı. Bu yüzden talep etmemiş olsam da ayrıcalıklı bir muamele gördüm. Mesela benim Live Aid ceketi alıp onların almaması gibi ufak tefek, salakça şeylerdi. Ama yine de yakışsız kaçıyordu. Durumu pek iyi karşılamadım çünkü kokaından tavan yapan rock yıldızı egom kontrolden çıkmıştı. De-

rinlerde, bir parçam onlara, "Siz beni kovdunuz ve şimdi size ihtiyacım yok, bu yüzden siktirin gidin," demek istiyordu. Şimdi dönüp ardıma bakınca, düşünebildiğim tek şey, *Niçin böyleydin? Neden böyle sik kafanın biri olmak zorundaydım?* oluyor.

Ama konser olabildiğince pürüzsüz geçti. Otele kayıt yaptır-
dık, ses kontrolü yapmak için buluştuk, şarkı listesinin üstünden
geçtik, sahneye çıktık, şarkıları okuduk ve siktir olup eve gittik.

Don Arden'in davasına gelirsek, muhtemelen çok da sürpriz
olmamıştı. Biz ayrıldığımızda Jet Records büyük bir darbe almış-
tı. Ayrıca başka şeyler de yolunda gitmiyordu.

Mesela, Sharon'ın erkek kardeşi David'in, iddiaya göre
adam kaçırma, şantaj ve Harshad Patel adında bir muhasebeciyi
dövmekten İngiltere'de mahkemeyi boylaması bu zamana denk
geliyor. Bu çok kötü bir manzaraydı. David artık olaya ne ka-
dar karışmışsa ondan dolayı Wandsworth'ta iki yıl hapis cezası-
na çarptırıldı, ama sadece birkaç ay yattı. Cezanın sonuna doğru
Ford Açık Cezaevi'ne nakledildi.

Daha sonra hâlâ Benedict Vadisi'nin tepesindeki Ho-
ward Hughes evinde yaşayan Don'un peşine düştüler. Don,
İngiltere'ye iade edileceğini anladı, bu yüzden mahkemeye çıka-
rılmak için kendi rızasıyla geri döndü. Londra'daki en iyi avu-
katları tuttu ve ceza almadan paçayı yırttı.

Live Aid'den birkaç ay sonra, 8 Kasım 1985'te, Jack doğdu. Do-
ğumun büyük kısmını hatırlayamayacak kadar kafayı çekmiş-
tim –vaktin çoğunu hastanenin karşısındaki barda geçirdim–
ama Sharon'ın onu sünnet ettirmek istediğini hatırlıyorum. Kar-
şı gelmedim. Şöyle ki, işin komik tarafı, annem bir Katolik ol-
masına rağmen beni sünnet ettirmişti. Kardeşlerimden hiçbirine
yapılmamıştı, sadece bana. Anneme aklından ne zoru olduğu-

nu sorduğumu hatırlıyorum ve o sadece, “Modaydı,” dedi. Kulaklarıma inanamıyordum. Ona, “Aletimi kesip uçurmak günün modası mıydı?” diye bağırdığımı hatırlıyorum.

Ama kabul etmem gerekir ki böylesi daha temiz. Hem gerçek ismi Harry Levy olan dedesi Don Arden Yahudi’ydi, bu yüzden Jack kısmen Yahudi sayıldığından sünnet edilmesi doğru gibi geliyordu.

Jack’in doğumundaki en şaşılacak şey de onun üç yıl içinde doğan üçüncü çocuğumuz olmasıydı. Böyle olmasını planlamamıştık. Kendiliğinden oldu. Yoldan geldiğim her seferde, Sharon’la yatağa girerdik –sizin yaptığınız gibi– ve olan olur, dokuz ay sonra Sharon başka bir minik Osbourne dünyaya getirirdi.

Çılgınlıktı bu, gerçekten; çünkü kendimi peşimde üç minik çocukla Karanlıklar Prensi olarak dünya turnesine çıkmış buldum. Aslında bu imajıma da pek uygun düşmüyordu. Birkaç yıl boyunca konserlerin arasında kalan zamanımın çoğunu, panik hâlinde Jack’in yanından ayırmadığı, “Bebek” dediği küçük, sarı oyuncak ayıyı bulmaya çabalamakla geçirirdim. Eğer sarılıp çiğneyecek Bebek’i yoksa Jack deliye dönerdi. Ama çok fazla seyahat ediyorduk, Bebek’i hep bir yerlerde unutuyorduk. Kafayı bu lanet ayıyla bozdum. *Diary of a Madman*’i söyledikten sonra sahneden indiğimde ağzımdan ilk dökülenler, “Bebek nerede? Bebek’i gören oldu mu? Bebek’i kaybetmediğimizden emin olun,” oluyordu.

Birden fazla durumda, Amerika’yı yarılamışken sadece Bebek’i önceki gece kaldığımız otelden geri alsın diye özel jetimizi göndermek zorunda kaldığımız oldu. Sadece Bebek’i kurtarmak için jet yakıtına yirmi bin dolar bayıldığımız olurdu. Jack’e aynısından bir tane daha almayı denemediğimizi düşünmeyin sakın. Bunun için fazla zekiydi; onu yanına bile yaklaştır-

mazdı. Diyelim her açıdan tıpatıp aynısı bir oyuncak buldunuz, Jack ona şöyle bir bakardı, size geri fırlatır ve gerçek Bebek'ini geri alana kadar avazı çıktığı kadar bağırırdı. Tabii zaman geçtikçe, Bebek birkaç kez Sharon'ın köpeği tarafından ısırıldıktan sonra ciddi ameliyatlar geçirir oldu, bu yüzden sonunda onu tanımamanın imkânı yoktu.

Çoğu zaman sarhoş ve evden uzak olsam bile baba olmaktan zevk aldım. Dünyaya getirdiğin bu minik insanları gelişip büyürken izlemek bile başlı başına çok keyif verici bir şey. Sharon da anne olmaktan zevk alıyordu. Ama bir süre sonra artık yeter diyorsunuz. Jack doğduktan sonra, Sharon'ın bana, "Ozzy, bir sonraki sefere bir turneyi bitirdiğinde seni yakınımnda bir yerde istemiyorum. Ebediyen hamile kalacakmışım gibi bir duyguya kapılıyorum, buna dayanamıyorum artık," dediğini hatırlıyorum.

Bu yüzden ben de gidip kendimi kısırlaştırdım. Bu çok tuhaf bir tecrübeydi.

"Bunun geri dönüşü olmadığını biliyorsunuz, değil mi, Bay Osbourne?" dedi doktor.

"Evet."

"Öyleyse bunu yapmak istediğinizden eminsiniz?"

"Ah, evet."

"Kesinlikle emin misiniz?"

"Doktor, inan bana, eminim?"

"Peki, o zaman, bu formu imzalayın."

Ameliyattan sonra, taşaklarım karpuz kadar şişti. Kor-kunç şekilde ağrıyorlardı da. "Hey, doktor," dedim. "Bana ağrıyı geçirecek, ama şişkinliği bırakacak bir şey verebilir misin?"

Şayet zorunlu bir durum yoksa kesinlikle bunu tavsiye et-

miyorum. Kendinizi kısırlaştırdıktan sonra yükünüzü boşalttığınızda tozdan başka bir şey çıkmıyor. Kuru aksırık gibi bir şey. Cidden garip, adamum.

Ardından, dokuz ay sonra Sharon tekrar kuluçkaya yatmak istedi. Bu yüzden ben de doktora gidip beni eski hâlime döndürmesini istemek zorunda kaldım.

“Tanrı aşkına,” dedi. “Bunun yapılamayacağını size söylemiştim. Ama sanırım her zaman deneyebiliriz.”

İşe yaramadı. Doktorun dediği gibi, kısırlaştırılmış birini eski hâline döndürmek çok güç. Belki de geri gidip borularımı temizletseydim iyi olurdu. Kimbilir? Ama bundan sonra daha fazla çocuk sahibi olmaktan artık umudu kestik. Yine de hayatta beş çocuğa sahip olmak hiç fena değil ve onların hepsini çok seviyorum. Onlar hayatta başıma gelen en güzel şeyler, bundan zerre şüphem yok.

Kendimi kısırlaştırmamun beraberinde getirdiği bir diğer problem, zil zurna sarhoş olduğum zaman ne istersem –ya da en azından istediğimi düşündüğüm ne varsa– yapma özgürlüğüne sahip olduğumu düşünmeme yol açmasıydı. Ama karım bir rock ‘n’ roll çevresinde büyümüştü ve altı bin kilometre uzaktan yalanın kokusunu alabilirdi. Zaten ben de dünyanın en kötü yalancısıyım.

Bu yüzden ne çevirdiğimi tamamen biliyordu. Tabii ki bundan nefret ediyordu, ama sineye çekiyordu. Başlangıçta.

Benimki kadınlarla düşüp kalkmak değildi. Bir saatliğine kendimi Robert Redford gibi hissetmek istiyordum sadece. Ama bu oyunda hiç mi hiç iyi olmadım. Çoğu kez, bir hatunlayken, ben bağırsaklarımı kusarken o ya bir ambulans çağırıyor ya da bir taksiyle beni otelime bırakıyor olurdu. Geceye James Bond gibi başlar, döşemedeki bir bok yığını gibi bitirirdim. Sonrasın-

daki suçluluk duygusu çok ağırdı. Bundan nefret ediyordum. Kendimi göt herifin biri gibi hissediyordum. Ben tam bir hastalık hastasıyım, bu yüzden, *Kimbilir ne nadir ve ölümcül virüsler kapmışmıdır*, diyerek korkudan altıma ederdim. Televizyondan hastalık kapabilirdim, böyle biriyle işte. Uyumama yardımcı olması için birkaç hap alırdım, sonra televizyonda onunla ilgili bir reklam görürdüm, televizyondaki ses, “Yan etkileri kusma, kanama ve ender durumlarda ölüm şeklinde ortaya çıkabilir,” derdi ve ben de kendimi morg yolunda olduğuma inandırırırdım. Sırf işimi sağlama almak için, aletime baksınlar diye haftada iki kez doktor çağdırtmaya kadar vardırırmıştım işi.

Daha sonra ortaya AIDS çıktı.

İlk başta dert etmedim. Çoğu insan gibi onu bir gey hastalığı sanmıştım. Ne kadar sarhoş ya da kafası dumanlı olursam olayım, götü kılı herifin biriyle yatağa atlama isteği hiç duymadım. Ama insanların, AIDS’e yakalanmak için gey olmak gerekmediğini anlaması çok zaman almadı. Daha sonra, bir gece, West Hollywood’daki Sunset Marquis Hotel’de hatunun birine çıktım. İşim biter bitmez, yolunda gitmeyen bir şey olduğunu anladım. Bu yüzden, sabahın ikisinde, resepsiyonu aradım ve nöbetçi bir doktorlarının olup olmadığını sordum. Vardı; bu lüks otellerin bulundurdıkları bir doktor hep vardır; adam odama çıktı, takımlarımı kontrol etti ve gidip bir test yaptırmam gerektiğini söyledi.

“Ne demek istiyorsun, test mi?” diye sordum ona.

“HIV testi,” dedi.

Bana kalırsa, tamamdı işte. Gidiciydim.

Birkaç gün boyunca üzüntüden neredeyse delirecektim. Yanına yaklaşılmayacak kadar çekilmezdim. Sonra her şeyi Sharon’a yumurtladım. Bunun nasıl bir etki yaptığını hayal ede-

bilirsiniz. Rusların bir keresinde Kuzey Kutbu'nda patlattıkları şu 100-megatonluk bombayı düşünün.

Otel barından kaldırdığım sürtüğün birine çaktığım için bir HIV testi yaptırmam gerektiğini ona söylediğimde Sharon'ın tepkisi de bu atom bombası gibi oldu. Kızıştı demek onu tarif etmek için hafif kalır. O kadar rezil bir sahneydi ki aslında ölü olmak, diri olup bu azara katlanmaktan gerçekten daha iyi olabilirdi.

Her neyse, testi yaptırdım. Ardından bir hafta sonra, Sharon'la sonuçları almaya gittik. Doktorun küçük odaya girmesini, oturmasını, dosyasını çıkarmasını, "Evet, Bay Osbourne, iyi haber, herpes, bel soğukluğu ya da frengiye yakalanmamışsınız," demesini asla unutmayacağım.

Bunu söylediği anda ters giden bir şeyin olduğunu anladım.

"Kötü haber nedir?" diye sordum ona.

Korkudan bütün vücudumun uyuştuğu sırada, "Evet, korkarım bunu size söylemem hiç kolay olmayacak," dedi. "Ama HIV pozitifsiniz."

Kelimenin tam anlamıyla dizlerimin üstüne çöktüm, ellerimi başımın üstünde kavuşturdum ve, "HIV POZİTİF OLDUĞUMU SÖYLEMEKLE NE DEDİĞİNİN FARKINDA MISIN? BU LANET BİR ÖLÜM CEZASI, SENİ GÖT HERİF!" diye haykırdım.

Unutmayın ki o zamanlar HIV şimdi olduğu gibi tedavi edilebilir değildi. HIV'i kapmışsanız bu AIDS olacağınız ve sonra da öleceğiniz anlamına geliyordu. Her şeyin sonuydu. Eğer ben HIV pozitifsem, o zaman bu muhtemelen Sharon'ın da HIV pozitif olduğu anlamına geliyordu. Bu da çocuklarımın annesini öldürdüm demekti.

Kendimi o kadar berbat hissediyordum ki Sharon'a bakamı-

yordum bile. O anda benden nefret ediyor olmalıydı. Ama hiçbir şey demedi. Sarırm benim kadar o da şoke olmuştu.

Daha sonra doktorun masasındaki telefon çaldı. Bu sırada ben hâlâ dizlerimin üstünde bağıırıyordum, ama arayanın benim test sonuçlarım hakkında arayan laboratuvar olduğunu fark ettiğimde hemen çenemi kapadım. Doktorun bir süre, “Hımm, yaa,” diye mırıldanmasını dinledim. Sonra ahizeyi yerine koyup, “Aslında, Bay Osbourne, testiniz sınırda, pozitif değil. Bu, testi tekrar incelememiz gerektiği anlamına geliyor. Karışıklık için üzgünüm,” dedi.

Karışıklık mı? Eğer o kadar perişan olmamış olsaydım, kalıp piçi çiğneyebilirdim.

Ama hiçbir şey yapacak hâlim yoktu.

Kusmamaya çalışarak, “Bu ne kadar vakit alır?” diye geveledim.

“Bir hafta.”

“Bir hafta bekleyemem,” dedim. “Ciddiyim, doktor, o zama-
na dek kendimi asmış olurum. Bu işi daha erken yaptırmanın bir yolu var mı?”

“Bu pahalıya patlar.”

“Hiç önemli değil.”

“Tamam o zaman. Sizin için bir günde hallederim. Bu arada, Bayan Osbourne, size de test yaptırmanızı öneririm.”

Yüzü kâğıt gibi bembeyaz olan Sharon başıyla evet dedi.

Ertesi gün test sonuçları için geri gittik. Bütün gece lanet bir en-
kaz gibiydim, ama Sharon bana anlayış gösterecek havada değildi hiç. Boşanma havasına girmişti. Evliliğimin gerçekten bittiğini düşünüyordum.

Doktor, "Bay Osbourne," diye başladı. "Bir test daha yaptık ve memnuniyetle belirtmek isterim ki HIV virüsü taşımıyorsunuz, yine de emin olmak için bir test daha yapmalıyız." Başımı ellerimin arasına aldım, ciğerlerimdeki bütün havayı verdim ve daha önce hiç şükretmediğim şekilde Tanrı'ya şükrettim. Bu arada, Sharon'ın bir rahatlama hıçkırığı attığını ve burnunu sildiğini duydum. "Karışıklık, bağışıklık sisteminizin durumundan kaynaklanıyor gibi gözüküyor," diye devam etti doktor. "Aslında, Bay Osbourne, bağışıklık sisteminiz şu an itibariyle çökmüş durumda. Tamamen. Başlangıçta, laboratuvar bunu anlayamadı. Bu yüzden fazladan birkaç kan tahlili daha yaptılar ve sonra büyük ihtimalle anormalliği açıklayan bazı, nasıl desem, hayat tarzı etkenleriyle karşılaştılar."

"Hayat tarzı etkenleri derken?"

"Karnuz ölümcül orana yakın miktarda alkol ve kokain içeriyor, Bay Osbourne, diğer bir sürü kontrole tabi maddeden hiç bahsetmiyorum. Laboratuvardakiler daha önce hiç böyle bir şey görmemiş."

"Öyleyse gerçekten HIV taşı mıyorum?"

"Hayır. Ama vücudunuz taşıdığınızı düşünüyor."

"Oh be, ferahladım."

"Bay Osbourne, HIV taşı mıyor olabilirsiniz, ama eğer daha düzenli bir yaşama geçmezseniz, hayatınız ciddi tehlikede."

Başım la onayladım, ama artık dinlemiyordum bile. Kutlamak için içeceğim içkinin derdine düş müştüm. Aslına bakarsanız, bir açıdan hayat tarzımı de ğiştirdim; Sharon'ı bir daha asla aldatmadım.

AIDS krizini atlattıktan sonra bir sonraki turneye hazırlanmak için İngiltere'ye geri uçtum. O sırada California'da olan

Sharon'dan acil bir telefon aldığım zaman İngiltere'ye gideli daha bir ya da iki hafta olmuştu.

"Ozzy, bir sonraki uçağa atlayıp buraya gel."

Sesi berbattı.

"Ne? Neden?" dedim.

"Sadece havaalanına git, bir bilet al, sonra da Beverly Hills Otel'i'ni arayıp hangi uçakla geldiğini bana bildir."

"Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Bir şey daha, Ozzy."

"Evet?"

"SAKIN. SARHOŞ. OLMA."

Tak.

On beş saat sonra, yaklaşık on bin flaş patlarken LAX'ta pasaport kontrolden geçiyordum. *Önemli bir ziyaretçi falan var herhâlde*, diye düşündüm. Daha sonra bir muhabir yüzüme bir kamera sokup, "Ne düşünüyorsun, Ozzy?" dedi.

"Hımm, aslında, tavuk biraz vıcık vıcıktı," dedim. "Ama diğ-
ger yandan, gayet iyi bir uçuştı."

"Çocuktan bahsediyorum. Ölen çocuk. Herhangi bir yorum yapacak mısınız?"

"Ne?"

"İntihar diyorum. Ne düşünüyorsunuz?"

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim..."

Ben daha fazla bir şey diyemeden yaklaşık on güvenlik görevlisi, kameramanları kenara itip etrafımda bir halka oluşturdu. Daha sonra dışarıya kadar bana eşlik ettiler ve beni apar topar siyah bir limuzinin içine attılar.

Arka koltukta avukatım Howard Weitzman vardı.

Bana, *Los Angeles Times*'ın bir nüshasını uzatarak, "Çocuğun ismi John McCollum; daha doğrusu McCollum'dı," diye açıklamada bulundu. "19 yaşında. Senin büyük hayranın. Ebeveynlerine göre, babasının 22'liğiyle kendisini vurduğunda içki içip *Speak of the Devil*'ı dinliyormuş. Onu bulduklarında kulaklıklar hâlâ kulağındaymış. Ailesi seni suçluyor."

"Beni mi?"

"Baba, oğlunun sadece *Suicide Solution*'ın sözlerinin ona yapmasını söylediği şeyi yaptığını söylüyor."

"Ama *Speak of the Devil*, Black Sabbath şarkılarının konser albümü. *Suicide Solution* onda değil ki."

"Haklısın."

"Hem şarkının sözlerini gerçekten okumuş mu?"

"Bak, sen de ben de şarkının çok fazla içmenin tehlikeleri hakkında olduğunu biliyoruz, ama baba olaya bu şekilde yaklaşmıyor."

"Benim, hayranlarımdan kendilerini öldürmelerini istediğimi mi sanıyor? Peki o zaman albümlerimi nasıl satacağım?"

"Hepsi bu değil, Ozzy. Şarkılarının gizli gizli gençlere ve kolay etkilenen insanlara 'bir silah al', 'bitir şunu', 'ateş, ateş, ateş' türü şeyler tavsiye eden bilinçaltı mesajlar içerdiğini söylüyorlar. Dava dosyasında hepsi var. Oteline bir kopyasını göndereceğim."

"Benden ne kadar para talep ediyorlar?"

"Her şey. Artı tazminat."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Maalesef geçmiyorum. Şimdi basın toplantısına gidiyoruz. Konuşmayı benim yapmama izin ver."

Basın toplantısı bir tenis kulübündeydi. Uçak yolculuğundan dolayı sersemlemiştim, sarhoştum (kendime hâkim olamamıştım) ve şoktaydım. Kameralarla yüz yüze gelmem için o küçük podyuma götürüldüğümde daha da fenalaştım. Müzik dergilerine falan röportaj vermeye alışkındım, ama şu sert ulusal medya çetesine değil. Tekrar Bay Jones'un sınıfında olmak gibi bir şeydi. Muhabirler beni öyle sıkı ve hızlı bir soru yağmuruna tutmuşlardı ki neredeyse kafamı eğip saklanmak istedim.

Herifin biri, "Pardon, Bay Osbourne, *Paranoid*'de, 'Sana hayatına son vermeni söylüyorum,' dediğiniz doğru mu?" dedi.

Aklımda Geezer'ın şarkı sözlerinin üstünden geçmek için bir an duraksamam gerekiyordu. Ardından ona şöyle dedim: "Hayır, 'Hayatın tadını çıkar,' diyorum."

Ama diğer muhabirler çoktan ardı kesilmeyen sorularını saydırmış bulunuyorlardı, bu yüzden kimse duymuyordu.

"Hayatın TADINI ÇIKAR," diye tekrarlayıp duruyordum. "Hayatın TADINI ÇIKAR."

Kimse dinlemedi.

"Ozzy," dedi diğer bir muhabir. "Bay McCollum'ın avukatı konserlerinizden birine gittiğini ve isminizi tekrarlayıp duran kalabalık yüzünden Nuremberg'de olduğu hissine kapıldığını söylüyor. Ne dersiniz?"

"Nuremberg mi?" demeliydim, "Hitler'in zamanının çoğunu Nuremberg'de barış işareti yaparak ve 'rock 'n' roll' diye bağırarak geçirdiğini sanmıyorum." Ama demedim. Kelimeleri ağızımdan çıkaramıyordum. Donup kaldım.

Daha sonra *Suicide Solution* hakkında soru sormaya başladılar. Hatırladığım tek şey Howard Weisman'ın kalabalığa, "Bu şarkı otobiyografik bir şarkı. Şarkı, Avustralyalı müzik grubu

AC/DC'nin solisti ve aynı zamanda Bay Osbourne'un iyi bir dostu olan Bon Scott'ın trajik ölümünün de kanıtladığı üzere, Bay Osbourne'un bir intihar biçimi olduğuna inandığı alkolizmle verdiği, bilinen savaş hakkındadır," diye bağırıyordu.

"Ama Ozzy," diye bağırdu muhabirler, "doğru mu acaba..."

Nihayet toplantı bitti ve ben titreyerek otele geri gittim. Kendimi yatağa attım, düğmesine basıp televizyonu açtım ve ekranda olayı tartışan Don Arden vardı. "Tamamen dürüst olmak gerekirse, Bay Osbourne'un şarkı sözlerinin anlamını –herhangi bir anlamı varsa– bilip bilmediği noktasında şüphe duyardım, çünkü onun İngilizceye hâkimiyeti en düşük seviyededir," diyordu.

Bu onun desteğini gösterme şekliydi sanırım.

Basın toplantısı çok korkunçtu ve olacaklar konusunda bana bir fikir verdi. Amerika'da bir numaralı halk düşmanı olmuş-tum. New York'ta bir sabah gazeteyi açtım ve başıma bir silah doğrultmuş bir fotoğrafımı gördüm. Fotomontajdı, çünkü böyle bir poz hiç vermemiştim, ama bu beni çok üzdü. Daha sonra nereye gidersem gideyim ölüm tehditleri almaya başladım. Aynasızlar bunları konserlerimi iptal etme bahanesi olarak kullanırlardı. Texas'ta bir keresinde, yerel polis şefi turne menajerini arayıp, "Civardaki taş ocağından birkaç dinamit lokumu çalındı ve onların Ozzy'yi havaya uçurmak için kullanılacağını söyleyen isimsiz bir ihbar aldık," dedi.

Her şeyden çok çocuklar için korkuyordum. Dadılara sokakta ne olursa olsun asla durmamalarını söyledim. Yıl 1986'ydı, John Lennon'ın bir hayranı için *Double Fantasy*'yi imzaladıktan sonra aynı herif tarafından vurulmasından bu yana sadece beş yıl geçmişti. En psikopat kişilerin sıklıkla hayranlar arasından çıkabileceğinin gayet iyi farkındaydım. Herifin biri beş milyon yıllık bir mamut dişiyle etrafımda dolaşmaya başladı. Başka biri

bana evinin videosunu gönderdi; evin içindeki ve dışındaki her bir şeyin üzerine boyayla ismini yazmıştı. Aynı adam daha sonra, bir çift Wellington çizme giyen ve *Fairies Wear Boots* şarkısının eşliğinde dans eden küçük bir kızın videosunu bana gönderdi.

O herif deliydi. Ebediyetin geri kalanını beraber geçirebilelim diye bir türbe inşa ettirmişti. Size karşı dürüst olmam gerekirse, ebediyet konusunda yapacak daha iyi lanet olası şeyler düşünebilirdim. İş öyle bir noktaya vardı ki, ne zaman onun yaşadığı yerin yakınlarında konser verecek olsam aynasızlar onu gözüne almak zorunda kalırdı. Bir de bölgedeki bir kaset dükkânında bir imza günü düzenlediğimde, sadece tedbir olsun diye, bana kurşungeçirmez yelek giydirirlerdi.

Bir süre sonra bu çılgın işlerden bana gına geldi. Bir keresinde unutmam, asistanım Tony'yle Tokyo'dan Los Angeles'a uçakla gidiyorduk. Havaalanında altı saatlik bir gecikme oldu ve bize bedava içki kuponları dağıttılar, bu yüzden herkes sarhoştı. Ama Amerikalı bir hatun beni rahat bırakmıyordu. Arkamda oturuyordu ve iki saniyede bir başımın arkasına vurup, "Kim olduğunu biliyorum," diyordu.

Tony ona, "Bakın hanımefendi, lütfen çekip gidin. Biz rahatsız edilmek istemiyoruz," deyip duruyordu, ama kadının umurunda değildi.

Sonunda koltuğundan kalktı, yanıma geldi ve bir fotoğraf çekmek istedi. Bir tane çekmesine izin verdim. Sonra, "Şimdi tannıdım! Sen Ozzy Osbourne'sun!" dedi.

Canıma tak etmişti. "SİKTİR GİT!" diye bağırdım.

Bir hostes yanıma geldi ve bana, diğer yolculara karşı kaba olmamamı söyledi.

"Pekâlâ, o hâlde şu kadını benden uzak tutun!" dedim ona.

Fakat kadın üstüme gelmeye devam etti. Tekrar. Tekrar.

Sonunda, *Pekâlâ, bu işe bir çözüm bulacağım*, diye düşündüm.

O günlerde, Doom Dots denen şeyleri yanımda taşıdım. Bunlar aslında kloralhidrattır ve küçük jel kapsüllerde satılır. Yapmanız gereken tek şey arkasına bir iğne batırmak ve maddeyi birinin içeceğine fışkırtmak. İçkisine ilaç katılan insanlara işte bu Doom Dot'tan verilmiştir. Her neyse, bu hatunun kalkıp çişini yapmaya gitmesini bekledim, sonra arkamı dönüp uzandım ve onun şarap bardağına bir Doom Dot fışkırttım.

Hatun geri döndüğünde, Tony'ye, "Arkama bak ve bana olanları anlat," dedim. "Her şey yolunda, ama biraz öne doğru eğiliyor. Sanki biraz sersemlemiş gibi gözüküyor. Ha, dur biraz, düşünüyor, düşünüyor, düşünüyor..." dedi.

Koltuğumun arkasında bir sarsıntı hissettim.

"Ne oldu?" diye sordum Tony'ye.

"Yüzükoyun tepsinin üstüne yumuldu. Uyuyup kaldı."

"Şahane," dedim.

"Evet. Önce önünden çorbasını kaldırmaması çok ayıp bir şey. Zavallı kız. Üstü başı mahvolacak."

Ama İsa manyakları en kötüleriydi. *Suicide Solution* davası mahkemelerde görülürken her yerde peşime takıldılar. Üzerinde *İsa Karşıtı Burada* yazan pankartlarla gösterilerimi protesto ederlerdi. Sürekli, "Şeytanı ardında bırak! İsa'yı örnek al!" diye bağırıp dururlardı.

Bir keresinde, üzerinde, "İyi Günler Dilerim," diyen gülümseyen bir yüz olan kendi pankartımı hazırladım ve çıkıp onlara katıldım. Farkına bile varmadılar. Daha sonra tam konser başlamak üzereyken, pankartı yere bıraktım, "Görüşmek üzere, beyler," dedim ve soyunma odama geri gittim.

En unutulmaz İsa manyakları anısı da Texas, Tyler'dakiydi. O zamanlar her gün çokça ölüm tehditi alıyordum, bu yüzden her zaman benim yanımda olan, Chuck adında Vietnam gazi-si bir korumam vardı. O kadar takıntılıydı ki bir Çin restoranına bile girmezdi. "Eğer Gook'a⁴⁹ benzeyen birilerini görürsem onla-rı gebertirim," derdi. Benimle Japonya'daki bir turneye katılma-yı reddetmek zorunda kaldı, çünkü baş edemeyecekti. Ne zaman bir otelde kalsak, geceyi ya bahçedeki çalılıkların altında karı-nüstü sürünerek ya da koridordâ sınav çekerek geçirirdi. Cidden deli herifin tekiydi.

Her neyse, Tyler'da konser verdik, şehirde takıldık ve saba-hun yedisi gibi otele geri döndük. O gün öğlen vakti lobide bir doktorla buluşmayı kararlaştırmıştım –boğazım beni rahatsız ediyordu– bu yüzden yatağa gittim, birkaç saat kestirdim, daha sonra Chuck kapımı çaldı ve doktoru görmeye gittik. Ama doktor ortalarda yoktu, bu yüzden resepsiyondaki hatuna, "Eğer beyaz önlüklü herifin biri gelirse ona kafede olduğumu söyle," dedim.

Ama bölgenin gezici vaizi olacak adamın, tam konser ön-cesinde, herkese benim şeytan olduğumu, Amerikan gençliğini yozlaştırdığımı ve benimle birlikte olan herkesi cehenneme gö-türeceğimi anlattığı bir televizyon kampanyası yürüttüğünden hiç haberim yoktu. Bu yüzden şehrin yarısı beni ele geçirmek için sokağa dökülmüş, ama ben bundan bihaberdim. Yanımda seğirip, homurdanıp duran Chuck'la kafede otuyordum. 30 dakika geçti. Doktor yoktu. Bir 30 dakika daha geçti. Doktor hâlâ yoktu. Daha sonra, nihayet, adamın biri içeri girdi ve, "Sen Ozzy Osbourne musun?" dedi.

"Evet."

"ŞEYTANI GERİDE BIRAK! İSA'YI ÖRNEK AL! ŞEYTANI

49 Amerikalıların Uzakdoğulular için kullandıkları bir hakaret sözcüğü. (ç. n.)

GERİDE BIRAK! İSA'YI ÖRNEK AL! ŞEYTANI GERİDE BIRAK!
İSA'YI ÖRNEK AL!"

Bu, televizyondaki vaizdi. Kafenin müritleriyle dolu olduğu ortaya çıktı, bu yüzden o deli saçması İsa martavalını söylemeye başlar başlamaz, pancar suratlı 40 ya da 50 İsa manyağı ona eşlik ederek etrafımı sardı.

Daha sonra Chuck delirdi. Olup bitenler bir tür "Vietnam arusu"nu tetiklemiş olmalıydı, çünkü durduğu yerde fittirdi. Adam ilk on saniye içinde yaklaşık on beş İsa manyağını yere indirmiş olmalıydı. Dişler, *İncil*'ler, bardaklar, her şey havada uçuşuyordu.

Az sonra neler olacağını görmek için orada daha fazla durmadım. Sadece vaizin taşaklarına dirseğimle vurdum ve oradan tüydüm.

İşin komik tarafı, aslında *İncil*'e oldukça merak duyduğum ve birkaç kez onu okumayı denediğimdir. Ama ancak Musa Peygamber'in 720 yaşında olduğundan bahseden kısma kadar gelebildim ve kafayı o zaman ne tüttürdüklerine taktım. Sonuç olarak, tüy gibi bir bulutun üstünde oturan beyaz takım elbiseli, Tanrı dedikleri herife inanmadığım gibi, üç diş çatalı ve iki boy-nuzlu Şeytan denilen bir herife de inanmıyorum. Ama inanıyorum ki gündüz var, gece var, iyi var, kötü var, siyah var, beyaz var. Eğer bir tanrı varsa, o doğadır, eğer bir şeytan varsa o da doğadır. İnsanlar *Hand of Doom* ve *War Pigs* şarkılarının savaş karşıtı olup olmadığını bana sorduklarında, aynı şekilde düşünürüm. Savaşın sadece insan doğasının bir parçası olduğunu söylerim. İnsan doğasına hayranlık duyuyorum; özellikle de karanlık tarafına. Ben hep o tarafta oldum. Bu beni şeytana tapan bir yapmaz, Hitler'e duyduğum ilginin beni Nazi yapmadığı gibi. Demek istediğim şu: Eğer Nazi olsaydım yarı Yahudi olan bir ka-

dınla evlenir miydim?

İsa manyaklarının tek yapması gereken şey, albümlerimi dinlemekti, o zaman durum açıklığa kavuşurdu. Ama onlar kendi reklamları için beni kullanmaktan başka bir şey istemiyorlardı. Sarının bu çok da umurumda değildi, çünkü onların bana saldırdıkları her seferinde, televizyonda çirkin suratımı görüyordum ve bir yüz bin albüm daha satıyordum. Belki de onlara bir Noel kartı göndermeliydim.

Ama sonunda, Amerikan hukuk sistemi bile benden yana çıktı.

Suicide Solution davası 1986'nın Ocak ayında işleme konuldu ve aynı yılın Ağustos ayında reddedildi. Duruşma salonunda, Howard Weitzman, hâkime eğer *Suicide Solution*'ı yasaklar ve zavallı bir çocuğun kendini vurmasından beni sorumlu tutarlarsa, o zaman Shakespeare'i de yasaklamaları gerektiğini, çünkü *Romeo ve Juliet*'in de intihar hakkında olduğunu söyledi. Ayrıca, Amerika'da şarkı sözlerinin ifade özgürlüğü hakkı tarafından koruma altında olduğunu belirtti. Hâkim de aynı kanaatteydi, ama hükmü okurken pek dost canlısı gözükmüyordu. "Tamamen nahoş ve tiksindirici biri olmama rağmen benim gibi bir çöp parçasının bile Amerikan Anayasası'nın ilk kısmının koruması altına alınabilir," olduğunu söyledi.

Herifin hükmünün lehimize olduğunu anlayana kadar cümleyi yaklaşık beş kez okumak zorunda kaldım.

McCollums'ın haklı olduğu tek konu, *Suicide Solution*'da bilinçaltına hitap eden bir mesajın olduğuydu. Ama bu, "Al silahı, al silahı, al silahı, ateş-ateş-ateş!" değildi. Aslında söylediğim şey, "Kanatlarını aç, kanatlarını aç, çak-çak-çak"tı. Bu bir zamanlar yaptığımız aptal bir şakadan ibaretti. Eğer bir hatun üstündekileri çıkartırsa onun kanatlarını açtığını söylerdik –sidik ka-

natlarını- ve çak kelimesini de becermek anlamında kullanırdık. Yani söylediğim şeydu: “Bir pilici soy ve onu becer.” Bu tabii ki beynini patlat demekten oldukça farklı.

Ama basın bu işe uzun süre kafayı taktı. Ki bize kalırsa harika bir PR çalışmasıydı. İş öyle bir noktaya vardı ki albümünün üzerine müstehcen sözler içerdiğini söyleyen “ebeveyn uyarısı” etiketi koyarsanız iki misli kopya satardınız. O zaman o etiketlerden birini almanız gerekirdi, yoksa albümünüz tavan yapmazdı.

Bir süre sonra elimden geldiğince şarkılarıma bilinçaltı mesajları koymaya başladım. Örneğin, *No Rest for the Wicked*’daki *Bloodbath in Paradise*’ı tersten çalarsanız, şu meşhur eski, “Annen Hull’da deniz salyangozu satar,” tekerlemesini duyarsınız.

Bu döneme ait en üzücü şey, İsa manyaklarının bize zor anlar yaşatıp durmaları değildi. En üzücü olanı, eski grup arkadaşlarım Bob Daisley ve Lee Kerslake’in de fırsattan istifade etmeleiydi. Sanki sırf üç beş kuruş para kazandım diye birileri alnımın ortasına bir hedef tahtası yerleştirmiş gibiydi. Onlara *Blizzard of Ozz* ve *Diary of a Madman*’den dolayı borçlu olduğumuzu iddia edip bizi mahkemeye verdiler. Biz de savaştık, çünkü onlara hiçbir şey borçlu değildik. Bob ve Lee çaldıkça ücret alan müzisyenler olarak bilinen müzisyenlerdendi. Kayıt için haftalık bir ücret alıyorlardı, turne için farklı bir ücret ve evde kaldıklarında başka bir ücret alırlardı. Stüdyoya gelip giderken kullandıkları lanet yakıt için bile ödeme yaptım. Evet, ilk iki albümdeki bazı şarkıları yazmamda bana yardımcı oldular, ama bunun için telif ücreti aldılar ve bugün bile hâlâ alıyorlar. Öyleyse daha fazla ne istiyorlardı? Aklımın öyle hukuki işlere falan pek ermediği ortada, ama anladığım kadarıyla benim bir solo sanatçı olmadığımı

ve hepimizin bir grubun üyeleri olduğunu söylüyorlardı. Ama madem ben sadece şarkıcıydım ve hepimiz aynı seviyede ydik, o zaman nasıl oldu da ben onları seçmelere tabi tuttum? Ve nasıl daha onlarla tanışmadan önce yıllar boyunca *Blizzard of Ozz*'dan bahsediyordum? Benimle birlikte çıkardıkları iki albümden önceki ve sonraki tüm o hit plakları neredeymiş acaba?

İnsanlar sorunu niçin kendi aramızda halletmediğimizi soruyorlar. Ama Michael Jackson'ın da yaptığı bu değil miydi? Bakın başına neler geldi. Eğer bankada zor bela kazandığınız biraz mangırınız varsa ve sizi dava eden birine, "Tamam, bunu başımızdan def etmek kaç mal olur?" dersiniz, bu, dünyadaki her üşütük ve göt herifin senden daha büyük bir miktar koparmaya çalışmasının yolunu açar. Kendinizi savunmak zorundasınız, çünkü bu iş iğrenç bir oyun olabilir; hele de insanlar geceleyin büyük bir nakit para dağının üstünde yatmaya gittiğinizi düşünüyorsa.

Sonunda Bob ve Lee'nin davası Amerika'daki her mahkemece reddedildi. Beni gerçekten kızdıran da Bob ve Lee'nin hiçbir zaman gelip, "Ozzy, konuşmamız gerekiyor," dememiş olmalarıydı. Sadece her yönden saldırıp duruyorlardı. Bundan ilk olarak mahkemeye çağırıldığım zaman haberdar oldum. Albümlerimde çalan diğer insanları arayıp onları da aralarına dâhil etmeye çalışarak arkamdan iş çeviriyorlardı. Yanlış şeyler yapmış olabilirim, ama onlar kendimi ülkenin en büyük suçlusu gibi hissetmeme neden oldular ve bu iş daha sonra gerçekten kıcıma battı. Sharon beni birçok ayrıntıdan korudu, çünkü ne kadar üzüldüğümü biliyordu. Sonunda Sharon kafayı sıyırdı ve Bob ile Lee'nin iki albümdeki kısımlarını tekrar kaydetti. Piyasaya tekrar sürüldükleri zaman kapaklarının üzerine insanlara her şeyi açıklayan bir etiket kondu. Benim bu kararla uzaktan yakından ilgim yoktu ve pek de hoşuma gitmemişti. Sharon'a bundan rahatsızlık

duyduğumu söyledim, ama karımın nedenini anlıyorum, bilirsiniz işte; kendini neden bunu yapmak zorunda hissettiğini anlıyorum. Bir engeli aştığımız her sefer, başka biri karşımıza çıkacaktı. Bunun sonu hiç gelmeyecekti. Dava *Blizzard of Ozz*'un kaydedilmesinden sonraki 25 yıl boyunca devam etti. Yapmak istediğim tek şey, bir rock 'n' roll'cu olarak hayatımı sürdürüp gitmekti, ama her yerde yeminli ifade veren bir lanet Perry Mason olup çıkmıştım.

En çok zoruma giden de yıllarca Bob'la çalışmam ve onun ve ailesinin üzerine çok titrememdi. Çok yetenekli bir heriftir. İyi arkadaşlık. Şarkı sözlerinin bir kısmını onun yazmış olmasına, *Suicide Solution* için benim taşaklarımı ateşe attıkları zaman tabii ki dönüp de onu dava etmedim. Ama hayatta bazen yoluna devam etmek zorunda kalırsın. Sonunda, ilişkimizi hepten kesmek zorunda kaldım, çünkü yanlış şeyi söylerim de tekrar dava konusu olur diye korkuyordum. Bir de lanet yüzleşmelerden nefret ederim. Bu benim en büyük kusurlarımdan biridir.

Bir daha asla tekrar böyle bir saçmalığa bulaşmak istemiyorum. Şimdi biriyle çalışmadan önce, onlara kendilerine bir avukat tutmalarını, avukatlarına benim avukatımla birlikte ayrıntılı bir sözleşme hazırlatmalarını, daha sonra onu okumalarını, üzerinde düşünmelerini, bundan memnun olduklarından emin olmalarını, ikinci ve üçüncü kez ondan memnun olduklarına emin olmalarını ve sonra da asla herhangi birinin onları soyup soğana çevirdiğini söylememelerini istiyorum.

Çünkü ben böyle bir şey yapmam; Bob Daisley ve Lee Kerslake ne derse desin.

Her şey kararmadan önce, seksenlere dair son iyi anım da Wormwood Scrubs Hapishanesi'ne gönderilmemdi. Yine yasaları çiğ-

nediğim için değil –hayret– orada bir konser vermem istendiği için.

Amma da çılgın bir tecrübeydi. Onca yıl boyunca birkaç kez karakol nezarethanesinde bulunmuş olabilirim, ama 1966'da Winson Green'den çıktığımdan beri gerçek bir kodese adım atmamıştım. Demir parmaklıklar, balkonlar, hatta gardiyanlar, hepsi yirmi yıl önce nasılsa tıpkı öyle gözüküyordu, ama her şeyi bana gerçekten hatırlatan şey kokuydu; halka açık hela gibiydi, hatta on kat beteri. Gözlerinizi yaşartacak kadar kötüydü. İnsanın neden bu yerlerden birinde çalışmak isteyebileceğine hayatta akıl erdiremem. Sanırım hepsi eski askerî personel, bu yüzden kokuya alışıklar.

Eğer ordu bana siktir çekmemiş olsaydı belki de sonunda benim de yapacağım iş bu olurdu. Konser vermeye davet edildim, çünkü hapishanenin hem gardiyanlardan hem de mahkûmlardan oluşan, Scrubs adında kendi grubu vardı. Bir şarkı yazmışlardı ve telif hakkı ücretini bir hayır kurumuna bağışlamışlardı. Daha sonra bana mektup yazıp onlarla bir konser vermekten hoşlanır mıyım diye sordular. Anlaşmamız şuydu: Önce onlar, sonra ben kendi müziklerimizi yapacaktık, daha sonra birlikte doğaçlama *Jailhouse Rock*'ı çalacaktık.

Hapishaneye gittik ve beni bütün parmaklıklardan, girişlerden ve kapılardan geçirip bir demlikte çay yapan koca şişman bir herifin olduğu arka odaya götürdüler. Şirin, tonton, çok sıcakkanlı bir herifti ve bana bir fincan çay ikram etti.

Ona, "Daha ne kadar süre buradasın?" diye sordum.

"Hımm," dedi, "buradan hiçbir zaman çıkmayacağım."

Bir süre çene çalmaya devam ettik, ben de çayımı içiyordum, ama sonra merakım ağır bastı ve, "Peki, ne yaptın da bu kadar uzun bir süre için buradasın?" dedim.

“Sekiz kişi öldürdüm.”

Biraz fazlaymış, diye düşünüyordum, ama havadan sudan konuşmaya devam ettim. Sonra merakım tekrar ağır bastı ve çayımından bir yudum daha alarak, “Peki nasıl yaptın bunu?” diye sordum. “Demek istediğim, tüm bu insanları nasıl öldürdün?”

“Onları zehirledim,” dedi.

Neredeyse çay fincanını duvara fırlatıyordum. Ağzımdaki her şey burnumdan dışarı fışkırdı. Komikti, bir katili hayal ettiğinizde, zihninizde uzun, karanlık, kötü bakışlı canavarın birini canlandırırırsınız. Ama bu sadece bir tahtası noksan olan, tatlı, normal, tonton, şişman bir herif olabilir.

Konser gerçeküstüydü.

Konser verdiğimiz salondaki esrar kokusu beni neredeyse yere yığacaktı. Sanki burada bir Jamaika düğünü yapıyordu. Beni şaşırtan diğer şey de hemen dışarıda, bütün gardiyanların gittiği bir barın olmasıydı. Scrubs’ın üyelerine gelince, başı birkaç yıl önce Soho’daki bir yeraltı kulübünün mektup kutusuna benzin döktükten sonra onu ateşe verip 37 insanı yakarak öldüren Vietnamlı bir adamdı (o zamanlar İngiltere tarihindeki en yüksek sayıdaki toplu cinayet). Gitarist bir uyuşturucu satıcısını demir çubukla ölesiye döverek öldüren bir delikanlıydı ve şarkı söyleyen ve davul çalan birkaç gardiyan vardı.

Sahneye çıkma sırasının bize geldiği ânı hiç unutmuyorum. Jake E. Lee daha yeni gruptan ayrılmıştı ve Zakk Wylde solo gitarist olarak onun yerini almıştı. Zakk uzun sarı saçlı, kaslı bir gençti ve kulisten çıktığı anda bütün mekân kurt gibi uluyup, “Domal, küçük oğlan, domal, küçük oğlan!” diye bağırma-ya başladı. Sonra görevli gardiyanlar güvenliği sağlarken hepsi kendinden geçmiş hâlde hoplayıp zıplamaya başladı. Deli bir şeydi. Sahneye çıkmadan Sharon’a, “En azından eğer sıçarsak

konseri kimse terk edemeyecek," demiştim. Ama şimdi düşünüyorum da, beni öldürürlerdi.

Bir ara, aşağı baktım, bir de ne göreyim, Essex'teki bir çiftlik evinde tüfekle bütün ailesini öldüren ve sonra da her şeyi akıl hastası kız kardeşinin üstüne yıkmaya çalışan herif, Jeremy Bamber en ön sıradaydı. Aylarca yüzü İngiltere'de yayımlanan her gazetenin birinci sayfasında çıkmıştı. Bu yaşlı katil bana kocaman gülümsedi.

Konserin sonunda, beraber *Jailhouse Rock*'ı söylerken, Broadwater Farm gösterisi sırasında polis memuru Keith Blakelock'ın kafasını kesmeye çalışan delikanlılardan birinin öncülüğünde, sahne tamamen işgal edildi. O olduğunu biliyordum çünkü sahnedeki gardiyanlardan biri bana söyledi. Gördüğüm son şey delikanlının bir ayakkabısını çıkarıp onunla kendi kafasına vurma-sıydı.

Siktir et, diye düşündüm. *Sizi görmek güzeldi. Benden bu kadar. Ve ardıma bakmadım.*



Bir sabah, bu konserin üstünden çok zaman geçmemişti, Sharon bana, "Dün gece iyi vakit geçirdin mi, Ozzy?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kelly'nin doğum günü partisinde. İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet, sanırım."

Hatırlayabildiğim tek şey, bahçede çocuklarla oynadığım, karnını gıdıklayarak Jack'i güldürdüğüm, birkaç komik fıkra anlattığım ve Kelly'nin doğum günü pastasından birçok dilim ye-

diğimdi. Doğum günü için küçük bir kukla gösterisi sahneleyen Ally Doolally adında bir palyaço bile tutmuştuk. Gerisini hayal meyal hatırlıyorum, çünkü bir-iki içki içmiştim.

“Hâlini görmeliydin,” dedi Sharon.

“Ne demek istiyorsun?”

“Diyorum ki *hâlini görmeliydin.*”

“Anlamıyorum, Sharon. Biraz çakırkeyiftim, evet, ama o bir doğum günü partisiydi. Herkes biraz çakırkeyifti.”

“Hayır, doğrusu, Ozzy, hâlini görmeliydin. Gerçekten, görmek ister misin? Bende bir kaset var.”

Kahretsin, diye düşündüm.

Sharon her şeyi kaydetmiş. Kaseti makineye koydu ve gözlerime inanamadım. Benim zihnimde, ben etraftaki herkesin sahip olmak istediği eğlenceli baba olmuştum. Sonra gerçeği gördüm. Jack dehşete kapılmış ağlıyordu. Kelly ve Aimee gözyaşların içinde barakada saklanıyorlardı. Diğer bütün ebeveynler söylenerek ayrılıyorlardı. Palyaçonun burnu kanamıştı. Bütün bunların ortasında, şişman, sarhoş, ağzı yüzü kek içinde, sırlıslıkam, deli gibi bağırıp çağıran ben vardım.

Bir canavardım. Tamamen dehşet vericiydi.

Betty Ford Merkezi’nden geri döndükten sonra, kendi kendime şöyle demeye başladım, “Pekâlâ, bir alkolik olabilirim, ama bir alkolik için mükemmel bir işe sahibim, belki de bir alkolik olmam normaldir.”

Bir açıdan, bu doğrudu. Yani, başka hangi meslek aklırın sürekli başında olmamasından dolayı seni ödüllendirir? Sahneye çıktığımda ne kadar sarhoşsam seyirciler o gecenin iyi bir gece olacağını o kadar iyi bilirlerdi. Sorun şuydu: İçki beni o kadar hasta ediyordu ki onun üstüne hap ya da kokain almadan iş

göremiyordum. Sonra da uyuyamıyordum; ya panikatak geçiriyor ya da paranoyakça sanrılara kapılıyordum, bu yüzden yolda doktorlardan aldığım sakinleştiricilere başvururdum. Ne zaman aşırı dozda kullansam –ki hep öyle yapardım– bunu disleksik olmama bağlardım sadece; “Üzgünüm, doktor, altı saatte bir tane değil, saatte altı tane diye yazdığını sandım.”

Her şehirde farklı bir doktorum vardı, onlara “konser doktorları” diyordum ve onları birbirine düşürürdüm. Uyuşturucu bağımlısı olduğunuzda, en büyük heyecan, dozu almanız değil onun peşine düşmenizdir. Mesela, Vicodin’i keşfettiğimde yanımda eski bir ilaç şişesi bulundurur ve onun içine bir çift hap koyardım, sonra, “Doktor, bu Vicodinleri kullanıyorum, ama bitmek üzereler,” derdim. Tarihe ve şişede kalan iki hapa bakar, sonra 50 tane daha yazardı. Böylece her konserden önce 50 hapım olurdu. Bir ara günde 25 tane atıyordum.

Aslında, eğer Amerika’da bir şöhretseniz, doktorları size ne isterseniz vermeye ikna etmek için çok uğraşmanıza gerek yok. Bir konser doktoru pikabıyla beni görmeye gelirdi. Aracın arkasında birçok küçük çekmecesini olan alet dolaplarından biri vardı ve her çekmecedeki farklı bir ilaç bulundururdu. Her zaman isteyebileceğin bütün ağır boklar. Sonunda Sharon olan bitenin farkına vardı ve olaya el koydu. Doktoru ensesinden tutup, “Kocama hiçbir koşulda hiçbir ilaç vermiyorsun, aksi takdirde hapsi boylarsın,” dedi. Derinden bir yerden tüm bu içki ve uyuşturucuların beni tadı tuzu olmayan bir adama çevirdiğini biliyordum; öyle ki komik ve çılgın biri olmayı bırakmış, hüznünlü olmaya başlamıştım. Bir içki için kilometrelerce koşardım. Bir içki için her şeyi yapardım. Mutfakta ağzına kadar bira dolu bir buzdolabı bulundururdum ve uykudan kalkınca, sabah yaptığım ilk şey, bir Corona devirmek olurdu; saat on bir gibi berbat bir hâlde olurdu. Vicodin ve tüm o diğer bokları kullanırken sürekli la-

net burnumla oynuyordum. Penelope Spheeris'in *The Decline of Western Civilization Part II*. belgeselinde ne kadar berbat hâlde olduğumu görebilirsiniz. Herkes, bütün gece dışarıda şişe şişe şarap içerek kafayı çektikten sonra sabahın yedisinde yumurta pişirmeye çalışmamın histerik bir durum olduğunu düşündü.

Benim kadar içerseniz, içki size korkunç şeyler yapar. Mese-la, düzenli aralıklarla altıma sıçmaya başladım. Başlangıçta bunu bir espiri konusu yapmıştım, ama daha sonra komik olmaktan çıktı. Bir keresinde, İngiltere'nin bir yerlerinde bir oteldeydim, koridorda odama doğru yürüyordum, ama birden bokun guruldayarak borudan aşağı indiğini hissettim. Yapmak zorundaydım. Tam o anda. Ya halıya ya da donuma yapmaktan başka çare yoktu, donuma yapmaktan gına gelmişti. Böylece yere çömeldim, pantolonumu çıkardım ve koridorun ortasına yaptım. Tam o anda, bir otel görevlisi asansörden çıktı, bana bakıp, "Sen ne halt yiyorsun orada?" diye bağırdı.

Nasıl açıklayacağımı düşünmeye bile başlayamadım. Oda anahtarımı kaldırdım ve, "Her şey yolunda, ben burada kalıyorum," dedim.

"Hayır, kalmıyorsun," dedi.

Birçok alkolik altına eder. Yani, düşünün: Bir fıçı Guinness, M6'nın yirmi kilometresini döşemeye yetecek asfalt yapar. Ertesi gün kendine geldiğinde, vücudun her şeyden kurtulmak istiyor, bir gece önce zorla içine soktuğun tüm o zehirli artığı sadece dışarı atmak istiyor. Guinness'i bırakıp Hennessy'ye başlayarak buna bir son vermek istedim. Ama ona sürekli meyve suyu ve Coca-Cola katıyordum ki bu onu Guinness kadar kötü yapıyordu. Günde dört şişe Hennessy içiyordum, artı kokain, haplar ve bira. Başlangıçta, akşamdan kalma hâlini pek yaşamıyordum,

ama zaman geçtikçe kötüleştim; ta ki artık başa çıkılamayacak duruma gelene kadar.

Bu yüzden tekrar rehabilitasyona gittim. Kendimi hasta ve yorgun hissetmekten o kadar bıkıp usanmıştım ki... Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayan bir sıvı içiyorsan, o zaman bu bir şeydir. Ama eğer kendini aslında hissettiğinden daha kötü hissetmeni sağlayan bir sıvı içiyorsan, o zaman bunun anlamı nedir? Kendimi ölüyormuş gibi hissediyordum. Betty Ford'un yüzüne bir daha bakamazdım, bu yüzden Minnesota, Center City'deki Hazelden Kliniği'ne yattım. Kıştı, dondurucu bir soğuk vardı. Tüm zamanı titreyerek, kusarak ve kendime acıyarak geçirdim.

İlk gün terapist bir kısmımızı bir araya topladı ve, "Bu akşam odanıza geri gittiğinizde, sizden, onlara başladığınızdan beri içki ve uyuşturucuların size ne kadara mal olduğunu bir kâğıda yazmanızı istiyorum. Sadece hepsini toplayın ve bana getirin," dedi.

O gece bir hesap makinesi aldım ve başladım toplamaya. Nedense yüksek bir meblağ çıkarmak istiyordum, bu yüzden birçok şeyi fazlasıyla abarttım; mesela günde içtiğim bira sayısını 25 diye yazdım ve fiyatlarını da yükselttim. Sonunda telefuz bile edilemeyecek bir rakama ulaştım. Devasa, gülünç bir rakam. Bir milyon sterlin gibi bir şey. Sonra biraz uyumak istedim ama yapamadım.

Sonraki gün hesaplamalarımı herife gösterdiğimde, "Çok ilginç," dedi.

Şaşırdım, çünkü, "Hadi ama, Ozzy, bana gerçek rakamlar ver," diyeceğini düşünüyordum.

Daha sonra, "Yani bu sadece içkinin maliyeti mi?" dedi.

"Ve uyuşturucuların," dedim.

"Hımm. Bunun her şey olduğuna emin misin?" diye sordu bana.

"Bir milyon sterlin!" dedim. "Daha ne olsun?"

"Pekâlâ, içmekten dolayı hiç para cezasına çarptırıldın mı?"

"Evet, birkaç kez."

"Hiç herhangi bir konseri kaçırdığın ya da içmekten dolayı herhangi bir yerde konser vermenin yasaklandığı oldu mu?"

"Evet, birkaç kez."

"İçmekten dolayı başına açtığın belalardan seni kurtarmaları için hiç avukatlara ücret ödedin mi?"

"Evet, birkaç kez."

"Sağlık masrafları?"

"Oldukça fazla."

"Peki, içmen yaptığın işe yansıdığı için albüm satışlarının düşmüş olabileceğini düşünüyor musun?"

"Belki."

"Belki mi?"

"Tamam, kesinlikle."

"Son soru: İçkiden kaynaklanan bir boşanma sonucu hiç mülk ya da başka bir servet kaybettin mi?"

"Evet, her şeyi kaybettim."

"Peki, Ozzy, dün gece kendi başıma biraz araştırma ve birkaç hesaplama yaptım, bağımlılığının sana neye mal olduğunu düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Devam et bakalım."

Bana söyledi. Neredeyse kusuyordum.

Bilinç Kaybı

İnleyerek uyandım.

Gözlerim odaklanmaya başladığında, *Dün gece süper geçmiş olmalı*, diye düşündüm. Kare bir odada, çıplak beton zeminin üstünde uzanıyordum. Pencerelelerde demir parmaklıklar vardı, köşede bir kova ve duvarlarda insan boku. Bir an halka açık bir tuvalette olduğumu sandım. Ama hayır: Penceredeki demir parmaklıklar her şeyi açıklıyordu.

Bu yakınlarda, diye düşündüm, *kodeste uyanmaya bir son vermem gerek.*

Yüzüme dokundum. Ahh! Lanet olsun, canım acıdı.

Üzerimde sadece eski, kokulu –yatarken giydiğim cinsten– bir tişört ve parlak bir smokin pantolonu vardı. *Hiç olmazsa yine Sharon'ın elbiselerinden birinin içinde uyanmaktan iyidir*, diye geçti aklımdan.

Saatin kaç olduğunu merak ettim. Sabahın yedisi mi? Dokuz mu? On mu? Saatim gitmişti. Cüzdanım da öyle. Aynasızlar karakolda beni kaydederken eşyalarımı almış olmalıydılar. Ceplerimde kalan tek şey, mahalelerdeki Çin restoranı, the Dynasty'den aldığım kırış kırış bir fişi. Mekânın içi gözlerimin önüne geldi;

cehennem gibi kırmızıydı, deri bölmelerden birinde oturmuş Sharon'la kavga ediyordum ve içinde haplar olan şu ezme kaplarından... Adları neydi? Hah, havan ve tokmak. Dün gece ne halt yiyordum? Kokain? Uyku hapları? Amfetaminler? Tüm bunlar ve kendimi biliyorsam daha da fazlası.

Kendimi iğrenç hissediyordum. Bütün bedenim ağrıyordu; özellikle yüzüm, dişlerim ve burnum.

Bir buz torbasına ihtiyacım vardı.

Bir duşa ihtiyacım vardı.

Bir doktora ihtiyacım vardı.

"MERHABA?" diye bağırdım demir parmaklıkların arasından. "KİMSE YOK MU?"

Cevap gelmedi.

Sarhoş, kokainman, kötü ikiz kardeşimin beni demir parmaklıkların ardına koymak için ne yapmış olabileceğini düşünmeye başladım. Ama kafam boştu. Bomboş. Sadece Dynasty'deki görüntüm vardı, sonrası parazitliydi. *Muhtemelen yine sokak ortasında işerken yakalandım*, diye düşünüyordum. Ama eğer durum buysa, neden üzerimde pijama tişörtüm vardı? Evimde mi tutuklanmışım? Her ne halt yediysem artık, baş ağrıların kralına sebep olmuştu. Telefon hakkımı daha kullanmamış olmayı diledim, çünkü Sharon'ı arayıp kodeste olduğumu söylemem gerekiyordu; gelip beni alabilirdi. Belki de Amerika'ya gitmişti. Yolundan çekilmek için sürekli siktir olup Amerika'ya gidiyordu, özellikle büyük bir kavganın ardından. Böyle durumlarda Tony Dennis'i aramam gerekirdi.

Güzel dostum Tony'yi.

O bu işin icabına bakardı.

Tarih, 3 Eylül 1989'du.

O zamanlar, temelli İngiltere'ye geri taşınmıştık. Buckinghamshire, Little Chalfont'ta Beel House adında bir yer almıştık. Ev 17. yüzyıldan kalmaydı ya da Sharon bana öyle demişti. Dirk Bogarde bir zamanlar burada yaşamış. Gerçek bir evdi; California'da aldığınız sahte, film seti bokundan değil. Ama bu evle ilgili en sevdiğim şey, bekçi evi olarak kullanılan yerde yaşayan, kapı komşumuz George'tu. George bir kimyacıydı ve kendi şarabını yapardı. Her sabah kapısını çalar, "Senin şu süper şeyden bir şişe versene," derdim. Onun şarabı roket yakıtı gibiydi. İnsanlar Amerika'dan ziyarete gelir, ağız dolusu bir yudum alır, gözleri kocaman açılıp, "Bu şey de neyin nesi oluyor?" derlerdi. Chateau d'George'dan birkaç kadeh içmek kafayı güzelleştirmeye yeterdi. İşin komik tarafı, George hiç alkol kullanmazdı. Yeşilaycıydı. "Bay Osbourne, dün gece mutfağı ateşe verdiğinizi gördüm. Harika olmalı. Onun mürver mi yoksa çay yaprağı mı olduğunu hatırlatın bana," derdi.

Ama Sharon ensemdeydi, hem de çok fena, bu yüzden George'un içkilerini onun önünde içemiyordum. Artık şişeleri fırına da saklayamıyordum. Bu yüzden nevaleyi bahçeye gömmeye başladım. Sorun şuydu ki, içkiyi hep sarhoş olduğum zaman gömerdim, bu yüzden sonraki gece onu hangi cehenneme koyduğumu hiç hatırlamazdım. Sabahın ikisine kadar elimde bir kürekle her tarafa çukurlar kazarak dışarıda dolanırdım. Sonra da Sharon kahvaltı için aşağı iner, pencereden dışarı bakardı ve her yerin çukurlarla dolu olduğunu görürdü. "Hassiktir, Sharon," derdim ona, "köstebekler bayağı yoğun çalışmışlar, değil mi?"

Sonunda, içkiyi bulmama yardım etmesi için projektörler taktırdım. Bana bir dünya paraya mal oldu.

Sharon durumu çaktı ve bu her şeyin sonu oldu.

“Senin durup dururken bahıvanlıa merak salmayacağını anlamam gerekirdi,” dedi.

Galiba yakalanmam iyi oldu, çünkü bedenim sert şeyleri kaldıramıyordu artık. Kırk yaşındaydım ve sistemim pes etmeye başlamıştı. Bir kez, bara gidip beş gün sonra uyandığımda bir şeylerin cidden ters gittiğini fark ettim. İnsanlar yanıma yaklaşp, “Merhaba, Ozzy,” derdi ve ben, “Sizi tanıyor muyum?” diye sorardım. “Yaz boyunca evinizde üç ay kaldım. Hatırlamıyor musun?” derlerdi.

Kelly doğduktan sonra Betty Ford Merkezi’ne gittiğim zaman geçici bilinç kayıpları konusunda beni uyarmışlardı. Doktor bana sonunda toleransımın sınıra vuracağını ve ardından beden ve beynimin kapanacağını söyledi. Ama beni korkutmak için pahlavra attığını düşünmüştüm. “Benim içme konusundaki gerçek problemim ne biliyor musun?” dedim ona. “Bu lanet olası yerde bir bar bulamamak.”

Ama tıpkı doktorun dediğı gibi geçici bilinç kayıpları başladı. Yine de beni içmekten vazgeiremediler. Sadece endişelenmem sebep oluyordu, bu da daha da fazla içmeme neden oluyordu. Araba kazası ve Vince Neil’e olanlardan sonra, en büyük korkum, bir gün, biri bana parmağını uzatmış, “Bu o! Kocamı ezip kaçan bu!” ya da, “Bu o! Bebeğimi öldüren adam bu!” derken bir mahkeme salonunda uyanıyor olmaı.

“Ama geçici bilinç kaybına uğramıştım, hâkim bey.” Beni hapsedip anahtarları atmadan önceki son sözlerim bunlar olabildi.

“MERHABA!” diye bağırdım tekrar. “KİMSE YOK MU?”

BİLİNÇ KAYBI

Gerilmeye başlamıştım, ki bu dün geceden kalma bütün içki ve kokainin etkisinin yavaş yavaş kaybolduğu anlamına geliyordu. Kendi kendime bu bok çukurundan çıkar çıkmaz sakinleşmek için gidip güzel bir içki içeceğimi söylüyordum.

Sessizlik.

Bekledim.

Bekledim.

Bekledim.

Herkes hangi cehennemdeydi?

Şimdi terliyor ve titriyordum. Üstelik gerçekten sıçmam gerekiyordu.

Sonunda aynasız göründü. Suratında öfkeli bir ifade vardı; düsseli, benim yaşlarda –belki daha büyük– bir herifti.

“Affedersiniz,” dedim ona. “Lütfen biri burada ne yaptığımı söyleyebilir mi?”

Bana sanki akşam yemeğinden çıkan bir hamamböceğiymişim gibi bakarak orada öylece durdu. “Gerçekten bilmek istiyor musun?” dedi.

“Evet.”

Demir parmaklıklara yanaştı, daha feci bir bakış atıp, “Yasaları çiğnerken hafızalarını kaybeden insanlara normalde inanmam. Ama senin durumunda, dün geceki hâlini gördükten sonra, bir istisnada bulunabilirim,” dedi.

“Yani?”

“Hâlini görmeliydin.”

“Baksana, niye burada olduğumu bana söyleyecek misin, söylemeyecek misin?”

“Bak sana ne söyleyeceğim,” dedi aynasız. “Dur dosyanı getireyim. Böylelikle suçlamaları okuyabilirim.”

Suçlamaları okumak mı?

Bunu söylediğinde az daha altıma ediyordum.

Ne halt yemiştim? Birini mi öldürmüştüm? Birkaç hafta önce Amerikan televizyonunda izlediğim, New York’taki bir katil hakkındaki belgeseli düşünmeye başladım. Herifin davası görülmüyordu ve sonsuza dek kodesi boylayacağını biliyordu, bu yüzden bir parmak yerfıstığı ezmesi aldı, onu göt yarığına sürdü, daha sonra jüri kararını düşünmeye çıkmadan hemen önce, elini pantolonunun içine soktu, ezmeyi eliyle sıyrıp çıkardı ve elinden yemeye başladı.

Ve deli diye paçayı kurtardı.

Sorun, benim hiç fıstık ezmesine sahip olmamamdı. Bu yüzden bokumu yiyormuş gibi görünmek isteseydim, *kendi bokumu yemek zorundaydım.*

Sharon bana Kelly’nin doğum günü partisinin videosunu –tüm çocukları ağlattığım şu video– izlettikten sonra bile kendimi hiçbir zaman korkutucu bir sarhoş olarak görmemiştim. Zarar verebileceğimi aklım almıyordu. Sadece dışarı çıktığımı, birkaç bira içtiğimi, eve geldiğimi, altıma ettiğimi, sonra da yatağı ıslattığımı sanıyordum. Herkes bunu yapardı, değil mi? Yaptığın, bekleneneceği gibi, sadece bir parça eğlence konusudur. Ama rehabilitasyon merkezinde dediler ki: “Bak, yapman gereken şey rolleri tersine çevirmek. Eve gittiğinde kendi bok ve çişinin içinde döşemenin üstünde yatanın Sharon olduğunu, onun kendini kaybettiğini, mutfak alevleri içinde olduğunu ve Sharon’ın çocuklara göz kulak olamadığını görsen ne hissederdin? Onunla ne kadar süre yaşardın? Evliliğin hakkında ne hissederdin?”

Durumu bu şekilde ortaya koyduklarında, demek istediklerini kavrayabiliyordum.

Ama her şeyin bu kadar korkutucu ve yanlış olduğunu ancak şimdi anlayabiliyordum. Tam anlamıyla lanet bir domuzdum. Bir şişe kanyak içerdim, kendimden geçerdim, uyanırdım, sonra bir tane daha içerdim. Günde dört şişe Hennessy içtiğimi söylerken abartmıyorum.

Düşününce, Sharon'ın neden beni terk etmediğini –ya da her şeyden önce neden benimle evlendiğini– şimdi bile anlamakta zorluk çekiyorum.

Ne de olsa çoğunlukla benden korkuyordu.

İşin aslı *ben* de kendimden korkuyordum. Kendime yapabileceklerimden ya da daha kötüsü, başka birine yapabileceklerimden korkuyordum.

Çoğu zaman, aşırı içtiğimde Sharon sadece ülkeyi terk ederdi. “Sonra görüşürüz, ben Amerika’ya gidiyorum,” derdi. Onun başka grupların da menajerliğini yapmaya başlaması bu döneme denk gelir, çünkü o kadar yanardönerdim ki bütünüyle bana bağımlı olmak istemiyordu. Ama lanet olası genç yeni yetme biriyle kaçıp gitmesi beni üzerdi. Onu yine de suçlamazdım; etrafımda olmak eğlenceli değildi. Benimle olmak bir uçurumdan düşmek gibiydi.

Bir gece, Sharon uzaktayken, kimyacı George’a bir şişe ekstra-süper-sert şarap için 50 sterlin ödedim ve eski klavyecim John Sinclair’la hakikaten zil zurna sarhoş olduk. Tesadüfen o gün doktora görünmem gerekmişti, bu yüzden bir kepçe dolusu hapım vardı: uyku hapları, ağrı kesiciler, temazepam. Doktorlar bana bu boklardan hep kavanoz kavanoz verirlerdi. Şarapla kafayı bulurken bir yandan da ardı ardına bunlardan içiyordum; ta ki sonunda bilincimi yitirene dek.

Ertesi sabah uyandığımda Johnny'yle birlikte yataktaydım ve sarmaş dolaş hâldeydik. Bir şey olmadığından emin olmak için aletimi kontrol ettiğimde, hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim. Uyuşmuştum. Tamamen uyuşmuştum.

Orada öylece uzanırken, "Siktir! Siktir! Bacaklarımı hissetmiyorum!" diye bağırmaya başladım.

Sonra yanımda bir homurtu duydum.

"Çünkü onlar *benim* bacaklarım," dedi Johnny.

Bunun üzerine üç duş almak zorunda kaldım. Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Aslında, kendimi lanet bir pislik gibi hissediyordum. Şöyle dedim: "Pekâlâ, bu kadar yeter. Ne içki, ne haplar, ne başka bir şey. Bu çok aptalca. Bu gidişle Sharon beni terk edecek."

Uyuşturucu ile içkiyi bir anda bıraktım.

Herhangi bir uyuşturucu bağımlısının size söyleyeceği gibi, bu hayatta yapabileceğiniz en aptalca şeydir. Sharon eve geldiğinde Jack koşarak yanına gidip, "Anne! Anne! Babam içkiyi bıraktı! İçkiyi bıraktı!" diye bağırdı. Sonra kendimi berbat hissederek sürüne sürüne yatağa gittim, ama yoksunluk belirtilerinden dolayı uyuyamadım. Bu yüzden ağız dolusu Excedrin PM yuttum, çünkü Excedrin PM'nin ilaç sayılmadığını sanıyordum.

Daha sonra gerçekten uyuştum.

Hiçbir şey hissedemiyordum.

Tekrar gözlerimi açtığımda görebildiğim tek şey, üzerime eğilip, "Benim adım ne? Benim adım ne?" diyen Sharon'dı. Cevap veremiyordum, çünkü sanki suyun altındaydım. Daha sonra parmaklarını gösterip, "Bu kaç? Bu kaç, Ozzy?" diyordu. Ama sayamıyordum. Sadece uyumak istiyordum. Bunca yıl boyunca ilk kez bütün acılarım dinmişti. Birdenbire "bedenin dışına çık-

ma tecrübesi”nin ne anlama geldiğini anladım. Bu şimdiye kadar hissettiğim en zengin, en sıcak, en huzurlu duyguydu.

Sona ermesini istemiyordum.

Çok ama çok güzeldi.

Sonra Sharon ve Tony beni sürükleyerek arabanın arka koltuğuna taşıdılar ve bir doktor bulmaya çalışarak dolanıp durdular. Sonunda, bir sürü serum bağlanmış hâlde yataktaydım ve boğuk bir sesle doktorun Sharon’a, “Kocanız alkol krizine girmiş. Durum son derece ciddi. Krizi atlattırması için ona ilaç tedavisi uyguladık, ama onu bir gece burada gözlem altında tutmak zorundayız. Bunu atlattırabilir,” dediğini duyabildim.

Sonra azar azar, his geri geldi.

Önce ayak parmakları. Sonra bacaklar. Sonra göğüs. Denizin derinliklerinden yukarı çekiliyormuşum gibi hissettim. Sonra, ansızın, kulaklarım pat etti ve arkamdaki EKG makinesinin sesini duyabildim.

Biiip. Biiip. Biip. Biip.

“Bu kaç?” diyordu Sharon. “Bu kaç, Ozzy?”

Biiip. Biiip. Biip. Biip.

“Ozzy, benim adım ne? Adım ne?”

Biiip. Biiip. Biip. Biip.

“Adın Sharon. Üzgünüm, Sharon, her şey için o kadar üzgünüm ki. Seni seviyorum.”

Tak, tak, tak, tak.

Aynasız, elinde bir kâğıt yaprağı tutarak hücremin parmaklıklarına yaklaştı. Derin derin nefes alarak ona baktım; yumruklarım sıkılıyordu, geberip gitmek istiyordum.

O da bana baktı.

Sonra boğazını temizleyip okumaya başladı.

John Michael Osbourne, Buckinghamshire'da, Little Chalfont, Beel House'ta, 3 Eylül 1989 tarihinde, pazar günü erken saatlerde vuku bulan bir ev içi huzursuzluk sırasında karınızı boğmak suretiyle cinayet teşebbüsünde bulunmakla suçlanıyorsunuz.

Sanki biri kürekle kafama vurmuştu. Geriye doğru sendeleterek yürüdüm, bok sürülmüş duvara çarptım, sonra başım ellerimin arasında, yere çöktüm. Her zaman olduğu gibi kusmak, kendimden geçmek ve haykırmak istedim. *Cinayet teşebbüsü mü? Sharon?* Bu benim en kötü kâbusumdu. *Bir dakika içinde uyana-çağım,* diye düşünüyordum. Bunlar gerçek olamazdı. Aynasıza, "Karımı seviyorum!" demek istedim. "Karımı seviyorum, o benim dünyadaki en iyi dostum, o benim hayatımı kurtardı. *Karımı niçin öldürmek isteyeyim ki?"*

Ama hiçbir şey demedim.

Konuşamıyordum.

Hiçbir şey yapamıyordum.

Aynasız, "Umarım kendinle gurur duyuyorsundur," dedi.

Sonunda sesime kavuşunca, "O iyi mi?" diye sordum.

"Kocasını daha yeni onu öldürmeye çalıştı. Nasıl olduğunu düşünüyorsun?"

"Ama bunu niye yapayım ki? Anlamıyorum."

"Pekâlâ, burada diyor ki, kızınız Aimee'nin altıncı doğum günü için gittiğiniz Çin restoranından eve döndükten sonra Rus

votkasıyla oldukça sarhoş olmuşsun, çırılçıplak yatak odasına yürümüşsün ve demişsin ki, alıntılıyorum: *'Kısa bir konuşma yaptık ve açık ki senin ölmen gerekiyor.'*

"Ne demişim?"

"Görünen o ki tüm geceyi aşırı çalışmaktan şikâyet ederek geçirmişsin, çünkü Moskova Barış Festivali'nden daha yeni dönmüşsün –olaya çok uygun, değil mi?– ve daha sonra California'ya gitmen gerekiyormuş. Bana işten çok tatil gibi geldi."

"Bu doğru olamaz," dedim. "Asla onu öldürmeye çalışmış olamam."

Ama tabii ki olabilirdim. Sharon yıllardır hangi versiyonunun ön kapıdan yürüyerek içeri gireceğini asla bilemediğini söylüyordu: Kötü Ozzy mi yoksa İyi Ozzy mi? Genellikle Kötü Ozzy. Özellikle yoldan yeni geldiğim ve şu korkunç huzursuzluğa kapıldığım zaman. Sadece bu sefer tavuklardan fazlasını öldürmeye karar vermiştim.

"Başka bir şey daha var," dedi aynasız, "karın bize eğer saldıırı anında kendisinin yanında silah olsa onu kullanacağını söyledi. Gerçi görüyorum ki gözünü bir güzel oymaya çalışmış. Karın tam bir savaşı, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu yüzden şakaya vurmaya çalıştım. "Pekâlâ, bu en azından basına malzeme verecek."

Aynasız bundan hoşlanmadı.

"Suçlamaların ciddiyeti göz önünde bulundurulursa," dedi, "bunun çok da *komik* olduğunu düşünmüyorum, değil mi? Cınayete teşebbüsten mahkemeye çıkacaksın, seni sarhoş kafa. Eğer evdekiler çılgınlıklarını duymamış olsaydı karın pekâlâ ölmüş olabilirdi. Şuraya yazıyorum, uzun süre hapiste kalacaksın."

Winson Green ve çocuk tacizcisi Bradley'yi aklıma getirmeye çalışarak, "Sharon onu sevdiğimi biliyor," dedim.

"Göreceğiz," dedi.

Dürüst olmak gerekir ki Amersham nezarethanesindeki aynasızlar benden pek hazzetmediler. Numaralarımın, egomun burada bana hiçbir faydası olmadı. Yarasa-ısıran, Alamo'ya işeyen, *Crazy Train*'i söyleyen rock 'n' roll kahramanı değildim. Tüm şu şöhrat boku Thames Valley Polisi'ne zerre sökmüyor.

Özellikle seni cinayete teşebbüsten içeri attıkları zaman.

Sonunda beni hücrede yaklaşık 36 saat tuttular. Yalnızlığımı giderecek tek şey duvarlardaki boktu. Anlaşılan Don Arden ben içerideyken bana ulaşmaya çalışmıştı. Tony Iommi de. Ama telefonla ulaşamamışlardı ve ben de onlarla konuşmazdım. Birkaç muhabir de aradı. Aynasızlar bana muhabirlerin Sharon'ın bir başkasıyla ilişkisi olduğunun ya da Black Sabbath'ı yeniden kurmak için Jet Records'a geri döneceğimin doğru olup olmadığını öğrenmek istediklerini söylediler. Kimbilir bütün bu martavalları nereden duymuşlardı.

Tüm istediğim ailemi kaybetmemekti.

Daha sonra Beaconsfield Sulh Mahkemesi'ne gitmem gerekiyordu. Önce biraz temizlenmek için hücremden çıkmama izin verdiler, ama hücrenin duvarlarını sıvayan kişi her kimse aynı şeyi duşa da yapmıştı, bu yüzden içeri girmek istemedim. Daha sonra Tony Dennis smokin ceket, siyah bir gömlek ve bir çift küpeyle beni ziyarete geldi. Hepsini giydim ve kendimi şık ve saygın hissetmeye çalıştım, ama şiddetli alkol yoksunluğu belirtileri kendini göstermeye başlıyordu. Berbat gözüküyordum. Kendimi berbat hissediyordum. Berbat kokuyordum. Ayrılma vakti geldiğinde, aynasızlar beni –basını atlatmak için– nezarethane-nin arka kapısından dışarı çıkarıp apar topar bir hapishane aracının arkasına attılar. Tony Range Rover'la bizi arkadan takip etti.

Mahkeme salonu bir hayvanat bahçesiydi. Her yönüyle *Sui-*

cide Solution basın toplantısını tekrar yaşıyor gibiydim. Yalnız bu kez durum gerçekten ciddiydi. Pederin hep dediği gibi, hapı yutmak üzereydim. Don Arden arkada oturup dinlemesi için ağır toplarından birini göndermişti. Muhasebecim Colin Newman oradaydı. İşin komik tarafı, Sharon'ın orada olup olmadığını hatırlayamıyorum, ki bu muhtemelen olmadığı anlamına geliyor. Çok şükür ki tüm avukat konuşmaları ve yargıcın tokmak vuruşları çok uzun sürmedi. Sonunda, "John Michael Osbourne," dedi hâkim, "üç şartla seni kefaletle serbest bırakıyorum: Kendi seçeceğin sertifikalı bir rehabilitasyon programına derhâl kaydolacaksın, karınla temasa geçmeyeceksin ve Beel House'a geri dönmeye teşebbüs bile etmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Sayın Yargıç. Teşekkürler, Sayın Yargıç."

"Ozzy!" diye başladı basın. "Sharon'ın boşanmak istediği doğru mu? İlişki meselesi doğru mu? Ozzy! Ozzy!"

Tony zaten bir rehabilitasyon merkezine kaydımı yaptırmıştı: 20 dakika mesafedeki Huntercombe Manor. Yol üstünde bir gazete bayinin önünden geçtik. Dışarıda, birinin üstünde taşıdığı reklam panosunda, "ÖLÜM TEHDİDİ - OZZY İÇKİ KLİNİĞİNE GÖNDERİLDİ" yazıyordu. Hayatınızın en mahrem anının böyle ifşa edildiğini gördüğünüz zaman, kendinizi bir garip hissediyorsunuz. Çok garip.

Huntercombe fena değildi. Bire bir Palm Springs değildi, ama bir çöplük de sayılmazdı. Ücreti oldukça yüksekti: Bugünün parasıyla gecelik 500 sterlin. Kayıt yaptırdıktan sonra, sigara içerek, kola içerek, kendime üzülererek yalnız başıma odamda öylece oturdum. Kendimi öylesine içkiye vermek istiyordum ki, adamım, fiziksel olarak canım yanıyordu.

Velhasıl bu batakhane de birkaç ay kalmış olmalıyım.

Buradaki diğer insanlar sıradan kronik içici ve keşlerdi. Profumo Skandalı'na adı karışmış olan gey bir herif vardı, bir aristokrat vardı, Lord Henry ve adını hatırlayamadığım genç bir Asyalı kadın vardı. O zamanlar İngiltere'de rehabilitasyon şimdiki kadar ilerlememişti. Hâlâ utanç verici bir sürü yanı vardı.

Sonunda, Sharon ziyarete geldi. Ona ne kadar üzgün olduğumu, onu ne kadar çok sevdiğimi, çocukları ne kadar çok sevdiğimi, ailemizi ne kadar çok bir arada tutmak istediğimi söyledim. Ama bunun yararsız olduğunu biliyordum.

Alçak, sakın bir ses tonuyla, "Ozzy," dedi, "duymak isteyeceğini düşündüğüm birkaç önemli haberim var."

Tamam işte, diye düşündüm, her şey bitti. Başka birini buldu. Boşanmak istiyor. "Sharon," dedim, "Sorun değil. Anlıyo..."

"Suçlamalardan vazgeçeceğim."

Kulaklarıma inanamıyordum.

"Ne? Neden?"

"Senin cinayet teşebbüsünde bulunabilecek biri olduğuna inanmıyorum, Ozzy. İçinde yok. Sen tatlı, nazik bir adamsın. Ama sarhoş olduğun zaman, Ozzy Osbourne kayboluyor ve yerine başka biri geliyor. Diğer kişinin çekip gitmesini istiyorum, Ozzy. Tekrar onu görmek istemiyorum. Asla."

"Bırakacağım," dedim. "Söz veriyorum, bırakacağım."

Bu sırada basın tozuttu. Çalılıklarda gizlenen, ağaçların tepesinden sarkan foto muhabirleri gönderiyorlardı. Onlara kalsın hikâye bitmemişi. Hem Sharon'ın suçlamalardan vazgeçmesine rağmen, Kraliyet Savcılık Dairesi daha düşük bir saldırı suçundan beni içeri tıkmaya kararlı olduğunu söylüyordu. Beel House'a geri gitmeme de hâlâ izin verilmiyordu. Ama daha sonra, Cadılar Bayramı'nda dava düştü.

Sonunda bitmişti.

Yine de basın umursamıyordu. Gazetelerden biri annemin Walsall'daki evine bir muhabir gönderdi ve daha sonra annemin ne kadar da rezil bir ebeveyn olduğuna, beni ne kadar sık-tiriboktan bir şekilde yetiştirdiğine dair birkaç palavra yayınladı. Felaketti. Daha sonra annem onlarla ağız dalaşına girdi; bu, hikâyenin sürüp gitmesinden başka bir işe yaramadı. İş öyle bir noktaya vardı ki çocuklarım okula gitmeyi bırakmak zorunda kaldılar, çünkü kapıya kadar takip ediliyorlardı. Bu yüzden annemi aradım, "Bak anne, onların söylediklerinin doğru olmadığını biliyorum, ama gazetelerle girdiğin bir kavgayı kazanamazsın. Eğer ortalığı velveleye vermeye devam edersen, çocuklarımla hayatlarını cehenneme çevirmeye devam edecekler. Bu hafta BBC'ye çıkıp işin aslını anlatmama ne dersin? Sonra da her şeyi ardımızda bıraksak nasıl olur, ha?" dedim.

Annem kabul edince Radyo 1'deki Tommy Vance Şov'a katıldım ve kendi hikâyemi anlattım; ebeveynimin mükemmel olduğunu, basının yalan söylediğini, her bir şeyi.

Çözüldü. Bitti. Kapandı. Gitti.

Ama annemin bir gazetenin yazdıklarını tekzip etmesini talep ettiğini öğrendiğimde olay yine patlak verdi. Mesele bir üç ay daha kapanmadı, çocuklar okuldan uzak kalmak zorunda kaldılar.

Nihayet, annem beni aradı, "Şu düzeltmeyi aldığımı duy-mak seni memnun edecek," dedi.

Hâlâ ona kızgındım. "Peki şimdi mutlu musun?" dedim.

"Evet, çok mutluyum. Şimdi sadece anlaşma üzerinde çalışıyorlar."

“Anlaşma mı?”

“Ben elli bin talep ettim ve onlar sadece kırk beş binle geri geldiler.”

“Yani her şey *para* için miydi? Anne sana lanet parayı verirdim. Çocuklarımı korumaya çalışıyordum!”

Şimdi dönüp de geriye baktığımda, annemi öyle davrandığı için suçlamıyorum. Fakir büyümüştü, bu yüzden 50 bin sterlin muazzam bir miktardı onun için. Ama olayı hâlâ moral bozucu buluyorum. Hepsi sırf para yüzünden miydi? Hayatın anlamı bu muydu? Demek istediğim, zamanında dostlarım bana, “Senin için hava hoş, çünkü paran var,” derdi ve bunda doğruluk payı da vardı. Ama beni can evimden vuran şu ki, eğer bir gün çocuklarımdan biri bana, “Bak, baba, lütfen buna bir son ver, çünkü aileme zarar veriyor,” derse, derhâl dediğini yaparım, ama annem yapmadı. Ayrıca annemin parasız kalma gibi bir derdi de yoktu. Ona haftalık harçlık veriyordum. O basını öfkelendirip şikâyet ettikçe, adamların tepeme çıktığını anlamıyordu bir türlü. Sonunda bu annemle olan ilişkiye cidden zarar verdi. Sürekli sudan sebeplerden bozuşuyorduk; hep barışıldık, ama düzeltme yayımlandıktan sonra gidip onu pek görmedim. Muhabbet sanki dönüp dolaşıp paraya gelirdi ve ben de bundan hiç hoşlanmazdım.

Rehabilitasyondan sonra kendimi toparlamayı görev edindim. Epey kilo verdim. Daha sonra boğazımın altındaki fazlalıkları aldirmek için plastik bir cerraha gittim. Bütün yaptığı bir delik açmak, oraya bir vakum sokmak ve bütün yağı emip çekmekti. Harikaydı. Esasında, bunu yaptırmamın bir sebebi de, bildiğim en iyi uyuşturucu ilaç olan Demerol’le kafayı bulmaktı.

Oradayken kalçalarımın da biraz yağ aldırırım. Estetik cerrahiyle hiçbir sorunum yok. Eğer bir şey seni rahatsız ediyorsa ve onu düzeltirebiliyorsan, o zaman düzelt, dediğim bu. Sharon defalarca yaptırdı, eğer isterseniz size bir harita çizebilir. Mükemmel gözüküyor. Esasında, hayattaki herhangi bir şey gibi; ödediğinin karşılığını alırsın.

On, on beş kilo verdikten sonra kendimi çok daha iyi hissettim. Alkol bağımlıları toplantılarına neredeyse hiç gitmememe rağmen oldukça uzun bir süre içkiden uzak durmayı başardım. Bu yerlerde kendimi hiç rahat hissetmedim. En huzursuz olduğum yerlerdi. Bir rock festivalinde kalkıp 200 bin insanın önünde içtenlikle şarkı söylerim, ama daha önce tanışmadığım insanlarla nasıl hissettiğim konusunda konuşmak zorunda kalınca, bunu yapamıyorum. Arkasına saklanacak hiçbir şey yok.

Aslında, Los Angeles'ta, bu toplantılar rock yıldızı kongresi gibiydi. Bir keresinde, klinikte, üzgün bakışlı bir grup alkolikle bir odada oturuyordum, başımı kaldırıp baktım ve Eric Clapton'ı gördüm. Berbat bir andı, gerçekten, çünkü o zamanlar Clapton'ın benden nefret ettiği fikrine kapılmıştım. Yaklaşık on yıl önce bir ödül töreninde karşılaşmıştık ve birisi Grace Jones, o ve benim fotoğrafımızı çekmek istemişti; fotoğraf için poz verdik, ama ben içki ve kokainden çılgına dönmüştüm ve kendimi tüm o çılgın yüz ifadelerini yaparken bulmuştum. Clapton'ın ya benden ürküttüğü ya da sadece hoşlanmadığı izlenimine kapılmıştım ve nedense şahsen fotoğrafçıyı arayıp fotoğrafı yok ettirmiştim.

Bu yüzden, onu bu toplantıda görünce, arka kapıdan olabildiğince hızla sıvışıp siktir olup gittim. Birkaç gün sonra onu tekrar gördüm ve tekrar ondan kaçmaya çalıştım, ama bu sefer Clapton peşimden geldi.

Ben sokağın karşısına geçip arabama gitmek üzereyken, "Ozzy!" diye bağırdı.

"Hey, merhaba, Eric," dedim.

"Şimdi buralarda mı oturuyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Nasıl buluyorsun?"

Böyle devam edip gitti. Gerçekten güzel bir sohbetti, ciddi. İki hafta sonra, bir dergiyi karıştırırken, benim aptal bir surat ifadesi takındığım ve Eric'in gülümsediği, ben, Eric Clapton ve Grace Jones'un fotoğrafını gördüm. Her şeyi hayalimde kuruyormuşum.

Buna rağmen alkol bağımlıları toplantılarından hâlâ nefret ediyordum. Sonunda gitmeyi tamamen bıraktım. Ne zaman yoldan çıksam beni tekrar doğru yörüngeye koyması için birini eve getirtir ve şu evde detoks şeylerinden birini yaptırırdım. Bir süre kendimi bu işe acayip kaptırdım. İksirler, masajlar, organik meyve banyoları; aklınıza gelebilecek her türlü ıvır zıvır. Daha sonra, bir gün, herifin biri geldi ve bana bir şişe bağırsak temizleme solüsyonu verdi. "Her sabah bağırsaklarını bununla iyice temizlersen," dedi, "kendini harikulade hissedeceksin, söz veriyorum."

Uzun bir süre onu kullanma fırsatı bulamadım; dürüst olmam gerekirse, bu düşünceden hoşlanmıyordum, ama sonunda, bir sabah, kendi kendime, "Siktir et, aldım bir kere, bir dene sem fena olmaz," dedim. Solüsyon çekirdek kabuklarından yapılmıştı ve talimatlar yalnızca bir bardak doldurmanızı ve boğazınızda genişlemeye fırsat bulmadan önce bir seferde mideye indirmenizi söylüyordu. Ben de aynen öyle yaptım. Berbat bir tadı vardı; ıslak testere talaşının beteri idi. Daha sonra Sharon'la ev bakmak için dışarı çıktım. Aslında ev bakmak benim çok nadir



2002'de, Hollywood Şöhret Yolu'nda yıldız alırken. Soldan sağa: Jack, Marilyn Manson, ben, Robbie Williams ve Kelly. Marilyn'ın ne düşündüğünü bilmek istediğimden emin değilim.

En büyük hayranım.



Kelly'yle ortalığı kasıp
kavururken. *Changes*
düetimiz 2003'te bir
numaraya çıktı.



Welders House'ta
çamur motorsikletimle
takılırken.





Önce...

... Ve sonra. Boynumu, köprücük kemiğimi, sekiz kaburgamı kırdım, ciğerlerimi deldim ve sekiz gün komada kaldım.





Tanıdığım en cömert adam Elton'la.



Liz Taylor'la tanışırken. Babam bir keresinde bana onun dünyadaki en güzel kadın olduğunu söylemişti.

Rock 'n' roll kahramanım.





Kraliçe'yle el sıkışırken. Bana çiçek getirmesine gerek yoktu.

Ve şöyle, hımm... benimle tanışırken. Taklitçi Jon Culshaw'la film çekerken. Soldaki o, sanırım.





Keşke 2004'te, evimde hırsız yakaladığım On yedi köpeğimden biri Maggie'yle. zaman da böyle giyinmiş olsaydım.

Ben ve Sharon, hırsızlıktan hemen sonra. İki milyon değerinde mücevher kaybettik.





Prens Fonu için, Londra Kulesi'nde, sahnede. 2006.



Black Sabbath, Hall of Fame'e katılırken, Tony (ortada) ve Bill'le (en sağda).



Kız kardeşlerimle kol kola. Soldan: Gillian, ben, Irls ve Jean.

Aralık 2008'deki altmışıncı
yaş günümde Sharon elimi
bıçaktan uzak tutmaya
çalışırken.



İnanılmaz ailem.



yaptığım bir şeydi, çünkü bana kalırsa ev avına çıkmaktan daha kötü bir şey olamaz. Ama bu sefer Sharon, sakın bir tip olan Roger Whittaker'ın evini görmemi gerçekten istiyordu, çünkü bodrum katında bir kayıt stüdyosu vardı. Başka yapacak işim yoktu, bu yüzden hayır diyemedim.

Eve vardığımızda emlakçı bizi dışarıda bekliyordu. Otuzlannın sonlarında havalı bir hatundu, yeşil Barbour ceket giymiş, inciler takmış, her şeyiyle dört dörtlüktü. Sonra anahtar dolu bir anahtarlık çıkardı ve bizi ön kapıdan içeri aldı. Ama koridora adımımı atar atmaz, kıcımda kıyamet gibi bir guruldama hissetmeye başladım. *Eyvah eyvah, işe başlıyoruz, bağırısak temizleyici faaliyeteye geçiyor,* diye düşündüm. Hatuna en yakın tuvaletin nerede olduğunu sordum, dikkat çekmeden olabildiğince hızlı bir şekilde ayak sürüye sürüye oraya gittim, kapıyı arkamdan çarptım, oturdum, muazzam bir sıvı bok sağanağı saldı. O kadar uzun sürdü ki Mississippi Nehri'ni doğuruyor gibiydim. Niha yet sona erdiğinde, tuvalet kâğıdı aranmaya başladım. Ama hiç yoktu. Ayağa kalktım ve, *Hassiktir, eve gidene kadar temizleyemeyeceğim,* diye düşündüm. Daha sonra bacaklarımın arkasının baştanbaşa boka bulandığını fark ettim, bu yüzden başka seçeneğim yoktu; kendimi bir şeyle silmek zorundaydım. Ama el bezi bile yoktu.

Böylece orada öyle kalakaldım; pantolon aşağıda, donakalmış, ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum.

Sonra Sharon kapıya vurdu.

Tak! Tak! Tak!

"Ozzy? İyi misin sen?"

"Ben, ıı, iyiyim, teşekkürler canım," dedim.

"Çok uzun sürdü."

“Bitiyor.”

“Acele et.”

Sonunda jeton düştü: Perdeler. Perdelerle götümü silecektim! Perdeleri söktüm ve yapılması gerekeni yaptım. Ama bu sefer başka bir problem karşıma çıktı: Roger Whittaker’ın bir çift boklu perdesini ne yapacaktım? Onları tuvaletten çıkarıp emlakçıya en yakın çöp kutusuna giden yolu soramazdım. Sonra düşündüm de, belki de bir not bırakmalıydım. Ama ne yazacaktım ki? “Sevgili Roger, perdelerine sıçtığım için üzgünüm. Islığına bayıldım! Hoşça kal, Ozzy.”

Sonunda onları katladım ve küvete, duş perdesinin arkasına sakladım.

Roger, eğer bunu okuyorsan, çok ama çok üzgünüm. Ama gelecekte biraz tuvalet kâğıdı almaya ne dersin?

Birçok insan sağlam parçalar yazmak için kafayı bulmak gerektiğine inanır, ama ben Huntercombe Manor’dan geldikten sonra yaptığım *No More Tears*’ın yıllar boyunca yaptığım en iyi albümümü olduğunu düşünürüm. Belki de bu, kısmen, daha başlamadan önce gruba, “Bakın, her şarkıyı hit bir *single* olacakmış gibi ele almalıyız, ama ne çok sıradan olalım, ne de çok özenli,” dememden kaynaklanıyordur.

İşe de yaradı hani, hem de nasıl.

Bu albümle ilgili her şey yolunda gidiyor gibiydi. Yeni gitaristim Zakk Wylde bir dâhiydi. Yapımcılarım muhteşemdi. Sharon albüm kapağını tasarladı. Karım sanatçı ruhludur, ama birçok insan bunun farkında değildir. Kapak, omzumda bir meleğin kanatları olan kahverengi tonlarda bir portremdi. Amaç, albüme daha olgun bir hava vermektir. Yani, ağzımdan kan akan

şeyler yapmaya devam edemezdim; bu yapmacık görünmeye başlamıştı. New York'taki kapak çekimini gayet iyi hatırlıyorum, şimdi bile. Normalde, böyle bir fotoğrafı hazır hâle getirmek neredeyse 500 filme mal olur, ama *No More Tears* için bu sadece klik-klik-klik olmuştu. "Tamamdır, hallettik, görüşürüz."

No More Tears hakkında hoşuma gitmeyen tek şey *Mama I'm Coming Home* şarkısına çektiğimiz klipti. İleri teknoloji ürünü, milyon dolarlık işlerdendi, ama benim tüm istediğim, Nirvana'nın *Smells Like Teen Spirit*'i gibi basit bir şeydi. Bu yüzden sonunda Nirvana'nın kameramanı tutup elli bin dolara ikinci bir klip çektim, bu seferki mükemmeldi. *Smells Like Teen Spirit* üzerimde muazzam bir etki bırakmıştı ve Kurt Cobain'in hayranım olduğunu öğrendiğimde çok gururlandım. Mükemmel biri olduğunu düşünüyordum. *Nevermind* albümünü bütünüyle müthiş bulmuştum. Sonu tam bir trajedi idi.

Aslında, sonumun Kurt Cobain'inki gibi olmaması şaşırtıcıdır. *No More Tears*'tan sonra ayık olsam da, en azından çoğunlukla, içkiden kestiğimi haplarla telafi ediyordum. Doktorları tongaya getirme konusunda zaten uzmandım ve haftanın her günü farklı birine gidip her seferinde farklı bir reçete kopartırdım. Bir süre boyunca, sadece hasta numarasına yatmak yeterliydi, ama Sharon olanların farkına varıp doktorları önceden arayarak ikaz etmeye başladığı zaman semptomları gerçeğe dönüştürmek zorunda kaldım. Bir odun parçasıyla başıma küt diye vurur, "Bisikletimden düştüm, bir Vicodin alabilir miyim lütfen?" derdim.

Doktor, "Bisikletinizden düştüğünüze emin misiniz, Bay Osbourne?" derdi.

"Elbette."

"Kafanıza saplanmış çivi ve ona ilişmiş bir kıymık var da, Bay Osbourne."

“Öyle mi, o zaman bir odun parçasının üstüne düşmüş olmalıyım.”

“Peki. Şunlardan beş tane alın.”

“Hoşça kalın.”

Ama sadece doktorlara gitmiyordum. Uyuşturucu satıcılarım da vardı. Bir keresinde, sanırım Almanya’daydım, birkaç uyku ilacı almak için bir adamı ziyaret ettim. En çok uyku ilaçlarına bağımlıyım. Uyku ilaçları bitmişti, ama birkaç Rohypnol denemek isteyip istemediğimi sordu. O zaman, bir şekilde Rohypnol hakkındaki her şeyi duymuştum. Basın onu “randevu tecavüzü ilacı” diyor, hakkında çarşaf çarşaf haber yapıyordu ama dürüst olmak gerekirse, hepsinin palavra olduğunu düşünüyordum. Bilinciniz tamamen açık kalırken sizi bütünüyle felç edebilen bir ilaç olabilir miydi? Yani, inanılamayacak kadar iyi gözükiyordu. Ama ilaçtan birkaç doz satın aldım ve sanki bilimsel bir deneye katılıyormuşum gibi denemeye karar verdim.

Otel odama geri döner dönmez biraz kanyakla hapları yuttum. Sonra bekledim. “Bu tam bir saçmalık,” diyordum kendi kendime. İki dakika sonra, uzaktan kumandayla televizyonda bir film bulmaya çalışarak yatağın ucunda uzanırken, ilaç aniden çarptı. *Hassiktir, bu mal gerçekmiş!* Kıpırdayamıyordum. Tamamen felç olmuştum. Ama bütünüyle uyanıktım. Bu en acayip duyuydu. Tek sorun, kaslarım kilitlendiğinde yatağın ucundan sarkıyor olmamdı, bu yüzden kayıp kendimi yerde buldum ve düşerken başımı kahve sehпасına çarptım. Canım çok acıdı. Sonra yaklaşık beş saat boyunca kımıldayamadan ya da konuşamadan yatak ile duvar arasında sıkışıp kaldım.

Bu yüzden onu tavsiye ettiğimi söyleyemem.

Sağlığım bu dönemde tam bir çöküş yaşadı.

Ellerimin titrediğini fark etmeye başladım. Konuşurken lafı ağzımda geveliyordum. Hep bitkindim. Bütün bunlardan kafayı dumanlayarak kaçmaya çalıştım, ama aldığım ilaçlara karşı o kadar bağıışıklık kazanmıştım ki kafayı bulmak için aşırı doz almam gerekiyordu. Durum öyle bir noktaya ulaştı ki iki haftada bir midemi yıkattırıyordum. Birkaç kez kıl payı kurtuldum. Bir keresinde, New York'ta bir doktordan bir şişe kodein aşırıp hepsini mideye indirdim. Az daha kalp krizi geçirecektim. Tüm hatırladığım, bir otel odasında yattığım, terleyip boğuluyormuş gibi hissettiğim ve doktorun telefonda bana, "Eğer çok miktarda kodein alırsan beynin ciğerlerine çalışmalarını söylemeyi bırakır," dediğiydi. Hayatta kaldığım için çok şanslıydım. Gerçi, o zamanlar hiç uyanmasam daha mutlu olacağımı düşünüyordum.

Kötüye gittikçe, Sharon'ın beni terk edeceğine dair endişelerim artıyordu. Ve ne kadar endişelensem o kadar kötüye gidiyordum. Aslında, onun neden çoktandır beni terk etmediğini anlayamıyordum. İnsanların, "Karı sadece parayı harcamak istiyor," dediklerini duyuyordum. Ama canlı kalıp para kazanmam sırf onun sayesindeydi. İnsanlar tanıştığımızda paralı olanın ben değil o olduğunu unutuyorlar. Neredeyse iflas mahkemesine gitmek üzereydim.

Sözün özü: Sharon hayatımı kurtardı, Sharon benim hayatım ve onu seviyorum. Onu kaybetmekten çok korkuyordum. Her şeyin normal ve yolunda olmasını istiyordum, ama zihnen ve bedenen korkunç derecede hastaydım. Artık sahneye çıkmayı bile göze alamıyordum. Bu yüzden konserlerden yırtmak için birkaç kez kendimi öldürmeyi denedim. Yani, kendimi gerçekten öldürme girişiminde bulunmuyordum. Eğer gerçekten intihar etmeye kararlıysanız ya beyninizi uçurursunuz ya da yük-

sek bir binadan atlarsınız. Başka bir ifadeyle, dönüşü olmayan bir şey yaparsınız. Eğer –benim yaptığım gibi– çok fazla hap alarak “kendinizi öldürmeye kalkışıyorsanız” muhtemelen biri tarafından bulunacağınızı biliyorsunuzdur. Bu yüzden tüm yaptığınız bir mesaj göndermek. Fakat bu çok tehlikeli bir oyun. Def Leppard’dan eski dostum Steve Clark’a olanları hatırlayın. Tüm içtiği biraz kanyak, biraz votka, birkaç ağır kesici ve birkaç anti-depresandı, ama bu onun sonu oldu. Işıklar söndü.

Ebediyen.

Bir gün, Sharon bana, “Ozzy, kalk Boston’a gidiyoruz. Görmeni istediğim bir doktor var,” dedi.

“İngiltere’deki doktorların nesi eksik?”

“Bu bir uzman.”

“Ne uzmanı?”

“Senin sorununun. Yarın yola çıkıyoruz.”

Uyuşturucu bağımlılığı konusunda çok şey bilen bir doktoru kastettiğini sandım, bu yüzden, “Tamam,” dedim ve Boston’a gittik.

Ama bu doktor sıkı bir adamdı. İşinin ehliydi. Bir üniversite hastanesinde –St Elizabeth’s Tıp Merkezi’nde– çalışıyordu ve ofisinin duvarlarında benim sahip olduğum altın plaklardan daha fazla yeterlilik belgesi asılıydı.

“Pekâlâ, Bay Osbourne,” dedi. “Odanın ortasında durmanı ve sonra da yavaşça bana doğru yürümenizi istiyorum.”

“Niçin?”

“Yap şunu,” diye tısladı Sharon.

“Tamam o zaman.”

Herife doğru yürüdüm, o gün içmemiş olmalıydım, çünkü düz bir çizgide yürümeyi başardım.

Aşağı yukarı.

Daha sonra aşağı yukarı ve sağa sola hareket ettirirken parmağını takip etmemi istedi. Bunun bir uyuşturucu bağımlısı olmakla ne alakası olabilirdi ki? Kendi kendime düşünüp duruyordum. Ama bitmemişti. Hatırladığım sonraki şey, tek ayak üstünde odanın bir tarafından diğerine sekmek, ağırlık kaldırma egzersizleri yapmak ve gözlerim kapalı daireler çizerek tempolu koşmaktı.

Sanki lanet bir beden eğitimi dersiydi.

“Hımm, tamam,” dedi. “Evet, size şu kadarını söyleyebilirim ki, Bay Osbourne, *multipl skleroz* değilsiniz,”

Neler oluyordu?

“Ama ben hiçbir zaman *multipl skleroz* olduğumu düşünmedim ki,” diye geveledim.

“Parkinson da değilsiniz.”

“Ama ben hiçbir zaman Parkinson olduğumu düşünmedim ki.”

“Bununla birlikte,” diye devam etti, “bu iki sağlık sorununun sebep olabileceği bazı belirtilere açıkça sahipsiniz, bu yüzden teşhis güç olabilir. Şimdilik tüm söyleyebileceğim, yüzde yüz temiz olduğunuz.”

“Ne?”

Sharon’a baktım.

Yere baktı. Ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünürken, “Ozzy, sana söylemek istemiyordum,” dedi. “Ama son birkaç muayeneden sonra, doktorlar bana endişeli olduklarını söylediler. Bu yüzden buradayız.”

Meğer bu altı aydır böyleymiş. Los Angeles’taki doktorla-

rım benim ya MS ya da Parkinson olduğuma inanıyorlarmış, bu yüzden bu kadar yolu tepip Boston'daki bu uzmanı görmüştük. Ama doktor bana temiz olduğumu söylediye de MS ve Parkinson kelimelerini duymak bile panik olamama sebep oldu. En kötüsü de eğer bu hastalıklardan birine yakalanmış olsaydım bu tamamen anlaşılır bir şey olurdu; lanet titremelerimi kontrol edemiyordum. Hem Sharon hem de benim başka bir fikir almak istememizin nedeni buydu. Doktor, Oxford Üniversitesi'ndeki bir araştırma merkezinin başında bulunan meslektaşlarından birini görmemizi tavsiye etti ve biz de ona gittik. Bana öncekiyle aynı testleri yaptı ve bire bir aynı şeyi söyledi: Temizdim. "Uyuşturucu bağımlısı ve alkolik olmanız dışında, çok sağlıklı bir adamsınız, Bay Osbourne," dedi. "Benim kesin tıbbi kanım şu: Ofisimden çıkıp hayatınızı yaşamalısınız."

Emekliye ayrılmaya karar verdim. 1992'de *No More Tears*'ın tanıtımını yapmak için turneye çıktım. Adını *No More Tours*⁵⁰ turnesi koyduk. Artık bu kadardı. Bitmiştim. Sondu. Neredeyse 25 yıldır yollardaydım. Bir tekerleğin üzerindeki fare gibiydim: albüm, turne, albüm, turne, albüm, turne, albüm, turne. O kadar ev satın aldım, ama hiçbirinde oturamadım. İşçi sınıfı olmak böyle bir şey; sanki çalışmayı asla geri çeviremeyeceğiniz hissine kapılırsınız. Ama Boston'daki doktora göründükten sonra, "Bunu niye yapıyorum? Çalışmama gerek yok. Paraya ihtiyacım yok," diye düşündüm. Daha sonra, İngiltere'ye döndüğümüz zaman, Sharon, "Kızma ama yeni bir ev aldım," dedi.

"Nerede?"

"Adı Welders House. Buckinghamshire'da, Jordans isimli bir köyde."

50 (İng.) Daha Fazla Tur Yok. (yay. n.)

“Yakınlarında bir bar var mı?”

“O bir Quaker⁵¹ köyü, Ozzy.”

Benimle dalga geçmiyordu. Welders bir bara İngiltere’deki diğer herhangi bir evin olduğundan muhtemelen daha uzak bir evdi. Bu yeri aldığı için Sharon’a cidden kızdım. Altı ay boyunca onunla konuşmadım, çünkü ev rezil bir durumdaydı. “Vi-ran” kelimesi onu tasvir etmek için yetersiz kalırdı, üstelik ev restore edilene kadar bir yıl boyunca Gerrards Cross’ta bir yer kiralamak zorunda kaldık. Şimdi bile, güzellik konusunda Beel House’un yanından bile geçemeyeceğini düşünüyorum. Ama içi muhteşemdir. Meğer bu ev Victoria Dönemi Başbakanı Benjamin Disraeli tarafından kızına düğün hediyesi olarak inşa edilmiş. Daha sonra, İkinci Dünya Savaşı esnasında askerler için prevantoryum olarak kullanılmış. Sharon ortaya çıkana kadar sahibi *Star Wars*’ta çalışan özel efektçi heriflerden biriymiş.

Sonunda Sharon’ı affettim, çünkü nihayet taşındığımızda ev büyüleyiciydi. O yaz hava mükemmeldi ve birdenbire –1000 dönümlük– toprağın sahibi olmuştum ve hiçbir şey konusunda endişe duymaksızın bütün gün dört tekerlekli motorumun üstünde dolanıp durabiliyordum. Sağlığım olağanüstü gelişme gösterdi. MS ve Parkinson hastalıkları konusunda endişelenmeyi bile bıraktım. *Hastaysam da hastayım, ne yapalım*, diye düşünmeye başlamıştım.

Ama kendimi daha iyi hisseder hissetmez sıkılmaya başladım. Deli gibi sıkıldım. Babamın erken emekli olduktan sonra bahçeyi bitirir bitirmez hastaneyi nasıl boyladığını düşünmeye başladım. Yenileme için ödediğim faturaların, menajerlik şirketindeki işlerin masraflarının ve bütün o makinelerin bakımı ve işlemesi için harcanan tüm paranın nasıl da birikimlerimden git-

51 17. yüzyılda İngiltere’de ortaya çıkan dindar bir topluluk. (yay. n.)

tiğini düşünmeye başladım. Sonra, *Nasıl 46 yaşında emekliye ayrılabilirim?* diye düşündüm. Sonuçta kendimden başkasına çalışmış değildim.

Zaten para kazanmak için yaptığım şey işe benzemiyordu. Öyleyse bile bu dünyadaki en iyi işti, şüphesiz.

Böylece bir sabah kalktım, kendime bir fincan çay yaptım ve Sharon'a gelişigüzel bir şekilde, "Bu yıl şu Amerikan festivallerinden birinde bana bir konser ayarlayamaz mısınız?" dedim.

"Ne demek istiyorsun, Ozzy?"

"Konser vermek istiyorum. Oyuna tekrar giriyorum."

"Emin misin?"

"Sıkıntıdan patlıyorum, Sharon."

"Tamam, o zaman. Ciddiysen, birkaç görüşme yapacağım."

Lollapalooza'nın organizatörlerini aradı.

Sharon'a siktirip gitmesini söylediler.

Lafı çok uzatmadan, "Ozzy Osbourne mu? O lanet olası bir dinazor," dediler.

Tahmin edeceğiniz gibi, bu Sharon'ı pes ettirmedi. Birkaç gün geçmeden, "Siktir et hepsini, kendi festivalimizi düzenleyeceğiz," dedi.

"Dur bir dakika, Sharon," dedim. "Kendi festivalimizi düzenleyeceğiz de ne demek?"

"Birkaç konser yeri ayarlarız ve festivali kendimiz düzenleriz. Lollapa-lanet-looza'yı siktir et."

"Bu pahalı olmaz mı?"

"Sana yalan söylemeyeceğim, Ozzy, çok pahalıya patlayabilir. Ama hayat zaten risk almak değil mi?"

"Tamam, etraftaki stadyumları ayarlamadan önce bir na-

bız yoklamaya ne dersin? Ufaktan başlayalım, tıpkı *Blizzard of Ozz*'da yaptığımız gibi. Eğer tutarsa daha büyük riske gireriz."

"Kendine baksana, birdenbire iş adamı oluverdin."

"Bu festivale ne ad vermeyi planlıyorsun?"

"Ozzfest."

O kelimeyi söyler söylemez, sadece bir şeyi düşünebildim: "Beerfest"⁵². Tek kelimeyle mükemmeldi.

İşte böyle başladı. Stratejimiz tüm istenmeyenleri, başka herhangi bir çıkış noktası bulamayan tüm grupları bir araya getirip seyirci karşısına çıkarmaktı. Fikir, beklentimizi fersah fersah geçti, çünkü o zamanlar bu gruplar için hiçbir şey yoktu. Müzik endüstrisinde iş o noktaya varmıştı ki bir konser vermek istediğinizde, yer sahipleri size bütün biletleri peşinen aldırırdı, bu yüzden ya onları bedava dağıtmak ya da kendi başınıza satmak zorunda kalırdınız, ki bu boktan bir işti. Black Sabbath ilk yıllarda hiç böyle zırvalarla uğraşmak zorunda kalmamıştı. Bunu yapmak zorunda kalsaydık Aston'dan asla ayrılamazdık. Parayı nereden bulabilirdik ki?

Bir yıl sonra, 1996'da, hazırдық.

Yapacağımızı söylediğimizi harfiyen yaptık. *Ozzmosis* albümünün tanıtımı için düzenlediğim (adı *the Retirement Sucks*⁵³ olan) turnemin bir parçası olarak sadece iki şehirde—Phoenix ve Los Angeles—ufaktan başladık. Daha iyi gidemezdi. İlk günden itibaren canavar gibiydi.

Bu biter bitmez, Sharon bana dönüp, "Ozzfest '97'nin ana grubu olarak hangi grup mükemmel olurdu biliyor musun?" dedi.

52 (İng.) Bira festivali. (yay. n.)

53 (İng.) Emeklilik Berbat. (yay. n.)

“Hangisi?”

“Black Sabbath.”

“Ne? Dalga mı geçiyorsun? Sanırım bir tek Tony kaldı. Hem son albümleri listeye bile giremedi, değil mi?”

“Hayır, gerçek Black Sabbath: sen, Tony, Geezer, ve Bill. 18 yıl sonra tekrar bir arada.”

“Evet, olabilir.”

“Tam zamanı, Ozzy. Baltalar gömüldü. Sonsuza kadar.”

Live Aid'den beri Tony'yle sadece bir ya da iki kez konuşmuş-tum. Gerçi 1992'de *No More Tours* turnesinin sonunda Orange County'de beraber benzer bir konser vermiştik. Önce ben mi onu aramıştım, yoksa o mu beni aramıştı hatırlayamıyorum, ama ye-niden birleşme meselesi ortaya çıkınca, telefonda birkaç “büyük konuşma” yaptık. O konuşmaların birinde, sonunda ona Black Sabbath'ın beni niçin kovduğunu sordum. Zaten bildiğim şeyi söyledi –basında grubu kötülüyordum ve içki konusunda zıva-nadan çıkmıştım– ama ilk kez gerçekten durumu çaktım. Bunun doğru olduğunu söylemiyorum, ama sonunda anlamıştım. Bu-nun için şikâyetçi olamam, çünkü eğer Tony kışıma tekme vurma-saydı, şimdi nerede olurdu kimbilir?

O yaz yola düştük.

İlk başta, grup orijinal ekip değildi: sadece ben, Tony, Gre-ezer ve Bill'in yerine davulun başına geçen Faith No More'dan Mike Bordin vardı. Bu ilk gösterilerde Bill'i neden aramıza kata-madığımızı doğrusu bilmiyorum. Ama bana onun başta şiddetli bir agorafobi olmak üzere birçok sağlık sorununun olduğu söy-lendi, bu yüzden belki de geri kalanımız onu stresten korumaya çalışıyorduk. Bununla birlikte, yılın sonuna doğru Birmingham

NCE’de iki muazzam konser vermek için tekrar bize katıldı. Sahnede sürekli Black Sabbath şarkıları söylemiş olmama rağmen, hiçbir zaman dördümüzün onları çaldığındaki gibi değildi. Bugün, bu gösterilerin kayıtlarını dinlediğimde –sonraki yıl onları *Reunion* isimli bir albüm olarak piyasaya sürdük– hâlâ ürperirim. Üzerine herhangi bir ekleme yapmadık. Bu albümü dinlediğinizde duyacağınız şey o gece çaldığımızla aynıdır.

Her şey o kadar yolunda gitti ki beraber bir albüm yapmaya karar verdik. Bu albüm 1978’deki *Never Say Die*’dan bu yana ilk albümümüz olacaktı. Böylece, 20 yıl önce gruptan ayrıldığım yer olan Galler’in güneyindeki, Rockfield Stüdyoları’na kapandık.

İlk başta, her şey pürüzsüz gitti. *Reunion* albümü için fazladan iki şarkı yaptık: *Psycho Man* ve *Selling My Soul*. Ama daha sonra, eşek şakaları yeniden başladı. Ya da ben öyle düşündüm.

İlk provayı bitirdikten sonra, Bill, “Ozzy,” dedi, “bana bir masaj yapabilir misin? Elim acıyor.”

İşte başlıyoruz, diye düşündüm.

“Cidden, Ozzy. Ahh, elim.”

Umursamadım ve odadan çıktım.

Sonra ne olduysa, bütün lambaları yanıp sönen bir ambulans yoldan yukarı bize doğru geliyordu. Stüdyonun önünde kayarak durdu, dört sağlık görevlisi aşağı atladı ve stüdyonun içine koştı. Yaklaşık bir dakika sonra üzerinde Bill’in olduğu bir sedyeyle tekrar dışarı çıktılar. Hâlâ şaka yaptığını düşünüyordum. Durmadan bozulan sağlığı konusunda Bill’le taşak geçerdik, bu yüzden rol yaparak intikam aldığını sanıyordum. Bir yanım oldukça etkilenmişti: Şaka için çok fazla çaba harcıyordu. Tony de onun şaka yaptığını düşündü. Ambulans geldiğinde yürüyüş için dışarı çıkıyordu, ambulansa şöyle bir bakıp, “Bill için olmalı,” dedi.

Bill sürekli ortalığı velveleye veren eleman olmuştur. Bir keresinde hatırlıyorum da onun evindeydim ve, “Ne haber, Ozzy? Ne oldu asla tahmin edemezsin. Daha yeni komadan çıktım,” dedi.

“Ne demek istiyorsun, koma mı? Bu ölümden bir önceki aşamadır. Biliyorsun, değil mi, Bill?”

“Bütün bildiğim, cuma günü uyuduğum ve ancak bu sabah, yani salı sabahı uyandığım. Bu koma değil mi?”

“Hayır, bu çok fazla uyuşturucu aldığın, çok fazla elma şarabı içtiğin için aralıksız üç gün uyukmaktır, seni sik kafa.”

Ama bu kez açığa çıktı ki Bill şaka yapmıyordu. Acıyan eli ciddi bir kalp krizinin ilk işaretiydi. Ebeveyni kalp hastalıklarından ölmüştü, yani kalıtsaldı. Uzun süre hastanede tutuldu ve çıkmasına izin verildiğinde bir yıl çalışmadı. Bu yüzden tekrar onsuz turneye çıkmak zorunda kaldık; çok yazık olmuştu. Nihayet kendini hazır hissettiğinde, stüdyoya bir kere daha girdik, ama o zaman da iş artık yürümüyordu.

Basın yeni bir albüm kaydetme konusundaki başarısızlığımız için benim egomu suçladı. Ama bütün samimiyetimle söylüyorum, sorunun bu olduğunu düşünmüyorum. Sadece değişmiştim, hepimiz değişmiştik. Vaktinin çoğunu barda kafayı çekerek geçiren, ama ne zaman Tony bir *riff* le ortaya çıksa hızlıca vokal yapan o çılgın şarkıcı değildim. Artık çalışma tarzım bu değildi. Hem o zaman itibariyle, Black Sabbath’la birlikte olduğumdan çok daha uzun bir süreyi solo şarkıcı olarak geçirmiştim. Dürüst olmak gerekirse, galiba ayık olmanın da yaratıcılığa pek faydası yoktu; gerçi o zamanlar hâlâ kronik bir ilaç bağımlısıydım. Monmouth’ta çabucak bir doktor buldum ve biraz Valium yazmasını sağladım. Ayrıca günde 25 Vicodin alırdım; Amerika’dan getirdiğim zula sağ olsun. Beni sakinleştirmesi için

bir şeye ihtiyacım vardı. Yani, albüm için beklentiler çok yüksekti. Önceki kadar iyi olmayacaksa bunu yapmanın ne anlamı vardı? Benim açımdan hiçbir anlamı yoktu.

Bu yüzden hiç gerçekleşemedi.

Telefon çaldığında tekrar Los Angeles'taydım, Malibu'da kiraladığım bir yerde kalıyordum. Arayan kız kardeşimin kocası Norman'dı.

Hassiktir, bu iyi bir haber olmayacak, diye düşündüm.

Değildi.

"John?" dedi Norman. "Annen. Durumu pek iyi değil. Eve gelip onu görmelisin."

"Hemen mi?"

"Evet. Üzgünüm. Ama doktorlar durumunun kötü olduğunu söylüyorlar."

Gazetelerdeki düzeltme konusundaki tartışmamızdan bu yana on bir yıl geçmişti ve her ne kadar telefonda arayış düzeltmişsek de o zamandan beri annemi pek görmemiştim. Elbette şimdi keşke onunla daha fazla vakit geçirseydim diyorum. Ama annem sürekli paradan bahsederek bunu benim açımdan zorlaştırıyordu. Sanırım anneme biraz daha fazla para vermeliydim. Ama sahip olduğum her şeyin hep geçici olduğunu düşündüm.

Norman beni arar aramaz asistanım Tony'yle İngiltere'ye uçtum. Annem şeker hastasıydı, böbrek sorunları vardı ve kalbi doğru dürüst çalışmıyordu. Vaktinin dolduğunu biliyordu. Daha önce kiliseye gittiğini hiç hatırlamıyordum, ama birdenbire çok dindar oldu. Ben oradayken zamanının yarısını dua ederek geçirdi. Katolik olarak yetiştirilmişti, bu yüzden sanırım ölmeden önce ertelenmiş ev ödevini yapmakla meşguldü. Ama korkuyor

gibi bir hâli yoktu; acı çekmiyordu ya da çekiyorsa da benim bilmemi istemiyordu. Ona söylediğim ilk şey, “Anne bir yerin ağrıyor mu? Metin görünmeye çalışmıyorsun, değil mi?” oldu.

“Hayır, bir tanem, ben iyiyim,” dedi. “Her zaman böyle endişeliydin. Hatta ufacak bir bebekken bile.”

Birkaç gün yanında kaldım. Kolu, *bip*’leyen ve *dit*’leyen bir diyaliz makinesine bağlı hâlde yatağında doğrulup benimle konuşarak saatlerce oturdu. Çok iyi görünüyordu, bütün bu yaygaraya ne gerek var diye meraklanmaya başlamıştım. Daha sonra, oradaki son günümde, sandalyemi yatağa daha da yaklaştırmamı istedi, çünkü bana sormak istediği çok önemli bir şey vardı.

Ne diyeceği hakkında hiç fikrim olmadan, öne doğru eğilip ona iyice sokuldum.

“John,” dedi, “doğru mu?”

“Ne doğru mu, anne?”

“Sen gerçekten *milyoner* misin?”

“Hay lan...” kendimi tutmak zorunda kaldım. Her şeyden önce, annem ölüyordu. Bu yüzden sadece, “Gerçekten bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedim.

“Hadi, John, söyle bana. *Lütfteen*.”

“Tamam, o zaman. Evet, milyonerim.”

Gülümsedi ve gözleri bir kız öğrencinin gözleri gibi parladı. *Hiç olmazsa onu sonunda mutlu ettim, diye düşündüm.*

Daha sonra, “Ama, söyle bana, John, sen multi, multi, multi, multi milyoner misin?” dedi.

“Hadi ama anne,” dedim. “Bu konuda konuşmayalım.”

“Ama ben konuşmak istiyorum!”

İç geçirdim ve, “Peki, o zaman. Evet, öyleyim,” dedim.

Yüzünü tekrar o kocaman sırtış kapladı. Bir parçam, *Bu gerçekten onun için bu kadar önemli mi?* diye düşünüyordu. Ama aynı anda da, biliyordum ki bu an yıllardır birbirimize en yakın olduğumuz andı.

Sadece güldüm. Ardından o da güldü.

Kıkır kıkır gülererek, “Nasıl bir duygu?” diye sordu.

“Daha kötü olabilirdi, anne,” dedim. “Daha kötü olabilirdi.”

Bundan sonra birbirimize hoşça kal dedik ve ben Tony’yle California’ya geri döndüm. Uçaktan iner inmez, gidip Universal Amphitheatre’da Black Sabbath’la bir konser vermem gerekiyordu. Konseri pek hatırlamıyorum, çünkü konsantre olamıyordum. Bana milyoner olup olmadığımı soran annemi düşünüp duruyordum. Konserden sonra, Malibu’daki eve geri gittim. Kapıyı açtığımda telefon çalıyordu.

Arayan Norman’dı.

“John,” dedi. “Annen vefat etti.”

Hıçkırıklara boğuldum, adamım.

Hıčkıra hıčkıra ağladım, ağladım ve *ağladım*.

Tarih 8 Nisan 2001’di, hastanede konuşmamızın üzerinden sadece 48 saat geçmişti.

Niye bilmiyorum, ama bu bana çok ağır geldi. Yıllar içinde kendimle ilgili öğrendiğim bir şey de insanların ölümünün üstesinden kolayca gelemediğimdi. Bu, ölümden korktuğumdan değildi –eninde sonunda herkesin öleceğini biliyorum– ama dünyaya gelmenin sadece bir ya da iki, ama onu terk etmenin çok fazla lanet yolu olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Annem kötü bir şekilde ölmüş de değildi. Norman bana annemin o gece uykuya dalıp bir daha uyanmadığını söyledi.

Cenaze törenine katılmayı göze alamadım; babamın cena-

BEN OZZY

ze töreninde olanlardan sonra yapamazdım. Ayrıca insanların kilisenin dışında benden fotoğraf istedikleri bir basın etkinliğine dönüşmesini istemiyordum. İşin içine beni bulaştırmalarına izin vermeden, sadece annemin huzur içinde defnedilmesini istiyordum. Bunca yıl boyunca ona yeterince üzüntü yaşatmıştım, buna bir yenisini eklemek istemiyordum. Bu yüzden gitmedim.

Bunun hâlâ doğru bir tercih olduğunu düşünüyorum, çünkü annemle ilgili son anım oldukça sevgi doluydu. Onu gözümde çok berrak bir şekilde canlandırıyorum, hastane yatağında uzanmış bana gülümseyip, "Multi, multi, multi, multimilyoner olmak nasıl bir duygu?" diye soruyor ve ben cevap veriyorum: "Daha kötü olabilirdi, anne. Daha kötü olabilirdi."

Yeniden Ölü

TV kameralarının ilk kez evimize girmesine müsaade ettiği mizde yıl 1997'ydi, Black Sabbath'ın tekrar bir araya geldiği yıl. Don Johnson ve Melanie Griffith'in Beverly Hills'teki eski evini kiralamıştık. Çoğu zaman içkiden uzak duruyordum, ama bana reçete yazabilecek herhangi bir doktordan kopartabildiğim kadar hap kopartıyordum. Ayrıca, baca gibi tüttüyordum. Çoğunlukla puro içiyordum. Akşam saat dokuzda, yatakta uzanmışken 30 santimlik bir Küba purosunu yakmanın gayet makul bir şey olduğunu düşünüyordum. Sharon'a, "Sakıncası var mı?" derdim ve o başını dergiden kaldırır ve, "Ah, hayır, lütfen beni kafana takma," derdi.

Televizyoncu heriflerin çoğu zaman gördüklerine inanamadıklarını sanıyorum. İlk gün, bir yapımcının bana dönüp, "Hep böyle misiniz?" dediğini hatırlıyorum.

"Böyle misiniz derken?"

"Bir *sit-com* gibi."

"*Sit-com* da ne demek?"

"Zamanlamadan bahsediyorum," dedi. "Siz bir kapıdan gi-

riyorsunuz ve köpek diğer kapıdan çıkıyor, daha sonra da kızınız, 'Baba, köpek niye böyle yürüyor?' diyor ve siz, 'Dört ayağı var da ondan,' diyorsunuz. Sonra da kızınız öfkeyle çıkıp gidiyor. Bunu senaryo olarak yazamazsınız."

"Komik olmaya çalışmıyoruz."

"Biliyorum. Komik olan da bu zaten."

"Bizimki böyle bir aile," dedim ona. "Ama zaten her ailede böyle şeyler olmaz mı?"

"Bu şekilde değil," dedi.

September Film adında bir şirket belgeseli çekti; ismi *Ozzy Osbourne Uncut*'tı. İngiltere'de Channel Five'da ve Amerika'da Travel Channel'da yayımlandı. İnsanlar bayıldı. Yayımlandıktan sonraki bir yıl içinde, Five onu tekrar tekrar gösterdi. Tıpkı herhangi bir aile gibi bizim de bire bir aynı sıkıcı, günlük zırvalarla uğraşmak zorunda olduğumuz gerçeği sanırım kimseyi şaşırtmaz. Yani, evet, ben bir yarasanın kafasını ısırarak koparan ve Alamo'ya işeyen çılgın rock 'n' roll'cuyum, ama televizyonunun ayarlarını kurcalamayı seven bir oğlum da var, bu yüzden kendime bir bardak güzel çay yapıp, ayaklarımı uzatıp History Channel'da bir program izlemeye çalıştığımda, lanet aleti çalıştıramıyorum. Bu tarz şeyler milletin aklını başından alıyor. Sanırım onların kafasındaki düşünce şuydu: Kamu düzenini bozmaktan tutuklanmadığım zamanlarda, bir mağaraya gidiyordum ve baş aşağı asılıp yılan karı içiyordum. Ama ben Palyaço Coco gibiyim; günün sonunda eve gelir, sahne makyajı ve koca kırmızı burnumu çıkarır ve baba olurum.

Belgesel, İsviçre Montreux TV festivalinde bir Rose d'Or ödülü kazandı ve bir anda herkes bizi TV yıldızı yapmak istedi. Hiçbir zaman televizyonda olmaktan pek hoşlanmadım. Televizyondayken kendimi yapmacık davranıyor gibi hissediyordum.

Üstelik yazılı metinleri okuyamıyorum ve kendimi televizyonda gördüğümde panikata geçiriyorum. Ama Sharon bu iş için biçilmiş kaftandı, bu yüzden biraz *Through the Keyhole*'un daha klas bir Amerikan versiyonu olan *Cribs*'te bir kereye mahsus çıkmak için MTV'yle bir anlaşma yaptık. O sıralar Don Johnson'ın eski evinden çoktan çıkmıştık, Doheny Caddesi'nin köşesindeki 513 numaralı ev için tam altı milyon doların üstünde para bayılmıştım. Sürekli orada yaşıyor, Welders House'a sadece iş ya da akraba ziyaretleri için İngiltere'de bulunduğumuz zaman gidiyorduk.

Millet programa yine bayıldı. *Cribs*'in bu bölümü bir gecede kült bir klasik mertebesine yükseldi. Bir şey diğerini tetikledi ve MTV bize kendi şovumuzu yapma teklifinde bulundu.

İşin ticari kısmının nasıl bağlandığını bana sormayın, çünkü bu Sharon'ın uğraş alanıydı. Bana gelince, bir sabah uyandığımda *The Osbournes* denen şeyi yapacağımı öğrendim. Sharon için seviniyordum, çünkü evdeki tüm o kargaşayı seviyordu. Televizyona çıkmayı da seviyordu. Açıkça, "Ben bu işin orospusuyum," derdi. Ona kalsa, televizyonların test ekranına kendi resmini koyardı.

Ama dürüst olmam gerekirse, programın daha yayımlanmadan rafa kaldırılmasını umuyordum. Çekimleri kabul etmeden birkaç gün önce, çocukların buna razı olduğundan emin olmak için bir aile toplantısı yaptık. İnsanların sık sık, "Çocuklarını bu tür bir şöhrete nasıl maruz bırakıyorlar?" dediklerini duyarsınız, ama bizim küçük MTV şovumuzun ne kadar popüler olacağına dair en ufak bir fikrimiz yoktu. Çocuklarımız zaten şov dünyasının içine doğmuşlardı: Aimee daha bir yaşından küçükken bizimle turneye çıktı; Kelly bir jumbo jetin önünde ayağa kalkıp bütün yolculara *Little Donkey*'yi söyleyen bir kızdı ve

Jack, bis yaparken omuzlarımda otururdu. Bu bildikleri bir hayattı.

Bu yüzden Jack ve Kelly, *The Osbournes*'u candan istediklerini söylediklerinde şaşırmadık.

Aimee daha farklı hissediyordu. En başından beri, bununla bir alakası olsun istemiyordu. Kararına saygı duyduk. Aimee isimsiz kalmayı seviyordu ve biz de kendisini rahat hissetmeyeceği herhangi bir şey yapması için onu asla zorlamadık. Aslında, bütün çocuklarıma şöyle dedim: "Bakın, eğer bu işe bulaşmak istediğinize karar verirsiniz, dönme dolaba binmek gibi bir şey olacak, onu durduramayacaksınız."

Hem Jack hem de Kelly anladı. Ya da en azından anladıklarını söylediler. Size karşı dürüst olmam gerekirse, hiçbirimizin gerçekten anladığını sanmıyorum.

O sırada Aimee kesin kararını vermişti. "İyi eğlenceler, beyler. Görüşürüz."

Akıllı olan oydu. Beni yanlış anlamayın, imza hanesine imza attığımız için hepimizin dangalak olduğunu söylemiyorum, çünkü program gerçekten de büyük bir tecrübeydi, ama neye bulaşacağımı bilseydim asla kabul etmezdim. Katiyen, adamım. Zaten, gerçekleşme ihtimalinin çok düşük olduğunu düşündüğüm için kabul etmiştim. Gerçekleşse bile bir-iki şovdan ileri gitmeyeceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Amerikan televizyonu çok acımasızdır. Kameralar çalışmadığı zaman öyle bir kancıklık ve kahpelik döner ki, rock 'n' roll yanında lanet bir şaka gibi kalır. Çok çok az şov başarılı olabiliyordu. *The Osbournes*'un diğerlerinin arasında yer alacağından emindim.

İlk büyük hatamız, onların bütün çekimleri gerçek evimizde yapmalarına izin vermektir. Genelde televizyon işinde, her şey bir stüdyoda kaydedilir, daha sonra bir sokağın ya da barın ya

da size sahnenin çekildiği yerin her neresi olduğunu düşündürmek istiyorlarsa oranın hazır görüntüsünü montajlarlar. Ama hiç kimse daha önce *The Osbournes* gibi bir şov programı yapmamıştı, bu yüzden MTV işe koyulduktan sonra programı geliştirdi.

İlkin garajımızda bir ofis kurdular; ona Apaçi Kalesi diyor-dum, çünkü bir çeşit askerî komuta üssü gibiydi. Tüm video monitörlerini, oraya küçük ofis kabinlerini ve günler öncesinden planladığımız her şeyi takip ettikleri büyük bir tahta koydular. Bildiğim kadarıyla hiç kimse Apaçi Kalesi'nde uyumadı. Vardıya usulü çalışıyorlardı; böylece bünyelerinde sürekli girip çıkan bütün o teknisyenleri, kameramanları ve yapımcıları barındırıyorlardı. Lojistiği organize etme tarzları çok etkileyiciydi; bu herifler bir ülkeyi işgal edebilirlerdi, o kadar iyidiler yani.

Kabul etmem gerekir ki bu bizim için bir ya da iki hafta sürerince bir keyifti. Çevremizde tüm bu yeni insanların bulunması eğlenceli bir şeydi. Onlar iyi adamlardı, bir süre sonra aileden biri gibi oldular. Derken, *bu böyle daha ne kadar devam edecek*, diye düşünmeye başladık. Yani, 2001 yılındaki bu birkaç haftalık çekimden sonra beni bir köşeye çekip üç yıl sonra hâlâ bunu yapıyor olacağımı söyleseydiniz, kurtulmak için kendimi taşaklarımdan vururdum. Ama en ufak bir fikrim yoktu.

Hiçbirimizin yoktu.

İlk günlerde, yapım ekibinin işi oldukça kolaydı, çünkü çok belirli bir rutinim vardı. Her sabah, ne olursa olsun, uyanırım, bir kahve içerim, karışık bir meyve suyu hazırlarım ve çıkıp bir saatliğine spor salonunda çalışırım. Bu yüzden yapmaları gereken her şey bu yerlere sabit kameralar yerleştirip onları çalıştırmaktı. Ama bir süre sonra bu kameralar evin her yerinde belirmeye başladı; ta ki ben onlardan kaçamayacağım hissine kapılana kadar.

“Pekâlâ, bu kadarı yetti,” dedim bir gün. “Bir sığınağa ihtiyacım var –güvenli bir bölgeye– yoksa aklımı kaçıracağım.”

Böylece televizyonda çıkmaksızın taşaklarımı kaşıyabileceğim ya da bir sivilce patlatabileceğim ya da birini yere serebileceğim bir odayı kayıt dışı tuttular. Ama günün birinde, güvenli odada oturmuş, bir yandan esrar çekiyor bir yandan da taşak torbamın altında şöyle esaslı bir arama yapıyorken ürpertici bir duyguya kapılmaya başladım. İlk başta, *Bu şovun stresi beni delirtiyor, çünkü eski paranoya krizleri tekrar başladı*, diye düşündüm. Ne olur ne olmaz diye yine de odayı aradım. Ve köşede, bir dergi yığının altında gizlenmiş bir casus kamerası buldum. Tepem attı. “İçinde lanet bir TV kamerası olduktan sonra güvenli bir odaya sahip olmanın ne anlamı var ki!” diye bağırdım onlara.

“Canırı sıkma, Ozzy, hiçbir şey kaydetmiyor o. Sadece nerede olduğunu bilelim diye orada.”

“Saçma,” dedim. “Yok edin onu.”

“Ama nerede olduğunu nasıl bileceğiz?”

“Eğer kapı kapalıysa, bu demektir ki buradayım.”

Şov ilk kez 5 Mart 2002 Salı gecesi yayınlandı. Çarşamba sabahı itibariyle, sanki başka bir gezegene taşınmış gibiydim. Bir dakika önce Lollapalooza’nın kendisine siktir çektiği bir dinozordum; bir dakika sonra bir roketle bağlanıp ışık hızının on katı süratle stratosferden fırlamıştım. Dürüstçe söyleyebilirim ki *The Osbournes* yayına başlayana kadar televizyonun gücünden habersizdim. Amerika’da bir hit şovunuz olduğunda ün açısından gelinebilecek en yüksek noktaya varırsınız. Film yıldızlarından daha yüksek. Politikacılardan daha yüksek. Black Sabbath’ın eski solisti olmaktan çok daha yüksek.

Bir gün oturup da şovlardan herhangi birini baştan sona izlediğimi söyleyemem. Ama gördüğüm şov karelerinden, yapım ekibinin muazzam bir iş çıkardığı besbelli; özellikle de iş ellerinde bulunan binlerce saatlik çekimi yayına hazırlamaya gelince. Hatta jenerik bile –o kadife sesiyle *Crazy Train*’i caz şeklinde öyleyen Pat Boon– dâhiyaneydi. İnsanların müzikal tarzları bu şekilde karıştırması hoşuma gider; çok zekiceydi. Hem işin komik tarafı, Beverly Drive’da Pat Boone’la bir süreliğine kapı komşuluğu yapmıştık. Gerçekten tatlı bir adamdı, *evangelist* bir Hıristiyanıydı ama bizi hiç uğraştırmadı.

The Osbournes’un başarılı olduğunu hemen anladık. Ama ne kadar başarılı olduğunu fark etmemiz birkaç günümüzü aldı. Şöyle ki; o hafta tıpkı her zaman yaptığımız gibi parkta kurulan pazarda biraz dolaşmak için Beverly Hills’e indik. Ben arabadan indiğim saniye, kızın biri arkasına döndü, çığlık attı, elinde cep telefonuyla bana doğru koşup, “Ozzy! Ozzy! Seninle bir resim çektirebilir miyim?” dedi.

“Elbette,” dedim.

O sırada herkes bize dönüp çığlık attı, bu da daha çok kişinin dönüp çığlık atmasına neden oldu. Yaklaşık üç saniye içinde âdeta binlerce kişi çığlık çığlığa lanet bir fotoğraf istiyordu.

MTV ekibinin de bizi takip ediyor olması tam olarak sorunlarımı çözmedi.

Dehşet vericiydi, adamım. Yani, şikâyet etmiyorum, çünkü *The Osbournes* bana yeni bir izleyici kitlesi kazandırdı, ama tüm bunlar LSD’yle karışık Beatles manyaklığı gibi hissettiriyordu. Buna inanamıyordum. Ve kesinlikle anlayamıyordum. Daha önce hiç bu kadar ünlü olmamıştım; hatta yanına bile yaklaşmamıştım. Kurtulmak için toz olup İngiltere’ye gittim. Ama orada da aynı şey oldu. Heathrow’da uçaktan indiğim an karşımda pat-

layan flaşlardan bir duvar ve bağırın, çılgık atan ve, "Hey, Ozzy! Buraya bak! Fotoğraf çektiirelim!" diyen binlerce insan vardı.

Açıktı ki bir şarkıcı olduğum için ünlü değildim artık. Televizyondaki şu küfürbaz herif olduğum için ünlüydüm, ki bu da her zaman hoş olmayan, çok tuhaf bir duygu veriyordu insana.

Birçok eleştiriye de maruz kaldım. Bazıları televizyona çıktığım için ruhumu sattığımı söylüyordu. Tamamen zırvalıktı. İşin aslı şuydu: Daha önce hiç kimse benim gibi bir *reality* şov yapmamıştı. Ben daima zamana ayak uydurmanız gerektiğine inanmışımdır. Gayret edip mevcut durumu bir üst seviyeye çıkarmak zorundasınız, aksi takdirde monoton bir hayat sürer gidersiniz. Aynı kalırsanız birkaç kişiyi mutlu edebilirsiniz –herhangi bir değişimin ihanet olduğunu düşünen kişileri mesela– ama er ya da geç kariyeriniz bok olur. Birçok kişi bunu en başından unuttur. *The Osbournes* sadece bir MTV deneyiydi. Hiç kimse onun bu şekilde ses getirmesini beklemiyordu. Ama o beni hiç değiştirmede. Şov esnasında hiçbir zaman olduğumdan başka biri gibi gözükmeye çalışmadım. Şimdi bile televizyon reklamlarında oynarken olduğumdan başka biri gibi gözükmeye çalışmıyorum. Öyleyse bu nasıl ruhunu satmak oluyor?

The Osbournes'ta olan ve bugün bile kafamın almadığı şeyler var. Fox News'un sunucularından Greta Von Susteren'in Sharon'ı araması gibi, örneğin.

"Önümüzdeki hafta Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'yla yemek yemek ister miydiniz acaba?" dedi.

"Yine mi başı dertte?" diye sordu Sharon.

Greta güldü. "Bildiğim kadarıyla değil."

"Tanrı'ya şükür."

"Gelecek misiniz?"

“Elbette geleceğiz. Bu bizim için onurdur.”

Sharon bana söylediğinde kulaklarıma inanamadım. Ben Oval Ofis’in duvarında bir “Aranıyor” posterinde olacağımı düşünmüştüm hep, çaya davet edileceğimi değil. “Başkan Bush ne konuda konuşmak isteyebilir ki?” dedim. “Black Sabbath mı?”

“Kaygılanma,” dedi Sharon, “sadece dördümüz olmayacak. Beyaz Saray’ın yıllık basın yemeği. Fox News’a bir masa ayrılmış, bu yüzden bir sürü başka insan da olacak.”

“George Bush Texas Valisi’ydi, değil mi?” dedim.

“Evet?”

“Bir keresinde şu Alamo şeyinin üzerine işemiştin. Bunu mesele eder mi acaba?”

“Eminim ki onu tamamen unutmuştur, Ozzy. Kendisi de bir-iki kadeh içmeyi severdi, bilirsin.”

“Öyle mi?”

“Hem de nasıl.”

Washington’a gittik. Yemek Ronald Reagan’ın vurulduğu Hilton’daydı. 9/11’in üstünden çok zaman geçmemiştii, bu yüzden güvenlik konusunda gerçekten paranoyaktım. Derken, oraya vardık, kıyamet günü gibiydi. Dışarıda 500 TV kamerası ve başında birkaç kişinin olduğu küçük bir metal detektör vardı. Kalabalığın arasından geçebilmek için Greta’nın ceketine yapışmak zorunda kaldım.

Bu esnada, ufak tefek bir adam olan asistanım Tony ipin üzerinden atladi ve kimse onu fark etmeden metal detektörün arkasına yürüdü. Şaka gibiydi, adamım. Bu binanın içine lanet bir balistik füzeyi gizlice sokabilirdim ve kimse de tek kelime etmezdi. Yemek başladığında ben dehşet bir panikatak geçiriyordum. Buradaydım işte; yarım yamalak bir rock yıldızı, bütün şu Büyük

Beyinler ve Özgür Dünyanın Liderleri'yle aynı salondaydı. Burada ne halt yiyordum? Bütün bu insanlar benden ne istiyordu? *The Osbournes* sadece iki aydır yayındaydı ve ben hâlihazırda onu tümüyle sindirmeye çabalıyordum.

Sonunda, kontrolümü kaybettim. Körkütük sarhoş olmadan o yerde bir saniye daha duramazdım. Bir garsondan bir şişe şarap kaptım, kadehimi doldurdum, kafaya diktim, tekrar doldurdum, kafaya diktim, tekrar doldurdum ve şişe boşalana kadar böyle devam ettim. Derken bir tane daha aldım. Bu sırada Sharon masanın diğer ucundan bana ters ters baktı. Onu görmezden geldim. *Bu gece olmaz tatlım*, diye düşündüm.

First Lady peşinde George Bush'la içeri girdi. Podyuma vardığında Bush'un söylediği ilk şey, "Laura ve ben bu gece burada olmaktan onur duyuyoruz. Davet için teşekkür ederiz. Bu gece ne kadar da harika bir kitlemiz var: Washington'ın güçlü borsa-cıları, ünlüler, Hollywood yıldızları...ve Ossie Ozz-Burn!" oldu.

Çoktan kafayı bulmuştum, bu yüzden ismimi duyar duymaz sarhoş bir göt herif gibi masanın üstüne zıpladım ve, "Yeeeeeeeeehhaaaaaa!!!" diye bağırdım. Ortam buz gibi oldu. Ama berbat hâldeydim, bu yüzden ne zaman duracağımı bilmiyordum. 1800 kişilik tüm oda sessizliğe bürünene dek, "Yeeeeeeeeehhaaaaaa!!!" diye bağırarak orada öylece kaldım.

Bush bana baktı.

"Yeeeeeeeeehhaaaaaa!!!" diye bağırdım tekrar.

Sessizlik.

"Yeeeeee..."

"Tamam, Ozzy," diye tersledi Bush. Banttan onun, "Bu bir hata olmalı," dediğini bile duyabilirsiniz.

Sonunda masadan aşağı atladım; aslında sanırım Greta beni

aşağı çekmiş olmalı. Daha sonra Bush benimle ilgili bir fıkra anlatmaya başladı: “Ozzy deyince akla gelen şey onun birçok büyük hit çalışmaya imza atmış olmasıdır: *Party with the Animals*, *Face in Hell*, *Bloodbath in Paradise*...

Tam tekrar masaya çıkıp hiçbirinin büyük bir hit olmadığını söylemek üzereydim ki Bush bombayı patlattı.

“Ozzy,” dedi, “annem senin işlerine bayılıyor.”

Tüm salon koptu.

Bundan sonrasını pek hatırlamıyorum.

Bu yemeğe gittiğimden beri, insanlar bana Bush hakkında ne düşündüğümü soruyorlar. Bir fikrimin olduğunu söyleyemem, çünkü politika işinden pek anlamam. Yani, birileri ona oy vermiş olmalı, değil mi? 2000 ve 2004’te. O iktidara gelmeden önce de şu çılgın teröristlik bokunun uzun zamandır devam ettiğini düşünüyorum. Teröristlerin mağaralarında oturup durduklarını ve, “Ha, baksanıza, Bush Beyaz Saray’da. Hadi Dünya Ticaret Merkezi’ne birkaç uçak uçuralım,” dediklerini sanmıyorum.

Durum şundan ibaret: Ben Amerika’da bir misafir olarak yaşıyorum, bu yüzden herhangi bir şey söylemek üzerime vazife değil. Bunu Jack’e açıklamaya çalışıp duruyorum: “Burada politikadan bahsetme, çünkü sen Amerikalı değilsin. Sana sadece şunu derler: ‘Sevmiyorsan eğer, siktir ol ülkene git.’”

Amerika’da iyi para kazanmıştık. Müteşekkirel olmalıyız.

Bir ay sonra, Kraliçe’yle tanıştım.

Tahta çıkışının ellinci yıldönümü haftasında, ben *Party at the Palace* konserinde bir şarkı söyledikten sonra yanıma gelip elimi sıktı. Hep ne muhteşem bir kadın diye düşünmüştümdür.

Ona o kadar saygı duyuyorum ki. Çok geçmeden Royal Variety Performance'ta onunla bir kez daha karşılaştım. Cliff Richard'ın yanında duruyordum. Her ikimize de şöyle bir bakıp, "Demek çeşitlilik dedikleri şey bu, değil mi?"⁵⁴ dedi, sonra gülmekten kırlıdı.

Gerçekten Sharon'ın o sabah mısır gevreğine biraz asit atmış olması gerektiğini düşündüm. Şaka bir yana, yine de kraliyet ailesiyle gayet iyi geçindim. Şimdi Prince's Trust'ın⁵⁵ temsilcisiyim, bu yüzden birkaç kez Charles'la buluştuk. Çok hoş adam. Basın onu çekiştirip duruyor, ama eğer monarşiden kurtulursanız, onun yerine ne koyacaksınız? Başkan Gordon "İshal" Brown'ı mı? Ben şahsen kraliyet ailesinin muazzam işler yaptığını düşünüyorum. İnsanlar sarayda yaşayıp tüm yaşamlarını ellerinde kraliyet asası taşıyarak ve televizyon seyrederek geçirdiklerini sanıyor ama çalışmaktan götleri terliyor. Sürekli faaliyet hâlinde olmak zorundalar. Her yıl İngiltere'ye kazandırdıkları para bir serveti buluyor.

Politikacılarla birlikte olmaktan pek keyif almam. Kim olursa olsun, onlardan biriyle karşılaşmak insanda hep tuhaf ve biraz da ürpertici bir duygu uyandırır. Mesela, *The Osbournes*'un yayında olduğu dönemde İngiltere'nin Gururu Ödülleri töreni sırasında Tony Blair'la tanıştım. Fena biri değildi galiba; çok sevimliydi. Ama genç askerlerimiz Orta Doğu'da ölüp giderken onun pop yıldızlarıyla takılacak zaman bulabilmesi gerçeğini göz ardı edemiyordum.

Daha sonra Blair yanuma geip, "Bir zamanlar bir rock 'n' roll grubundaydım, biliyor musun?" dedi.

"İnanırım, Başbakanım."

54 Bulundukları Variety Performance etkinliğindeki *variety* kelimesi çeşit anlamına gelmekte olup, Kraliçe, Osbourne ve Cliff Richard arasındaki farklılığa gönderme yapıyor. (yay. n.)

55 Gençlere yönelik bir yardım kuruluşu. (yay. n.)

“Ama *Iron Man*’in akorlarını bir türlü çözemedim.”

“Vay anasını, Tony, işte bu ilginç bir bilgi. Yani, Afganistan’la savaştasın, her yerde insanlar havaya uçuruluyor, söylesene senin *Iron Man*’in akorlarını çözmemeni kim sikine takar?” demek istedim.

Gerçi hepsi birbirinin aynı, bu yüzden kafayı takmanın bir anlamı yok.

The Osbournes yayına girdikten sonra sanki dünya üzerindeki herkes çevremde olmak istiyor gibiydi. Evimizde bir parti verdik ve Elizabeth Taylor çıkageldi. Benim için bu hayatımdaki en gerçeküstü andı, çünkü çocukken babam bana şöyle demişti: “Dünyadaki en güzel kadını görmeni istiyorum.” Sonra da *Cat on a Hot Tin Roof*’u izlemem için geç saatlere kadar uyanık kalmama izin vermişti. Bu yüzden Elizabeth Taylor’ın bana çağrıştırdığı şey buydu; dünyanın en güzel kadını. Tabii ki, ona ne dediğimi bile hatırlamıyorum, çünkü yine körkütük sarhoştum.

Tanıştığım tüm insanlar arasında en özeli muhtemelen Paul McCartney’dir. On dört yaşından beri bu adama saygı duymuşumdur. Ama onunla ne konuşmayı umabilirsiniz ki? Bu, Tanrı’yla sohbet başlatmaya çalışmak gibi bir şey. Nereden başlarsınız? “Hımm, görüyorum ki dünyayı yedi günde yaratmışsın. Nasıl bir şeydi?” Elton John’un doğum günü partisindeydik; bir yanımda Paul, diğer yanımda Sting ve karşımda Elton vardı. Sanki ölmüş de rock yıldızı cennetine gitmişim. Ama iş hayran olduğum insanlarla sohbet etmeye gelince umutsuz vaka-yım. Genelde, onları rahatsız etmemem gerektiğine inanırım. Bu konuda çok utangacımdır. Basında bir süre Paul’le birlikte düet yapacağıma dair bazı söylentiler dolaştı, ama içtenlikle söyleyebilirim ki adamın kendisinden asla buna dair bir tek kelime bile

duymadım. Hem duymadığıma da memnunum, çünkü donuma çok fena sıçardım.

Gerçi, Sharon'la sunduğumuz *Brits*'te Paul çalmıştı, performansın ortalarında Sharon'ın bana eğilip, "Bir Beatle'la aynı sahnede olacağın hiç aklına gelir miydi?" diye fısıldadığını hatırlıyorum.

"Ölsem gelmezdi," diye cevap verdim.

Hatta Lodge Caddesi 14 Numara'nın duvarındaki resmine bakmamdan bu yana o kadar da uzun zaman geçmemiş gibiydi sanki.

Paul'le şimdi zaman zaman birbirimize e-posta yolluyoruz. (Bu şu anlama geliyor: Ben konuşuyorum ve Tony de söylediklerimi klavyeyle yazıyor, çünkü tüm o internet zırvaları için sabrım yok.) Bu, bir Lexus reklamında *Fine Line* isimli şarkıyı duyduğumda başladı. "Kahretsin, hiç de fena bir melodi değil, sanırım araklayacağım," dedim kendi kendime. Çalıştığım, tesadüfen Paul'le de çalıştığı ortaya çıkan John Robin'e bundan laf arasında bahsettim.

"John, şarkıyı kimin yazdığını biliyorsun, değil mi?" dedi.

Ona hiçbir fikrim olmadığını söyledim.

"Öbür patronum."

Açıkçası bundan sonra şarkıya elimi bile sürmedim.

Derken, damdan düşer gibi, "*Fine Line*'ı araklamadığın için teşekkürler, Ozzy," diyen bir mektup aldım. Yüzümdeki gülümseme günlerce silinmedi. Bu şekilde yazışmaya devam etik. Çok sık yazışmıyoruz, ama yeni çıkan bir albümü olduğunda ya da basında şiddetli eleştiriye maruz kaldığında, ona iki satır yazıveriyorum. En son gönderdiğim e-posta, çıkardığı *Fireman* albü-

münden dolayı onu kutlamak içindi. Eğer henüz dinlemediyseniz, dinlemelisiniz, çünkü muazzam bir şey.

Herkes *The Osbournes*'tan hoşlanmamıştı.

Mesela, Bill Cosby.

Kıcının karıncalanması konusunda haksız da sayılmaz.

Sanırım basın bizim şovumuzla onununki kıyaslayıp durduğundan dolayı gücendi. Gazetelerden biri Amerika'nın Yeni FAVORİ Babası olduğumu bile söyledi. Bu yüzden bize bir mektup yazdı. Mektup genel itibarıyla, "Televizyonda sizi izledim, bozuk diliniz kötü bir örnek teşkil ediyor," gibi bir şeydi.

Gayet makul, diye düşündüm.

Ama biliyorsunuz, küfür etmek sadece bizi biz yapan özelliklerimizden biri; daima sövüp sayarız. *The Osbournes*'un tüm esprisi gerçekçi olmasıydı. Ama söylemem gerekir ki küfür etmenin *bip*'lenmesi aslında şovu geliştirdi. Kanada'da küfürleri hiç *bip*lemiyorlardı ve şovun komik bir yanı olmadığı sanısına kapıldım. İnsan doğası işte; tabu olan bir şeyi daha çekici buluyoruz. Eğer biri size sigara içmemenizi söylerse içmek istersiniz. Eğer, "Uyuşturucu kullanma," derlerse kullanmak istersiniz. İnsanların uyuşturucu kullanmasını engellemenin en iyi yolunun lanet şeyi serbest bırakmak olduğunu düşünmemin sebebi budur. Bağımlı olmanın, var olmanın son derece itici ve hastalıklı bir yolu olduğunun farkına varmaları insanların sadece beş saniyesini alır; oysa ki uyuşturucu, hâlâ hayata karşı asi, havalı bir tavır takındıkları izlenimini veriyor.

Her neyse, Sharon, Bill'e cevap verdi.

"Bunu daha önce duyduysanız beni durdurun, Bay Cosby," diye yazdı, "ama iğneyi kendinize çuvaldızı başkasına batırın;

bütün gazeteleri kaplayan küçük kaçamaklarınızı hepimiz biliyoruz, bu yüzden bizimkinden önce kendi evinize çekidüzen vermeye ne dersiniz?”

Sharon ayrıca Amerika’da televizyonu açtığınız zaman hep vurulan ya da doğranan ya da asfalttan kazınan birilerinin olduğunu ve kimsenin bundan rahatsız olmadığını da ekledi. Ama, “Siktir,” dersiniz herkes çıldırır. Düşünürseniz bunun çok saçma olduğunu anlarsınız.

Öldürmek sorun değil ama küfretmek sorun.

Bill’in de hakkını yemeyelim; ondan, “Doğru söylüyorsunuz, üzgünüm,” diye yazan çok hoş bir cevap aldık.

Yani sonunda sorun çıkarmadı.

The Osbournes bu kadar kısa sürede bu kadar büyüyünce MTV ne yapacağını şaşırdı, çünkü bizimle uzun süreli bir anlaşma imzalamamışlardı. Derken oyunlar başladı, ama beni tanırsınız, bu boktan işlere hiç gelemem.

Yine de beni işin içine sokmaya çalışmaktan geri durmadılar.

Reytinglerin patlamasının üzerinden çok zaman geçmeden, Sharon’la New York Times Meydanı’ndaki MTV binasına *Total Request Live* şovunu çekmek için gittiğimizi hatırlıyorum. Çekimimiz biter bitmez takım elbiseli bir yönetici yanımıza gelip, “Hey millet, size bir sürprizim var,” dedi.

“Ne tür bir sürpriz?” dedim.

“Beni takip edin, göstereceğim.”

Böylece bu herif bizi binanın en yüksek katlarından birinde ki bir toplantı odasına çıkardı. New York’un silüetine nazır, devasa pençereli odanın ortasında, üstünde telefonlar ve etrafında sandalyeler bulunan büyük bir toplantı masası duruyordu.

“Hazır mısınız?” diye sordu bize.

Ben Sharon’a baktım ve o da bana baktı. İkimizin de ne döndüğünden haberi yoktu. Herif hoparlörlü telefonun düğmesine basınca, *Charlie’nin Melekleri*’ndeki gibi bir ses duyuldu.

“Hediye yanında mı?” dedi ses.

“Evet,” dedi herif.

“Peki, hediyeyi onlara ver.”

Herif ceketinin cebine uzandı, altın kakmalı bir zarf çıkarıp bana uzattı.

Açınca 250.000 dolarlık bir çek gördüm.

“Bu nedir?” diye sordum.

“Bir hediye,” dedi herif. “MTV’den.”

İş adamı olmayabilirim, ama yine de 250.000 dolarlık bir çeki bozdurmanın bir tür sözleşme olarak algılanacağını da biliyordum. Eğer bu şeyi banka hesabıma yatırmış olsaydım, önümüzdeki sezon görüşmeleri tamamen farklı bir yönde ilerlerdi. Yani, belki de bu sadece bir hediyeydi. Belki de bir numara çekmeye falan çalışmıyorlardı, ama yine de beni huzursuz etti. Sharon’ın bile bu sefer dili tutulmuştu.

“Çok teşekkürler,” dedim. “Bunu avukatımın bürosuna gönderebilir misiniz? Bu tarz şeylerle o ilgilenir.”

Lanet köpek balıklarıyla birlikte yüzmek harika.

2002 yazında, *The Osbournes* sanki gezegendeki en büyük şeydi. Stresi beni öldürüyordu. Basın yemeğinde körkütük sarhoş olduktan sonra, her gün kafayı çekiyordum. Hâlâ elime geçirebildiğim kadar çok reçeteli ilacı –ki bayağı çoktu– tüketiyordum. Bir ara günde kırk iki farklı hap kullanıyordum: sakinleştiriciler, uyku ilaçları, anti-depresanlar, amfetaminler, kriz önleyici-

ler, anti-psikozlar. Aklınıza ne gelirse kullanıyordum. İnanılmaz miktarda ilaç alıyordum. Hapların yarısı sadece diğerlerinin yan etkilerini gidermek içindi.

Hiçbiri de durumumu düzeltmiyordu. Sarsıntım o kadar kötüydü ki bir sara hastası gibi titriyordum. Konuşmam berbattı. Kekeme olmaya bile başlamıştım, ki ailemde olmasına rağmen daha önce hiç başıma gelmemişti. Biri bana bir soru soracak olsa paniğe kapılırdım ve kelimeler beynimden ağzıma ulaşana kadar karmakarışık olurdu. Bu beni iyice strese sokardı, çünkü bunların sonun başlangıcı olduğuna inanıyordum. Kendi kendime önümüzdeki birkaç gün içinde bir doktorun beni bir kenara çekip, "Bay Osbourne, üzgünüm, ama tahlilleriniz geldi ve MS hastasısınız," diyeceğini düşünüyordum. Ya da Parkinson. Ya da aynı kapıya çıkan bir şey.

Bu konu tam bir takıntı hâline gelmeye başladı. *The Osbournes*'tan bazı sahneler izlediğimi ve ne dediğim hakkında benim bile eri ufak bir fikrim olmadığını hatırlıyorum. Yani, soytarılık yapmaktan hiç gocunmadım, ama söylediğim hiçbir şeyin anlaşılmaması lanet bir ulusal espriye dönüştüğü zaman, durum biraz değişti. Okuldayken kitabın bir sayfasını okuyamadığım ve herkesin gülüp bana geri zekâlı dediği zamanki gibi hissetmeye başladım. Bu yüzden kafayı iyice çekip daha da zom oldum. Ama içki ve uyuşturucular titremelerimi daha da fenalaştırdı, ki bunun tam tersini beklerdim, çünkü alkolikler içkiyi bıraktığında bu belirtileri gösterirler, kullanırken değil. Doktorların bana verdiği haplar güya titremeyi geçirecekti.

Sanki tüm bunların tek bir mantıklı açıklaması var gibiydi.

Ölüyordum.

Böylece her hafta yeni bir test yaptırıyordum. Bu yeni bir hobi gibiydi. Ama sonuçlardan hiçbiri pozitif çıkmadı. Derken acaba yanlış şey için mi test yaptırıyorum diye meraklanmaya

başladım. Yani, babamı öldüren kanserdi, Parkinson hastalığı değil. Bu yüzden bir kanser uzmanına gittim.

“Bak,” dedim ona, “kansere yakalanıp yakalanmadığımı söyleyecek ileri teknoloji ürünü bir tür tarama cihazı var mı?”

“Ne tür kanser?”

“Hangi tür olursa.”

“Evet var... bir nevi,” dedi.

“‘Bir nevi’ derken ne kastediyorsun?”

“Bir makine var. En azından bir beş yıl daha kullanıma hazır olmayacak.”

“Niyeymiş?”

“Çünkü henüz icat süreci tamamlanmadı.”

“O hâlde, yapabileceğiniz başka bir şey var mı?”

“Kolonoskopi yaptırabilirsiniz. Aslında bunu gerektirecek bir durum görem...”

“Mesele değil,” dedim. “Yaptıralım şunu.”

Doktor götümü yakından incelenmeye hazır hâle getirmek için bana bir kit verdi. Bu, esasında dört şişe sıvıdan ibaretti ve öğle vakti onların ikisini içmeniz, motoru boşaltmanız, kendinizi temizlemeniz, kalan ikisini içmeniz, motoru tekrar boşaltmanız, sonra da 24 saat boyunca hiçbir şey yememeniz gerekiyordu. Bu işlemin sonunda götümünden bakıp gün ışığını görebilirdiniz, o kadar temizdi. Sonra test için doktora geri gittim.

Önce beni bir masaya yatırdı ve dizlerimi göğsüme dayadı. “Evet,” dedi, “Demerol’la seni uyutacağım. Sonra da bu kamerayı anüs girişinden içeri sokacağım. Kaygılanma, hiçbir şey hissetmeyeceksin. Her şeyi bir DVD’ye kaydedeceğim, böylece boş zamanında kendin de izleyebilirsin.”

“Tamam.”

İğneyi yaptı, bayılmak için beklerken yanımdaki kocaman düz ekran TV gözüme ilişti. Birdenbire, küçük bir ev büyüklüğünde bir şeyin götümünden yukarı girdiğini hissettim. Ciyaklayıp gözlerimi kapadım; tekrar açtığımda, TV ekranı büyük kırmızı bir mağaranın yüksek çözünürlüklü bir görüntüsünü gösteriyordu.

"Bu benim göt deliğimin içi mi?" diye sordum.

"Hay aksi şeytan, sen niye uyumadın ki?" dedi doktor.

"Bilmem."

"Kendini bitkin hissediyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Biraz bile mi hissetmiyorsun?"

"Yok."

"O hâlde sana biraz daha Demerol vereceğim."

"Ne kadar gerekiyorsa, doktor."

Bana güzel maldan bir diğer vuruş daha yaptı. Ahhh. İki dakika sonra, "Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi.

Dikkatimi TV ekranındaki *Götümün Merkezine Seyahat*'e vererek, "İyi, teşekkürler," dedim.

"Aman Tanrım," dedi. "*Hâlâ* uyanık mısın? Sana biraz daha Demerol vereceğim."

"Hiç durma."

Birkaç dakika daha geçti.

"Şimdi nasılsın bakalım, Bay Osbourne? Beni duyuyorsan gözünü kırp?"

"Göz mü kırpayım? Direkt söylesem nasıl olur?"

"Bu mümkün değil! Sen insan değilsin!"

"Bunlar olurken nasıl uyuyabilirim?" dedim. "Az sonra yu-

karıda birkaç kayıp kol düğmesine, belki de eski bir saate ya da Sharon'ın taytına rastlayacaksınız."

"Daha fazla uyanık kalmama müsaade edemem. Sana son bir iğne daha ya..."

Karanlık.

Bittiği zaman, doktor bana götümün içinde birkaç anormal büyüme tespit ettiklerini –polip deniyor bunlara– ve tahlil için onları başka bir yere göndermesi gerektiğini söyledi. Kaygılanacak pek bir şey olmadığını ekledi. Haklıydı da, çünkü sonuçlar geldiğinde her şey yolundaydı.

Ama daha sonra Sharon'ın da bir kolonoskopi yaptırması gerektiğine kanaat getirdim, çünkü düzenli kontrol yaptırmaya gitmezdi. Sonunda o kadar kafasını ütüledim ki bazı çekimler için çocuklarla New York'a uçmadan önce nihayet gitmeyi kabul etti. Sonuçlar geldiğinde hâlâ New York'taydı. Bu kez, sonuçlar iyi değildi: Laboratuvar "kanserli tümörler" tespit etmişti. Ama haberin kahredici olması kadar ondan haberdar olma şeklimiz de inanılmazdı. Doktorun muayenehanesindeki kadın, Sharon'ın Los Angeles'taki iş numarasını arayıp bir sesli mesaj bıraktı. Ona haberi veren bizzat ben olmalıydım. Oysa Sharon bunu, ofisteki hatunun biri, o günkü mesajları iletmek için aradığında öğrendi: "Aklıma gelmişken, otursanız iyi edersiniz. Kanserlersiniz."

Sharon'ın ilk yaptığı şey beni aramak oldu.

"Ozzy, lütfen kendini harap etme," dedi. "Bu gece eve geliyorum, yarın hastaneye yatacağım."

Buz gibi sessizlik.

"Ozzy, her şey yoluna girecek. Delirme lütfen."

"Delirmiyorum."

Sharon telefonu kapar kapamaz, gerçek anlamda inim inim

inleyerek kendimi yere attım. Büyüme çağlarımdayken, hiç kimse kanserden kurtulamamıştı. Yani, doktorlar hep ölümcül olmadığını söyler, ama herkes bilir ki bu sadece sizi sakinleştirmek için söylenen bir zırvadır.

Sharon'ın uçağı Los Angeles'a inmeden önce kendimi toparlamak zorundaydım. Bu yüzden duş aldım, Sharon'ın hoşlandığı tıraş losyonundan süründüm ve beyaz ipek bir fularla siyah bir takım elbise giydim. Karım için olabildiğince şık görünmek istiyordum.

Sonra çıkıp havaalanına gittim. Nihayet Sharon çocuklar ve köpeklerle birlikte uçaktan inince, hepimiz asfalt pistin üzerinde kucaklaşıp ağlaştık. Cesur bir ifade takınmak istediysem de lanet olası bir enkaz gibiydim. Kanser korkusundan önce de yeterince sağlıksızdım, ama bu beni uçurumdan aşağı yuvarladı. Doktorlarım falan filan ilacın dozajını artırarak fazla mesai yapıyorlardı. Başım omuzlarımla bir metre altında yüzüyor gibiydi.

Sharon'ın bana söylediği ilk şey, "Bunun üstesinden geleceğim," oldu.

Eve gittiğimizde MTV çalışanları bizi orada bekliyordu. "Bakın, eğer şimdi hepimizin evden gitmesini istiyorsanız bu hiç sorun değil. Bilelim yeter. Karar sizin," dediler.

Sharon bunu yapmayacaktı.

"Bu bir *reality* programı," dedi. "Bundan daha gerçek olmaz. Kameralarınızı açık tutun."

Bunu söylemekle ne kadar cesur biri olduğunu gösterdi. Karımı tanırırsınız. Kaya gibi sağlamdır.

Şimdi dönüp geriye baktığımda, 2002 Temmuz'unda adamakıllı bir sinir buhranı geçirdiğimi ve günün 24 saati mideye indirdiğim onca bokun durumumu on kat fenalaştırdığını söyleyebilirim. Sharon'ı seviyorum demem yetmez. Hayatı-

mı Sharon'a borçluyum. Onu kaybetme düşüncesi dayanılır gibi değildi. Ama kendimi hiç koyuvermedim. Başınıza böyle ağır bir şey geldiğinde, çevrenizde bir güç kalkarı oluşur ve normalde damarınıza basan şeyler artık anlamsız olur. Tarifi zor, sadece kafamdaki başka bir diyara gittim.

Sharon'ın ameliyat tarihi 3 Temmuz 2002 idi. Ameliyat yapıp kanserli hücreler alındıktan sonra, doktor Sharon'ın tamamen iyileşeceğini söyledi. Birtakım tetkikler yaptıkları sırada tahlil için bir çift lenf bezi parçası aldılar. Günler sonra laboratuvar, kanserin lenf bezine sıçramış olduğunu doğruladı. Bu da en kötüsünün daha bitmediği anlamına geliyordu. O zamanlar bilmiyordum, ama Sharon'ın kurtulma şansı %33'tü. Tüm bildiğim, onun aylarca dehşetli bir kemoterapiden geçmek zorunda olduğuydu.

Onlar hayatımın en karanlık, en berbat, en sefil, en lanetli günleriydi. Sharon'ın yaşadıklarını hayal bile edemiyorum. Tedaviden hemen sonra saçları dökülmeye başladı, bu yüzden peruklar yaptırmak durumunda kaldı. Kemoterapiden her çıkışında, onca kusmadan dolayı o kadar çok sıvı kaybederdi ki, eve geldiğinde krize girerdi. Olay şundan ibaretti: Hastaneden geldiği ilk gün canlı, ikinci gün tamamen kendinden geçmiş olurdu ve üçüncü gün krize girerdi. Krizler her seferinde kötüleşirdi.

Bir akşam çocuklarla yemeğe çıktım, geri döndüğümüzde, Sharon o güne dek onu gördüğüm en kötü hâldeydi; sadece bir değil, art arda krizler geçiriyordu. Dehşet vericiydi. Ambulans beklemenin imkânı yoktu, bu yüzden Apaçi Kalesi'ne koştum ve MTV elemanlarına, "Kamyonetlerinizden birini getirin. Sharon'ı acil servise yetiştirmemiz gerekiyor, çünkü eğer ambulans bekleyecek olursak çok geç olabilir!" diye bağırdım. Yatak odasına koşarak geri gittim, Sharon'ı yataktan kaldırıp kucakladım ve merdivenlerden aşağı indirip dışarıya, araba yoluna taşıdım.

Dışarı çıktığımızda adamlar kamyonette bekliyorlardı. Sharon ile ben arkaya atlarken elemanların ikisi öne bindi. Onu bir sedyeye bağlamıştık, ama Sharon lanet şeyi öyle bir sallıyordu ki anlatamam. Vahşiceydi, *The Exorcist*'ten çıkmış bir şey gibiydi. Kasılmalar o kadar şiddetliydi ki sanki göğsüne yükseliyordu. Hastaneye vardığımızda –üç dakikamızı almıştı– hemşireler çığlık atarak etrafta koşturmaya başladı. Dehşet verici bir sahneydi, bundan kötüsünü hayal bile edemezsiniz.

Bu olaydan sonra Doheny Caddesi'nde bizimle kalmaları için hemşireler tuttum, çünkü Sharon'ın aynı şeyi tekrar yaşamasını istemiyordum. Ayrıca menajerime Robin Williams'ı aratarak, gelip Sharon'ı neşelendirmek ister mi diye sordurttum. Hasta birini güldürmenin, iyileşmesi yolunda ona yapılacak en iyi yardım olduğunu düşünmüşümdür hep ve çektiği film *Patch Adams*'ı, gördükten sonra Robin'in de aynı şekilde düşündüğü hissine kapıldım. Stüdyoda olduğum bir gün ziyaretimize gelmiş ve tüm öğleden sonra Sharon'ı kahkahadan kırıp geçirmiş. Bugün düşünüyorum da, bu şimdiye kadar karıma verdiğim en mükemmel hediye idi, bu yüzden Robin'in hakkını asla ödeyemem. Yani kuru bir teşekkür çok zayıf kalır, değil mi? Adam hakikaten harikulade bir insan. Robin'in komedi şovuna rağmen, Sharon o gece bir kriz daha geçirdi ve tekrar hastanelik oldu.

Sharon ne zaman hastaneye kaldırılırsa feci şekilde paranoyallaşıyordum. Sharon bir serseri mikroptan enfeksiyon kapıp ölebilirdi. İlkın, çocuklara annelerinin yanında yüz maskesi ve eldiven giymelerini buyurdum. Köpekleri getirmeleri beni deli ederdi. Aslına bakılırsa, Sharon'ın köpeği Minnie, kemoterapi boyunca bir saniye olsun onun yanından ayrılmadı. Bu köpeğin yemek yediğini hiç görmedim. Çişini yaptığını hiç görmedim. Tedavinin sonunda, köpek, Sharon kadar kurudu. Bir kere sinde hastaneye gittiğimde ikisi yan yana uzanıyordu. Minnie,

Sharon'ın koruyucu meleği gibiydi. Ama beni zerre kadar sevmeydi. Aslında erkekleri sevmeydi, nokta. Ayakta duracak hâli olmadığı zaman bile bu köpek bana hırlayacak enerjiyi bulurdu. Hatta Minnie'nin yaptığı son şey, benden tiksindiğini belli eden aşağılayıcı bakışlarını üzerime dikmek oldu.

Sharon'ın hastalığı esnasında fiziksel olarak da acı çektim ama acımı kendim yaratıyordum. Sabahları bir kasa bira içer, öğle vakti bok kadar esrar çeker, *Speed*'le tekrar kendimi ayıltmaya çalışır, sonra da koşuya çıkardım. Hiç olmazsa gerçeği müphemleştiriyordu, ama sonunda bir insan müsveddesine dönmüştüm. Sharon, "Tanrı aşkına, Ozzy, git birkaç konser ver. Herkesi çıldırtyorsun," dedi.

Dediğini yaptım. O zaman itibariyle birkaç Ozzyfest konserini zaten kaçırmıştım, ama 22 Ağustos günü Denver'da turneye tekrar katıldım. O denli gergindim ki kimsenin kanser hakkında konuşmasına müsaade etmiyordum. O kelimeyi duyunca kendimi kaybediyordum. Birkaç gece sonra, başka bir şehirdeyken –neresi olduğunu sormayın bana– setin ortalarındaydım ve daha fazla bu olmuyormuş gibi davranamayacağımı düşündüm. Kalabalığa şöyle dedim: "Size Sharon'ın durumundan bahsetmek istiyorum. Gittikçe iyiye gidiyor ve kanseri yenecek. Onun lanet kıcına tekme basacak!"

Kalabalık çılgına döndü. Yemin ederim moralimi yükselttiler. Büyüleyiciydi. İnsanların olumlu bir şeye odaklandıklarında ortaya çıkan güç beni her seferinde şaşırtır. Bundan birkaç gün sonra bel sorunlarımdan dolayı fizyoterapistimi görmeye gittim. "Sana söylemek istediğim bir şey var," dedi. "Yüzünden ne kadar korktuğun okunuyor, ama bilmeni isterim ki on yıl önce ben de kanının durumundaydım. Tamamen iyileştim."

"Kemoterapiyi sağ salım atlatabildin mi?" dedim.

"Kemoterapi bile görmedim," dedi.

Bu Sharon'ın hastalığı hakkında duyduğum, gerçekten ilk olumlu şeydi. Yahut en azından olumlu bir şeye ilk defa kulak verdiğim andı. Bana kalsa kanser ölüm demekti. Sanırım pek çok insan da benim gibi düşünüyordu. Sanki karımın ölmekte olduğunu biliyorlarmış gibi yüzüme bile bakmadan, "Çok çok geçmiş olsun," derlerdi. Ama bu adam farklıydı ve hemen oracıkta bakış açımı değiştirdi.

Haklıydı da; kemoterapi sona erdiğinde, Sharon'ın kanseri büsbütün temizlenmişti.

Hastaneye gittiğimi ve doktorlardan birinin bana, "Bildığınız üzere, karınız kanseri yenmek için harcadığı kadar kemoterapinin üstesinden gelmek için de zaman harcayacak," dediğini hatırlıyorum.

"Size karım hakkında bir şey söyleyeyim. Ona 'tamamen temiz' bayrağını çektiğiniz anda, ayaklanıp koşuyor olacak ve onu durduramayacaksınız," dedim.

"Tartışmak istemiyorum, Bay Osbourne," dedi, "ama inanın bana, çok fazla bir şey yapamayacak."

Bir hafta sonra, "tamamen temiz" bayrağı çekildi.

Sharon toz oldu.



The Osbournes'un çekimlerine başladığımızda, Sharon yaklaşık 20 yıldır babasıyla konuşmuyordu. Bu çok üzüntü vericiydi, çünkü Sharon kalbinin derinliklerinde adamı seviyordu. Ama babasının yaptığı bunca şeyden sonra, Sharon neredeyse ondan vazgeçmişti. Hatta çocuklara dedelerinin savaşta öldüğünü bile söylemişti; yine de gerçek hikâyeyi öğrenmeleri çok uzun sürmedi. Aslında bunun gerçekleştiği günü hatırlıyorum: Sharon

frene basarak kurallara aykırı bir U dönüşü yapıp Nate'n Al's mezecisinin önüne çektiğinde, hep beraber arabanın içinde Beverly Hills boyunca ilerliyorduk.

Daha kimse ona ne halt yediğini sormadan, pencereden sarkarak, "Seni göt herif! SENİ GÖT HERİF!" diye bağırmaya başladı.

Don'un orada, sokakta durduğunu gördüm. Don da anında ona bağırmaya başladı. Hatırladığım son şey, Don'un Sharon'ın yüzüne birkaç santim kalana kadar doğruca araba penceresine doğru geldiği ve ona, "Lanet olası kaltak," dediğidir. Sharon gazı kökledi ve onu tekerleklerden çıkan siyah bir duman bulutunun içinde öksürür ve tükürür hâlde bırakarak bastı gitti.

Bu esnada, arabanın içine buz gibi bir sessizlik hâkimdi. Çocuklara az önce olan bitenleri nasıl açıklayacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Arka koltuktan Aimee'nin ince sesi duyuldu.

"Anne, Tony Curtis sana neden kaltak dedi?"

"ÇÜNKÜ TONY CURTIS GÖT HERİFİN TEKİ!" oldu cevap.

Bugün bile Aimee'nin Don'un neden Tony Curtis olduğunu düşündüğüne dair en ufak bir fikrim yok. Belki de Sharon ona böyle dediği içindir ya da belki de Tony Curtis'i televizyonda görmüştür; o zamanlar Tony Curtis, Don'un tıpatıp aynısıydı. Ama bunun hiç önemi yok, çünkü Sharon çocuklara her şeyi o zaman anlattı.

Bu, Los Angeles'ta Don'la ilk karşılaşmamız değildi. Bir başka sefer Century City alışveriş merkezinde bir film izlemiş, arabamızın park alanına getirilmesini bekliyorduk. Birdenbire Don'un Sharon'ın arkasında durduğunu fark ettim.

"Bana tozutmayacağına söz ver," dedim.

"Niçin?"

"Sadece söz ver."

"Peki, söz."

"Baban tam arkanda duruyor."

Bunu söylediğim an, park görevlilerinden biri arabamızla çıkıp geldi. *Çok şükür Tanrım*, diye düşündüm.

Sharon, "Arabaya bin," diye bağırdı.

"Çılgınca bir şey yapmayacaksın, değil mi?" dedim.

"Hayır."

"Bundan emin misin?"

"LANET ARABAYA BİN!"

Yolcu koltuğuna geçip kapıyı kapadım. Sharon şoför koltuğuna atladı. Derken Şeytan kadına dönüştü. Gazı köklede, kaldırıma çıktı ve arabayı dosdoğru babasının üzerine sürdü. Babası yoldan çekilmek için kendini bir çalılığa attı. Az kalsın etraftaki 50 görgü tanığının gözü önünde onu öldürecekti. Dehşet vericiydi.

Bu hadiseden sonra yıllarca Don'u ne gördük ne de kendisinden bir haber aldık. 90'ların sonunda, Sharon'ın annesi öldü. Tüm ayrıntısını bilmiyorum, ama yıllar geçtikçe Sharon'ın annesine bir hâller oldu ve sonuçta Sharon onunla da küstü. Bu Arden'lar pek hararetli bir aileydi. Ağız dalaşını alışkanlık hâline getirmişlerdi; bence bu bazen fiziksel dalaştan daha kötü olabilir. Her neyse, annesi öldükten bir yıl kadar sonra, İngiltere'deki aileden duyduk ki Don hastalanmış ve dara düşmüş. Birbirleriyle konuşmamalarına rağmen, Sharon ona kalacak bir yer ayarladı ve para gönderdi. Derken Sharon'ın erkek kardeşi Don alzaymır oldu."

Bunu Sharon'dan saklamamın imkânı yoktu.

İlkin buna aldırış etmedi ve nasıl olsa onu maddi olarak desteklediğini söyledi. Ama ona şöyle dedim: "Bak, babana karşı gerçekten neler hissettiğini bilmiyorum, ama sana şiddetle şunu

tavsiye ederim: Eğer ona söyleyecek bir şeyin varsa, hatta bu ona göt herif diye bağırarak bile olsa, şimdi yap. Çünkü geçen her günle birlikte, baban sönmekte olan bir aleve dönecek.”

Mesele şu ki, kin tutmaya hiç inanmadım. Beni yanlış anlamayın, insanlara kızdığım oldu. Patrick Meehan’a, bir bardak içkiyi bana fatura etmeye çalışan şu avukata ve Bob Daisley’ye çok kızmıştım. Ama onlardan nefret etmiyorum. Başlarına kötülük gelsin de istemem. Birinden nefret etmenin tamamen zaman ve enerji israfı olduğunu düşünüyorum. Sonunda elinize ne geçecek? Hiç. Burada Baş Melek Cebrail’i oynamaya çalışmıyorum. Sadece şunu diyorum: Birine tepen attıysa, ona göt herif de, rahatla ve yoluna git. Yeryüzünde çok uzun süre kalacak değiliz.

Her neyse, Sharon sonunda onu tekrar görmek istediğine karar verdi, böylece Don hayatımıza geri girdi. *The Osbournes*’un birkaç bölümünde boy bile gösterdi. Her ne kadar onunla tanıştıktan sonraki zamanın çoğunda bana Sebze diye hitap etmiş olsa da bu beni mutlu etti. Sharon evlilik yeminimizi tazelemek istediğine karar verdiğinde –o zamanlar Sharon hâlâ kemoterapi tedavisi görüyordu– Don’u da yılbaşı arifesinde Beverly Hills Oteli’nde düzenlediğimiz törene çağırdık. Sayvanlı, bardak kırmalı, tam teşekküllü bir Yahudi töreniydi.

O gece birçok kişi yanıma gelip, “Nasıl oldu da bunca zaman Sharon’la beraber kalabildiniz?” diye sordu. Cevabım şimdi olduğu gibi o zaman da aynıydı: Karıma onu sevdiğimi söylemeyi bırakmadım; onu akşam yemeği için dışarı çıkarmayı bırakmadım; küçük hediyelerle onu şaşırtmayı bırakmadım. Malesef, o zamanlar, içki içmeyi ve uyuşturucu kullanmayı da bırakmamıştım, bu yüzden tören asıl düğünümüz nasıl son bulduysa hemen hemen aynı şekilde son buldu: Koridora yığılmış, zil zurna sarhoş olmuştum.

70’lerin başından beri tanıdığım Don Arden bu törenden

sonra yitip gitti. Lambalar açık ama ev bomboştu. Ölmek için korkunç bir yol. Size söylüyorum, kayınpederime olanları gördükten sonra, alzaymırın en kötü düşmanımın başına gelmesini istemem. Yıllar geçtikçe aramızda geçen onca şeyden sonra bile, hatta Bob Daisley davasında parmağı olmasına rağmen, son yıllarında ona gerçekten acıdım.

Sonunda, Don'u bir bakımevine yerleştirdik.

Hatırlıyorum da Don'un kulaklarında kir birikirdi, ne zaman onu görmeye gitsem kulağına şu damladan damlatırdım. Bunun benim vazifem olduğunu niye düşündüm bilemiyorum, yapıyordum işte. Galiba onun için duyduğum derin üzüntüyle bir ilgisi olmalı. O gaddar, güçlü, korkunç adam bir çocuğa dönmüştü.

Bir gün Jack, "Baba," dedi. "Televizyona çıktığın zaman, insanların seninle birlikte mi güldüklerini yoksa sana mı güldüklerini düşünüyorsun?"

Belli ki soru bir süredir onun kafasını kurcalıyordu.

"Şöyle söyleyeyim," dedim ona. "Onlar güldükleri sürece, umursamam."

"Ama neden, baba? Niye soytarı olmak isteyesin ki?"

"Çünkü her zaman kendimle dalga geçebildim, Jack. Bunca yıl boyunca mizah beni hayatta tuttu."

Biliyor musunuz, bu doğru da. Yani, tepemin atması da öyle çok vakit almaz –gerçi, yaşlandıkça *Siktir et, ne gerek var, öyle ya da böyle yoluna girecek*, diye düşünüyorum– ama mizah sayılamayacak kadar çok kez hayatımı kurtardı. Bu *The Osbournes*'la da başlamadı. Black Sabbath'tayken bile palyaçoydum. Diğerlerini kırıp geçiren hep ben olurdum.

Ama Jack için üzülüyordum.

Onun için kolay olmamıştır; bilhassa benim titreyen, dili

dolaşan, boktan bir enkaz olduğum şovun şu ilk iki yılı boyunca. Dürüst olmak gerekirse, bunu hayal bile edemiyorum. Aynı-
sı Kelly için de geçerli. Hepimiz mega-şöhretler olduğumuz za-
man, tüm genç Hollywood yıldızlarının neden kafayı uyuştur-
cuyla tozutup durmadan rehabilitasyon merkezlerine yattıkları-
nı gerçek anlamda anladım. Bunun nedeni baskıydı, çok saçmay-
dı. Aralıksızdı. Tanrı'nın her günü hissediyordunuz. Televizyon
yayınına başladığımızın ilk yılı, MTV Sinema Ödülleri töreninde
Kelly, *Papa Don't Preach* şarkısını söyledi. Meslekteki her yıldız
orada oturmuş onu izlerken, Kelly uzunca bir merdivenden ine-
rek aşağı gelmek zorundaydı. Ama cesaretle bunun üstesinden
geldi. Ve tabii tıpkı seyirciler gibi her dakikasından zevk aldı.

Ama hepimiz gibi onun da kendi sorunları vardı. Jack kafayı
bulmaya başlayınca da içim parçalandı. Sharon'ın kanser olma-
sı beni sarstığı kadar Jack'i de sarsmıştı, öyle ki Los Angeles'ta
"çiftçi eroini" denilen OxyContin müptelası oldu çıktı. Bu mese-
le üzerine ciddi bir ağız kavgasına girdiğimizi ve ona, "Lanet ol-
sun, Jack. Ne diye sürekli kafan iyi? Hayatta hiçbir şeyin eksik
olmadı! Söyle hayatında eksik bir şeyin oldu mu?" dedim.

Sadece bana bakıp, "Bir baba," dedi.

Bunu asla unutmayacağım.

İlk kez bunca yıldır sürdürdüğüm hayatın nelere mal olduğuy-
la gerçekten yüzleşmek zorunda kaldım; o kadar sevdiğim, o ka-
dar gurur duyduğum, ama hiç babalık yapmadığım oğluma ne-
lere mal olduğumu anladım. Berbat bir duyguydu.

Söyleyebildiğim tek şey, "Jack, üzgünüm," oldu.

Jack bundan sonra arındı. Ama ben arınmadım.

2003 Ağustos itibariyle, o kadar çok titriyordum ki yürüyemiyor-
dum, herhangi bir şey tutamıyordum, iletişim kuramıyordum.

İş o raddeye vardı ki Sharon doktorlarıma uyuz olmaya başladı. Bana verdikleri ilaçlar sanki beni iyi etmiyor, daha da kötü ediyordu.

90'ların başına geldiğimizde, bana MS hastası olmadığımı söyledikleri Boston'daki araştırma hastanesinde çalışan Doktor Allan Ropper'a gittim. O zamanlar Michael J. Fox'un Parkinson hastalığını tedavi ediyordu. Sharon, *People* dergisinde onun hakkında bir makale okumuştı. Uçağa atlayıp Dr. Ropper'ı görmeye gittiğimizde yaptığı ilk şey kullanmakta olduğum tüm hapları çöpe atmak oldu. Daha sonra beş günlüğüne beni hastaneye yatırdı ve o güne dek icat edilen bütün testlerden geçirdi. Sonuçlar için bir hafta beklemek zorunda kaldım.

Sonunda ben ve Sharon lanet sorununun ne olduğunu öğrenmek için doktorun ofisine gittik.

"Sanırım rahatsızlığınızın asıl sebebini buldum," dedi doktor. "Aslında Bay Osbourne, hem anne hem de babanızın DNA'sındaki hasarlı bir kromozomdan kaynaklanan, çok ama çok nadir rastlanan bir hastalığa yakalanmışsınız. Çok nadiri milyarda bir olarak anlayın. İyi haber, bu MS ya da Parkinson hastalığı değil. Kötü haber hastalığınızın ismi yok. Onu herhâlde Parkinson'vari sendrom adı en iyi şekilde tarif edebilir."

"Titremelere sebep olan bu mu?"

"Kesinlikle."

"Kalıtsal yani? İçki ve uyuşturucularla bir âlâkası yok, öyle mi?"

"Kullanmakta olduğunuz alkol ve uyuşturucuların bir kısmı muhakkak ki hastalığı daha da ağırlaştırıyor. Ama asıl neden bunlar değil."

"Tedavi edebilir misiniz?"

"Evet. Ama önce size bir şey söylemem gerekiyor, Bay Osbo-

urne. Eğer alkol ve uyuşturucu ilaçlar kullanmayı sürdürürseniz başka bir doktor bulmak zorunda kalırsınız, çünkü sizi hasta olarak kabul etmem. Ben meşgul bir adamım, uzun bir bekleyenler listem var ve zamanımı israf etme lüksüne sahip değilim.”

Daha önce bir doktor yüzüme karşı hiç böyle konuşmamıştı. Bana bakışından ciddi olduğunu anladım.

“Tamam, doktor,” dedim. “Elimden geleni yapacağım.”

“Güzel. Size günde iki hap yazacağım. Sağlığınızda muazzam bir düzelme göreceksiniz.”

İşte bu cümle yüzyılın en mütevazı cümlesiydi.

Titremelerim bir gecede hafifledi. Tekrar yürüyebiliyordum. Kekelemem düzeldi. Hatta stüdyoya tekrar gidip Kelly’yle *Changes*’in yeni bir versiyonunu kaydetmeyi bile başardım.

Ozzmosis albümündeki şarkılardan birine Aimee adını verdiğimden beri Kelly için bir şarkı yapma sözüm yerine getirilmeyi bekliyordu. Kelly sürekli, “Aimee’nin bir şarkısı olur da benim nasıl olmaz?” diyordu. Aslında, Jack için de bir şarkı yapmıştım –*My Little Man*– ve o da *Ozzmosis* albümündeydi. Bu yüzden Kelly’ye borcum vardı ve ona yardımım dokunsun istiyordum, çünkü o benim özel kızımdı. Aslında, bütün çocuklarımı eşit seviyorum, ama nedense hep Kelly ateş hattında kalırdı.

En sevdiğim şarkı olan *Changes*’ı sözlerini bir babayla kızına uyacak şekilde biraz değiştirerek kaydettik. O kadar iyiydi ki Noel’de birinci sıraya yükselebileceğini düşündüm. Daha sonra aralık ayında şarkının tanıtımı için İngiltere’ye geri gittik. O zamanlar, Dr. Ropper’ın talimatları uyarınca içkiden uzak duruyordum, ama hâlen hapların envai çeşidiyle dağıtıyordum. Bir gecede uyuşturucu bağımlısı olmaktan kurtulamazsınız ki. Her gün haplarla Rus ruleti oynuyordum. O zamanlar, dünyanın en eski uyku ilacı ya da öyle bir şey olan kloral hidrata düşkün-

düm. Yine de daha birkaç ay önceki inanılmaz uyuşturucu tüketimimle kıyaslandığında şimdiki hâlim büyük bir gelişmeydi ve Kelly'yle *Top of the Pops*'ta sorunsuz bir şekilde boy gösterdim. Daha sonra da hafta sonunu geçirmek için asistanım Tony'yle birlikte arabayla Welders House'a gittim.

MTV hâlihazırda burada bir kameraman bulunduruyordu, çünkü o zamana kadar ailenin birçok günlük rutin işi kabak tadı vermeye başlamıştı ve onlar da yeni malzeme peşindeydiler. Çekilecek pek bir şey yoktu. Bir Yamaha Banshee 350cc dört tekerlekli motosikletim vardı –tekerlekler üzerindeki bir kurşun gibiydi– ve devamlı onunla tarlaların içinde tam gaz dolaşıyordum. Çoğu hafta sonumu bu şekilde geçiriyordum. 8 Aralık sabahı –*Changes*'ın piyasaya çıktığı gün– yine motoru alıp dışarı çıktım.

Bu noktada ekip biraz bezmişti sanırım. Kameraları çalıştırmıyorlardı bile. Bir kapıyı açmak için motordan indiğimi, herkes geçtikten sonra kapadığımı, motora tekrar bindiğimi, topraktaki tekerlek izleri boyunca hızla ilerlediğimi, sonra da dik bir toprak setten aşağı giderken frene bastığımı hatırlıyorum. Bu aracın eksiği normal motosikletlerde olduğu gibi bir döner gaz koluna sahip olmamasıydı. Hızlanmak için itilen bir kola sahipti sadece. Aracı kontrol etmeye çalışırken, özellikle de bozuk bir yoldaysanız, kazayla kola çarpmanız işten bile değildi. Toprak setin dibine vardığımda başıma gelen de tam bu oldu: Ön tekerlekler bir çukura girdi, elim gidondan kayıp hızla kola çarptı, motor coştı ve koca şey altımdan fırlayıp beni otların üstüne savurarak havada geriye doğru takla attı. Saniyenin milyonda biri kadar bir süre boyunca, *Oh be, çok da kötü olmadı*, diye düşündüm.

Derken motor tepeme indi.

Güm.

Gözlerimi açtığımda akciğerlerim kan doluydu ve boynum kırılmıştı ya da doktorlarım sonradan bana böyle dedi.

Tamamdır, artık ölüyorum, diye düşündüm.

İster inanın ister inanmayın, ama bu Nazilerin kabahatiydi. Çukur, savaş esnasında atılan bir Alman bombası tarafından açılan küçük bir kraterdi. Alman pilotlar büyük şehre varmadan önce belki vuruluruz korkusuyla yan çizerlerdi, böylece bombalarını Buckinghamshire'ın üstüne boşaltır, görevlerini yerine getirdiklerini iddia ederler, sonra da siktir olup eve giderlerdi.

Sonraki iki haftayı pek hatırlamıyorum. İlk birkaç saat süresince bilincim sürekli gidip geliyordu. Korumam Sam'in beni kaldırıp kendi motoruna bindirdiğini ve tarlaların içinden geçerek beni geri götürdüğünü hayal meyal hatırlıyorum. Sonra tüm hatırladığım, bir ambulansın içinin kesik kesik görüntüleri ve sonrasında da üzerime eğilip dikkatlice bana bakan bir sürü doktor.

Onlardan biri, "Onu ambulansa nasıl getirdin?" dedi.

Çıkaramadığım bir ses, "Motorun arkasına koyduk," diye cevapladı.

"Felç olabilirdi! Boynu kırık, Tanrı aşkına. Tekrar yürüyebilirse şanslı sayılır."

"İyi de, onu ormandan nasıl çıkarabilirdik ki?"

"Helikopter yoldaydı."

"Bundan haberimiz yoktu."

"Belli."

Derken her şey solup kaybolmaya başladı.

Sonradan öğrendim, bilincimi kaybetmeden önce yaptığım son şey bir doktorun koluna yapışıp kulağına, "Her ne yaparsan yap, dövmemin içine etme," diye fısıldamak olmuş.

Sharon Los Angeles'taydı, bu yüzden Tony ona telefon edip başhekimle görüştü. Doktor ona her şeyi anlattı ve doğruca ameliyata girmem gerektiğine karar verdiler.

Çok ağır yaralıyım. Boynumu kırmaktan başka, sekiz kaburga kemiğimi kırmış ve akciğerlerimi patlatmışım, bu yüzden de kanla doluydular. Köprücük kemiğim kırılıp kolumdaki ana atar damarlardan birini kesmiş, bu yüzden kan akışı durmuş. Bir ara doktorlar onu kesmeyi düşünmüş. Ameliyat sona erdiğinde beni "kimyasal koma"ya sokmuşlar, çünkü acının üstesinden gelebilmemin tek yolu oymuş. O zaman nalları dikmiş olsaydım, bu bana layık bir son olurdu; tüm yetişkinlik hayatımı kimyasal bir komaya girmek için çabalayarak geçirmiştim ne de olsa. Sonuçta beni sekiz gün narkoz altında tuttular. Sonra yavaş yavaş aйлtmaya başladılar. Tam olarak uyanmam bir sekiz gün daha aldı. Bu süre boyunca en deli saçması rüyayı gördüm. O kadar berraktı ki daha çok bir halüsinasyon gibiydi. Herhalde NHS⁵⁶ bana en kaliteli uyuşturucuyu yüklemiş olmalıydı, çünkü hâlen sanki dñnmüş gibi en ince ayrıntısına kadar kafamda canlandırabiliyorum.

Rüya, Black Sabbath ve solo gruplarımla prova yapmaya gittiğimiz Monmountshire'da başlıyordu. Bardaktan boşanurcasına yağmur yağıyordu. Kendimi Rockfield Stüdyoları'ndaki bir koridorda buluyordum ve önümde İkinci Dünya Savaşı sırasında siperlerde kullandıklarına benzeyen, kamufle edilmiş bir çit vardı. Solumda bir pencere vardı. Pencereden baktığımda, öte tarafta Sharon'ı gördüm; parti veriyordu. O beni göremiyordu ama ben onu görebiliyordum. Partiden ayrılırken onu takip ettim ve uçak sahibi, yakışıklı, zengin herifin biriyle buluştu. Rüyamda, *İşte karım burada ve beni terk ediyor*, diye düşünüyordum. Çok üzücü bir sahneydi. Adamın arka bahçesinde bir iniş pisti, pistin sonunda da büyük bir silah vardı. Derken, adam birdenbire beni görünce ona teleskobik gece görüş dürbünü takdim ettim, çünkü beni sevsin istiyordum. Bana defolup gitmemi söyledi ve yeni baştan kendimi reddedilmiş hissettim. O sırada par-

56 Ulusal Sağlık Örgütü. (ç. n.)

tiye gelen misafirler koşarak çimenliğe geldiler. Kalabalık büyü-
dükçe büyüdü, ta ki sonunda büyük bir müzik festivaline dönü-
şene kadar.

Marilyn Manson'ın gelmesi de bu âna denk geldi.

Çılgındı, adamım.

Ondan sonra, zengin adamın Yeni Zelanda'ya giden uçağın-
daydım ve kokpitte fıçıdan Guinness servisi yapıyorlardı. Sa-
nırım bu, hastanede olduğum için kaçırdığım, oğlum Louis'in
İrlanda'daki düğünüyle ilgiliydi. Yeni Zelanda'da Noel arifesiy-
di. Jack oradaydı, saçlarını boyamıştı ve fişek ateşliyordu. Sonra
da tutuklandı.

O noktada, Donovan sallana sallana rüyaya girip *Mellow
Yellow*'u çalmaya başladı.

Tüm bunları daha da tuhaflaştıran, kendime gelip dur-
mam ve bu yüzden de rüyanın bazı kısımlarının gerçek olma-
sıydı. Örneğin bir balık ve cips dükkânında kaldığımı düşünü-
yordum, ama aslında yatağım tam hastane mutfağının bitişiğin-
deydi, yemek pişirirlerken kokuyu alabiliyordum. Derken gita-
ristim Zakk Wylde'ı gördüm ki Amerika'da yaşadığı için rüya-
da bunun imkânsız olduğunu düşünüyordum, ama daha sonra
öğrendim ki uçağa atlayıp beni görmeye gelmiş, bu yüzden ger-
çekten oradaydı.

Ayrıca onu sırtında fırfırlı bir elbise, elinde kova ve paspas-
la dans ederken gördüm.

Ama bu gerçek değildi.

Ya da en azından umarım değildir.

"Ozzy, Ozzy, beni duyabiliyor musun?"

Bu Sharon'dı.

Yaklaşık iki hafta sonra beni komadan çıkardılar.

Gözlerimi açtım.

Sharon gülümseyip kâğıt mendille yüzünü kuruladı.

Elimi sıkarak, "Sana söyleyeceklerim var," dedi.

O devamını getiremeden, "Bir rüya gördüm," dedim. "Uçağın olan zengin bir adam için beni terk ettin."

"Neden bahsediyorsun, Ozzy? Aptal olma. Kimse seni terk etmiyor. Herkes seni seviyor. Hayranlarının senin için dışarı bıraktığı çiçekleri görmelisin. Çok mutlu olacaksın. Çok güzeller." Elim tekrar sıkı ve, "Haberini duymak ister misin?" dedi.

"Neymiş o? Çocuklar iyi mi?"

"Sen ve Kelly bir numaraya yükseldiniz. Sonunda başardınız işte."

"*Changes*'la mı?"

"Evet! Bir rekor bile kırdın, Ozzy. Şimdiye kadar bir numaraya çıkmayı ilk şarkısının listelere girişinden ancak 33 yıl sonra başaran olmamış. Sadece Lulu buna yaklaşmış."

Gülümsedim. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" dedim. Sonra güldüm.

Sekiz kırık kaburga kemiğiyle gülmek iyi bir fikir değil.

Normalde, Noel'den nefret ederim. Aslında, alkolikseniz ve içki içiyorsanız, Noel dünyadaki en güzel şey. Ama içmiyorsanız, lanet bir işkence olur. Ayrıca herkese bir hediye almak zorunda olmaktan nefret ediyordum. Eli sıkı olduğumdan değil, sadece isteyerek değil de mecburiyetten yapıldığı için.

Bu bana hep saçmalık gibi görünmüştür.

Ama 2003 Noel'i bir istisnaydı. Kelly'yle Noel'de bir numarada değildik -Micheal Andrews ve Gary Jules *Mad World*'ün

yeni yorumuyla son hafta satış rakamlarında bizi geçtiler- ama bu umurumda değildi, çünkü yaşayacak zamanım vardı. Aslında, düşündüğünüzde bu inanılması ne kadar da güç bir şey. Bu dönemde beni üzen tek şey eski Black Sabbath grup arkadaşlarından hiçbirinin arayıp *Changes*'tan hoşlandıklarını söylememiş, "Liste başı olduğun için aferin sana," dememiş olmalarıydı. Hatta arayıp da şarkının boktan bir şey olduğunu söylemiş olsalardı bile, bu sessiz kalmalarından iyiydi. Rüyamda Monmouthshire'da o kadar şiddetli yağmur yağmasına şaşmamak gerek.

Ama her neyse, adamım. Çok da önemli değil.

Komadayken yattığım hastane Wexham Park'tan daha iyisi olamazdı. Sonunda canlarına tak etti. Eve gitmek istiyordum, çünkü gına gelmişti, ama bana ayrılmamın mümkün olmadığını söylediler. Aslına bakarsanız, o sırada yürüyemiyordum, boyumda boyunluk vardı, kolum hâlâ his kazanmamıştı ve dayanılmaz bir acı içindeydim. Ama rüyam beni perişan etmişti. Sharon'ın arkasında bir jakuzi bulunan özel bir jette milyarder herifin biri tarafından düzülürken dünya turu atmakta olduğuna kendimi inandırmıştım. Hastanede olduğum sürece onu tekrar elde etme şansımın hiç olmadığını düşünüyordum. Ama Sharon milyon defa her şeyin yolunda olduğunu, sadece bir rüya gördüğümü söylemek için çocuklarla hastaneye koşturduğunda çok geçti, hastaneden çıkmayı başarmıştım. Sharon, Welder House'a benim için bir hasta yatağı getirmek ve götümü silip sikimi sallasın diye bakıcı tutmak zorunda kaldı. Haftalar boyunca odadan odaya ancak tekerlekli sandalye üstünde gidebilirdim ve her gece yatmak için üst kata çıkarılmam gerekiyordu.

Ama nihayet tamamen iyileştim. Ya da en fazla bu kadar iyileşebilirdim, diyelim. Kısa süreli hafızam sanki daha da kötüleşmiş gibiydi, ama belki de yaştan ya da uyku haplarından. Gö-

ğüs kafesim hâlâ vida, cıvata ve metal çubuklarla dolu. Bugünlerde ne zaman bir metal dedektöründen geçsem Pentagon alar-
ma geçer.

Ama şikâyet edemem. Kazadan sonra Amerika'ya ilk defa tekrar gittiğim zamanı hatırlıyorum, kontrol yaptırmak için bir doktora görünmem gerekiyordu. Göğsümün bir sürü röntgenini çekti, onları gözlem kutusuna koydular ve fısıldayarak konuşmaya başladı. "Güzel iş," dedi. "Gerçi, biraz tuzlu olmalı. Kaç mal oldu? Yedi rakamlı mı, sekiz mi?"

"Hiç," dedim.

Buna inanamadı. "Nasıl yani?"

"NHS,"⁵⁷ dedim ve omuz silktim.

"Vay anasını," dedi. "Tevekkeli değil o havaya katlanıyorsunuz."

Tekerlekli sandalye ve boyunluktan kurtulur kurtulmaz, MTV'yle sözleşmemizi yeniden konuşma zamanı gelmişti. Ama diğer bir *The Osbournes* sezonunu göze alamıyordum.

Bu kadar yeterdi.

Zaten, o zamana kadar MTV şovu sıkıp, ondan en son kuruşu çıkarmaya çalışarak canına okumuştı. Günün 24 saati yayında gibiydi. Bir şovu böyle abarttığınız zaman, insanlar bıkar. Ev ahalisi, "Ah, saat dokuz. *The Osbournes*'un saati geldi," desin istersiniz. Onu dört gözle beklesinler isterseniz. Ama her gece ekranda olduğunda, insanlar sadece, "Aman, nasılsa yarın yine çıkacak," diyorlar. *Kim Beş Yüz Milyar İster*'de de aynı şeyi yaptılar. Bir süre için güzeldi, ama sonra sürekli karşınızdaydı.

Bir diğer sorun da şovu hazırladığımız üç yılın sonunda çekebileceğimiz her şeyi neredeyse çekmiş olmamızdı. Bu yüz-

57 National Health Service: Ulusal Sağlık Hizmeti. (yay. n.)

den, son sezon için, tüm yeni numaralarımızı sergilememiz gerekiyordu ve o kadar ünlüydük ki ne zaman evden çıksak insanlar başımıza üşüşüyordu. Biraz düzmece tadı vermeye başlamıştı, bu da *The Osbournes*'u *The Osbournes* yapan şeyin tam da zıddıydı.

İşin sonuna gelmiştik. 2005 yılında şov sona erdi, Apaçi Kaleşi söküldü, MTV çalışanları taşındı. Çok geçmeden Jack ve Kelly de taşındı. Ama televizyona damgamızı vurduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor. Özellikle de MTV'ye. İnsanlar şimdi *reality* şovları seviyor. O günlerde sadece bir klibi izlemek için bile sabahın üçüne kadar beklemek zorunda kalırdınız. Tabii, şimdi bitmişken birçok insan *The Osbournes*'tan kendine bir pay çıkarmaya çalışıyor. Ama *The Osbournes*'un gerçek yaratıcılarının kimler olduğu noktasında zerre şüphe olmamıştır.

Onların adı Osbourne'lardır.

Şovla ilgili en harika şeylerden biri de, Sharon'ın televizyon dünyasında başarılı bir kariyer yapmasına imkân vermesiydi. Kemo-terapiyi atlattıktan sonra, Sharon için istediğim tek şey mutlu olmasıydı ve *The X Factor*'da jüri üyesi olmak hoşuna gitti. Sharon dördüncü sezonun sonunda ayrılmak istediğinde ona şöyle dedim: "Bak, bunun yapmak istediğin şey olduğuna emin misin, çünkü eğer öyleyse sonuna kadar arkadayım." Aslında ayrılması onun için iyi oldu, çünkü şimdi *America's Got Talent*'ta çok eğleniyor.

The Osbournes'tan sonra hayatımın biraz daha normale döneceğini düşünmüştüm. Mümkün değildi. Önce, Welder House üç kez neredeyse yanıp kül oluyordu. Daha sonra kendi ban-yomda gecenin ortasında bir hırsız az daha öldürüyordum.

Size yemin ederim, boktan işler hep beni bulur.

Uğursuz mesanem olmasaydı adamı görmeyecektim bile. Ama kemancı dirseği gibi bir yukarıda bir aşağıdaydım. Bunun nedeni her ne kadar içki içmiyor olsam da çok fazla sıvı tüketmemdi. Kullandığım çay fincanları çorba kâsesi büyüklüğündedir. Günde bir düzine devirebilirim. Ne yapsam aşırıya kaçıyorum.

Her neyse, hırsızlık olayı 22 Kasım 2004 Pazartesi, şafak sökmeden biraz önce gerçekleşti. Çiçe kalktım ve şükürler olsun, her zamanki hapların dışında başka bir şey almamıştım, bu yüzden sendeleyerek sağa sola çarpmıyordum. Dal taşak yataktan kalktım ve küçük bir tuvalete açılan banyoya yürüdüm. Işığı yaktım, klozetin kapağını kaldırdım ve bunu yaparken Sharon'ın tuvalet masası gözüme ilişti. Tepeden tırnağa siyaha bürünmüş, yüzü maskeli, hemen hemen benim boyda bir herif saklanacak bir yer olmadığından yere çömelmişti.

Böyle bir şey olduğunda kapıldığınız korkunun tarifi zor. Ama durumun aciliyeti baskın gelir. Onu gördüğümü fark eder etmez herif pencereye atılıp dışarı çıkmaya çalıştı. Ne hikmetse –ödleğin teki olduğum göz önünde bulundurulursa– peşinden koştum ve bütün vücudunu pencereden geçiremeden önce yakasından yakaladım. Hırsız parıldayan gözlerle bana bakıyordu, bense herifin boğazına sarılmıştım. Birden düşünmeye başladım: *Evet, şimdi ne olacak?* Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken, sanki asırlardır tek kelime etmeden orada duruyormuşuz gibi geldi.

Onu içeri çeksem, üzerinde levye ya da silah olabilir diye düşündüm. Ayrıca acil bir durumda yardım için dışarıda bekleyen bir arkadaşı da olabilirdi. Hem sabahın dördünde kavgatmek için hazırlıklı değildim. Anlayacağınız, üzerimde Rambo kıyafeti yoktu. *Piçi öldürsem mi acaba?* diye geçti aklımdan. Yani, adam evimdeydi, ama ben onu davet etmemiştim. Ama onu sa-

liverebileceğimi bilerek birinin canına kıymış olmak gerçeğiyle gerçekten yaşamak istiyor muydum?

Sonunda o piçi ikinci kattaki pencereden attım gitti. Ağacın dallarına çarparak aşağı düştüğünü duydum. Derken her adımda ciyaklayarak tarlanın diğer tarafına aksaya aksaya yürümesini seyrettim. Umarım bir yerlerini kırmıştır.

İki milyon sterlinlik mücevherle kaçtı gitti ve aynasızlar onu hiçbir zaman yakalayamadı. Mal sigortalıydı, ama böyle şeylerde tam değerini asla geri alamazsınız. Sanırım alarm düğmesine basması için Sharon'a bağırmalıydim, ama akıl edemedim. Olay olup bitene kadar hiçbir şeyden haberi olmadı.

Ama cana geleceğine mala gelsin, değil mi? Hem çok daha kötüsü de olabilirdi. Ben uykudayken başıma bir beyzbol sopasıyla vurabilirdi. Sharon'a tecavüz edebilirdi. Yani, bara indiğinizde milletin, "Bu benim başıma gelseydi, piçe gününü gösterirdim," dediğini duyarsınız, ama inanın bana, böyle bir durumla ansızın karşı karşıya kalınca çok farklı oluyor.

Ondan sonra birkaç tabanca satın aldım, artık yanında başka bir herif bile olsa işi bu kadar kolay olmayacak. O zaman bile birine ateş edecek cesarete sahip olur muyum bilemiyorum. Silahlar konusunda çok dikkatli olmalısınız. Tıpkı babamın bana hep dediği gibi, eğer birine bir silah çekecek olursanız, durum ne olursa olsun, onu kullanmaya tamamen hazır olmalısınız, çünkü eğer değilseniz, diğer herif gözlerinizdeki şüpheyi görecektir ve silahı alıp size doğrultacaktır. O zaman başınız gerçekten belada demektir.

Hırsızlıktan sonraki gün, basın, benimle ilgili hikâyeler söz konusu olunca her zaman olduğu gibi, coştı. *Sun*'ın manşeti "EVİNDE MÜCEVHER HIRSIZIYLA BOĞUŞAN OZZY'NİN HİDDETİ"ydi. Daha sonra başka gazeteler *Aston*'da, *Sarah Clarke's* elbise mağazasını soyduktan sonra, hırsızlık kurbanı ol-

BEN OZZY

maktan şikâyetçi olmamın nasıl da ironik bir durum olduğu konusunda haber yapması için bir muhabir gönderdiler. Dürüst olmak gerekirse, bunun biraz abartılı olduğunu düşünüyordum. Sarah Clarke's'ı soyduğumda daha bıyığı terlememiş salağın tekiydim; gece avcısı olduğumu söylemek aşırı olur. Hem ben der-simi aldım.

1965'te benim arakladığım elbiselerin değeri 25 sterlindi ve ben bunun dünyanın parası olduğunu sanıyordum. Kırk yıl sonra birinin çalacağı iki milyon sterlinlik mücevher ve gideni aratmayacak kadar mala sahip olacağıma hayatta inanmazdım. Cidden çok komik. Ama inanın bana, minnettarım. Nereden geldiğimi, ne olduğumu, hayatımın nasıl yön değiştirdiğini ve akli başında birinin ölse inanmayacağı bugünkü durumumu düşünmeden geçirdiğim bir gün bile yok.

Hasta Notları

Hidden Hills, California 2009

"Pekâlâ, Bay Osbourne, size bir soru soracağım, hiç sokak uyuşturucularından aldınız mı?" dedi doktor.

Bu, temizlenmeye karar verdiğim zaman gittiğim yeni adamdı. Neredeyse kırk yıl boyunca kafayı çekmiş ve hap kullanmışım; kendime verdiğim zararı görmek iyi bir fikir gibi gelmişti.

"Bir zamanlar esrar kullandım," dedim öksürerek.

"Bu kadar mı?"

"Evet, bu kadar."

Doktor beni kışkırtmaya devam etti ve notlarına baktı. Sonra, "Emin misiniz?" diye sordu.

"Pekâlâ, eskiden bir miktar da *Speed* aldım, uzun süre önce, bilirsin," dedim, yine küçük bir öksürükle.

"Yani sadece esrar ve bir miktar da *Speed*."

"Kısmen."

Doktor işine devam etti, sonra durdu ve tekrar sordu: "Tam olarak, esrar ve *Speed* dışında bir şey almadığınızdan emin misiniz?"

"Sanırım zamanında biraz kokain de almış olabilirim," dedim; daha yeni ısınmaya başlıyordum.

"Öyleyse esrar, *Speed* ve birkaç çizgi kokain."

"Hemen hemen öyle."

"Peki bundan emin misiniz?"

"Hı, hı."

"Sadece kesinlikle emin..."

"Eroin sayılır mı?"

"Evet, sayılır."

"O zaman eroin de var, sadece bir-iki kereye mahsus."

"Sadece bir-iki kereye mahsus olduğundan emin misiniz?"

"Tabii ki, eroin lanet olası bir uyuşturucu, hiç denediniz mi?"

"Hayır."

"Keyif vereceğine kusturuyor."

"Evet, bulantı yoğun olabiliyor."

"İçkiyi rezil ediyor, olay bu."

"Tamam," diye tersledi doktor. "Pekâlâ, Bay Osbourne almadığınız bir uyuşturucu var mı?"

Sessizlik.

"Bay Osbourne?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Daha çok sessizlik.

Sonunda doktor, "Peki, alkole gelemim. İçtiğinizden bahsettiniz. Günde ne kadar?" diye sordu.

"Hımmm, yaklaşık dört, aşağı yukarı tabii,"

"Daha açık olabilir misiniz?"

"Hennessy şışesi, ama duruma göre değişir."

"Hangi duruma?"

“Kaç taneden sonra bayıldığıma.”

“Peki, sadece Hennessy mi?”

“Bira sayılmıyor, öyle değil mi?”

Doktor kafasını salladı, derin bir soluk aldı ve gözlerini ovuşturdu. Eve gitmek istiyormuş gibi görünüyordu. Sonra, “Sigara da içtiniz, değil mi Bay Osbourne?” dedi.

“Ara sıra içiyorum.”

“Ne kadar şaşırtıcı. Günde kaç tane olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Yaklaşık otuz tane–cik.”

“Ne marka sigara?”

“Puro, sigaraları saymadım.”

Doktorun yüzü bembeyaz oldu. “Peki düzenli olarak ne kadardır durum böyle?” diye sordu.

“Kaç yılındayız?” diye sordum.

“2004.”

“Öyleyse, yaklaşık kırk yıl.”

“Peki, tıbbi geçmişinizle ilgili bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Bir keresinde uçak çarptı diyebilirim, her neyse. ATV sürerken boynumu kırdım. Sonra koma sırasında iki kere öldüm. Yirmi dört saatliğine AIDS kaptım. MS olduğumu düşündüm, meğer Parkinson’vari titremeymiş. Bir-iki tane nöbet geçirdim, biri New York’ta kodein aldığım zaman oldu, öbürü Almanya’da kendi içkime randevu ilacından atınca. Hepsi bu, sizi temin ederim. Tabii reçeteli hapları saymıyorsanız.”

Doktor kafasını salladı.

Sonra gırtlğını temizledi, kravatını gevşetti ve, "Size son bir sorum var, Bay Osbourne," dedi.

"Buyurun, doktor,"

"Neden hâlâ hayattasınız?"

Haklıydı; hayatta kalmamın tıbbi açıdan akla yatkın bir açıklaması yoktu. Ayrıca neden hâlâ sağlıklı olduğum hakkında daha da az açıklama vardı. Son zamanlarda daha fazla sorun çıkmaya başladı, ciddiylim.

Motor kazasından beri belleğim eskisi gibi değil. Bu konuda yardım almak için bellek terapistine gidiyorum ve hâlâ bir miktar kekemelik var. Fakat kalbim iyi ve ciğerlerim de sanki yeni gibi. Milyonlarca testten sonra sadece birazcık kolesterolüm olduğunu söyleyebildiler. Ama bu altmış yaşında olan ve domuz etli sandviçle patates kızartması yiyen bir adam için alışılmadık bir durum değil.

Dürüst olmak gerekirse yetmiş yaşına gelebileceğimi hiç düşünmedim, şimdi de düşünmüyorum. Küçük bir çocukken, mahallenin diğer çocuklarıyla birlikte beni bir duvarın önüne dizseniz ve hangimiz 2009 yılına kadar yaşayacak, hangimizin beş çocuğu, dört torunu, California ve Buckinghamshire'da evi olacak diye sorsanız, bahsi kesinlikle kendime yatırmazdım. Sık sık gülmek zorunda kaldım, çünkü benim dışımdaki herkesin bana karşı olduğu bir ortamda büyüdüm. On beş yaşındayken, daha bir kelemeyi bile düzgün okumayı öğrenemeden liseden atıldım.

Ama sonunda kazandım.

Hepimiz kazandık. Ben, Tony, Geezer ve Bill.

Şu anda kendimi harika hissediyorum. Hiç olmadığı kadar.

Hâlâ bazı sorunlarım var tabii. Yeni insanlarla tanışmak

konusunda çok çekingenim, ama bazen geçiyor. Çok fazla batıl inancım var. Eğer spor salonundaysam, ne yaparsam yapayım on üçten fazla yaparım. Daima. Ne olursa olsun, asla yeşil renk giymem. Yeşil beni çılgına çeviriyor. Neden olduğunu bilmiyorum; sürekli bozulan bir yeşil arabam vardı, belki de nedeni budur. Size yemin ediyorum, ayık olmak beni psişik yaptı. Sharon'a, "Yıllardır görmediğim, bilmem kim ile bilmem kim acaba ne yapıyorlar?" diyorum, ertesi gün çıkageliyorlar.

Prnses Diana öldüğü zaman da aynı şeyi hissetmişim.

Kazadan bir hafta önce, rüyamda onu gördüm. O kadar belirgindi ki, Tony Dennis'e anlattım. Bir hafta sonra, kadın öldü.

"Sakın beni lanet olası rüyalarında görme," dedi Tony.

İnsanlar bana, şimdi *gerçekten* temiz olup olmadığımı soruyorlar.

Onlara istedikleri cevabı veremiyorum. Tek söyleyebileceğim, bugün temiz olduğum. Tüm sahip olduğum bu. Tüm sahip olabileceğim bu.

Kesinlikle son kırk yıldaki en temiz hâlim bu. Son olarak bundan birkaç yıl önce, Prag'da bir konserde gerçekten kafayı buldum ve dağıttım. Bira o kadar güzeldi ki, dostum, kendimi tutamadım. Gitaristim Zakk'le dışarı çıkmıştım, kendisi bir alkolik için en tehlikeli yoldaş. Herifin biraları nasıl içtiğini görsen inanamazsın. Adam bir makine. Gerçekten unutulmayacak bir geceydi. Şehre geri dönünce, yüksek katlı şık otelin dokuzuncu katındaki odama çıktık ve mini bara yumulduk. Gece saat bir gibi aklıma bir şey geldi.

"Daha önce neyi yapmadığımı biliyor musun?" diye sordum Zakk'e.

"Listen çok kısa olmalı, adamım," diye cevap verdi.

“Ciddiyim, Zakk,” dedim. “Bunca yıldır yapmadığım sadece bir tane rock ‘n’ roll işi kaldı.”

“Neymiş?”

“Daha önce hiç otel odasından televizyon fırlatmadım.”

“Lanet olsun, dostum, bununla ilgili bir şeyler yapmamız lazım,” dedi Zakk.

Televizyonu dolabından çıkartıp pencerenin yanına doğru sürükledik ve pencereyi açmaya çalıştık. Fakat adamlar pencereleri sadece birkaç santim açılacak şekilde tasarlamışlardı. Bu yüzden kâğıt ağırlığıyla pencerenin menteşelerini ezdik ve sonunda pencereyi bu yüz ekran televizyonun geçebileceği kadar açtık.

Sonra onu güzelce aralıktan ittik.

Çaaaaaaat!

Aşağı doğru inmeye başladı, sekizinci katı geçti, yedinci kat, altıncı kat, beşinci kat, dördüncü katı...

“Aşağıda sigara içen bir herif mi var, Zakk?” diye sordum.

Televizyon düşmeye devam ediyordu.

“Merak etme, adam çok uzakta,” dedi Zakk.

BAMMM!

O patlamayı görmem lazımdı, adamım. Lanet olsun. Sanki düşen bir bomba gibiydi. Sigara içen herif, meydanın diğer tarafında olmasına rağmen neredeyse sigarasını yutuyordu.

Enkaza bakmaktan sıkılmaya başladığımızda, televizyon dolabına girip haberleri okuyormuş gibi davranıyordum. Sonra telefon çaldı, arayan otel müdürüydü.

“Bay Osbourne’la konuşabilir miyim? Sanırım bir... olay var,” dedi.

“Şu anda burada değil, televizyonda,” dedi Zakk.

Müdür beni başka bir odaya aldı; pencereler korkunç bir durumdaydı ve otelden çıkışımı istediğimde çeşitli demirbaşların da eklendiği otuz sekiz bin dolarlık bir faturayla karşılaştım. Odanın bir ay boyunca kullanılamayacak hâlde olmasının faturaya yansıdığını açıkladılar. Tam bir saçmalıktı. Zakk de fazladan on bin dolar ödedi. Mini bardan içtiklerimizden dolayı bin dolar daha ödedik.

Fakat ne olursa olsun, buna değerdii.

Faturayı ödediğim zaman, artık bu tarz birisi olmak istemediğimin farkına vardım. Öyle bir noktaya gelmiştim ki, şöyle düşündüm: *Şimdi ne yapacaksın, Ozzy? Bir ayağın çukurdaymış gibi yaşayıp bir sürü rock 'n' roll yıldızıyla aynı trajik sonu mu paylaşacaksın, yoksa çukurdan sonsuza dek çıkacak mısın?*

Kelimenin tam anlamıyla, dibe vurmuştum. Tam kırk yılını almıştı, ama başarmıştım. Kendim hakkındaki hiçbir şeyi sevmiyordum, yaşamaktan bıkmıştım, ama ölmekten de korkuyordum.

Ki böyle bir varoluş biçimi olamaz, söylüyorum size.

Bu yüzden kendimi temizledim.

İlk olarak sigarayı bıraktım. İnsanlar, “Bunu nasıl becerdin?” diye soruyor; nikotin bandı almaktan, sigara içmek için onları çıkartıp sonra tekrar takmaktan çok fazla sıkılmıştım, *Siktir et şunları*, diye düşünüp bıraktım. Artık içmek istemiyordum.

Aynı şey içki için de geçerli. Bir süre ayık kaldıktan sonra Sharon’a, “Bir içki içebilir miyim?” diye sordum.

Tek söylediği, “Kendi kararlarını verebilecek yaştasın,” oldu.

“Fakat ben tercihler konusunda hiçbir zaman iyi olamadım ve hep yanlış olanları seçtim,” dedim.

“Pekâlâ, içki içmek istiyorsun musun, Ozzy?”

Hayatım boyunca ilk kez dürüst olarak “hayır” cevabını vermiştim. Eskiden, ne zaman içki içmeyi bıraksam, hep neler kaçırdığımı düşünürdüm. Şimdiyse düşündüğüm şey, güzel zamanların her zaman –hem de *her lanet olası zaman*– nasıl kötüye dönüştüğü.

Artık beş yüzlük biranın kaç para olduğunu bile bilmiyorum ve bunu öğrenmek de istemiyorum. Hayatımın ne kadar büyük bir kısmının barlarda geçtiğini göz önünde bulundurunca bu ilginç geliyor. Artık umurumda değil. Geçen hafta, Beverly Hills Oteli’nde ydim, Rolling Stones’tan Ronnie Wood’la karşılaştık. Sanki birkaç kadeh içmiş gibi görünüyordu ve hâlâ içmesinin inanılmaz olduğunu düşündüm. Ayrıca kısa bir süre önce bir ödül töreninde Keith Richards’la karşılaştım. “Nasılsın, Keith?” diye sordum. “Ah, yaşayan bir efsane için oldukça iyiyim,” diye cevapladı, az daha, “Yaşayan mı?” diye soracaktım. “Sen de ben de, dostum, lanet olası yürüyen ölüleriz.”

Birçok içki arkadaşım içmeye devam ediyor. Ama artık zararları telafi edemeyecekleri yaşa yaklaştılar. Biri yakınlarda akciğer sirozundan öldü. Ve cenaze töreninden sonra herkes bara gitti. Hepsı barda kollarında siyah bantlarla durup rom içiyordu. “Ona yetişmeye mi çalışıyorsunuz?” diye sordum.

Fakat İngiltere’de bu işler böyle yürür; bara gereğinden fazla giderek kendini öldüren adamın yaşamını kutlamak için bara giderler. Bu alkoliklerin yaşam biçimidir. Ben gençken, bütün dünyanın ayyaş olduğunu sanıyordum. Sonra Amerika’ya taşınınca sadece İngiltere’nin ayyaş olduğunu fark ettim.

En sonunda uyuşturucuyu da bıraktım. Antidepresan ve titremelerden dolayı aldığım ilaçları saymazsak artık uyuşturucu kullanmıyorum. Şu anda doktora gittiğim zaman diyorum ki, “Bak, ben bir bağımlıyım, ben bir alkoliğim, bu yüzden lütfen söyleyeceğim saçmalıklara kulak asma.” Tony de benimle birlikte, bir çeşit sigorta poliçesi olarak her görüşmeye geliyor.

Bugün aldığım ilaçların, bir aralar gittiğim doktorların verdiği ilaçların aksine hiçbir yan etkisi yok. Buna rağmen antidepresanlar cinsel hayatımda tahribat yarattı. Çadırı kuruyorum ama havai fişek atamıyorum. Sharon’ın üstüne çıkıp sabaha kadar pompalıyorum, ama sonuç yok. Viagra kullandım, işe yaradığında Sharon derin bir uykuya dalmıştı. Ben ve önümdeki çadır direğinin *History Channel* seyretmekten başka yapacak hiçbir şeyimiz yoktu.

Doktora sorduğumda, “Bunu hâlâ yapmıyorsun, değil mi?” dedi.

“Kalan tek lanet olası keyfim bu!” dedim.

Benim yaşımdaki adamların yaptığı gibi, genç piliçlerin peşinden koşup onları baştan çıkarmaya çalışmadığımı hatırlatırım. Demek istediğim, yirmi yaşında bir kızla ne haltı konuşabilirsin? Emlak piyasasını mı? Afganistan’daki durumu mu? Bu bir çocukla konuşmak gibi olur.

Temizlendiğimden bu yana dört ya da beş yıl geçti. Saymıyorum. Tam olarak bıraktığım tarihi bilmiyorum. Bu lanet bir yarış değil. Sadece her sabah yatağımdan kalkıyorum, içki almıyor ve uyuşturucu kullanmıyorum. Bu arada Adsız Alkolikler toplantılarını hâlâ pas geçiyorum. Bana içki bağımlılığının yerine toplantı bağımlılığını koymak gibi geliyor. Yararı yoktur de-

miyorum, çünkü çok faydalı olabilir. Fakat değişimi insan *kendisi* başarmalı.

Şunu da göz önünde bulundurmak lazım: Terapinin bana çok faydası oldu, başlarda bunu anlamamış olsam bile. Aynı hatayı rehabilitasyondayken de yaptım, onun beni iyileştireceğini sanıyordum. Fakat bu problemi azaltmak için onun hakkında konuşmaktan ibaretti. Bu işe yarıyor, çünkü hakkında konuşmadığınız şeyler kafanızın bir köşesinde durup sizi yavaş yavaş tüketir.

Bir destekçim de var: Camp Freddy'nin gitaristi Billy Morrison. Onunla Adsız Alkolikler toplantısında tanıştım. Eğer canım şarkı yazmayı kolaylaştırmak için bir sigaralık çekerse, hemen Billy'ye telefon açıyorum. Bu isteğimi yatıştırıyor. Diyor ki, "Eğer bir sigaralık içersen ilk iki dakika iyi hissedersin, akşama doğru gırtlığından aşağıya şişe şişe viski boşaltmaya başlarsın." Bu iyi bir sistem, çünkü seni içkiye başlatan şeyler sırlar ve yalanlar oluyor.

Gerçi benden destekçi olmaz. Çünkü insanlara güvenmek gibi bir sorunum var; dediğim gibi, toplantılara da gitmiyorum, bu yüzden on iki basamağın hiçbirini aşamadım. Beni bunu yapmaktan alıkoyan Tanrı'ya inanmamam değil, çünkü programı uygulamak için Tanrı'ya inanmak zorunda değilsiniz. Sadece bir yerde çok daha büyük bir kudret olduğunu kabul edersin, bu mesela köşede duran lamba olabilir, kimsenin umurunda olmaz. Bazı insanlar doğayı kullanır, okyanusu ya da kendi penislerini; artık akıllarına ne geldiyse.

Temiz olmanın sorunu, tekrar içkiye başlarsam öleceğim gerçeği. İçkiyi bırakınca alkol dayanıklılığınız da tarih oluyor. Birkaç bar-

dağ içki sizi gebertebilir. Bu yüzden eğer yolda değilsem çok fazla dışarı çıkmam. Çıkmaya ihtiyacım yok: Karım var, dostlarım var, köpeğim var, her şeye sahibim. Hidden Hills'teki yeni evimi görmemiz lazım. Rock yıldızlarının konakları gibi. Yatağıma yatmışım zaman, tek yapmam gereken düğmeye basmak, sonra dev düz ekran televizyonum yerden yükselip kafamın üzerinde asılı duruyor. Ve tuvaletler, lanet olsun, dostum, benim ihtiyarın bu tuvaletlerden birini görebilecek kadar uzun yaşamasını isterdim. Kovaya işeyerek büyüdüm, çünkü benim zamanımda kapalı bir tuvalet yoktu, şimdiyse Japonların bilgisayarlı süper tuvalet şeyleri var; ısıtılmalı oturaklar ve bir dokunuşla kıcınızı sıcak suyla yıkayıp kurutan şeyler. Birkaç yıl sonra kıcımın pisliği çekip çıkartacak ve bu sayede kendimi kasmak zorunda kalmayacağım robot bir kol alacağım.

Böyle bakınca kötü bir hayat değil.

Oyalanacak bir şey buluyorum. Mesela, tekrar sürücülük sınavına gireceğim. Kırk yıldır araba kullanıyorum, ama ehliyetsiz ve her zaman sarhoştum. Bu işi en azından nalları dikmeden önce düzgün yapabilirim. Düşünsenize, sürüş öğretmenim derslerimi iki direksiyonlu bir arabada almamı istiyor. Yok, daha neler. Adama, "Ya Range Rover'imda yaparız ya da hiç yapmayız," dedim, fakat adam son dersimizden sonra kaskla gelirse şaşırmam. Sanırım delinin teki olduğumu düşünüyor. Ne zaman bir köşeyi dönsen, bir tıra meydan okuyacakmışım gibi korkuyordu.

Bunca yıl boyunca bana söyledikleri onca çılgın şeyden sonra bunun anlaşılabilir olduğunu düşünüyorum. "Yarasanın kafasını ısırıp kopardı." Peki. "Güvercinin kafasını ısırıp kopardı." O da doğru. Ama hiçbir zaman köpek katili, şeytana tapan ya da seyircilerinin kafalarını uçurmalarını isteyen biri olmadım. Bu delice şeyler peşimi bırakmıyor. İnsanlar hikâyeleri abartırlar, bi-

lirsiniz. Bu okul bahçesindeki çocukların konuşmalarına benzer: Birisi, "Johnny'nin parmağı kesildi," der, bahçenin diğer ucuna gittiğinde, cümle, "Johnny lanet olası kafasını kesip kopardı," olmuştur.

Son günlerde, evdeyken kulaklığımı eski Beatles albümlerini dinleyip resim yapıyorum. Çiziktiriyorum desek daha doğru olur. Bu işte iyi değilim. Altmışlı yıllardaki popüler sanatta olduğu gibi yalnızca desenler ve parlak renkli şekiller çiziyorum. Bu beni beladan uzak tutuyor. Ha, bir de Nazi hatıraları topluyorum. Bayraklarım, SS hançerlerim, deri ceketlerim var, ama yarı Yahudi bir karım olduğu için gamalı haç edinme şansım hiç olmadı. Aldığım eşyaların büyük bir kısmı, bu şeylerle benden çok daha fazla ilgilenen Lemmy'ye gitti.

Evini görmem lazım, dostum, müze gibi.

Bugünlerde, ailemle, içtiğim zamanlardakinden çok daha fazla zaman geçiriyorum. Aimee, Kelly, Jack çok iyiler. Jess ve Louis'le de sürekli görüşüyoruz. İkisi de zekâ olarak Thelma'ya çekmiş: Jess arazi mühendisi ve Louis hukuk fakültesinden mezun oldu. Bana dört tane torun verdiler, bu çok çılgın bir şey. Büyük ablam Jean'le her pazar konuşuyorum. "Bir sıkıntın var mı?" diye soruyorum. "Herkes iyi mi?"

Black Sabbath'la aramız iyi, ama şu sıralar isim hakkı kimde olduğuyla ilgili bir mesele var. Bence hepimiz eşit olarak sahip olmalıyız. Neler olacak göreceğiz, ama bu işin çözülmesini istiyorum, çünkü Tony Iommi'ye karşı çok büyük bir saygım var. Bir süredir Geezer'la konuşmadım; hâlâ sürekli okuyor, fakat Bill'le görüşüyoruz. Beş yıldır temiz ve ayık. Eğer onu çeyrek yüz yıl önce tanımış olsaydınız, bunun bir mucizeden altta kalır tarafı olmadığını anlardınız.

Bana gelince, hayatımın kalan kısmını bir rock 'n' roll'cu olarak geçirmek isterim. Komik oldukları sürece birkaç reklam dışında, televizyonda görünmek istemiyorum. İnsanların beni anlamasına üzülürdüm eskiden ama sonra buna alıştım. Hatta bazen rolü abartıyorum da, çünkü insanların benden bekledikleri bu.

Hırs hâline getirip de başaramadığım tek bir şey var, o da Amerika listelerinde bir numara olan bir albüm. Ama olmazsa ne yapalım. Hayatta neredeyse her şeyi yaptım. Demek istediğim şu: Kendim olduğum, hâlâ burada olduğum ve yaşadığım hayattan zevk aldığım için çok minnettarım.

Bir gün daha yaşamasam bile, hak ettiğimden fazlasını yaşamış olurum. İstediğim tek şey, eğer bir gün hastaneyi boylar da beyin ölümüm gerçekleşirse, fişin çekilmesi. Fakat durumun o noktaya geleceğinden şüpheliyim. Kendimi tanıyorsam saçma bir şekilde gideceğime kalıbımı basarım. Ayağım eşiğe takılıp boynumu kırabilirim. Ya da bir boğaz pastiliyle boğulurum. Ya da üzerime pisleyecek bir kuş, başka bir gezegenden garip bir virüs bulaştırır. ATV'yle ne olduğunu hatırlayın; onlarca yıl öldürücü dozlarda alkol ve uyuşturucu kullandım, ama beni neredeyse arka bahçemde saatte iki-üç kilometre hızla giderken bir tümseğin üzerinden geçmek öldürüyordu.

Beni yanlış anlamayın; günlük olarak karşıma çıkan zorluklar hakkında endişelenmiyorum. Hayatta başınıza gelecek her şeyin daha en başından hesaplandığına inanıyorum. Bu yüzden kötü bir şey olduğunda, yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur. Sadece uzaklaşmanız gerekir. Ve sonunda herkese geldiği gibi, ölüm size de gelir.

Sharon'a şöyle dedim: "Ne yaparsan yap, sakın beni yaktırma." Güzel bir bahçeye gömülmek ve baş ucumda bir ağaç ol-

BEN OZZY

masını istiyorum. Tercihen yaban elması ağacı; böylece çocuklar benden şarap yapıp kafaları çekebilirler.

Mezar taşında yazacaklar konusunda da kendimi kandırmıyorum.

Gözümü kapattığımda önümde canlanıyor.

Ozzy Osbourne, doğum 1948.

Bir ara öldü.

Bir yarasanın kafasını ısırıp kopardı.

-

Teşekkür

Her zaman yanı başımda olan sevgili karım Sharon; seni seviyorum.

Harikulade çocuklarıım: Aimee, Kelly, Jack, Jessica ve Louis.

Muhteşem torunlarıım: Isy, Harry, Mia ve Elijah.

Colin ve Mette Newman; siz olmasaydınız bunu başaramazdım.

Kardeşlerim: Paul, Tony, Iris ve Gillian ve bana ablalıktan çok ikinci bir annelik yapan harikulade ablam Jane'i de unutmu-yorum ve tabii ki enişterim, Norman Russell ve Tom ve yeğenim Terry'yi de.

Her şeyi mümkün kılan sevgili annem ve babam.

Gina ve Dean Mazlin ve çocukları, Oliver ve Amelia.

Tekrar doğru yolu bulmama yardım eden muhteşem arkadaşlarıım Billy ve Jen Morrison.

Black Sabbath'taki ömür boyu arkadaşlarıım: Her zaman bana destek olan Bill Ward; Tanrı seni korusun. Tony Iommi ve Terence "Geezer" Butler.

Genişletilmiş ailem, personelim: Michael Guarracino, karısı Denny ve oğlu Jesse; John Fenton ve karısı Sandee; Kevin Thomson; Silvana Arena; Lynn Seager; Claire Smith; David ve Sharon

Godman; Jude Alcala; Bob Troy; Saba; Dari; Trino; Steve ve Melinda Varga, Lukey ve Scarley.

En iyi arkadaşım Tony Dennis'e çok özel teşekkürlerimi sunarım (babasının botu ve annesinin bisikleti varken senin oğlunun elinde neden yarım litre var?).

Sevgili arkadaşlarım, Bayan Delores Rhoads; Pete Mertens, karısı Danielle ve kızı Phoebe; Gloria Butler ve arkadaşım ve ortak yapımcım Kevin Churk.

Bu kitabı yazmam için başımın etini yiyen Antonia Hodgson.

Bu kitabı birlikte yazdığım Chris Ayres. Hayat hikâyemi kitaplaştırdığın için teşekkürler. Sen olmasaydın bunu başaramazdım.

Zakk ve Barbaranne Wylde, vaftiz oğlum Jesse, Haley-Rae ve Hendrix Wylde.

Grubum: Mike Bordin ve ailesi; Merilee, Abby ve Violet; Blasko ve karısı Carol; Adam Wakeman ve ailesi.

Ve her gün evime sığınan tüm dört ayaklı meleklerim.

FOTOĞRAFLAR

Bölüm Bir

Sayfa 2: (alt) © Neil Preston/Corbis

Sayfa 4: (üst) © WireImage; (alt) © Michael Putland/Retna

Sayfa 5: (üst sol) © Chris Walter/Photofeatures/Retna; (üst sağ) © Chris Walter/WireImage; (alt) © Richard E. Aaron/Redferns/Getty Images

Sayfa 6: (üst) © Michael Putland/Retna UK; (alt) © Richard E. Aaron/Redferns/Getty Images

Sayfa 8: (üst) © Chris Talter/WireImage; (alt) © Jon Sievert/Getty Images

Bölüm İki

Sayfa 9: (alt) © Preston/Retna UK

Sayfa 10: (alt) © David McGough/Time & Life Pictures/Getty Images

Sayfa 11: (üst ve alt) © London Features International

Sayfa 13: (alt) © Lynn Goldsmith/Corbis

Sayfa 14: (üst) © London Features International

Sayfa 15: (üst) © Ron Galella/WireImage; (alt) © Rex Features

Bölüm Üç

Sayfa 17: (üst) © Ann Clifford/Time & Life Pictures/Getty Image; (alt sol ve sağ) © David McGough/Time & Life Pictures/Getty Images

Sayfa 18: (üst) © Terry Smith/Time & Life Pictures/Getty Images;
(alt) © David McGough/Time & Life Pictures/Getty Images

Sayfa 19: (alt) © George Chin

Sayfa 20: (üst) © Joe Giron/Corbis; (alt) © Christina Radish/
Redferns/Getty Images

Sayfa 21: (üst) © Mick Hutson/Redferns/Getty Images; (alt) ©
Christina Radish/Redferns/Getty Images

Sayfa 23: (üst ve alt) © Mark Leialoha

Sayfa 24: (üst) © Rex Features; (alt) © Getty Images

Bölüm Dört

Sayfa 25: (üst) © Vince Bucci/Stringer/Getty Images; (alt) ©
Albert L. Ortega/WireImage

Sayfa 26: (üst) © Getty Images; (alt) © George Chin

Sayfa 27: (üst) © George Chin

Sayfa 28: (üst sol) © Rex Features; (üst sağ ve alt) © Frank
Micelotta/Stringer/Getty Images

Sayfa 29: (alt) © Advertising Archives

Sayfa 30: (üst sol) © George Chin; (alt) © Getty Images

Sayfa 31: (orta) © Frank Micelotta/Stringer/Getty Images

Black Sabbath adlı grubuyla ve solo kariyeri boyunca yüz milyondan fazla albüm satan Ozzy Osbourne'un kendi ağzından, sayfalarında Led Zeppelin'den Jethro Tull'a, Fleetwood Mac'ten Madonna'ya, Rolling Stones'tan John Lennon'a kadar müzik dünyasının ilahlarıyla, Andy Warhol'la ve hatta İngiltere Kraliçesi'yle karşılaştığımız çılgın yaşam öyküsü.

Babam daima, bir gün büyük bir şey yapacağımı söylerdi.

"İçimde bir his var, John Osbourne," derdi birkaç biranın ardından.

"Ya olağanüstü bir şey yapacaksın ya da hapse gireceksin."

Ve benim ihtiyar haklı çıktı.

On sekizinci yaş günümden önce hapse girdim.

İnsanlar bana hâlâ nasıl hayatta olduğumu soruyorlar, bense ne diyeceğimi bilemiyorum. Büyüdüğüm sırada, beni mahallenin diğer çocuklarıyla birlikte bir duvarın önüne dizseniz ve hangimizin altmış yaşına kadar yaşayacağını, hangimizin beş çocuğu, dört torunu, California ve Buckinghamshire'da evleri olacağını sorsanız, bahsi kesinlikle kendi üzerime oynamazdım. Ama işte buradayım: Kendi hikâyemi, kendi sözcüklerimle anlatmaya hazırım, ilk defa.

Hayatımın her günü bir olaydı. Otuz yıl boyunca tehlikeli miktarlarda alkol ve uyuşturucu aldım. Kafama inen bir uçaktan, kendimi öldürmeye yetecek aşırı dozlardan, cinsel yolla bulaşan hastalıklardan ve bir cinayet suçlamasından kurtuldum. Tüm bunların ardından neredeyse ölüyordum: Saatte üç kilometre hızla giden bir arazi aracı yüzünden.

Okuyacaklarınızın çoğu pek hoş olmayacak. Yaşamımda bazı kötü şeyler yaptım. Daima karanlık tarafa doğru çekildim. Ama ben şeytan değilim. Sadece Aston'daki işçi bir aileden gelen ve daha iyi bir yaşam sürmek için fabrikadaki işini bırakan John Osbourne'um.

